

กฎแห่งกรรม . ธรรมปฏิบัติ เล่มที่ ๑๓

พระราชสุทธานมมงคล

(จรัญ ฐิตธมฺโม)

ทางสายเอก กับ กัลยาณมิตร

พระผู้มีพระภาค เมื่อประทับอยู่ในหมู่ชาวกุรุ ณ นิคมกัมมาสะทัมมะ ได้ตรัสสอนว่า

“ภิกษุทั้งหลาย หนทางนี้เป็นทางสายเอก—เพื่อความบริสุทธิ์ หมดจของหมู่สัตว์—เพื่อการก้าวล่วงเสียดซึ่งความโศก และความร่ำไรราพัน—เพื่อความตั้งอยู่ไม่ได้แห่งทุกข์ และโทมนัส—เพื่อบรรลุธรรมอันสัตว์พึงรู้—เพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง หนทางนี้ คือ สติปัญญาสี่

และทรงรับรองว่า “ผู้ที่เจริญสติปัญญาสี่อย่างครั้งครัดแล้ว อย่างช้า ๗ ปี ถ้าอย่างเร็วก็ ๗ วัน เขาจะได้บรรลุมรรคผลในชาตินี้”

ปรากฏว่า ชาวกุรุที่ได้สดับฟังแล้ว ต่างมีจิตใจเบิกบาน ชวนกันเจริญสติปัญญาสี่ทั้งนิคม ถึงกับใช้เป็นสำนวนทักถามกันว่า ยังเจริญสติปัญญาสี่เป็นประจำอยู่หรือ

พระพุทธองค์ตรัสยืนยันว่า “ตราบใดที่บริษัทธิ—ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา ยังเจริญสติปัญญาสี่ พระศาสนาของตถาคต ก็จะดำรงมั่นอยู่ตราบนั้น ตรงกันข้าม ถ้าบริษัทธิละทิ้งไม่เจริญสติปัญญาสี่ พระสังฆธรรมของตถาคตก็จะสิ้นสุดเมื่อนั้น”

ตกลงว่า สติปัญญาสี่ ทางสายเอก คือ แก่นแท้ของพระศาสนา

พระศาสดาตรัสอย่างน่าประทับใจว่า “ก่อนอนันท์ สัตว์ทั้งหลาย ผู้มีความเกิดเป็นธรรมดา ย่อมพ้นจากชาติ—ความเกิดได้ “ด้วยอาศัยกัลยาณมิตร คือ เราตถาคตนั้นเทียว”

เท่ากับทรงประกาศสังฆธรรมว่า “ทางสายเอกต้องคู่กับกัลยาณมิตร” พระพุทธศาสนาจึงจะสถิตมั่นอยู่ได้ ตลอด ๕,๐๐๐ พระวัสสา

และทรงประกาศต่อไปว่า กัลยาณมิตร ผู้จะทำหน้าที่อบรมบ่มนิสัยจิตใจของศิษยานุศิษย์ ต้องสูงส่งด้วยกัลยาณธรรม ๗ ประการ

๑. ปิโย น่ารัก มากด้วยเมตตา ชวนให้ศิษย์เอ็นใจ อยากเข้าไปใกล้ ปรึกษาไต่ถาม
๒. ครุ นำเคารพ เป็นแม่แบบแม่พิมพ์ให้ศิษย์เกิดความรู้สึกอบอุ่นใจ เป็นที่พึ่งได้ และปลอดภัย
๓. ภาวนีโย นำยกย่อง (ในฐานะ) ทรงคุณ คือความรู้ และภูมิปัญญาแท้จริง ทั้งเป็นผู้อบรมปรับปรุงตนเองอยู่เสมอ ควรเอาอย่าง ทำให้ศิษย์ระลึก และเอ่ยอ้างด้วยซาบซึ้งภูมิใจ

๔. วัตตาจ คอยว่ากล่าวตักเตือน เป็นที่ปรึกษาที่ดีของศิษย์ รู้จักพูดให้ได้ผล
๕. วจนักขโม อุดหนุนต่อถ้อยคำของศิษย์ คือพร้อมที่จะรับฟังคำซักถาม คำวิพากษ์วิจารณ์ของศิษย์ ไม่เบื้อหน้า
๖. คัมภีร์ยูจ ถัดกัถตา แดลงเรื่องลั ลักได้ สามารถอธิบายเรื่องยุ่งยากซับซ้อนให้เข้าใจได้ง่าย
๗. โน จัญฐาน โนโยชเย ไม่แนะนำในเรื่องเหลวไหล หรือชักจูงศิษย์ไปในทางเสื่อมเสีย

พระราชสุทธินุญจ มงคล หลวงพ่อจรัญ แห่งวัดอัมพวันจำคณะจังหวัดสิงห์บุรี ชาวซึ่งในพระ
พุทธ

ดำรงเป็นยังนัก จึงได้ศึกษา และปฏิบัติสติปัญญาที่ มาอย่างต่อเนื่อง กว่า ๗ เดือน ๗ ปี ได้ดีมีรสพระธรรม
อันวิเศษด้วยตัวเอง แล้วได้ปฏิบัติงานรื้อสัตว์ ขนสัตว์ ให้พ้นจากทุกข์ ประสบสันติสุขตามรอยพระ
ศาสดา มาตั้งแต่เดือนตุลาคม พศ. ๒๕๖๖

หลวงพ่อดระหนักดีว่า จะทำงานให้ได้ผลยิ่งใหญ่ทันตาเห็นนั้นจะต้องบำเพ็ญกัลยาณธรรม” ให้
เพียบพร้อม จะต้องสร้างสรรค์สำนักปฏิบัติธรรมให้สะดวกสบาย ด้วยที่อยู่ ที่รับประทาน-อาหารพร้อม มี
หอปฏิบัติธรรมที่ใหญ่โต สง่างาม มีศิษย์ผู้ใกล้ชิดเป็นกัลยาณมิตรที่สูงด้วยเมตตากรุณา จึงจะเป็นแม่เหล็ก
ดึงดูดสาธุชนให้หลั่งไหลมาปฏิบัติธรรมตลอดปี

ปรากฏผลเกินคาด มีคณะบุคคลทั้งทหาร ตำรวจ ข้าราชการ ครู นักเรียน และภคินีภคเณศ มาปฏิบัติธรรม
ในปี ๒๕๕๑ นี้ ถึง ๒๘,๖๕๕ คน

ยิ่งกว่านั้น เพื่อสนองความศรัทธาของมหาชนให้ได้มากยิ่งขึ้น หลวงพ่อได้ไปเนรมิตศูนย์ปฏิบัติ
ธรรม “สวนเวฬุวัน” ขึ้นอีกแห่ง ตามคำเรียกร้องของญาติโยมของท่าน เป็นศูนย์ปฏิบัติธรรมที่เพียบพร้อม
ดูจ วัตอัมพวัน สามารถเปิดรับบริการมหาชนได้ เฉพาะในปี ๒๕๕๑ มีข้าราชการ — ประชาชนมาดื่ม
รสพระธรรมถึง ๑๑,๐๑๕ คน

หลวงพ่อดระหนักดีว่า “อภิกัลยาณมิตร” โดยแท้

พระศาสดาตรัสกับพระอานนท์ว่า “อิทธิบาททั้ง ๔ ประการ ผู้ใดทำให้บังเกิดขึ้น กระทำให้มาก
ให้เป็นเหมือนยาน ให้เป็นที่ตั้ง ตั้งขึ้นมาโดยไม่ขาดสาย ให้เจริญดีแล้ว ลงมือกระทำโดยสมมาเสมอแล้ว
เขาผู้นั้น เมื่อหวังก็พึงดำรงชีวิตอยู่ได้ตราบนานอายุขัย หรือกว่าสิ้นอายุขัยเล็กน้อย”

ในโอกาสมหามงคล ๑๕ สิงหาคม ๒๕๕๒ นี้ อันเป็นวันคล้ายวันเกิดของหลวงพ่ोजรัญ และในศก
ฤกษ์ที่หลวงพ่อดำเนินการให้ป็นเจ้าคณะจังหวัด ในนามของศิษยานุศิษย์ และมวลสาธุชนผู้เลื่อมใส
ศรัทธาในหลวงพ่อดำเนินการให้ป็นอย่างยิ่ง และขอตั้งจิตอธิษฐานอาราธนาหลวงพ่อดำเนินการ
นิมนต์เจริญอิทธิบาทสี่ เพื่อได้ดำรงชนมาอยู่ตลอดอายุขัย เพื่อเกื้อกูล-เพื่อความสุขแก่พหุชน เพื่อ
อนุเคราะห์ชาวโลก เพื่อความสุขแก่ทวยเทพ และมวลมนุษย์ไปตราบนานเท่านานเทอญ

คณะผู้จัดทำ

สารบัญ

ภาคประวัติ

- วรรณคดี สมเด็จพระญาณสังวร
สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก
- เว็บไซต์ของพระราชสุทธินิยมมงคล มหาวิทยาลัยรามคำแหง
- หลวงพ่อบูรณะวัดจินดามณี พระครูปริยัติกิจจานุถุค
- แรงอธิษฐานจิตของพระราชสุทธินิยมมงคล ปรีดี ทองรวีวงศ์
- ย้อนอดีตเมื่อเริ่มเรียนกรรมฐาน พระราชสุทธินิยมมงคล

ภาคกฎแห่งกรรม

- สมာธิรักษาโรค พวงพิกุล ทิพย์สังวาลย์
- ประสบการณ์ในการฝึกกรรมฐาน Juri Dennison
- โรคมะเร็งในกระดูกหายได้ เพราะเจริญพระกรรมฐาน รินจิตต์ สุขเมต
- กรรมฐานรักษาโรคได้จริงหรือ? ชิตรัตน์ อนุภุทธิ์
- แสงธรรมนำชีวิต ปิยะวัฒน์ แสงเย็น
- ปฏิบัติธรรมตามหนังสือกฎแห่งกรรม สุวิมล พุกประยูร
- ประสบการณ์จากการปฏิบัติธรรมของข้าพเจ้า วัชระ ฐิติจันทร์
- เดี่ยวนี้บ้านฉันมีแต่รอยยิ้ม และเสียงหัวเราะ สุณีย์ พันธศุภร
- การเจริญกรรมฐานทำให้ชีวิตรุ่งเรืองได้ พันเอกหญิง วาสุณี อัครพิระ
- อานิสงส์ของการสวดพุทธคุณ และพาหุงมหากาฯ สุดา นราวสานนท์
- อานุภาพของการแผ่เมตตาของหลวงพ่อ โชติก รัศมีทินกรกุล
- พระคุณของหลวงตา รุจน์นันท์ ศิริลาภอนันต์
- มาปลูกกล้วยกินกล้วยช่วยชีวิต สมพร เรื่องสืบชาติวิระ
- ด้วยแรงรัก และห่วงใยจากดวงวิญญาณคุณแม่ พันเอก สรรเพชญ์ พานิช

ภาคธรรมบรรยาย

- หลวงพ่อตอบปัญหาปัญญาชนตะวันตก
ครั้งที่ ๑ ศ.ดร. เจอร์รัลด์ แมกเคนนี พระราชสุทธินิยมมงคล

ครั้งที่๒ ศ.ดร. เจมส์ สจ๊วตท์

พระราชสุทธินิยมมงคล

ครั้งที่๓ ศ.ดร. เจมส์ สจ๊วตท์

พระราชสุทธินิยมมงคล

ครั้งที่๔ ศ.ดร. ไวโอเลต ลินเบค

พระราชสุทธินิยมมงคล

ครั้งที่๕ ศ.ดร. ไวโอเลต ลินเบค

พระราชสุทธินิยมมงคล

● ธรรมบรรยาย แก่คณะของคุณวิโก้ บรูน

พระราชสุทธินิยมมงคล

● สุจริตธรรมเหตุแห่งความสุขที่แท้จริง

พระราชสุทธินิยมมงคล

● ความสุขที่ควรไฝหาเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิต

พระราชสุทธินิยมมงคล

● รอบรู้ด้วยปัญญา

พระราชสุทธินิยมมงคล

● นาฬิกาชีวิต

พระราชสุทธินิยมมงคล

● ธรรมะกับปัญหาสังคม

พระราชสุทธินิยมมงคล

● กรรณฐานแก้ไขปัญหาชีวิตได้อย่างไร?

พระราชสุทธินิยมมงคล

วรรณกรรมคดี

สมเด็จพระญาณสังวร

สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก

ประธานแต่ พระราชสุทธินิยามมงคล

และคณะวัดอัมพวัน ๓๐๐ คน

ที่เข้าเฝ้าในโอกาสคล้ายวันประสูติ

เมื่อวันอังคารที่ ๒๒ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๑

ขออนุโมทนาท่านเจ้าคุณพระราชสุทธินิยามมงคล ที่พาพระ เณร ญาติโยม ศิษยานุศิษย์ มาแสดง
ความมีศรัทธาในพระพุทธศาสนาให้ปรากฏ เป็นบุญ เป็นมงคลของชาววัดอัมพวันยิ่งนัก ที่มีท่านผู้เป็นครู
อาจารย์คอยนำทางให้ดำเนินชีวิตไปอย่างมีพระพุทธศาสนา ประคับประคองมิให้ตกอยู่ในความร้อน ความ
มืด ความขุมนุ่นวนวายเป็นที่ครองโลกอยู่ทุกวันนี้ ที่หลายชีวิตไม่อาจหนีพ้น ต้องบาดเจ็บชอกช้ำ ทนทุกข์ทรมาน
แสนสาหัสไปตามกัน แม้ถึงขั้นต้องทำลายชีวิตอันเป็นที่รักที่สุดก็มีมิใช่น้อย เหตุสำคัญที่ผลักดันใคร
ทั้งหลายให้ลงสู่รอกทั้งเป็น ก็คือจิตที่มีได้รับการอบรมเพียงพอ จึงไม่มีกำลังเป็นเกราะกันภัยน้อยใหญ่
ทั้งหลาย ท่านเจ้าคุณอาจารย์ของพวกท่านมุ่งมั่นอบรมสั่งสอนพรณร ญาติโยม ศิษยานุศิษย์ของท่านตลอด
มาเป็นเวลานานปี เป็นที่รู้ทั่วกัน เป็นที่ศรัทธาชื่นชมอย่างกว้างขวาง แทบจะไม่มีคนสมัยนี้ คนใดที่ไม่รู้จักชื่อ
“หลวงพ่อจรัญ แห่งวัดอัมพวัน” ท่านเมตตาพยายามที่จะปลูกฝังความเชื่อมั่นลงในจิตใจของผู้คนทั้งหลายที่
เข้าไปถึงท่าน ให้เห็นพระคุณหาที่เปรียบมิได้ของพระพุทธศาสนา พระศาสนาที่สุดประเสริฐเกิดแต่มนุษย์
แท้ๆ แต่เป็นมนุษย์ที่มีได้เป็นเพียงครูของมนุษย์เท่านั้น แต่เป็นครูของเทวดาคือ เป็นผู้ที่มนุษย์เกิดทูน และ
เทวดาก็เกิดทูน มนุษย์นั้นคือสมเด็จพระบรมศาสดา สัมมาสัมพุทธเจ้า สมเด็จพระบรมครูของพวกเรา
ทั้งหลาย ขอให้คิดดูก็แล้วกัน ว่าผู้ที่แม้เทวดาก็ยอมยกย่องเกิดทูนเชื่อถือ จะมีความวิเศษสุดเพียงไหน
พระพุทธศาสนาเกิดแต่ความวิเศษสุดของพระองค์ท่าน ที่ไม่มีความวิเศษใดของผู้วิเศษใดเปรียบได้ นั่นคือ
ทรงมี พระคุณที่วิเศษที่สุด ๓ ประการ เริ่มด้วยพระมหากรุณาคุณ อันเป็นความกรุณาที่ท่วมทับพระหฤทัย
ทรงมุ่งมั่นจะช่วยสัตว์โลกทั้งน้อยใหญ่ให้พ้นทุกข์

จากการต้องมาเวียนว่าย ดายเกิด เป็นเทวดาบ้าง เป็นมนุษย์บ้าง เป็นสัตว์บ้าง มิให้ต้องพบความทุกข์
ของ ความมีภพชาติอีกต่อไป ด้วยพระมหากรุณาเหนือความกรุณาของผู้ใดอื่น จึงทรงสละสิ้นทุกสิ่งทุกอย่าง
อันเป็นสุขสมบัติมหาศาลส่วนพระองค์ เสด็จออกทรงผนวช ทรงแสวงทางไปสู่ความพ้นทุกข์ เมื่อพระ
ปัญญาสว่างเจิดจ้าที่สุด เกิดเป็นพระปัญญาคูณ ก็ทรงบรรลุถึงความบริสุทธิ์ สิ้นเชิง ความโลภความโกรธ
ความหลง แม้มีอยู่เต็มโลก ก็ไม่อาจเข้าถึงพระพุทธหฤทัยได้ เหตุแห่งความเกิดดับสนิทในขณะนั้น ขณะที่
พระบริสุทธิ์คุณเกิดแล้ว พระกรุณาคุณ พระปัญญาคูณ พระบริสุทธิ์คุณ จึงเป็นพระคุณเฉพาะพระพุทธ

หยุดยั้งโดยแท้ และแผ่ออกให้สัตว์โลกรับได้ แม้น้อมใจรับให้จริง คือน้อมใจปฏิบัติจริงตามคำทรงสอน ที่
“หลวงพ่ोजรัญ” ของท่านอัญเชิญมาบอกเล่าแก่ท่านนั่นเอง

เว็บไซต์...ของ หลวงพ่อพระราชสุทธินุญจนมงคล

สืบเนื่องมาจากที่มหาวิทยาลัยรามคำแหง ได้ถวายปริญญาบัตร ปรัชญาดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์ สาขาศึกษาศาสตร์ แก่ พระราชสุทธินุญจนมงคล (จรัญ จิตฺตมฺโม) เจ้าอาวาสวัดอัมพวัน รักษาการเจ้าคณะจังหวัดสิงห์บุรี เมื่อวันที่ เมษายน พ.ศ. ๒๕๓๘ ณ ศาลาธรรมภavana วัดอัมพวัน อพรหมบุรี จ.สิงห์บุรี โดยศาสตราจารย์ประภาส อวยชัย นายกสภามหาวิทยาลัยรามคำแหง เป็นผู้ถวาย

โดยเหตุที่พระราชสุทธินุญจนมงคล เป็นผู้ทรงคุณวุฒิ มีความรอบรู้ความสามารถสูง ได้ปฏิบัติหน้าที่เผยแผ่พระพุทธศาสนา ตั้งใจอบรมสั่งสอนทั้งพระภิกษุ สามเณร นักเรียน นิสิต นักศึกษาข้าราชการประชาชน ให้รู้จักสร้างความรู้จักปฏิบัติธรรม และอุทิศตนทำคุณประโยชน์ต่อพระพุทธศาสนา และสังคม โดยส่วนรวม จนได้รับยกย่องจากทั้งทางราชการ สถาบัน และองค์กรต่างๆ ได้มอบประกาศเกียรติคุณ และรางวัลผลงานดีเด่นอีกมากมาย จนเป็นที่ปรากฏชัดแก่บุคคลทั่วไป

ดังนั้นทางมหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยศาสตราจารย์รังสรรค์ แสงสุข อธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง จึงได้มอบหมายให้ อาจารย์สุชาติ กิจชนะเสรี ผู้อำนวยการสถาบันคอมพิวเตอร์ จัดทำเว็บไซต์ของหลวงพ่อพระราชสุทธินุญจนมงคล เพื่อเป็นการประชาสัมพันธ์ประวัติ และผลงานของหลวงพ่อ ให้กว้างขวางทั้งในประเทศและต่างประเทศ และยังเป็นส่งเสริม และเผยแผ่พระพุทธศาสนาให้รุ่งเรืองสืบต่อไป

การดำเนินงาน ในการจัดทำเว็บไซต์ ของหลวงพ่อนั้น ได้เริ่มขึ้นเมื่อประมาณต้นปี๒๕๔๒ โดยหลังจากที่ ศ.รังสรรค์ แสงสุข อธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง ได้มอบหมายให้ อ.สุชาติ กิจชนะเสรี ผู้อำนวยการสถาบันคอมพิวเตอร์ ดำเนินการนั้น ก็ได้มีการประชุมในระดับผู้บริหารของสถาบันคอมพิวเตอร์ เพื่อหาแนวทางในการจัดทำ และสุดท้ายจึงได้มอบหมายให้ ฝ่ายเทคโนโลยีสารสนเทศ ดำเนินการจัดทำต่อไป

ทีมงานที่ช่วยในการจัดทำเว็บไซต์ ได้ทำการกำหนดหัวข้อหลักและหัวข้อย่อยของข้อมูลที่จะจัดทำขึ้นดังนี้

๑. มีอะไรใหม่ใน ๑ เดือน (จะทำการปรับปรุงข้อมูลทุกวันหนึ่งของเดือน)
 - พูดถึงเรื่องต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในระยะ ๑ เดือน
 - ธรรมะล่าสุดที่หลวงพ่อเทศน์
 - หนังสือธรรมะออกใหม่

๒. ประวัติและผลงาน

○ ประวัติส่วนตัว, ตำแหน่งหน้าที่การปกครอง, กฎแห่งกรรม, ชีวิต และการปฏิบัติ
ธรรม

○ ผลงานด้านต่างๆ

- การพัฒนาวัดอัมพวัน
- การพัฒนาศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน
- การปกครองคณะสงฆ์
- การอบรม และเผยแผ่พระพุทธศาสนา
- การเขียนหนังสือ
- การพัฒนาสังคม
- การพัฒนาสิ่งแวดล้อม
- การจัดสร้างสาธารณประโยชน์
- การบริจาคนิเวศส่วนตัว

๓. วัดอัมพวัน

- ประวัติความเป็นมา
- มุลนิธิ
- สิ่งศักดิ์สิทธิ์/สถานที่สำคัญ
- การเดินทาง
- งานสาธารณูปการ/การก่อสร้าง
- สถิติต่างๆ

๔. ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน

- ประวัติความเป็นมา
- มุลนิธิ
- สิ่งศักดิ์สิทธิ์/สถานที่สำคัญ
- การเดินทาง
- งานสาธารณูปการ/การก่อสร้าง
- สถิติต่างๆ

๕. หนังสือธรรมะต่างๆ

- กฎแห่งกรรม - ธรรมปฏิบัติ
- แก่นแท้ของพระพุทธศาสนา
- พัฒนาคุณธรรมของข้าราชการ ฯ
- คู่มือวิสุทธิธรรม และลำดับวิปัสสนาญาณ

๖. ตอบปัญหาธรรม

- อิเล็คทรอนิกส์เมล์
- กระดานข่าว

๗. ข่าวประชาสัมพันธ์

- งานบุญ
- การก่อสร้าง
- การเดินทางของหลวงปู่ วันเทศน์
- ประชาสัมพันธ์การออกอากาศทางโทรทัศน์และวิทยุ

๘. หลักธรรมคำสอน

- ธรรมต่างๆ

๙. การปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน

ในขณะนี้ การดำเนินงานอยู่ในขั้นตอนของการหาข้อมูล และนำข้อมูลเข้าระบบ โดยสามารถเข้าสู่ข้อมูลทั้งหมดได้ที่ <http://www.jarun.ru.ac.th>

ข้อมูลที่ได้นำลงแล้วคือหนังสือ “ชีวิต การงาน และหลักธรรม” ส่วนถัดมาที่ได้ดำเนินการแล้วคือระบบ **Video on Demand** ซึ่งขณะนี้ได้ทำการบันทึกรายการแล้ว ๑ รายการ คือ วิดีโอเทปการสอนวิปัสสนากรรมฐาน ซึ่งสามารถเข้าชมได้ที่ <mms://media.ru.ac.th/meditation1.asf> สำหรับม้วนที่ ๑ และ <mms://media.ru.ac.th/meditation2.asf> ซึ่งรายการทั้งสองจะเป็นประโยชน์กับผู้ชมในต่างประเทศ โดยสามารถดูในลักษณะของวิดีโอเทปได้ทันที

ขณะนี้ ส่วนที่กำลังดำเนินการอยู่คือในเรื่องการปรับปรุงข้อมูลเพิ่มเติม ทั้งในส่วนข้อมูลของหลวงปู่, วัดอัมพวัน ศูนย์ปฏิบัติธรรมเวฬุวันและเขียนโปรแกรมสำหรับการตอบถาม (**Webboard**) อย่างไรก็ตาม ขณะนี้ ทีมงานยังขาดผู้ช่วยงานอยู่มาก สำหรับศิษยานุศิษย์ของพระเดชพระคุณหลวงปู่พระราชสุทธานวมงคล ที่มีความรู้ความสามารถทางด้านคอมพิวเตอร์ สามารถช่วยกันร่วมสร้างเว็บไซต์ของหลวงปู่ ได้โดยการแจ้งมายัง chatree@ru.ac.th

สำหรับบุคลากรที่ทางคณะผู้จัดทำต้องการมีดังนี้

1. Web Designer
2. Application Developer

3. Graphic Artist
4. Database Developer
5. Architect
6. Thai to English Translator

สุดท้ายนี้ มหาวิทยาลัยรามคำแหง จะปรับปรุงพัฒนาให้เว็บไซต์ของหลวงพ่อ สมบูรณ์ เป็นเว็บไซต์ที่สำคัญทางพระพุทธศาสนาที่จะช่วยส่งเสริม และเผยแพร่พระพุทธศาสนาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้ขจรกระจายกว้างขวางต่อไป

หลวงพ่อบุรณะวัดจินตมณี

พระครูปริยัติกิจจานุกุล

เจ้าอาวาสวัดจินตมณี

ไฟไหม้วัดจินตมณี

เมื่อมีเจริญ ก็มีเสื่อม เป็นของคู่กันเป็นธรรมดาของสังขาร

อาตมาจะเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวอาตมาและวัดจินตมณี ตำบลบ้านแปง อำเภอพรหมบุรี คำ
คืนของวันที่ ๒๗ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๑ อาตมาก็ทำหน้าที่อันเป็นกิจของสงฆ์เรียบร้อย โดยไม่เคยคิดมา
ก่อนเลยว่าคืนวันนี้จะเป็นคืนที่ฝันร้าย อันเป็นชะตากรรมอันหนักที่จะมาถึงอีกไม่กี่ชั่วโมงข้างหน้า ปีน
วันที่จะต้องสูญเสียทุกอย่างที่มีอยู่ ดังคำที่ว่า “โจรปล้นสักร้อยครั้งยังไม่เท่ากับไฟไหม้ครั้งเดียว” ใน
ความรู้สึกหรือจิตใต้สำนึกในคืนนี้นั้น มีความไม่สงบอยู่ตลอดเวลา จนถึงเวลาสมควร อาตมาก็สวมมนต์
ภาวนาตามปกติแล้วก็เข้าจำวัด ในขณะที่จำวัดรู้สึกว้าวุ่นๆ ตื่นๆ อยู่ตลอดเวลา ก็พยายามภาวนาสงบจิต เพื่อ
ต้องการให้จำวัดหลับสนิท แต่ก็ยังหาความสงบมิได้ จนถึงเวลาประมาณ นาฬิกาของวันที่ ๒๘ เมษายน
๒๕๔๑ ไฟฟ้าเกิดดับๆ ดิดๆ อยู่พักหนึ่ง อาตมาก็คิดว่าไฟฟ้าคงจะเกิดเหตุภายนอกวัด จึงไม่เกิดความสงสัย
อะไร เพราะไฟฟ้าก็ติดตามปกติแล้ว หลังจากนั้นประมาณสัก ๓๐ นาที อาตมาก็ต้องตกใจเมื่อพระภิกษุที่อยู่
ใกล้เหตุการณ์รีบมาบอกอาตมาว่าเกิดเหตุเพลิงไหม้ในกุฏิ อาตมาก็ถามว่าหลังไหน ท่านบอกหลังใต้สุด จึง
รีบไปดูจุดที่เกิดเหตุ อาตมาเห็นไฟกำลังไหม้ภายในกุฏิอย่างหนัก จึงปลุกพระและเด็กวัดทุกคนให้ช่วยกัน
ดับ ทุกคนพยายามดับจนสุดความสามารถพระบางรูปก็ตีระฆัง และกลอง อาตมาก็สั่งให้พระโทรไปแจ้ง
รถดับเพลิงตามหน่วยต่างๆ กว่าจะรถมาถึงก็ไหม้ไปเกือบ ๑ หลังแล้ว ทั้งชาวบ้านเป็นร้อยคน นายอำเภอ
รองผู้กำกับฯ ก็มาช่วยกัน แต่พระเพลิงก็ไหม้อย่างหนัก ชาวบ้านหรือทุกคนต่างยื่นอุกกันด้วยอาการกระวน
กระวาย ร้อนอร้อร้อนใจ เสียอกเสียใจกับภาพที่กำลังเกิดขึ้น บ้างก็อุทานว่าหมดแล้ววัดเราไม่เหลืออะไรอีก
คนเฒ่าคนแก่ก็ร้องไห้ร้องไห้เสียอกเสียใจ เห็นแล้วน่าสลดใจยิ่งนัก ส่วนตัวอาตมาก็พยายามทำใจสั่งการให้
คุมสถานการณ์ให้ได้ แต่ก็สุดวิสัยจนพระเพลิงได้ไหม้กุฏิไปหลังแล้วหลังเล่า หมดกุฏิไป ๒ หลัง หอสวด
มนต์ ๑ หลัง หอกลอง หอระฆังอีกอย่างละหลัง สิ่งของที่อยู่ในหอสวดก็ดี กุฏิก็ดีเสียหายจนหมดสิ้น
คงเหลือกุฏิอยู่หลังเดียว ซึ่งเป็นที่อยู่ของอดีตเจ้าอาวาส ซึ่งเป็นอาจารย์ของอาตมาเอง และที่รูปหล่อของท่าน
ที่อยู่ในหอสวดมนต์ไม่ไหม้ไปกับพระเพลิงเป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์อย่างมาก

เมื่อทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในความสงบแล้ว อาตมาก็นั่งคิดว่านี่เป็นความฝันร้ายแต่เป็นเรื่องจริง ทุกสิ่ง
ทุกอย่างหมดแล้วจะทำอย่างไรดี กุฏิไม้สักสวยๆ งามๆ อายุเป็นร้อยปี หอสวดมนต์ก็หมดไปกับพระเพลิง
อะไรมันมีดมนไปหมด มองภาพที่เสียหายก็นึกแทบทำใจไม่ได้ แต่ก็พยายามข่มจิตข่มใจตลอดเวลาว่าจะไม่
แสดงอาการความรู้สึกเสียใจให้ญาติโยมได้รู้ได้เห็น เพราะจะทำให้ญาติโยมเสียใจมากขึ้น กว่าอาตมาจะทำ

ใจได้ก็นานพอ สมควร พอนึกถึงที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราตรัสไว้ว่า ทุกสิ่งทุกอย่างมีเกิดขึ้นก็มีดับไป เป็นธรรมดา มีเจริญก็มีเสื่อม เป็นสังขารมที่ขงแท้ เมื่อวานนี้เรามีที่อยู่อาศัยที่ประกอบกิจ มีสมบัติสะสม เอาไว้เป็นของวัดก็ดี หรือของตนเองก็ตาม แต่วันนี้ไม่มีอะไรเหลือคงมีฝ้านุ่งผ้าห่มติดตัวออกมาจากห้อง เท่านั้น เมื่อเราเกิดมาก็ไม่มีอะไรมา มีแต่กรรมดี และชั่ว คิดตัวกันมาเท่านั้นเอง จะคิดเสียใจทำไมให้เกิดทุกข์ เสียเปล่า ถือว่าเกิดจากความประมาท หรือเวรกรรมของเรา หรือวัดของเรา เมื่อคิดได้แบบนี้แล้วอาตมาก็เริ่ม รวบรวมคิดใช้ปัญญาให้เกิดประโยชน์ เริ่มตั้งโครงการจัดรูปกุฏิฯ หลังๆ หนึ่งยาว ๕ เมตร กว้าง ๖ เมตร หอ สวดมนต์ ๒ หลังๆ ยาว ๒๑ เมตร กว้าง ๑๒ เมตร และก็ต้องรีบดำเนินการสร้างกุฏิก่อน เพราะว่าสภาพพื้นที่ วัด น้ำท่วมสูงมาก สูงถึง ๑.๗๐ เมตร พระก็ไม่มีที่อยู่เมื่อถึงเวลาน้ำท่วม จึงต้องรีบสร้างขึ้น ก็มีญาติโยม มาร่วมบริจาคบ้าง แต่ก็ยังขาดทุนทรัพย์อีกมาก อาตมาก็มีคณพสมควรวางจะหาทุนมาสร้างกุฏิ และหอ สวดมนต์จากที่ไหน

แต่ก็เหมือนฟ้าประทาน เมื่อหลวงพ่อพระราชสุทธิญาณมงคล เจ้าอาวาสวัดอัมพวัน รักษาการแทน เจ้าคณะจังหวัดสิงห์บุรี ซึ่งเป็นอาจารย์ เป็นพระกรรมวาจาจารย์ของอาตมาเอง ได้มาเยี่ยมดูแลให้กำลังใจ อาตมามีกำลังใจขึ้นเมื่อพระผู้ใหญ่ผู้เป็นอาจารย์มาให้กำลังใจ หลวงพ่อบานเต็มเปี่ยมไปด้วยความเมตตา อย่างสูง ต่อลูกศิษย์ทุกคนที่ได้รับความทุกข์ ท่านให้กำลังใจ ให้ความคิด และให้กำลังใจทรัพย์ ท่านประกาศว่า จะช่วยอนุเคราะห์ในการก่อสร้างวัดจินตคามนี้ขึ้นมาใหม่จนแล้วเสร็จ ท่านให้อาตมารีบดำเนินการเลย นี้แหละคือความเมตตาที่แท้ จริ่งจากหลวงพ่อ ที่ต้องการให้พระศาสนาเจริญต่อไป และลูกศิษย์พ้นจากทุกข์ อันหนัก

เกล้ากระผมในนามภิกษุสามเณร และญาติโยมทุกท่าน ทุกคน ต้องกราบขอบพระคุณอย่างสูงที่ หลวงพ่อพระราชสุทธิญาณมงคล ให้ความอนุเคราะห์ และเมตตาในการก่อสร้างกุฏิ และหอสวดมนต์ ของ วัดจินตคามณี ต.บ้านแปง อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี นี้แหละบุญกรรมมีจริง ทำดียอมได้ดี ทำชั่วยอมได้ชั่ว ทำ ดีได้สุข ทำชั่วได้ทุกข์ เป็นสังขารมที่แท้จริง

แรงอธิษฐานจิต
ของ
พระราชสุทธานวมงคล

ปรีดี ทองรวีวงศ์

เหตุที่มาวัดอัมพวัน

ครอบครัวข้าพเจ้ามีอยู่ ๓ คน ตัวข้าพเจ้านายปรีดี นางอรพิน (ภรรยา), นายคณาธิป (บุตร) และยังมีน้องสาวอีกคนหนึ่งคือ น.ส. ศรีวัน ทองอยู่ หลวงพ่อท่านไม่รู้จักข้าพเจ้าที่ ๕ คน แต่พวกข้าพเจ้ารู้จักหลวงพ่อกัน ในรายการแสดงธรรมทางโทรทัศน์ในวันอาทิตย์ เมื่อปลายปี พ.ศ. ๒๕๓๖

ฟังท่านแสดงธรรมวันนั้นแล้ว มีความรู้สึกที่ว่าฟังเข้าใจง่าย น้ำเสียงน่าฟัง มีข้อคิดเตือนใจในการดำเนินชีวิต เมื่อตัวชื่อนปรากฏชื่อโทรทัศน์ ก็จดจำไว้ว่าหลวงพ่อก็คืออยู่วัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี จ. แอบเป็นศิษย์ในทางธรรมอย่างเงียบๆ โดยไปที่วัดอัมพวันครั้งแรกปลายปี พ.ศ. ๒๕๓๖ ตอนเช้าประมาณ ๘.๐๐ น. เศษ ได้พบหลวงพ่อกินออกจากกุฏิที่ใ้รับแขก ข้าพเจ้าและภรรยาจึงนั่งลงแสดงความเคารพท่าน ท่านกล่าวว่า **“คุณโยมตามมาที่ศาลา”** ส่วนภรรยาของข้าพเจ้าได้ยื่นท่านกล่าวว่า **“คุณโยมรอกัฏฐิ”** มาด้วยกัน ๒ คน ได้ยื่นคนละอย่าง เป็นอันว่าเพียงแต่ได้เห็นหลวงพ่อก็นั่งมองท่านเดินมุ่งไปทางศาลาธรรมภาวนา ตรงที่ข้าพเจ้ายืนอยู่เป็นร้านขายหนังสือ ได้ซื้อหนังสือกฐนแห่งกรรมเล่ม ๖, บทสวดมนต์, พัฒนาคำกลอนสอนจิตฯ แก่นแท้ของพระพุทธศาสนา จากหนังสือดังกล่าว ทำให้มาวัดอัมพวันบ่อยขึ้น และก็จะซื้อหนังสือกฐนแห่งกรรมเพิ่มจนครบชุด บางเล่มก็ได้รับแจกจากญาติธรรมที่มีเกินชุด ก็แจกผู้ที่สนใจไปมากพอสมควร และเป็นเหตุให้ผู้ที่ได้รับหนังสือกฐนแห่งกรรมไปอ่าน ได้มาปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันกันหลายท่าน

คำสั่งของครูบัว - ครูฝ่อง ทองอยู่ วันที่ ๒ มกราคม ๒๕๓๕

ครูบัว และครูฝ่องเป็นบิดา - มารดาของข้าพเจ้า เมื่อท่านถึงแก่กรรมแล้ว ข้าพเจ้าและน้องสาวได้พบคำสั่งซึ่งท่านเขียนให้ของไว้มอบหมายงานบุญงานกุศลไว้ ๒ งานคือ

๑. สร้างศาลาบำเพ็ญกุศล ที่วัดเสวตฉัตร แขวงบางลำภูล่าง เขตคลองสาน กรุงเทพมหานคร
๒. ตั้งมูลนิธิ เพื่อเอาดอกผลเป็นค่าอาหารกลางวันเด็กยากจน และทุนการศึกษาเด็กยากจน ของนักเรียนโรงเรียนวัดเสวตฉัตร เขตคลองสาน กรุงเทพมหานคร (ได้จัดทำไว้แล้วเมื่อ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๓๓)

เรื่องการสร้างศาลาบำเพ็ญกุศลนั้น มีอุปสรรคมาก เพราะต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าอาวาส จึงจะสร้างได้ เจ้าอาวาสวัดเสวตฉัตรในขณะนั้นคือ พระเทพเมธี (ชื่อเดิม บุญนาค จูงาม) จากที่ได้รับคำสั่งวันที่ ๒ มกราคม ๒๕๓๕ ผ่านมาถึงกุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๓๕ จึงได้รับอนุญาตจากเจ้าอาวาสวัดเสวตฉัตร คือ พระธรรมญาณมุนี (ท่านได้เลื่อนสมณศักดิ์ จากพระเทพเมธี เป็นพระธรรมญาณมุนี เมื่อ ๒ สิงหาคม พ.ศ.

๒๕๓๕ วันเฉลิมพระชนมพรรษาของสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ) ให้สร้างศาลาในที่ว่างติดกับถนนเจริญนคร เรือนศาลาชั้นเดียว กว้าง ๘ เมตร ยาว ๒๔ เมตร โครงสร้างของหลังคาให้เป็นสถาปัตยกรรมเดียวกันกับหลังคาพระอุโบสถ ข้าพเจ้าได้ให้ช่างเขียนแบบมาวัดสถานที่และออกแบบ ในวันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๓๕ วันรุ่งขึ้นน้องสาวของข้าพเจ้าได้แจ้งมาว่า พระธรรมญาณมุนีได้มรณภาพเสียแล้วเมื่อค่ำวันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๓๕ โดยเป็นลม ในขณะที่อยู่ในพระราชพิธีพระบรมศพของ “สมเด็จพระยา” ในพระบรมมหาราชวัง และได้มรณภาพภายหลังจากถูกนำส่งไปโรงพยาบาลศิริราช

การสร้างศาลาบำเพ็ญกุศลจึงต้องชะลอไป จนกระทั่งงานพระราชทานเพลิงศพ พระธรรมญาณมุนีเสร็จแล้ว เมื่อวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๔๐ และได้มีเจ้าอาวาสองค์ใหม่มาครองวัด เจ้าอาวาสองค์ใหม่ไม่อนุญาตให้สร้างในสถานที่ๆ เขียนแบบไว้แล้ว ให้ไปสร้างที่ใหม่ซึ่งอยู่ระหว่างพระอุโบสถและพระวิหาร ข้าพเจ้าพิจารณาแล้วเห็นว่าไม่เหมาะเพราะพระอุโบสถ และพระวิหารของวัดเสวตฉัตรนี้ อยู่ในบริเวณกำแพงเดียวกัน ต้องชะลอการสร้างศาลาบำเพ็ญกุศลไปอีก

เวลาผ่านไปหลายปี ข้าพเจ้าก็ยังไม่ได้สร้างศาลาตามคำสั่ง ทำให้บุญกุศลไม่ถึงบิดา มารดา จนถึงต้นปี ๒๕๔๑ คุณอรพิน ทองรวีวงศ์ ภรรยาของข้าพเจ้า ให้ความเห็นว่า ควรนำเงินจำนวนนี้ไปถวายหลวงพ่อจรัญ (พระราชสุทธินามมงคล) วัดอัมพวัน เพื่อสร้างศาลา หรือสิ่งก่อสร้างอื่นๆ เพราะวัดอัมพวันมีคนมาปฏิบัติธรรมมาก จะได้นุญมากและได้นุญทุกวัน ข้าพเจ้าเห็นด้วย แต่นึกถึงน้องสาว คือ คุณศรีวัน ทองอยู่ว่าจะเห็นด้วยหรือไม่ เพราะน้องสาวของข้าพเจ้านั้น พ่อ-แม่ ตั้งไว้อย่างไร เขาจะทำอย่างนี้ เรื่องจึงยังหาข้อยุติไม่ได้ จากวันที่ ๒ มกราคม ๒๕๓๕ จนถึงต้นปี พ.ศ. ๒๕๔๑ ความเป็นไปได้ที่จะมาสร้างที่วัดอัมพวันก็เป็นจริงขึ้น เพราะหลวงพ่อพระราชสุทธินามมงคล ได้มาร่วมพิธีหล่อพระ จะมาอย่างไรกรุณาติดตามต่อไป

วันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๔๑ คุณศรีวัน ทองอยู่ ผันถึงหลวงพ่อ

คุณศรีวัน ทองอยู่ ได้ตั้งใจไว้ว่า จะนำภาชนะทองเหลืองเก่า, ทองแดงเก่า, ตลอดจนทองรูปพรรณของบิดา - มารดา และของญาติมิตร ไปสร้างพระพุทธรูป อุทิศกุศลให้ บิดา - มารดา เขาคิดอยู่หลายปีพร้อมๆ กับจะสร้างศาลาบำเพ็ญกุศลนี้เช่นกัน จนปลายปี ๒๕๔๐ คุณศรีวัน ทองอยู่ ได้มาอยู่ปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน ๗ วัน เริ่มมีความเคลื่อนไหวในการที่จะหล่อพระจริงจังมากขึ้น โดยเริ่มติดต่อโรงหล่อที่จังหวัดราชบุรี ราวๆ เดือนมิถุนายน ๒๕๔๑ โดยกำหนดพุทธลักษณะของพระที่จะหล่อ จำลองแบบของพระพุทธรูปสังกั ขนาดหน้าตัก ๑๕ นิ้ว แต่ไม่สำเร็จ

ต้นเดือนกรกฎาคม ๒๕๔๑ จึงได้โรงหล่อแห่งใหม่ โดยการแนะนำของคุณวิชัย เอนกสถาภกิจ และช่วยเป็นธุระประสานงานให้ จนเป็นรูปเป็นร่างขึ้น โดยโรงหล่อออกแบบให้ขนาดองค์พระได้หน้าตักเพียง ๕ นิ้ว รวม ๒ องค์ ระหว่างนี้ข้าพเจ้ากับน้องสาวปรึกษากันว่า หล่อแล้วจะเอาไปไว้ไหนเอาไว้บูชาตัวเอง หรือคิดกันอยู่ ยังหาข้อสรุปไม่ได้ ในที่สุดโรงหล่อปั้นหุ่นเสร็จ จึงได้กำหนดเททอง วันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๔๑ เวลาบ่าย ๒ โมงเศษๆ

ตอนเช้าของวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๔๑ น้องสาวของข้าพเจ้าได้โทรมาเล่าว่า เมื่อคืนตอนตี๕ “ฝันว่าไปทำพิธีเททองหล่อพระในวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๔๑ เมื่อไปถึงโรงหล่อ พบหลวงพ่ोजรัญ (พระราชสุทธิญาณมงคล) นั่งอยู่แล้วได้พูดว่า ยังขาดเทียนอยู่ ให้ไปเอามา ขณะเดินทางไปเอาเทียนชัยตามคำบอกของหลวงพ่อ ก็นึกว่าจะไปอย่างไรคนเดียว พอมีคนเดินผ่านมาพี่ชายจึงบอกฝากบุคคลผู้นั้นให้ไปเป็นเพื่อนเดินทางไปเอาเทียนชัยด้วย พอบุคคลนั้นเดินทางมาใกล้กลับกลายเป็นผู้หญิงที่รู้จักกันดีก็เลยเดินไปด้วยกันไปในที่แห่งหนึ่งเป็นโรงหล่อพระ และมีพระสงฆ์นั่งอยู่องค์หนึ่ง ปรากฏว่าเป็นหลวงพ่ोजรัญตอนหนุ่ม จึงเข้าไปเพื่อขอเทียนชัย”

เมื่อน้องสาวของข้าพเจ้าเล่าฝันจบลงข้าพเจ้าบตาให้จัดฝันไว้ก่อนเพราะที่ฝันนั้นห่างกำหนดฤกษ์เททองหล่อพระเพียง ๒๑ วัน ข้าพเจ้าบอกน้องสาวว่า “...เป็นนิมิต เมื่อหล่อเสร็จแล้วก็อัญเชิญไปถวายหลวงพ่อดี...”

วันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๔๑ ได้ฤกษ์เททองเวลาบ่าย ๒ โมง ๒๕ นาที เจ้าหน้าที่ชุดขาวเริ่มเททององค์แรกก่อน ตักทองจากเบ้าหลอมค่อยๆ เท พระสงฆ์ ๕ รูป เจริญพระพุทธมนต์ ปรากฏว่าทองที่ตักมาเหลือบรรดาผู้ที่เข้าร่วมพิธีเททอง และร่วมออกทุนทรัพย์ในการหล่อพระครั้งนี้ต่างคิดว่าทองคงไม่เต็มองค์ พระองค์ที่สองแน่นอน ดูจากปริมาณทองที่เทองค์แรกกับองค์ที่สองไม่เท่ากัน คิดว่าเมื่อแกะหุ่นแล้วคงต้องหล่อใหม่ ปรากฏว่าเมื่อแกะหุ่นออกแล้ว ทั้งสององค์ก็มีความสมบูรณ์ พุทธลักษณะสวยงามมาก ไม่มีตำหนิเลย น้องสาวของข้าพเจ้าจึงอยากปิดทองให้งดงามยิ่งขึ้น จึงมอบหมายให้โรงหล่อเรียกช่างมาปิดทอง เมื่อเสร็จแล้วได้ฝากไว้ที่โรงหล่อ

ลงมตินำเงินมาถวายหลวงพ่ “พระราชสุทธิญาณมงคล”

ต้นเดือนกันยายน ๒๕๔๑ คุณอรพิน ทองรวีวงศ์ ได้ปรึกษาหารือกับนางสาวศรีวัน ถึงเรื่องสร้างศาลบำเพ็ญกุศลอีกครั้ง และในที่สุดมีความเห็นสอดคล้องกันที่ ๕ คน คือ ข้าพเจ้า ภรรยา บุตรชาย และน้องสาวของข้าพเจ้าว่าจะนำเงินมาถวายหลวงพ่ เพื่อสร้างถาวรวัตถุก็ได้

วันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๔๑ ข้าพเจ้าเขียนจดหมายนมัสการมายังหลวงพ่อ แจ่มความประสงค์พร้อม กับให้หลวงพ่อกำหนดทางออกให้ ถึงเรื่องเงินจำนวนนี้ว่าจะสร้างอะไร บุญกุศลจะได้ตกถึงบิดา มารดาเสียที

วันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๔๑ หลวงพ่อกำหนดคำตอบจดหมายมา เป็นจดหมายคว่นพิเศษ ถึงข้าพเจ้า วันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๔๑ ความตอนหนึ่งว่า “...มีวัด ๆ หนึ่งไฟไหม้กุฏิ, หอสวดมนต์ หมดวัดเลย อาตมา รับสร้างวัดนี้ไว้ ถ้าตกลงให้มาปรึกษาหารือกับอาตมาต่อไปได้เลย”

วันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๔๑ ข้าพเจ้าจึงได้นมัสการตอบหลวงพ่อกำหนดทางจดหมายคว่นพิเศษความว่า “...ทราบความในจดหมายว่า หลวงพ่อบริการสร้างวัดจินตคามที่ถุกไฟไหม้ กระผม, ภรรยา, บุตร และน้องสาว มีความเห็นตรงกัน สมควรทำตามทีหลวงพ่อบริการมา เมื่อได้กำหนดวันอันสมควรจากหลวงพ่อก่อนแล้ว กระผม จะนำเงินมาถวายโดยเร็ว...”

วันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๔๑ หลวงพ่อกำหนดคำตอบจดหมายมาอีกครั้ง ความตอนหนึ่งว่า.. “อาตมา จะบริหารจัดการให้ แต่ปัจจัยยังไม่ต้องจ่ายในขณะนี้ โปรดเก็บไว้ก่อน ถ้าลงมือจะสร้างค่อยจัดการต่อไป...”

จดหมายลงวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๔๑ ของหลวงพ่อกำหนดมาถึงข้าพเจ้าเมื่อวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๔๑ ทราบ ความแล้ว ก็รอวันนัดถวายเงิน จนถึงสิ้นมกราคม ๒๕๔๒ ขึ้นปีใหม่แล้ว คุณศรีวัน ทองอยู่ ได้โทรศัพท์ถาม ว่าหลวงพ่อนัดให้ไปถวายเงินหรือยัง และยังโทรศัพท์มาถามอีกหลายครั้ง ข้าพเจ้าจึงบอกว่าถ้าวัดลงมือ ก่อสร้างแล้ว หลวงพ่อบริการมาเอง อย่าไปรบกวนท่านเพราะท่านมีงานมาก

วันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๑ (วันทำบุญคล้ายวันที่หลวงพ่อบริการได้ประสบอุบัติเหตุ) คุณสุชาติ ปิยะศุก สิริ ได้มาปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันเป็นครั้งที่ ๕ กำหนด ๗ วัน ลงทะเบียนวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๔๑ วัน โทณแรม ๗ ค่ำ เดือน ๑๑ กำหนดเวลาการปฏิบัติธรรมวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๔๑ ได้เล่าว่า ...หลวงพ่อบริการ แสดงธรรม ณ ศาลา

สุธรรมภาวนา ให้อุบาสก อุบาสิกา ทั้งหมดในวัดและญาติโยมที่มาทำบุญฟัง เนื่องในวันคล้ายวันที่หลวงพ่อบริการ ได้ประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์ครั้งร้ายแรงที่สุดในชีวิต

หลวงพ่อบริการได้แสดงธรรมไประยะหนึ่ง ก็ได้กล่าวถึงวัดจินตคามที่เกิดไฟไหม้ ทำให้พระที่วัด เตือร้อนมาก เข้าอาวาสวัดจินตคามจึงมาขอให้หลวงพ่อบริการช่วยเหลือ หลวงพ่อบริการจึงได้อธิบายฐานจิตว่า ถ้าหากมีผู้ มีบุญก็ขอให้ได้มาร่วมสร้างกับหลวงพ่อบริการ แต่ถ้าไม่มีหลวงพ่อบริการก็จะสร้างเองทั้งหมด เพราะพระที่วัดจินตคาม เขาเดือนร้อนมากไม่มีที่อยู่ กุศลที่ทำนึ้มาก เพราะพระที่วัดร้อนจริงๆ แล้วหลวงพ่อบริการก็หันไปพูดกับผู้ว่า ราชการจังหวัดท่านหนึ่ง “ผู้ว่า ตอนนีได้สองล้านบาทจากที่อาตมาอธิบายฐานจิต โดยมี คุณโยมปริดี ได้เสนอ เงินจำนวนสองล้านบาท มาให้อาตมาสร้างสาธารณประโยชน์ หรือกุฏิที่วัดอัมพวัน อาตมาได้ตอบจดหมาย

ไปถึงคุณโยมปริดี ว่าเงินจำนวนนี้ขอให้สร้างที่วัดจินตคามณี เพาะทางวัดถูกไฟไหม้ บุญกุศลที่ทานี้จะได้ มากจริงๆ เพราะทางวัดเดือดร้อนที่อยู่ ผู้ว่า เงินสองล้านได้แน่ๆ อยู่ในกระเป๋าแล้ว แต่ไม่ใช่ใครเสนอมาก็จะ รับเสียหายคนนะ อาตมาก็ต้องเช็คที่มาที่ไปของเงินก่อนที่จะรับมา ส่วนเงินคุณโยมปริดี ล้านแปดบวคอกเบี้ย สองแสน เป็นเงินสองล้านบาทได้แน่นอน”

“นี่...คุณโยมแม่ทองใบ ซึ่งมาทำบุญที่วัดอัมพวันเป็นประจำทุกปี ได้ข่าวว่าที่วัดจินตคามณีไฟไหม้ ได้มาขอให้อาตมาช่วยสร้าง คุณโยมแม่ทองใบเสนอกับอาตมาว่า ขอสร้างทั้งหมดเลย แต่ขอให้หลวงพ่อกับที่ บ้าน หลวงพ่อพูดว่า แต่พระองค์นี้หยิ่ง คุณโยมแม่ทองใบแก่อายุมากแล้ว อยากให้อาตมาไปบ้านแก โยมเขาก็ ใจบุญบริจาคข้าวสารมาที่วัดเป็นประจำทุกปี” แล้วหลวงพ่อก็แสดงธรรมต่อ...

ข้อความข้างบนนี้ คุณสุชาติ ปิยะสุภสิทธิ์ ได้เล่าให้ฟังจึงขอนำมาเล่าต่อ เพราะตอนนี่เองจึงได้ ทราบว่าท่านอธิษฐานจิต หาผู้ร่วมสร้างกุฏิสงฆ์วัดจินตคามณีกับหลวงพ่อ ท่านคงอธิษฐานจิตหลังจากไฟไหม้ กุฏิสงฆ์ และหอสวดมนต์ที่วัดจินตคามณีแล้ว ข้าพเจ้าเองไม่ทราบเรื่องนี้เลย จนวัน (๒๖ มกราคม ๒๕๔๒) ก็ยังไม่ทราบว่าไฟไหม้เมื่อไร

ได้พบรายการบริจาคปัจจัยส่วนตัวของหลวงพ่อพระราชสุทธานวมงคล ประจำปี ๒๕๔๑ ใน หนังสือแสงธรรมปีที่ ๓ ฉบับที่ ๖ มกราคม - มีนาคม ๒๕๔๒ (ได้หนังสือมาจากคุณเสนอ..) หน้า ๑๕ วันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๔๑ บริจาคเงินช่วยวัดจินตคามณีประสพอัคคีภัย วัดจินตคามณี จังหวัดสิงห์บุรี จำนวน เงิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท (หนึ่งแสนบาท) ความตอนนี้อย่าจะคาดเดาได้ว่าไฟไหม้ก่อน ๒๕ เมษายน ๒๕๔๑ หรืออย่างช้าก็ไหม้วันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๔๑ ถ้าท่านเริ่มอธิษฐานจิตในวันไฟไหม้ ไม่นานนักข้าพเจ้าก็ คิดต่อกับท่านมาทางจดหมายด่วนพิเศษ โดยที่หลวงพ่อท่านไม่รู้จักนายปริดี ทองรวีวงศ์ และครอบครัวเลย นับเป็นเรื่องอัศจรรย์ที่ข้าพเจ้าได้พบ

ที่หลวงพ่อได้เล่าเรื่องอธิษฐานจิตในวันนี้ (๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๑) เป็นเหตุพอดีกับผู้ที่มาปฏิบัติ ธรรมท่านนี้เป็นคนกรุงเทพฯ และรู้จักกับข้าพเจ้า จึงได้จดจำคำพูดของหลวงพ่อไว้ ข้าพเจ้าได้ขอให้ ถ่ายทอดมาสู่ท่านทั้งหลาย ถึงแรงอธิษฐานจิตของหลวงพ่อ

วันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๔๑ เป็นวันอาทิตย์ ที่คุณสุชาติ ปิยะสุภสิทธิ์ ครบกำหนดปฏิบัติธรรมแล้ว คอยนมัสการลาหลวงพ่อเพื่อรับพรที่กุฏิชั้นล่าง ระหว่างเวลาประมาณบ่ายโมง คุณสุชาติได้เล่าให้ฟังว่า.” หลวงพ่อลงรับแจกญาติโยมประมาณบ่ายโมง ได้รับการถวายปัจจัยจากญาติโยมแล้วหลวงพ่อก็ตีได้ให้พร และได้แสดงธรรมต่อจนถึงบ่าย ๔ โมง ผมก็ได้เข้าไปกราบหลวงพ่อ ยังไม่ทันได้กล่าวอะไร หลวงพ่อได้หัน มาแล้วพูดขึ้นว่า “จากคุณโยมปริดี” (ซึ่งในใจผมตั้งใจว่าจะถามเรื่องวัดจินตคามณีสักเล็กน้อยแล้วก็จะกราบ

ลา ยังไม่ทันได้ถาม ท่านกล่าวออกมาก่อนว่า“จากคุณปรีดี?”) ผมก็ตอบรับ “..ครับจากคุณปรีดี..” หลวงพ่อกล่าวว่า “ฝากบอกคุณโยมปรีดีนะว่าแบบแปลนที่วัดจินตามณีออกมาแล้วไม่ถูกแบบ จึงให้เขาเปลี่ยนอยู่อาศัยมาว่าจะสร้างเป็นสองชั้น กุฏิชั้นบนเป็นที่อยู่ของสงฆ์ ชั้นล่างว่าจะให้เป็นหอฉัน มีห้องน้ำในตัว ส่วนเรื่องชื่อโยมบิดามารดาของคุณปรีดี จะให้คิดไว้ด้านบน จะไม่ให้คิดไว้ด้านล่างเหมือนวัดอื่น ซึ่งไม่ถูก เดี่ยวสุนัข แมว ปัสสาวะรดใส่ไปหมด จะให้ติดทั้งหลังเป็นการส่วนตัว”

“ฝากบอกคุณโยมปรีดีว่าอันนี้ได้นุญมากเลยนะ ส่วนเรื่องเงินเก็บไว้ก่อน ให้แบบแปลนเรียบร้อยก่อน หรือก่อสร้างแล้วอาตมาจะเขียนจดหมายไปบอก ส่วนค่าก่อสร้างที่เกินอาตมาจะออกเอง เอ..น้องสาวคุณโยมปรีดีชื่อ...” ผมก็บอกหลวงพ่อกว่า “ชื่อคุณตี๋ (ศรีวัน ทองอยู่) ได้เคยมาปฏิบัติที่วัดครั้งหนึ่งแล้ว เจ็ดวันครับ” แล้วหลวงพ่อก็อายุอยู่พักหนึ่ง ผมก็ขออนุญาตกราบลา หลวงพ่อก็บอกว่า “กลับเลยครับ” หลวงพ่อบอกว่า “กลับยังไป” ผมบอก “เออธมาครับ” หลวงพ่อก็บอกว่า “เดี๋ยวยอมรับก่อน” แล้วหลวงพ่อก็อธิษฐานให้พร พอหลวงพ่อบอกให้พรเสร็จก็พูดขึ้นว่า “ฝากบอกคุณโยมปรีดีนะว่าเงินให้ฝากธนาคารไว้ก่อน กินดอกเบี้ยยไปก่อน” ผมก็กราบลาหลวงพ่อ ส่วนหลวงพ่อก็อยุ่อยู่กับญาติโยมต่อ..”

การทำท่านถามถึงคุณศรีวัน ทองอยู่ น้องสาวของข้าพเจ้านั้น เพราะท่านได้เคยไปให้นิมนต์น้องสาวข้าพเจ้า เมื่อวันที่๕ กรกฎาคม ๒๕๔๑ ก่อนที่จะถึงฤกษ์เททองหล่อพระเพียง ๒๑ วัน ว่ายังขาดเทียนชัยดังที่กล่าวไว้ข้างต้น(นิมนต์นี้แหละที่เป็นเหตุหนึ่งที่คุณศรีวัน ทองอยู่ เห็นด้วยกับข้าพเจ้าและครอบครัวที่จะนำเงินดังกล่าวมาถวายหลวงพ่อ เพื่อสร้างกุฏิสงฆ์และหอสวดมนต์ที่วัดจินตามณี จังหวัดสิงห์บุรี)

วันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๔๒ ข้าพเจ้าโทรศัพท์มาวัดอัมพวัน สามเดือนสามวัน หลังจากรับจดหมายฉบับที่ ๒ ลงวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๔๑ และคุณศรีวัน ทองอยู่ ได้โทรศัพท์มาถามข้าพเจ้าบ่อยครั้งว่า หลวงพ่อนัดให้มาพบหรือยัง ในที่สุดข้าพเจ้าได้โทรศัพท์มาที่วัดอัมพวัน เวลาประมาณ ๑๐.๐๐ น. พระชนนศ หิตกาโม รับสายข้าพเจ้า จึงฝากกราบเรียนหลวงพ่อถึงเรื่องจะนำเงินมาถวาย พระชนนศ หิตกาโม ได้รับฝากขานนี้ต่อคุณเสนอ...

วันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๔๒ ได้รับจดหมายด่วนพิเศษ ลงวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๔๒ จากหลวงพ่อกความตอนหนึ่งว่า... “ถ้าจะสะดวก อาตมาก็ว่างในวันอังคารที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๔๒ ขึ้น ๑๐ ค่ำ เดือน ๓ ระยะเวลาแล้ว...” ข้าพเจ้ามานั่งสมาธิไปทางจดหมายว่าจะมาตามที่หลวงพ่อกำหนด

วันแห่งความเมตตา ๒๖ มกราคม ๒๕๔๒

ข้าพเจ้านายปริดี นางอรพิน, นายคณาธิป ทองรวีวงศ์ รวม ๓ คน ออกจากบ้านราษฎร์บูรณะ ประมาณ ๑๐.๐๐ น. เศษๆ มาถึงวัดอัมพวันก่อน๑๒.๐๐ น. เล็กน้อย ได้พบกับพระชนนศ หิตกาโม ที่กุฏิ ชั้นล่างของหลวงพ่อ เมื่อท่านทราบความประสงค์ จึงให้ไปรับประทานอาหารที่ตึกคุณหญิงน้อย รุจิระวงศ์ ข้าพเจ้าขอเลือกที่จะไปรับประทานอาหารที่โรงอาหาร แต่ท่านบอกว่าหลวงพ่อดีจัดอาหารไว้ให้แล้ว เมื่อเป็นความประสงค์ของหลวงพ่อ ข้าพเจ้า, ภรรยา, บุตรชาย ปฏิบัติตาม โดยมีเจ้าหน้าที่จัดดูแลใกล้ชิดไม่ให้ขาดตกบกพร่อง (รู้สึกอึดอัดเพราะกลัวบาป รับประทานอยู่ที่บ้านก็ช่วยกัน) มีลูกศิษย์หลวงพ่อนั่ง รับประทานอาหารอยู่อีกโต๊ะหนึ่ง ๔ ท่าน ก่อนรับประทานอาหารได้รับปฏิสนธารจากอีกโต๊ะหนึ่งด้วย ไมตรี มีคุณเสนอ.. คุณนงเยาว์.. คุณ... คุณจำเนียร.. ทุกท่านต่างกล่าวอนุโมทนาแก่ข้าพเจ้า และครอบครัวที่ได้มาถวายเงินแด่หลวงพ่อ เพื่อนำไปสร้างกุฏิสงฆ์- หอสวดมนต์ ที่วัดจินตคามณี จังหวัดสิงห์บุรี

เสร็จจากรับประทานอาหารมีวิเศษนี้แล้ว (ทราบภายหลังว่าเป็นสำหรับของหลวงพ่อ) ก็เตรียมรอพบหลวงพ่อเพื่อรับฟังโอวาท และเรื่องราวต่างๆ เพราะเป็นครั้งแรกที่มีโอกาสได้เข้าเฝ้าการอย่างใกล้ชิด พร้อมคุณอรพิน และนายคณาธิป (บุตรชาย)

ประมาณ ๑๓.๐๐ น. หลวงพ่อลงมาเข้าที่เรียบร้อยแล้ว (สังเกตความรู้สึกว่าท่านไม่ค่อยสบาย) ได้นมัสการท่านพร้อมๆ กันกับญาติธรรมที่มารอบพบ แล้วข้าพเจ้าได้แนะนำตนเอง ภรรยา และบุตรชาย ให้ท่านรู้จักพร้อมความประสงค์ที่มาด้วยวาจา และลายลักษณ์อักษร ประโยคแรกท่านกล่าวว่า “อาตมานัดมาวันนี้ (๒๖ มกราคม ๒๕๔๒) ก็ตรงกับวันเกิดคุณโยม อาตมาตั้งใจเลี้ยงวันเกิดโยม โดยเฉพาะ...โยมปริดี” (หลวงพ่อกล่าวถึงตอนนี้ก็ได้ชี้มือมายังข้าพเจ้า) ข้าพเจ้า, ภรรยา และบุตรชาย ต่างตื่นตันจนกล่าวอะไรไม่ได้ มีเพียงส่ายตา และจิตใจเท่านั้นที่สำนึกในเมตตาของหลวงพ่อ หลวงพ่otานมองมาเปี่ยมด้วยความรัก ความปรานี ดูดังส่ายตาของพ่อแม่ที่ให้ความอบอุ่นแก่ลูก ผ่านวัยคล้อยวันเกิดมาแล้ว๖๒ ครั้ง (เกิดจริง ๑ ครั้ง) วันนี้ย่างเข้าปีที่๓ นับเป็นสิริมงคลแก่ตนเอง และครอบครัวเป็นที่สุด ความทุกข์ที่มีมาประมาณ ๗ ปี ได้หลุดออกจากอกไป ณ นาทีนี้เลย

“อาตมาจะขอเล่าเรื่องเก่าๆ ของอาตมาให้ฟังเล็กน้อย” ท่านเล่าว่า ท่านจะลาสิกขา จึงไปหาหลวงพ่อดีม วัดหนองโพ จังหวัดนครสวรรค์ จะขอเรียนวิชาคานามหานิยมแล้วก็จะสึก แต่กลับต้องไปเรียนตำราพิชัยสงคราม, เรียนวิชาคศาสตร์ (ต่อข้างป่า) เริ่มต้นเรียนวิชา กติณ, ดิน, น้ำ, ลม, ไฟ ก่อน ท่านสอนให้หมด (ภายหลังก็ได้ใช้ประโยชน์ในวิชานี้ เมื่อครั้งไปยุโรป ช่วยเครื่องบินซึ่งมีผู้โดยสารถึง ๓๐๐ - ๔๐๐ ชีวิตไม่ให้เกิด) จะมีเสียงประหลาดคอยเตือนว่า “นะโมยังไม่ได้ นะโมยังไม่ได้ ได้นะโมแล้วค่อยสึก, นะโมยังไม่ได้จะสึกหรือ นำเสียดาย”

เรื่องจะลาสิกขาไม่สมประสงค์ มีเหตุต้องไปหาหลวงพ่อดำพระในป่า และมีนัดหมายเมื่ออายุถึง ๔๕ ปี ให้มาหา ได้พบ และให้เจริญ “สติปัญฐาน ๔” เป็นทางพ้นทุกข์ ผลสุดท้ายต้องดำรงสมณเพศจนปัจจุบันนี้แล้วท่านจึงเริ่มสอนเป็นเครื่องเตือนสติหลายเรื่อง ที่สำคัญจะนำมาเล่ากล่าวไว้คือ การแผ่เมตตาให้คนที่เกลียดกันเป็นศัตรูกัน ความเกลียดชังจะหมดไป ความรักความไมตรีจะมาแทนที่ ศัตรูก็จะหมดไป พบคนสติไม่ดี, คนบ้า แม้ในพุทธกาลก็มี จะทำอย่างไร? ท่านเฉลยว่า แผ่เมตตาจะได้ผล ถ้าเป็นคนดีจะทำอย่างไร คนเช่นนี้แผ่เมตตาไม่ได้ผล ต้องใช้วิธีลงโทษ ท่านยกสุภาษิตว่า รักวัวให้ผูก รักลูกให้ตี แต่ไม่ตีให้ตาย ต้องตีเป็นแบบอย่างจึงจะได้ผล

อีกเรื่องหนึ่ง ท่านเล่าถึงการสอบเข้ามหาวิทยาลัย คนใดเคยสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ในอดีต มาชาตินี้ก็จะสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ วิชาเป็นสมบัติติดตัวไปได้ นับว่าเป็นอุทาหรณ์แก่นุตรหลานของท่านทั้งหลาย เมื่อถึงวัยจะสอบเข้ามหาวิทยาลัย จะได้ควบคุมความสมหวังและไม่สมหวังไม่ให้ทำลายตนเอง และท่านได้กล่าวถึงเรื่องปัญญา หรือระดับปัญญามีอยู่ ๓ อย่าง

๑. สุตตมยปัญญา ปัญญาเกิดจากการดู การอ่าน การฟัง

๒. จินตามยปัญญา ปัญญาเกิดจากการคิด

๓. ภวานามยปัญญา คือการฝึกให้รู้โดยไม่ต้องคิด รู้ด้วยสมาธิซึ่งทำให้เกิดปัญญาญาณ อันเป็นที่สุด

ของปัญญา มนุษย์โดยต้องเพียรปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง ถึงแม้จะจบปริญญาเอก ก็มีอัจฉริยะระดับของปัญญาได้

หลวงพ่อบอกได้กรุณาเล่าเรื่องต่างๆ ทั้งที่ท่านไม่ค่อยสบาย ข้าพเจ้าจึงตั้งใจฟังและพยายามจดจำไว้ เพราะแต่ละเรื่องของท่านจะต่อเนื่องกัน จนมาถึงการดำเนินชีวิตปัจจุบันของบุตรชายข้าพเจ้า ซึ่งอยู่ในวัยเรียน จะได้นำเรื่องของระดับปัญญาไปใช้ให้เกิดประโยชน์แก่ตน

เป็นเวลาช่วงโมงเศษที่หลวงพ่อบอกได้ให้คำสั่งสอนต่างๆ ขณะที่ท่านแสดงคำสอนอยู่นั้น คุณท่านเปลี่ยนไป จากความอ่อนเพลีย เปลี่ยนเป็นเข้มแข็ง ทำให้นึกถึงวิธีสู้เวทนาหลวงพ่อบอกได้บรรยายไว้ในกฎแห่งกรรม-ธรรมปฏิบัติ เล่ม ๒ หน้า ๑๒๘ “แยกเวทนาออกเป็นสัดส่วนแล้วฝากไว้”

ได้เวลาอันสมควร ข้าพเจ้าพร้อมภรรยาและบุตรได้ถวายบังคมเพื่อจะไปสร้างกุฏิสงฆ์ และหอสวดมนต์ที่วัดจินตามณี เมื่อเสร็จรับพรจากหลวงพ่อบอกแล้วหลวงพ่อบอกได้ขึ้นไปบนกุฏิขึ้นบนเพื่อดูวันเวลาที่จะให้คุณศรีวัน ท่องอยู่ มาถวายพระพุทธรูป

ระหว่างที่รอท่านอยู่ ก็มีญาติธรรม (เป็นเจ้าหน้าที่ของหลวงพ่อบอก) ได้ยกกาแฟมา ๒ ถ้วย ให้ข้าพเจ้าและภรรยา อีกสักครู่หนึ่งก็ยกมาอีกหนึ่งถ้วยให้บุตรชายของข้าพเจ้า ปรากฏว่าเป็นโอวัลติน บุตรชายกับ

ภรรยาของข้าพเจ้ามองหน้ากันแล้วยิ้ม ทำให้ข้าพเจ้าต้องสนใจอยากทราบว่ายิ้มทำไม ปรากฏว่ามีไข้แต่เกิดจากแรงอธิษฐานจิตหาผู้ร่วมสร้างกุศลสงฆ์ - หอสมุดมนต์ วัดจินตคามณีกับหลวงพ่от่านนั้นแต่ท่านยังมี “ความรู้ยิ่ง” คือรู้ใจบุตรชายของข้าพเจ้าว่าไม่ได้มกมาเฟือกด้วย นับเป็นบุญของข้าพเจ้าที่ได้ประสบ หลังจากที่ดื่มกาแฟเสร็จแล้วสักครู่ ท่านกลับลงมาอีกครั้งพร้อมกับนัดวันเสาร์ที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๒ ให้คุณศรีวันทองอยู่ มาถวายพระพุทธรูป ๒ องค์ ดังที่ได้กล่าวเรื่องหล่อพระไว้ก่อนหน้านั้นแล้ว

เงินที่มาจากแรงอธิษฐานจิตของหลวงพ่อ และได้ถวายท่าน เมื่อวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๔๒ มีดังนี้

๑. คุณปรีดี ทองรวีวงศ์ และครอบครัว ถวายแทนครูบัว- ครูผ่อง ทองอยู่ ๒,๒๕๗,๕๕๗.๒๐ บาท (สองล้านสองแสนเก้าหมื่นเจ็ดพันห้าร้อยเก้าสิบบาทยี่สิบสตางค์)
๒. นายคณาธิป ทองรวีวงศ์ ๖,๔๐๒.๘๐ บาท (หกพันสี่ร้อยสองบาทแปดสิบบาท)
๓. อาจารย์รัตนภรณ์ ทองอยู่ ๖,๐๐๐ บาท (หกพันบาท)
๔. คุณศรีวันทองอยู่ ๑๐๐,๐๐๐ บาท (หนึ่งแสนบาทถ้วน) (ถวายเมื่อ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๒)

เมื่อวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๒ เป็นวันที่คุณศรีวันทองอยู่ อัญเชิญพระพุทธรูป ๒ องค์ มาถวาย ได้มีผู้ถวายเงิน ร่วมสร้างกุศลสงฆ์- หอสมุดมนต์ วัดจินตคามณี เพิ่มเติม ดังนี้

๑. คุณสุชาติ ปิยะสุภสิทธิ์ ๑,๐๐๐ บาท (หนึ่งพันบาท)
๒. คุณสมพิศ ปิยะสุภสิทธิ์ ๑,๐๐๐ บาท (หนึ่งพันบาท)
๓. เด็กหญิงโสธรา ปิยะสุภสิทธิ์ ๑,๐๐๐ บาท (หนึ่งพันบาท)
๔. เด็กหญิงจันทกานต์ ปิยะสุภสิทธิ์ ๑,๐๐๐ บาท (หนึ่งพันบาท)
๕. อาจารย์รัตนภรณ์ ทองอยู่ ถวายเพิ่มอีก ๕๐๐ บาท (ห้าร้อยบาท)
๖. นายคณาธิป ทองรวีวงศ์ ถวายเพิ่มอีก ๓๐,๐๐๐ บาท (สามหมื่นบาท)

อานิสต์ (ผลแห่งกุศลกรรมหรือผลบุญ) ที่ข้าพเจ้า และครอบครัวได้รับ และขอน้อมรับได้กระหม่อมไว้ เพื่อความเป็นศรี เป็นสิริมงคล เพราะไม่เคยได้รับ หรือ ได้รู้จากที่ใดมาก่อนเลย สิ่งที่ได้รับคือความเมตตาจากหลวงพ่อ (พระราชสุทธินาถมงคล) สิ่งที่ได้รู้นั้นได้รู้ว่า หลวงพ่อเป็นพระอริยะ พระผู้บรรลุธรรมวิเศษ เช่น บรรลุนอกภิญญา ๖ คือ ๑.แสดงฤทธิ์ได้ ๒.หุทิพย์ ๓.รู้จักกำหนดใจผู้อื่น ๔.ระลึกชาติได้ ๕.คาทิพย์

๖. รู้จักขจัดกิเลสให้สิ้นไป เป็นเบื้องต้น แต่หลวงพ่от่านกล่าวไว้ว่า สมถกรรมฐาน และวิปัสสนากรรมฐานต้องเรียนรู้คู่กันไปทั้งสองอย่าง ผลของสมถกรรมฐานเป็นสุขสงบใจ แต่ผลของวิปัสสนากรรมฐานนั้นเป็นอุบายเรื่องปัญญา โอวาทแต่ละตอนของหลวงพ่อที่ให้แก่ข้าพเจ้าและญาติธรรมอื่นๆ จึงเกิดจากปัญญาในตัว หรือปัญญาญาณของหลวงพ่อนั่นเอง

ในที่สุดงานที่ข้าพเจ้าได้รับมอบหมาย จากพ่อบ๊วยแม่ผ่อง ทองอยู่ ได้บรรลุผล ผลนี้เกิดจากแรง
อธิษฐานจิตของหลวงพ่อดังได้กล่าวมาแล้ว ทำให้อุปสรรคที่มีมาได้ยุติลงอย่างบริบูรณ์ ความทุกข์ใจที่
ข้าพเจ้า และครอบครัวมีมา ๗ ปีเศษ ได้หลุดออกจากอกไป รอรุณแห่งความสำเร็จในเมตตาบารมีของ
หลวงพ่อก็จะได้เนรมิตกุฏิสงฆ์และหอสวดมนต์ที่วัดจินตคามนี้ให้สำเร็จก่อนที่จะเข้าพรรษาปี(๒๕๔๒)
เพื่อพระสงฆ์ และสามเณรจะได้มีสถานที่ปฏิบัติศาสนกิจ และมีกุฏิอาศัยเพื่อสืบพระศาสนาต่อไป

บุญกุศลที่ข้าพเจ้า, ภรรยา และบุตรชาย ได้บำเพ็ญมาในอดีตชาติ และปัจจุบันชาติ ขอถวายแด่
หลวงพ่ พระราชสุทธิญาณมงคล เป็นนิตย์ - นรินทร์

๒๖ มกราคม ๒๕๔๒

ย้อนอดีต เมื่อเริ่มเรียนกรรมฐาน

พระราชสุทธิญาณมงคล

ขอเจริญพร แม่ครูหวานใจ ชูกร และท่านสาธุชน อุบาสก อุบาสิกาทั้งหลาย ที่มาสำนึกถึงความดีของท่านในวันคล้ายวันเกิด และได้บำเพ็ญกุศลเพิ่มผลบุญให้แก่ชีวิตของท่านที่เราเรียกกันว่า การบำเพ็ญกุศลเทวดาพาลี และ ปุพพเปตพาลี

๑) เทวดาพาลี สร้างความดีถวายอุทิศให้เทวดาประจำวันเกิด

๒) ปุพพเปตพาลี สร้างความดีอุทิศให้แก่ปู่ กับย่า ตากับยาย และถวายแก่บูรพาจารย์ผู้ล่วงลับไปแล้ว สู้สัมปรายภพ

ต้องทำทั้งสองอย่างควบคู่กันไป ปุพพเปตพาลี แปลว่า สร้างความดีที่ท่านได้สนองงานให้แก่เราแล้ว ทุกประการ คือ ปู่ กับย่า ตากับยาย๕ ชั่วบรรพบุรุษ ตลอดกระทั่ง อุปัชฌาย์อาจารย์ เป็นการแสดงความเคารพ นอบนบและบูชา

คณะศิษยานุศิษย์ทั้งหลายที่เคารพบูชาแม่ครูหวานใจ ชูกร เราทั้งหลายมาสำนึก นึกถึงคุณค่าคุณกตัญญู กตเวทิต่อท่านแล้ว เราได้มีโอกาสบำเพ็ญกุศลถวาย การทำบุญวันเกิด ถ้าบุคคลที่ธรรมดา ลูก บุตร ธิดา ต้องทำให้พ่อแม่ ไม่ใช่พ่อแม่ทำให้ลูก แต่ครูบาอาจารย์ที่เคารพอย่างสูงนั้น ลูกศิษย์ต้องทำให้ ไม่ใช่ตนเอง มันจะผิดวิสัยนักปราชญ์ราชกวีมีปัญญา ลูกศิษย์ที่ได้รับการอุปการะแล้ว ก็ควรสนองพระเดชพระคุณด้วยการกตัญญูกตเวทิตาธรรมต่อท่าน จึงได้พร้อมใจกันมาบำเพ็ญกุศล เนกขัมมปฏิบัติธรรม เพื่อเป็นการอุทิศสนองพระเดชพระคุณต่อคุณครูอุปัชฌาย์อาจารย์ของเราอย่างสูงยิ่ง

ท่านสาธุชนทั้งหลายท่านจะมีบุญวาสนานี้ท่านจะต้องมีกตัญญูกตเวทิตาธรรมคนที่ไว้กตัญญู กตเวทิตาธรรมจะไร้บุญวาสนา จะไร้ที่อยู่อาศัย จะซัดเซพเนจรไปไหนติดขัด หนี้คามาเราอย่างอื่น เราเป็นพี่น้องกันอย่าคาชีวิตนี้ จะปลอดภัยไม่มีอันตราย

ตอนที่ท่านพระครูสมพร และท่านผู้อำนวยการละเอียดไปแจ้งข่าวว่าถึงวันคล้ายวันเกิดของแม่ครูอีกแล้วนั้น อาตมาไม่ว่าง คิดว่ามาไม่ได้ แต่พอนึกย้อนอดีตขึ้นมาก็ต้องตัดงานมา เพราะเราผูกพันกันมาก่อน ตั้งแต่ในอดีตชาติ ก็ต้องผูกพันกันต่อไป ด้วยเกิดเมตตา เกิดความเห็นใจ.

ในสมัยพระพุทธเจ้าไม่มีธรรมสันเทศน์ เมื่อพระพุทธเจ้าท่านเสด็จไปพบคนใดที่ควรจะสอน ถึงเจอคนเดียวท่านก็สอน เจอฟัวสอนฟัว เจอเมียสอนเมีย เจอลูกสอนลูก เจอตรงไหน สอนตรงนั้น

ปุพพคุณเห ปิณฺฑปาตณฺจ

เข้า เสด็จออกบิณฑบาตโปรดสัตว์

สายัญเห ฐมมเทศน์

บ่าย แสดงธรรมโปรดภิกษุสงฆ์

ปโทเส ภิกษุโอวาท

ค่ำ ประทานพระโอวาทแก่ภิกษุสงฆ์

อพุทธยุคเต เทวปยุหน

เที่ยงคืน ทรงแก้ปัญหาเทวดา

ปัจจุสุเสว คเต กาลे ภพพาทพเพ วิโลกน

ย่ำรุ่ง ทรงตรวจดูสัตว์โลก

อย่างเช่นตอนเข้าไปโปรดสัตว์ถือบาตรไปเจอก็สอนเลย พระพุทธเจ้าบิณฑบาตโปรดสัตว์ **ปุพฺพญ**
เห ปินทปาตญจ พอไปเจอโยมทะเลาะกัน โยมเอืออย่าทะเลาะกัน มันเป็นอัมมกมล สร้างความไม่ดีให้กับ
ลูก ทำให้ลูกให้กับหลาน รักไม่ถูกวิธี ทำความไม่ดีให้ลูกดู นี่บิณฑบาตโปรดสัตว์ ไม่ใช่ไปขอข้าวขอแกงฅ
กินนะ อย่าดูถูกพระ แต่ต่อไปพระอาจจะไปขอทานก็ได้ เช่นอาจจะไปเคาะประตูบ้านโยม บอกว่าพระ
มาแล้ว โยมก็ให้ลูกสาวออกไปบอกว่า หลวงตานั่งคอยที่ร้านกาแฟก่อน ดูหนังสือพิมพ์ กินกาแฟไปก่อน
ข้าวยังไม่สุก

ขอเน้นว่าท่านอย่าทะเลาะกัน ถ้าท่านทะเลาะกันลูกท่านจะเอาดีไม่ได้ อย่าตีกัน อย่าเล่นการพนัน
อย่ามั่ววอบายมุขหาแต่ความสุข **“ขอให้มุ่งความเสียสละ ลดละความเห็นแก่ตัว อย่ามั่ววอบายมุข อย่าหาแต่
ความสุข จงสร้างความสงบสุขให้แก่ครอบครัว”**

อีกตัวอย่างหนึ่ง ไปถึงเห็นเขาจะฆ่ากันแล้ว เพราะแย่งน้ำ **กัณฑพพาทพเพ วิโลกน** พระพุทธเจ้าทรง
ทราบตั้งแต่ตี ๔ เสด็จญาณไว้ก่อนแล้วว่า จะต้องไปโปรดสองพวกนี้เป็นพี่น้องกัน แย่งน้ำ กันเพราะนี้ **มีฉะ**
เข้านา พระพุทธเจ้าจึงได้ตรัสไปว่า ขอถามท่านทั้งหลายโปรดพิจารณาว่า น้ำกับชีวิตของท่านอย่างไรกันมีค่า
มากกว่ากัน ในที่สุดพระพุทธเจ้าก็แสดงธรรม **“พี่น้องที่รัก ถ้าท่านฆ่ากันตายเช่นนี้ แล้วน้ำจะไปไหน ไม่มี
เป็นของใครเลยหรือ เมตตಾಯ่าฆ่ากัน โปรดฆ่ากิเลสของท่าน ท่านโลภมาก ท่านโกรธ อยากริได้นำน้ำใหม่ ถ้า
ท่านฆ่ากันตาย ลูกเมียของท่านจะอยู่กับใคร ถ้าท่านคิดว่าชีวิตมีค่า ก็เอาน้ำมาแบ่งกัน ท่านจะเห็นด้วยไหม”**
ทุกคนเห็นด้วยกับเหตุผล จึงเอาน้ำแบ่งกัน พระพุทธเจ้าจึงอนุโมทนาสาธุการ

คนเราควรจะสามัคคีกัน ไม่แตกหมู่ไม่แตกคณะกัน สามภรรยาที่รักกัน ลูกก็ผูกพันกับพ่อแม่ พ่อแม่ก็ผูกพันกับลูก ญาติต่อญาติ พี่น้องต่อพี่น้อง ครูอาจารย์ต่อศิษย์รักกันเป็นมิตรดังที่กล่าวแล้ว
กันอยู่ที่แม่ แก้ออยู่ที่พ่อ ก่ออยู่ที่ลูก ปลูกอยู่ที่ครู ความรู้อยู่ที่ศิษย์ จะได้เป็นมิตรกัน

ถ้าพ่อแม่ไม่ดี ลูกจะก่อเรื่องให้พ่อแม่ต้องเดือดร้อนตลอดชีวิต โยมที่เป็นพ่อแม่ ถ้าลูกกินเหล้ามาสุรา เล่นการพนัน ดินยาเสพติด โยมจะเสียใจตลอดชีวิต ถ้าโยมดีมีปัญญาจะสร้างลูกได้ดี

มีหลักฐานว่า ก่อนพระพุทธเจ้าเสด็จออกบรรพชา พระองค์ทรงสำเร็จ๑๘ ศาสตร์ แล้ว ถ้าเปรียบกับปัจจุบันนี้ก็คงจะถือได้ว่าท่าน ได้๑๘ ดอกเตอร์แล้ว

เหตุที่เสด็จออกบรรพชาก็เพื่อต้องการเรียนวิชาที่ไม่มีครูสอน คือ

๑. วิชาแก้ไขปัญหาชีวิต
๒. วิชาแก้ทุกข์
๓. วิชาบำรุงความสุขให้แก่ชาวโลก

ที่พระพุทธเจ้าไปบวชนั้นต้องการไปศึกษา ใช้เวลาถึง ๖ ปี เมื่อบวชแล้ว พอถึงเวลาเสวยพระกระยาหาร จึงได้ตำราจริง เพราะอยู่ในพระราชวังจะเสวยพระกระยาหารอย่างไรก็ได้ทุกอย่าง แต่ออกบรรพชาแล้วนั้น มีแต่ข้าวก็แดง แงงก็เค็ม เจ้าชายสิทธัตถะ หรือ จะเต็มใจกลืนพระองค์ก็ทรงพิจารณา ปฏิสงฺขา โยนิโส ปิณฑุปาตี ปฏิเสวามิฯ ก่อน เหมือนโยมมาบวชเนกขัมมะ ก็ต้องพิจารณาอาหารก่อน อย่ารับประทานมากจนเกินไป อย่าให้น้อยจนเกินไป คุณอาหารอย่าให้แสดง อาหารให้เป็นประโยชน์ต่อร่างกาย เมื่อโยมมาบวชเนกขัมมะ ก็ฝากชีวิตไว้กับสำนักปฏิบัติธรรมสวนแก้ว ถ้าสำนักสวนแก้วมีอะไรให้รับประทานก็รับประทานอย่างนั้น ไม่ต้องไปคิดว่าจะไปกินตามใจตัวเองเหมือนกับอยู่ที่บ้าน บัดนี้เราเป็นนักบวชแล้ว ให้ถืออย่างนั้น โยมผู้หญิงก็ถือได้ บวชเนกขัมมะ บวชด้วยไตรสิกขา๖ คือ ศีล สมาธิ ปัญญา พระบวชแตกต่างจากโยมด้วยพระวินัยมาในพระปาฏิโมกข์ ถ้าพระบวชในพระวินัยมาในพระปาฏิโมกข์แต่ไม่มีไตรสิกขา ๓ ก็ไร้ความหมาย บวช ๗ วัน ๑๕ วัน แล้วสึก นะก็ไม่รู้ โมก็ไม่เห็น นี่ทำลายสังคัม โยมผู้หญิงก็บวชเนกขัมมะ ให้ผู้มีพระคุณ อย่างต่ำก็ให้แทนค่าข้าวป้อนน้ำ นามแม่ได้ ไม่จำเป็นต้องเป็นผู้ชาย เป็นผู้หญิงก็บวชได้แม่ได้ มีหลักฐานว่า พุทธะ เป็นได้ทั้งหญิงทั้งชาย โยมก็เป็นพระอรียสาวกได้ เป็นพุทธบริษัท เป็นสหธรรมิกได้ หญิงก็มีความสำเร็จเหมือนกันกับชาย มีสิทธิเท่ากันกับชาย จึงเรียกว่าพุทธะ

ขอเจริญพรต่อไปว่า โยมเป็นผู้หญิงถ้ามาปฏิบัติได้บุญเยอะ บวชในวาระคล้ายวันเกิดของแม่ ครูบาอาจารย์ของเรา สนองพระเดชพระคุณท่านที่ท่านสอนให้เราเป็นคนดี สอนให้เราตัดสิ่งที่ไม่ดีออกจากตัวไป เรานึกถึงพระเดชพระคุณท่าน เราก็มาสร้างคุณดีให้ท่าน ดังที่ท่านเห็นกันอยู่ทุกวันนี้ นี่แหละความดีของท่าน

ท่านพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย เรามาวงกันแค่นี้จะได้อะไรบ้าง พระพุทธเจ้าต้องใช้เวลาจนถึงปี กว่าจะได้ตำรามาให้เรา ทรงไปค้นคว้าไปศึกษาด้วยตนเอง ทนทุกข์ทรมานอดอาหารเหลือแต่กระดูกแล้วก็ยังไม่สำเร็จ พืช ๓ สาย เป็นที่สังฆฉันท์ ดึงก็ขาด หย่อนก็ไม่เพราะ มัชฌิมาปานกลางเพราะเพราะมาก เหมือนอย่างโยมพูดเสียงใหญ่เสียงสูงไม่เพราะเลย เสียงปานกลางขึ้นลงตามระเบียบแบบแผนจะเพราะมาก และเสียงจะดีด้วย พระพุทธเจ้าทรงศึกษากับ อาหารดาบส และ อุทกดาบส อยู่เป็นเวลานานก็ไม่สำเร็จ พระอาจารย์ทั้งสองได้มานสมาบัติ เห็นเห็นดินอากาศได้ ดำดินก็ได้ แต่ไม่สำเร็จ แต่พระพุทธเจ้าทรงเพ่งในการพันทุกข์ การได้มานสมาบัติดำดินได้เป็นการสร้างทุกข์ สร้างให้กิเลสเพิ่มขึ้นไม่เป็นการกำจัดความชั่วออกจากตัวได้ พระองค์จึงได้ลาอาจารย์ทั้งสองเดินทางต่อไป อาจารย์ทั้งสองก็กราบทูลว่า เราได้แก่มาสมาบัติ โลภิณยาน ไม่สามารถจะไปถึง โลกุตระมานได้ ยังหาตำรานั้นไม่พบ ถ้าเจ้าชายได้สำเร็จมรรคผลที่ใด ขอได้มาโปรดข้าพเจ้าด้วย พระองค์ก็เดินทางต่อไป อดอาหารก็ไม่สำเร็จ กลับมาเสวยพระกระยาหารเพื่อบริหารจิตให้เข้มแข็ง และอดทน จะบริหารกายอย่างเดียวไม่ได้ ปัญจวัคคีย์ที่ ๕ ที่ติดตามมาตอนบวชเห็นว่าพระองค์ไม่สู้ โดยเหมือนแต่ก่อนมา จึงหนีไป “คนสำเร็จต้องคนเดียว พัฒนาต้องสองขึ้นไป” ในที่สุดพระองค์ก็เสวยพระกระยาหาร บริหารจิตให้เข้มแข็ง และอดทนแล้ว เพื่อจะได้ต่อสู้กับอุปสรรคที่จะมาข้างหน้าต่อไปจนกระทั่งวันโกนก่อนวันวิสาขบูชาได้ไปนั่งอยู่ริมฝั่งแม่น้ำเนรัญชรา ใต้ต้นไทรใหญ่ ครั้งนั้นนางสุชาดา ได้บนกับเทวดาด้วยข้าวมธุปายาส จะแก่นบนก็นำข้าวมธุปายาสใส่ถาดทองคำไปที่ต้นไทร เห็นพระพุทธเจ้านั่งอยู่นิ่งกว่าเทวดาจึงน้อมถวายท่านพอเสวยเสร็จลอยถาดทองคำลงในแม่น้ำเนรัญชรา อธิษฐาน “ถ้าเราจะสำเร็จพระโพธิญาณในวันนี้ ขอให้ถาดจงลอยทวนน้ำ”

ขอเจริญพรต่อไปว่า เจ้าชายสิทธัตถะ ได้ธรรมะแล้ว คือ

๑. ธรรมชาติ
๒. เหตุผล
๓. กฎแห่งกรรม
๔. ความฝันใจ

ถ้าฝันใจไม่ได้ ดีไม่ได้ ถ้าโยมตามใจตัว นอนตื่นสาย พอตี๔ นาฬิกาตังกิ่ง กดมันไว้อย่าให้มันดังแล้วก็นอนต่อ อย่างนี้เรียกว่าตามใจจะดีไม่ได้แน่นอน นี่เรามาวงกันกัมมปฏิบัติ อย่าตามใจตัว “ตามใจตัว เพราะกลัวลำบาก ความยากจะเกิดขึ้นโดยไม่รู้ตัว” แต่แม้ครั้งนี้ไม่เคยตามใจตัว ตอนมาก็ปฏิญาณที่ต้นกร่างที่มีเทวดาว่า ข้าพเจ้าจะต้องพยายามต่อไป ข้าพเจ้าจะต่อสู้ต่อไป ท่านอธิษฐานไว้จึงได้สำเร็จมาอย่างนี้ แต่ท่านอธิษฐานอีกว่าอุปสรรคเป็นครู ศัตรูเป็นยา กำลัง ต้องแก้ไขปัญหาคด้วยตนเอง แก้ปัญหา คือ หลักธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า

สรุปได้ความว่า ท่านเคยให้ทุกอย่างแก่ลูกศิษย์ทุกประการ โดยไม่อยากจะได้อะไรของใครเลย ไม่เคยไปเบียดเบียนใคร ท่านจึงได้รุ่งโรจน์มาจนทุกวันนี้ ท่านสร้างความคิดอย่างนี้ เบื้องบนพระอินทร์มาช่วย เบื้องต่ำร้อนถึงพญานาคพ่นน้ำ ขึ้นมาให้ จนสวนแก้วกลายเป็นสวนสารพัดนึก

หลังจากทรงลอยตลาดของนางสุชาดาแล้ว พระพุทธเจ้าก็เสด็จข้ามแม่น้ำเนรัญชรา พอดอกบ้ายก็เสด็จไปสู่โคนต้นโพธิ์ ประทับบนหญ้ากู่สะ ที่โสถถียพราหมณ์ถวาศ ก่ามือ แล้วพระพุทธเจ้าทรงอธิษฐานว่า “แม่เลือดเนื้อจะเหือดแห้งไปก็ยอมตาย” พระพุทธเจ้ายอมตายบนหญ้ากู่สะ (หญ้ากู่สะ พวกเรามักเข้าใจว่าหญ้าคา แต่ไม่ใช่ หญ้ากู่สะคือหญ้าใบแหลมอยู่ที่อินเดีย) แม่ครุหวนใจก็เช่นเดียวกัน ยอมตายที่สวนแก้ว ไม่ยอมกลับบ้าน แม่พวกวัดปากน้ำ จะมาเชิญให้กลับก็ไม่ยอมกลับวัดปากน้ำ ด้วย

เสร็จแล้วพระพุทธเจ้าก็ได้สำเร็จมรรคผลสัมโพธิญาณ เดินทางไปโปรดปัญจวัคคีย์ทั้ง ๕ อัญญาโกณฑัญญะ ได้สำเร็จด้วยพระธัมมจักขุ ก็คือที่เรารู้จักมรรคมีองค์ ๘ สิด สมภาสิ ปัญญา อยู่ด้วยความไม่ประมาท แล้วเสด็จไปโปรดพุทธมารดา (เมื่อพระพุทธเจ้าประสูติได้ ๗ วัน พุทธมารดาสวรรคตแล้วไปเกิดเป็นเทพบุตร เป็นผู้ชาย บนสวรรค์ชั้นดุสิต พระพุทธมารดาของพระพุทธเจ้าของเรานั้น ได้เสวยพระชาติมาหลายชาติ) พระพุทธเจ้าเสด็จไปโปรดพุทธมารดาที่สวรรค์ชั้นดาวดึงส์ตลอดไตรมาส (สามเดือน) ในพรรษาที่ ๗ ของพระพุทธองค์ ด้วยพระอภิธรรม ๗ คัมภีร์ คือ จิต เจตสิก รูป นิพพาน

อาตมาจะเล่าถึงอดีตว่าทำไมพระภิกษุจรัญ ถึงได้มาบวชจนอายุ ๗๐ ปี โดยไม่ได้ตั้งใจบวช และตอนบวชก็เกลียดพระที่สุดด้วย

ตอนอาตมาเป็นเด็กไปเรียนหนังสืออยู่ในกรุงเทพฯ ที่บางแวก ฝั่งธนบุรี เรียนวิชาดนตรีกับหลวงธารา ที่ตีระนาดถวายให้พระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๖ ทรงโชน มีพระหลวงตาองค์หนึ่งกินยาฝิ่น ตอนกินยา กินข้าวคำอยู่ที่วัดโตนด

“หลวงตา ผมไม่ศรัทธาท่าน ท่านกินฝิ่น”

หลวงตาตอบว่า **“กูไปเอาสตางค์โคตรพ่อโคตรแม่มีงมากินหรือ มีงลูกใครหว่า มาว่าพระว่าเจ้า กูเอาสตางค์มีงมากินหรือ มีงถึงได้เดือดร้อน”**

ท่านเลี้ยงนกเขาไว้ แล้วก็กินข้าวค้ำ เล่นเรือยาวด้วย

วันหนึ่งอาตมาไปนอนหลับอยู่ที่ศาลา เพื่อนหนีไปหมดแล้วไม่ยอมปลุก พอหลวงตามาเห็นเข้าก็พาเด็กมาซ่อมมาตีเรา เราก็กระโดดไปที่แพท่าหน้าวัดโตนด ลูกศิษย์มันชักมิดจะแทง พอตีคนจีนชื่อ ตาหมั่น พายเรือมาเจอก็ร้องว่า **“พระเว้ย อย่าเอาเด็กมาทะเลาะกัน”** พระก็หนีกันไป อาตมาจึงรอดตาย

คนจีนคนนั้นก็พาไปบ้านเขาเป็นกระท่อมหลังเล็กนิดเดียว อยู่ที่สวนบ้านอ้อย ยากจน เป็นคนจีนแซ่ตั้ง เตี้ยเป็นคนจีนแคะ แม่เป็นจีนแต่จิว บ้านนี้มีลูกสาวเยอะ ลูกเขาก็คือคุณสุนีย์ แม่ทองใบ ที่ขายทองอยู่สะพานควาย ตาแป๊ะหมั่นที่ช่วยเราไว้ แก่เป็นหมอกวาดยาจีน ไม่เอาเงิน แตะอะพร้าวไปแลกข้าวมากิน ไม่หวงกันกินนี้แหละดีมาก อาตมาจดจำไว้ ลูก๘ คนเป็นคนขายทองหมด เตี้ย แม่ให้ทานไม่หวังผลตอบแทน อาตมาอยู่กับหลวงพ่อดศ วัดปากน้ำ มาเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๕๓ ก็ได้ตำราว่า “ยิ่งให้ยิ่งได้ เราไม่หวง เราไม่อด หมดมาเรื่อยๆ ของกินแบ่งกันกินแบ่งกันใช้ ไม่ให้กินมันจะเนา เรื่องเก่าไม่เล่ามันจะลืม” มีพระพายเรือมา เตี้ยพายขึ้น เตี้ยพายล่อง เป็นพระวัดโตนด ตาแป๊ะบอกว่า ลือมาชอบลูกสาวอ้าวไซ้มัย ถ้าชอบก็ขึ้นมาเลย อย่าพายไปพายมา มันน่าเกลียด พระหนีไป ไม่มาอีกเลย ในเวลาต่อมาลูกสาวกลายเป็นเศรษฐีขายทองหมด ทั้ง๘ คน อานิสงส์ที่พ่อเขาให้ทาน ใครมาเรียกกินข้าว และใส่บาตรไม่ขาด เวลาพระพายเรือมา พระก็จับบาตร ตาหมั่นก็เอาอาหารใส่ แต่สายตาของพระมองไปบนเรือนมองดูลูกสาว แล้วพระชอบมาบิณฑบาตแต่บ้านนี้ บ้านอื่นก็ไม่ค่อยจะไป

ตาหมั่นบอกกับอาตมาว่า **“แหม! พระมันพิลึกนะ ข้าวเราก็ไม่ค่อยจะมี มาบิณฑบาตตรงนี้เยอะ จังตรอกโน้นเขาใส่เยอะก็ไม่ค่อยไป มาบิณฑบาตตรงนี้ ๕ ลำ ตรงโน้นมีพระหลวงตาไปลำเดียว”** อาตมาก็ไปดูตรอกโน้น ไม่มีสาวเลย มีแต่แม่หม้าย พระไม่สน บ้านนี้ สาวเยอะ พระแย่งกันบิณฑบาต ตาหมั่นแกล่ให้ฟัง

โยมสุนีย์ที่ร้ายขายทอง เราเคยไปกินข้าวบ้านเขา ในที่สุดเขาต้องมากินข้าววัดอัมพวัน ต้องใช้หนี้ ทั้งที่ไม่รู้จักกันเลยนะ ตาหมั่นตายไปแล้ว จนอาตมาไปหมู่บ้านอมรินทร์สะพานควาย ไปเจอรูปตาหมั่นเข้าถามไปว่ารูปใคร เจ้สุนีย์ตอบว่าเตี้ยฉัน ชื่อ หมั่น บ้านอยู่คลองบ้านอ้อย นี่แหละเวรกรรมเราต้องให้พี่เขาบ้าง เราเคยไปกินข้าวบ้านเขา เขาก็อพยพมากินข้าวบ้านเราทั้งหมดเลย กินข้าวแล้วไม่กินเปล่า ช่วยอุปการะวัด อย่างแม่ครัวนี้เมื่ออดีตชาติเคยช่วยเรามาก่อนนะ ช่วยสงเคราะห์เรามาก่อนแล้ว

หลังจากนั้นกลับมาที่บ้าน แม่ก็บังคับให้บวช บอกไม่บวช เกลียดพระ ขอฝากคชิตมาไว้ **“ยิ่งเกลียด ยิ่งเข้าใกล้ ยิ่งรัก ยิ่งออกห่างไกล”** ถ้าเกลียดทำอย่างไร แม่เมตตาให้เกลียดออกไป รักเข้ามาแทนที่ สร้างความดีต่อกันไป อย่งไปเกลียด ยกตัวอย่างให้เห็น **“โธ้ย หน้าอย่างนี้ ไม่เอามาทำฟัวหอก”** กินเหล้า การพนัน เจ้าชู้ ในที่สุดก็ต้องไปเป็นเมียของพวกนั้น เป็นกฏแห่งกรรมใช่ไหม นื่องนี้เกลียดพระ ต้องมาเป็นพระ เป็นเวรกรรมที่ตามสนองมา อย่าไปเกลียดเลย ถ้าเราจะเกลียดอะไร แม่เมตตา ความเกลียดจะได้ออกไป รักจะได้เข้ามาแทนที่สร้างความดีต่อกันต่อไป

พี่สาวอาตมาคนหนึ่ง ลูกของป้า ป้ามีสามีเป็นคนจีน มีลูกสาว ๓ คน ลูกสาวคนโตรักอาตมา ไปไหนก็ไปด้วยกัน เมื่อเป็นเด็ก จมูกก็โด่ง รูปร่างก็สวย มีคนชื่อตาผิน มาชอบ เขาจุมูกบี พี่สาวก็สานน้ำไปแล้วคำ บอกที่อย่าไปค่าเขา พี่สาวบอกว่า **“กูไม่ชอบ มาคือกู กูไม่เอา กูเกลียดคนจุมูกบี”** ในที่สุดอาตมา

ได้มาเรียนหนังสือที่กรุงเทพฯ พี่สาวมีสามี มีลูกสาว ๒ คน ลูกสาวจุมกบี๋ หมดทั้ง ๒ คน ตอนนี้อยู่ไปคู่ได้ ทั้งที่พ่อก็จุมกโด่ง แม่ก็จุมกโด่ง

ในที่สุดอาตมาก็ไม่ยอมบวช แม่บอกว่าให้บวชสักพรรษาหนึ่ง ต่อมาก็จะสึกเมื่อได้พรรษาแล้ว พอได้กฐินแล้วก็บอกกับสมภารว่าจะขอลาสิกขา ผมไม่ได้ตั้งใจไม่มีศรัทธามาฆ อาตมาท่องนวโกวาท ท่องหนังสือได้หมด บวชกันทั้งหมด ๘ องค์ องค์ที่ ๑ ถึง ๗ บอกว่าเขาจะบวชหลายพรรษาโดยไม่ต้องรีบท่องหนังสือ แต่เราบวชพรรษาเดียวต้องท่องหมด เจ็ดตำนานได้ตั้งแต่เป็นเด็ก เพราะไปทำปี่พาทย์ตามวัด พระท่านสวดจำได้หมด แต่มาเสียนิสัยตอนไปเกลียดพระ บวชแล้วก็จะสึก ก็เตรียมเสร็จเรียบร้อย สมภารก็บอกว่าให้มาเร็วๆ ท่านจะรีบไปงาน จะสึกก็รีบมา มันเกิดอาการง่วงนอนอย่างที่ไม่เคยเป็นเลย แล้วก็มีเสียงประหลาดดังขึ้น **“พระคุณเจ้าจะสึกก็ไม่ใช่ใคร นโม ได้หรือยัง? นโม ยังไม่ได้อย่าเพิ่งสึก”** เอ๊ะ ก็นี่ก๊วนโม ตัสสะฯ ได้มาตั้งแต่เป็นเด็กนักเรียน ก็นี่คิดว่ายายเคยสั่งไว้ว่า ถ้าใครบวช ถ้าอารมณ์ไม่ดี อย่าสึก ถ้าสึกจะเป็นบ้า เรา ก็จำยายไว้ว่าถ้าตอนนี้สึก เป็นบ้าแน่ กลุ่มใจจึงสึกไม่ได้แน่ ก็ไปบอกสมภารว่านิมนต์ไปงานก่อนเถิดครับ ตอนนี้อยู่ยังไม่สบายใจต้องให้สบายใจก่อน

อยู่กับหลวงปู่เดิม เรียนวิชาคชศาสตร์

อาตมาก็เดินทางต่อไป เตรียมจะไปสึกให้ได้ ถึงเดือน ๑๒ เดินทางขึ้นรถไฟไปโดยไม่มีจุดหมายปลายทาง โยมในรถไฟก็ถามว่าท่านจะไปไหน บอกไม่ทราบ โยมที่บนรถไฟ ก็บอกว่าจะเดินทางไปหาหลวงปู่เดิม (พระครูนิวาสธรรมขันธ์ อายุร้อยกว่าปี) ที่วัดหนองโพอาตมาตีตั้งตั้งแต่ลพบุรี ถึงพิษณุโลกแต่ไปลงแค่หนองโพ อำเภอตากลี จังหวัดนครสวรรค์ ไปอยู่กับหลวงปู่เดิม อยู่กับท่าน เดือน บอกกับท่านว่า **“หลวงปู่ครับ ผมจะมาสึกครับ ขอคาถาผู้หญิงบทหนึ่ง ผมไม่สนใจจะบวชเป็นพระ”** ท่านก็เฉย นวดให้ท่านอยู่หลายเดือน ก็บอกว่า **“หลวงปู่ขอคาถาก่อนจะทดลอง”** ท่านก็บอกให้ว่า จำนะอย่าจด เพราะคาถาทวดห้ามจด คาถาพระพุทธรเจ้าห้ามจด **“หนึ่งอย่าเป็นสอง หนึ่งอย่าเป็นสอง ถ้าเป็นสอง เป็นสามไม่มีใครนิยม”** ก็ยังแปลไม่ได้ พอถึงรุ่งนี้วันพระมีสาว ๆ มาเยอะไปหมด เราก็เข้าไป **“หนึ่งอย่าเป็นสอง หนึ่งอย่าเป็นสอง”** จนสาว ๆ บอกว่าหลวงพี่ เมื่อก่อนยังคืออยู่นี่นา วันนี้เป็นอะไรไปหรือ ก็นี่ก๊วนผู้หญิงกลุ่มนี้ บ้าก็เลยไปลองกับผู้หญิง ๆ ไปเจอผู้หญิงคนหนึ่งก็ได้ตำราเดิม แล้วสาวคนนี้ก็กลานเข้ามาบอกว่า **“นี่ท่านคัมภีร์ลับเสียบ้าง ท่านนี้เป็นเอามากแล้ว ฉันสังเกตเห็นตั้งแต่เช้าแล้ว”** เราก็มาแปลได้ตอนหลัง ได้จากวัดปากน้ำ นี้เอง

“ครองรักครองรส พจนานิพนธ์ ผากไว้เป็นยุบลคาถา เสกพระคาถาหนึ่งอย่าเป็นสอง”

ย้อนต่อไปว่าหลวงพ่อดีไม่ยอมสึกให้ ที่วัดหนองโพนี้ มีแต่ มีปีพาทย์ ช่างฟ่าก็มีกระบี่กระบอง ย้อนยุคได้ว่านี่อุทยานการศึกษา หลวงพ่อดีท่านก็บอกว่า “นี่สึกไม่ได้ คาถาผู้หญิงก็เอาไปแล้ว ไม่จำเป็นต้องผู้หญิง ผู้ชายก็รัก ถ้าทำได้” ท่านบอกว่าเด็กก็รัก คนแก่ก็รัก แต่ไม่อธิบาย ท่านให้เราไปคิดเอง แล้วก็ไปดูมา บอกหลวงพ่อดีว่า ผมจะสึกแล้วครับ ผมไม่มีศรัทธาจริงๆ ท่านก็ลุกนั่ง “เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ฉันดูเธอมา ๓ เดือนกว่าแล้ว เธออย่าสึกเลย สึกไม่ได้แน่เชื่อผู้ใหญ่ไว้ซิ ฉันจะให้เธอเรียนวิชาขสาศาสตร์” ผมไม่เรียนนะครับ เพราะข้างไม่มีแล้ว หลวงพ่อดีท่านค่าเลย “ผู้ใหญ่ให้อะไรเอาไว้ก่อน อย่าจ้องห้อง ผู้ใหญ่เขารู้ดีกว่าเธอ ผู้ใหญ่รู้การณ์ไกล เอาวิชาขสาศาสตร์ไป” ท่านก็เล่าประวัติไปว่าปู่ย่าตาทวดของท่านต่อข้างป่าให้กรุงศรีอยุธยา ซ่างเผือกพระนเรศวรอยู่ที่กำแพงเพชร ท่านเล่าต่อมาว่าตระกูลนี้เป็นคนต่อข้างเผือกให้พระนเรศวร

ปริศนาธรรม ทำไม “ซ่างเผือกอยู่ในป่าแห่งความสงบ” ซ่างเผือกที่บ้านคูเมืองอย่างเช่นซ่างของพระเวสสันดร ชื่อซ่างปัจฉิม นาค คู่พระราชหฤทัย เกิดพร้อมกับพระเวสสันดร ก็คือตัวปัญญา ซ่างเผือกอยู่ในป่าแห่งความสงบ ในกรุงเทพฯ ไม่มีซ่างเผือก วุ่นวายเหลือเกิน ป่าจริงแต่เป็นป่าเถื่อน ซ่างเผือกจึงอยู่ในป่าแห่งความสงบ สงบมากเท่าไรมีปัญญามากเท่านั้น หลวงพ่อดีท่านก็บอกว่า เราจะให้เรียน ไม่มีใครเรียนเลยนะ ปู่ย่าตาทวดของเราตั้งแต่๗ ชั่วบรรพบุรุษ ตั้งแต่กรุงศรีอยุธยา มีอาชีพต่อซ่างถวายเป็นพระราชา ซ่างเผือกนี้อยู่ในป่าลึกแห่งความสงบ ซ่างเผือกหุทิพย์ แต่ซ่างเนียม หรือซ่างธรรมดานี้หุไม่ทิพย์ ซ่างมีทวดประจำซ่าง

เรียนวิชาขสาศาสตร์ได้ ต้องเรียนคาถาเพ่งกลืน ต้องเรียนเพ่งดิน น้ำ ไฟ ลมก่อน อาตมาเรียนอยู่เดือนจบ ทำได้แล้ว ท่านก็บอกต่อไปว่า “เธอจะต้องเดินธุดงค์ จะไปพบซ่างแน่ เธอจะต้องใช้วิชานี้แน่” ท่านพูดออกมาว่า “มีเสื่อสืบทัว กับตัวเดียวอย่างไรหนศึกว่ากัน ถ้าไม่ใช้เก็บไว้ก่อน ถ้าเวลาจำเป็นต้องใช้จะไปเอาที่ไหน รู้ไว้ไว้ไว้ใส่บาแตกหาม อะไรรู้เท่ากับเอาตัวรอดเป็นยอดดีไม่ได้” ท่านค่าอาตมาแสบไปเลย พอเรียนจบก็กราบลาท่านหลวงพ่อดี

ศึกษาสมถกรรมฐานกับหลวงพ่อดี วัดปากน้ำ

พอมมา พ.ศ. ๒๔๕๓ มาสู่วัดปากน้ำ เพื่อเรียนวิชากับหลวงพ่อดีก็ยังไม่คิดที่จะอยู่ต่อไป นี่ก็ได้กายทิพย์แล้วจะสึก คิดว่าจะไปสึกกับหลวงพ่อดี คิดไปคิดมา ว่าสึกแล้วจะไม่กลับสิงหนบุรี จะอยู่แถววัดปากน้ำ พอไปถึงกลับตรงกันข้าม

พอเริ่มฝึกนั่งกรรมฐาน สัมมาอะระหัง.. ไม่มีใครมานั่งข้างหลัง หุคเถอะนอนก่อนๆ แล้วเวลานั่งอยู่หนึ่งใกล้หมอน ใกล้ที่นอนนะ สัมมาอะระหัง.. มีเสียงบอกนอนก่อนๆ แล้วก็นอน อยู่อย่างนี้ ๓ เดือน

พอดี ๔ ตื่นแล้ว ตั้งใจจะให้ได้ สัมมาอะระหัง.. ไม่รู้มีใครมาบอกอีกให้ฉันข้ามดัมก่อน เพราะวัดปากน้ำ เขาไม่ต้องบิณฑบาต เข้าฉันข้ามดัม เพลข้าสวย พอฉันข้ามดัมเสร็จ ก็กลับนั่ง สัมมาอะระหัง.. ก็มีเสียง มาบอกว่าฉันเพลก่อนเถอะ พักผ่อนก่อนเถอะ ท่านอย่ามาเคร่งเครียดจนเกินไป มัชฌิมาปฏิปทา ปานกลางซี ท่านอย่านั่งจนเกิน ไปเดี๋ยวตาย นอนก่อน อยู่มาง เดือนแล้วไม่ได้อะไรเลย ก็ไปกราบลาหลวงพ่อด บอกว่า จะกลับแล้วครับ จะไปซื้อแปรงสีฟัน และยาสีฟันในเมือง หลวงพ่อดบอกให้ไปบอกยายท้วมก่อน ต้องไป ลายายท้วมก่อน (ยายท้วมรูปร่างฟุงโต ยืนพูดกับหลวงพ่อนี้หลวงพ่อบอกข้าวสารหมด มะพร้าวหมด ต้องเอาเงิน วัดจ่ายแล้วนะ อาตมาก็บอกโยมท้วมนั่งพูดกับหลวงพ่อบ้าง โยมท้วมตอบว่า ท่านรู้ไม่จริง ถ้าเราเคารพหลวง พ่อบอกที่ใจ ท่านเคารพจริงหรือเปล่า อย่างคนมานั่งไหว้ บอกว่าเคารพแต่ไม่ทำตามหลวงพ่อดเลย ยายท้วมพูดมี นัย) อาตมาก็ไปบอกยายท้วมว่าจะเข้าในเมือง แก่เป็นคนใจดี ใครขออะไรก็ให้ แต่ต้องถูกอารมณ์นะ ถ้าไม่ ถูกอารมณ์แก้ค่าเหล็ก แต่ค่าแล้วไม่โกรธ

อาตมาก็ลาแล้วไปขึ้นรถเมล์ คนกรุงเทพฯ อธิษาศัยดีมาก อาตมาต้องยืนสะพานข้าม และมีร่มคัน หนึ่ง รถเมล์ไปถึงสะพานพุทธฯ ข้ามไม่ได้ สะพานเสีย คนขับรถบอกว่าต้องรอ ๒ ชั่วโมง ในเมื่อเป็นเช่นนี้ แล้ว อาตมาตัดสินใจด้วยความจำเป็น และจำใจ ยืนกรรมฐาน สัมมาอะระหัง อาตมาก็ปวดขามาก ยืนอยู่เป็น ชั่วโมง แหม! ได้ผลเพราะฝืนใจ ถ้าอยู่ที่สบายอย่างในโบสถ์วัดปากน้ำ ก็คงไม่ได้ อาตมาได้กายทิพย์บน รถเมล์ ก่อนจะได้ หลับตา สัมมาอะระหัง แสงสว่างไปที่พระพุทธรูปอดฟ้าจุฬาโลก ท่านหันหลังมาทางนี้ แต่ เราเห็นคนจังหวัดสิงห์บุรี ๓ คน กราบอยู่ที่หน้าพระบรมรูปพระพุทธรูปอดฟ้าจุฬาโลก อาตมาจำหน้าได้อยู่ ข้างวัดเรา แล้วแสงนั้นก็กลับเข้ามาหาตัวเรา จิตใจก็ใสสะอาด กายทิพย์ ที่ส่งแสงไปนี่คือกายทิพย์

เพราะฉะนั้นต้องฝืนใจ อย่าตามใจตัวเอง อย่าไปนั่งใกล้ที่นอน ต้องไปนั่งที่โคนไม้หรือ ที่ปูผ้าไว้ อย่างนั่งให้ใกล้ที่สบาย สบายไม่ได้ ยืนนี่ดีที่สุด ได้กายทิพย์แล้วไม่มีจาง ไม่มีจิตจนบัดนี้ ได้แล้วก็กลับมา กราบเรียนให้หลวงพ่อดท่านทราบ ท่านหัวเราะ นี่แหละ บอกไว้แล้วว่าอย่าตามใจตัว นั้ ๓ ชั่วโมง ต้องได้ ๓ ชั่วโมง อย่าให้เสียสัจจะ เสียสัจจะไม่ได้เลย นี่คำพูดของหลวงพ่อด ท่านถามว่าได้อย่างไร ก็เล่าถวาย ท่านอนุโมทนา แล้วจะดาสัพพีให้อาตมา ให้กรวดน้ำแล้วอุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวร เธอจะได้ ประทับหัวใจให้แม่นยำ

อาตมาได้จากหลวงพ่อดมาหลายอย่าง เช่นที่โยมท้วมบอกวามะพร้าวหมดแล้วนะ ข้าวสาร หมดแล้วต้องเอาเงินวัดจ่าย แก่ยืนพูด หลวงพ่อบอกว่าถ้าไม่ได้ยายท้วมเราแยเลยนะนี้ยายท้วมจัดการหมด เลยทุกอย่าง หลวงพ่อดเกรงใจยายท้วม ยายท้วมพูดอย่างไรก็ต้องเชื่อ ยายท้วมบอกมะพร้าวไม่มี หลวงพ่อดก็นั่ง พอรุ่งขึ้นเช้า อาตมาต้องแบกข้าวสาร พระวัดปากน้ำ เขาแบกกันไม่เป็น พระตั้งแต่ ๕๐๐ — ๖๐๐ องค์ เขาเรียน บาลีกัน แม่ชีตั้งแต่ ๔๐๐—๕๐๐ อาศัยแม่ท้วมเลี้ยงมตลอด แก่ชีนี้อย่างเดียว มีลูกนี่เอง ๑๐ คน อาตมาต้องช่วย แบกข้าวสาร พอรุ่งขึ้นอีกวันมะพร้าวมาอีกแล้ว มาจากบางช้าง พอดตกกลางคืนก็บอก หลวงพ่อดครับ ขอคาถา

เรียกข้าวสารเรียกมะพร้าวบ้างครับ ท่านบอกว่า “คาถามันไม่ขลัง คาถานี้มันเป็นบทภาวนาทำให้จิตข้ามฟาก เป็นสะพานเท่านั้น พอข้ามแล้วไม่มีคาถา คาถานี้มันไม่ขลังหรือ มันขลังที่จิตใจมันถึง ถ้าจิตใจไม่ถึงใช้ไม่ได้” อาตมาก็บอกกับท่านว่าผมมาอยู่ที่นี้ ๖ เดือน เดี่ยวแบกข้าวสาร เดี่ยวแบกมะพร้าว เดี่ยวเงินก็ไหลมา กับข้าวก็ไม่มีรู้จักหมดจักสิ้น เป็นเพราะอะไร หลวงพ่อตอบอาตมาจามาทุกวันนี้ว่า “ทำใจให้มันออก ถ้าใจออก จิตงอก จิตไม่หดแล้ว เงินไหลนอง ทองไหลมา ถ้าใจหดเงินไหลออก ทองไหลออก” อย่างแม่ครูหวานใจ ชูกร จิตท่านงอก จิตท่านสดใสสะอาดเหมือนดวงแก้วปราศจากโลภ โกรธ หลง ไม่มีอะไรพะวง อยู่ในดวงใจ โยมโปรดจำไว้อย่าทำใจให้เศร้าหมอง ทำใจให้สบายทำใจให้งอก คิดอะไรก็ได้ แก้วสารพัดนึกอยู่ที่นี้

ก็ถามต่อไปว่า ผมได้คาถาผู้หญิงมาบทหนึ่ง หนึ่งในสอง ผมท่องมาหลายครั้งแล้วไม่ได้ผล หลวงพ่อสวดบอกว่าพูดแล้วอย่าเอาคำพูดไปทิ้ง ท่านบอกว่าวาจาสำคัญ เป็นวาจาที่ไม่ตาย ถ้าเธอพูดจริง ทำจริงแล้ว ผู้ชายก็รัก ผู้หญิงก็รัก ผู้ว่าก็รัก เมียก็รัก ลูกก็รัก ใครๆ ก็รัก พูดแล้วอย่าทิ้งคำพูด นี่คือคาถาหลวงพ่อสวดท่าน อาตมาซึ่งใจมากจึงได้ตีความหมายออก

มีเงินให้เขาอยู่ มีความรู้อยู่ในตำรา

มีเงินอยู่ในกระเป๋ายังใช้ยิ่งหมด มีวิชาความรู้ยังใช้ยิ่งออก

อีกประการหนึ่งที่ได้จากหลวงพ่อสวด ก็นำมาใช้ที่วัดอัมพวันจนบัดนี้ ข้าวสารมาเอง “ยิ่งให้ยิ่งได้ ยิ่งหวงยิ่งอด เราไม่หวง เราไม่อด หมดมาเรื่อยๆ”

อีกเรื่องหนึ่งที่ได้จากหลวงพ่อสวด อาตมาใช้มาจนทุกวันนี้ อาตมาอยู่กับหลวงพ่อสวดทุกวัน เวลาบ่าย ๒ โมงแจกพระ อาตมาเป็นคนแจก ๒๕ บาทได้อंकหนึ่ง ถ้าเอารูปก็ ๒๕ บาทใส่กรอบด้วย ทำพระแล้วแจก อंकละ ๒๕ บาทให้อंकเดียวกันนะ คนที่มาจากภาคใต้ เขาจะเช่า ๑๐๐ อंक อาตมาก็บอก “หลวงพ่อดรับเราได้ เงินเข้าโรงครัวเยอะนะครับ” ท่านก็เฉย ข้อได้ข้อเสียมันอยู่ตรงนี้ ให้ไม่ได้ต้องมารับด้วยตนเอง ตอนกลางคืนท่านเล่าให้อาตมาฟัง “คุณรู้ไหม ข้อได้คือเราได้เงิน ข้อเสียถ้าไม่รู้จะเล่าให้ฟัง พวกภาคใต้มันเอาพระไป พระก็ไม่สวย มันไปแจก แล้วคนรับมันรู้จักหลวงพ่อสวดใหม่ ไม่รู้จัก ไม่รู้จักวัดปากน้ำ มันก็จะไปขว้างทิ้งไม่มีความหมาย ถ้าคนนี้ไปปฏิบัติธรรมที่วัดปากน้ำ จะได้ว่านี่มีความสำคัญ” ท่านบอกว่าต้องการตรงนี้ เขาต้องรู้จักหลวงพ่อสวด พระนี้ถึงจะขลัง ถ้าเขาไม่รู้จักหลวงพ่อสวด ว่าหน้าตาเป็นอย่างไร และก็ไม่รู้คุณประโยชน์ต่อเขา เขาจะเอาไปทิ้งเปล่าๆ นี่แหละข้อเสียจะตามมาที่วัดปากน้ำ อาตมาจามาใช้ที่วัดอัมพวันจนทุกวันนี้ ใครจะมาเช่าพระไม่ได้ ยกเว้นพวกที่ปลอมมาเช่าข้างวัด มันขายกิน วัดนี้ไม่ได้ ต้องดูหน้าก่อนว่านี่เขาถูกศิษย์เรา นับถือเราให้ไปได้ ให้ฟรี ถ้าเคารพถึงจะขลัง ถ้าไม่เคารพ ไม่นับถือ ไม่ขลัง นี่หลวงพ่อสวดบอกกับอาตมา ถ้าเราไม่รู้จักกันนี้เอาเหรียญใครมาแขวนก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร เพราะพระองค์นี้ไม่มียศสอนเรา

พอมาดอนหลังมีคนเอาพระรุ่น ๑ มาให้ดู บอกว่าพระละลานน้ำหมด เหลือแต่กรอบ แต่พอรุ่น ๒
อาดมาบอกหลวงพ่อดว่า “หลวงพ่อกับผมจะแก้ไขให้” เพราะหลวงพ่อดท่านเอาเกสรต่างๆ และจีฐูป
มาทำพระ เรียกว่าพระเนรมิตโชค หรือพระประทานพร อาดมาก็ไปที่ปากตรอก เขาขายน้ำมันปลาตะเพียน
ชื่อมาโหลหนึ่ง เทใส่กะละมังแล้วเอาพระใส่ พอคุณน้ำมันจนเต็ม ใช้ใบตองสดวางแล้วเอาพระมาตาก ที่นี้
เอาพระแช่น้ำได้ ไม่มีละลานน้ำ

อีกอย่างหนึ่ง หลวงพ่อดท่านมีบาตรลูกหนึ่ง ถ้าใครมีทุกข์มาเขียนใส่บาตร พอดอน ๔ ทุ่ม อาดมา
ก็ไปอ่านให้ท่านฟัง อาดมาก็อ่านทีละชื่อ ได้ตำราแผ่เมตตาของท่าน ๑๐ ราย ช่วยได้ ๘ ราย แต่ ๒ ราย ช่วย
ไม่ได้ เพราะหม้อเบตเตอร์มันหมดไฟ เก็บไฟไม่อยู่ต้องตาย หม้อเบตเตอร์เก็บไฟไม่อยู่ ไม่ต้องแผ่ ต้องตาย
แม่ครูก็รู้ ภายทิพย์มันจะบอก อาดมาอ่านให้ท่านฟังว่า มีคนบางนางจะไปต่างประเทศครับ ชื่อนี้ นามสกุลนี้
หลวงพ่อดบอกว่าเลิกทิ้งได้ เผลอไฟไป อยู่มาได้ ๑๕ วัน พระภิกษุองค์หนึ่งบวชอยู่วัดปากน้ำ เป็นญาติกับ
บ้านนี้ ก็มาเล่าให้หลวงพ่อดฟังว่าเครื่องบินตกตายหมดแล้ว ชื่อที่อ่านมานั้นหม้อเบตเตอร์มันหมดไฟแล้ว
เก็บไฟไม่ได้อีก หมดอายุต้องตาย จึงแผ่ไม่ได้

มีคนชื่อยายกิมลิ่ง แซ่ตั้ง อยู่ถนนสาธุประดิษฐ์ เขตยานนาวา มีบริษัท ผัวเลิกกินยาฝิ่น เข้าสู้อ และก็เล่น
มั่ว แกบอกกับอาดมาให้บอกหลวงพ่อดช่วยให้ผัวเลิกกินยาฝิ่น เลิกเข้าสู้อ เลิกเล่นมั่ว อาดมาก็ถามหลวงพ่อด
ช่วยได้ไหม อาดมาก็บอกชื่อผัวก่อน ท่านถามว่าเมียชื่ออะไร บอกเมียชื่อยกิมลิ่ง อย่างนั้นช่วยได้ โยมโปรดจำ
ไว้ผัวกับเมียอะไรสำคัญว่า เมียสำคัญว่า ถ้าเมียดีผัวเป็นนายพลได้ ถ้าเมียไม่ดีผัวเป็นนายพลไม่ได้ได้
จากหลวงพ่อด ท่านบอกกับอาดมาว่า เธอจำไว้นะ เมียดีคนเดียว ผัวดีหมด เมียไม่ดี ผัวดีอย่างไรก็ไปไม่
รอด ถ้าภรรยาดี ลูกดีหมด ถึงสามีจะเข้าสู้อ เล่นการพนัน ไม่เป็นไร ถ้าแม่บ้านดีสักคนเดียว ลูกเป็นด็อกเตอร์
ได้ ถ้าเมียไม่ดี ผัวดีอย่างไรไปไม่รอด นี่หลวงพ่อดบอก

หลวงพ่อดสั่งให้ไปบอกให้ยายกิมลิ่งมาทำกรรมฐาน พอดอนเข้ามา หลวงพ่อดบอกให้มาทำ
กรรมฐาน ๗ วัน แกเป็นคนจินตไม่ชัด กี่ว่าสัม-หัง สัม-หัง สรุปรว่ายายกิมลิ่งนั่งไม่ได้หยุก แต่ได้กำลังใจ
เชื่อหลวงพ่อด เป็นสมาธิ ในเวลาต่อมา ผัวเลิกกินยาฝิ่น เลิกเล่นมั่ว เลิกการพนัน เลิกเข้าสู้อ แล้วยายกิมลิ่งก็
พามาที่วัดปากน้ำ มาเลี้ยงเพล วันติดๆ กัน พอดตกกลางคืน อาดมาก็ถามหลวงพ่อดว่า ที่หลวงพ่อดท่านช่วยได้
เพราะอะไร ท่านบอกว่าถ้าเมียดีสักคนเดียวดีหมดทั้งบ้าน ถ้าเมียไม่ดี ผัวดีอย่างไรก็ใช้ไม่ได้ ผัวที่จะเป็นนาย
พลได้ เมียต้องดี

ในโอกาสต่อมาก็ผูกพันกับหลวงพ่อดมากเรานี้ถึงหลวงพ่อดเมื่อไรเราจะสดชื่นเมื่อนั้นหลวง
พ่อด บอกว่าการตั้งชื่อนี้ ถ้าพ่อแม่ให้อยาเปลี่ยน ครูบาอาจารย์ท่านตั้งให้อยาเปลี่ยน บอกว่าชื่อไม่ดี ไม่
จริง ชื่อมันไม่มีลักษณะบอก คนไม่ดีเอง มีคนบอกให้หลวงพ่อดตั้งชื่อ เธอชื่ออะไร ชื่อสิ มันก็คืออยู่แล้ว

เธอสีแดง หรือสีดำ ทำให้เป็นสีขาวย่นย่อได้ไหม อย่าเปลี่ยนเพราะแม่ตั้งให้ ชื่อมันเป็นนามธรรม สมมติ นามแทนชื่อ สมมติว่าชื่อพระภิกษุจรัญ ดี หรือไม่ดี ไม่ใช่ชื่อจรัญ คืออยู่ที่ทำดี ถ้าผู้หญิงกับผู้ชายมาตามาคู ผู้หญิงคนเดียวก็รู้ ถ้าโยมมีลูกสาว ไม่ต้องไปหาหมอดูว่าจะป็นเนื้อคู่กันไหม ถ้าลูกสาวของเราได้๕๐ เปอร์เซนต์ ได้สามดีหมด จำไว้ อย่าไปหมอมดูให้โง่ วันได้เดือนถึงแล้วก็แต่งงาน โง่ที่สุด จิตใจเข้ากันได้ ใหม เห็นอกเห็นใจกันใหม่ คุณตรงนี้ ซิ อาตมาก็ได้ตำราจากหลวงพ่อดมมากมาย หลวงพ่อดมเล่าให้ฟังว่าการ แม่เมตตาเราต้องมีเมตตา ก่อน เราอย่าเกลียด อย่าผูกพยาบาท จึงจะแม่เมตตาออก ถ้าเรายังผูกใจโกรธอยู่ จะ แม่ไม่ออก

อีกอย่างที่ได้จากหลวงพ่อดม คือ ไปไหนอ่อนน้อมเข้าไว้ อ่อนน้อมถ่อมตน พุดจาสุภาพ มืออ่อน รู้จักไหว้ อย่าปากกล้าหาแข็ง นี่แหละคาถามมหานิยม เสน่ห์อยู่ที่คุณธรรม

วันนี้เรามาทำบุญบูชา และสักการะ สักการะแปลว่าเอาใจใส่ เคารพแปลว่ามั่นใจต่อครูของเราคนเดียว อย่าไปมั่นใจต่อคนอื่น

บูชา มี ๒ แบบ คือ อามิสบูชา และปฏิบัติบูชา

อามิสบูชา ให้ผ้าผ่อนท่อนสไบ ขารักขาโรค แก่ท่านครูบาอาจารย์ จะได้รับการสรรเสริญเจริญพร

ปฏิบัติบูชา ให้เราท่านทั้งหลายนึกถึงตัวเรา บิคารมารดาไม่มีทาน ให้ท่านทำทาน บิคารมารดาไม่มีศีล ให้ท่านบำเพ็ญศีล บิคารมารดาไม่มีภาวนา ให้ท่านภาวนา จะได้เป็นอภิชัตบุตร เป็นการปฏิบัติบูชาตามองค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าดังที่กล่าวแล้ว

อีกประการหนึ่ง เรามาปฏิบัติบูชาแด่แม่ครู โปรดเชื่อฟัง และทำตามท่านแม่ครูสอนทุกประการ เช่น การแม่เมตตาตามที่แม่ครูสอน และไม่ทำลขน้าใจของพ่อแม่ ปู่ ย่าตาชาย และครูบาอาจารย์

ท่านกล่าวไว้ว่า **“บูชา จ ปูชะนียาน เอตมมมงคลมุตตม”** บูชานุกถลควรบูชา ท่านจะได้มีทางมงคล ชีวิตดีดตัวไป ท่านทั้งหลายที่มีกตัญญูกตเวทิตาธรรม แก่แม่ครู และครูทั้งหลาย ปู่ ย่าตาชาย เทพไผ่ทุกแหล่งหล้า ซึ่งอยู่ที่สวนแก้วตัวท่านจะมีบุญวาสนา

แม่ครูหวานใจ ชุกร งาม ๔ ที่, ดี ๔ แบบ, กตัญญู ๔ อย่าง ครบสมบูรณ์

งาม ๔ ที่ คือ

๑. งามด้วยเครื่องแต่งกาย

๒. งามด้วยอวัยวะร่างกาย สดใสเพราะจิตใจสดชื่น

๓. งามด้วยมารยาท จะพุดจาพาทีกี่เพราะพริ้ง วาจาเพราะมาก พุดไม่เคยโกหกใคร ไม่เคยพุด หลอกลวงใคร

๔. ใจงาม

ดี ๔ แบบ

๑. ดีที่วงศ์ตระกูล แม่ครูอยู่ในตระกูลที่มีธรรมะ ตระกูลที่มีความดีในจิตใจ
๒. ดีด้วยทรัพย์สมบัติ ทั้งทรัพย์ภายใน และภายนอก
๓. ดีด้วยวิชาความรู้ทั้งอดีตชาติ ดีทั้งความรู้ และความสามารถ
๔. ดีด้วยศีลธรรม

กตัญญู ๔ อย่าง

๑. กตัญญูต่อบุคคล แม่ครูรู้พระคุณของบิดามารดา ครูบาอาจารย์ ผู้มีพระคุณทุกท่าน
๒. กตัญญูต่อสถานที่ ไม่ลืมพระคุณด้วยอาชีพการงาน ไม่ลืมพระคุณในแหล่งให้เกิดการศึกษา
๓. กตัญญูต่อความดีของท่านที่ทำให้ท่านเป็นคนดีเช่นดังกล่าวแล้ว
๔. กตัญญูต่อตัวเอง รู้ร่างกายสังขารของท่าน เลี้ยงช้าง ม้า โค ไร่ ไร่ใช้งาน ท่านเลี้ยงสัตว์ไว้สร้าง ความดี ใช้หนี้กรรมเก่า

อาตมาภาพขออนุโมทนาแก่แม่ครู และคณะศิษยานุศิษย์ของสวนแก้ว ที่ระลึกถึงบูรพาจารย์
หลวง

พ่อสด และปู่ย่าตายาย ระลึกถึงคุณค่าของชีวิต ขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัย ทั้งพระบารมีของ
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ โปรดประทานพรให้ท่านทั้งหลาย
ในวันคล้ายวันเกิดของแม่ครู ผู้สร้างความรู้ให้แก่เรา จงเจริญรุ่งเรืองในธรรมสัมมาปฏิบัติในหน้าที่ ประสพ
แต่ความสุขสันต์นิรันดร เจริญด้วยศุภพรชัย ๔ ประการ ปราบปรามสิ่งใดขอให้สำเร็จสมความมุ่งมาด
ปรารถนาด้วยกันทุกๆ ท่าน

ภาคกฎแห่งกรรม

สมาธิรักษาโรค

พวงพิกุล ทิพย์สังวาลย์

แรงบันดาลใจที่ทำให้ดิฉันเขียนเรื่องนี้มา เพื่อที่จะให้เป็นประโยชน์ต่อผู้ป่วยด้วยโรคร้ายทั้งหลาย ได้มีกำลังใจต่อสู้กับโรคร้ายไข้เจ็บด้วยความอดทนพร้อมที่จะสร้างกำลังใจให้กับตนเอง โดยการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานเพื่อรักษาโรค

ดิฉัน โชคดีที่ได้เกิดมาในครอบครัวที่ดี คุณพ่อเป็นคนเก่งแต่คุณมาก คุณแม่เป็นคนดีมีเมตตา กรุณา มีจิตใจงดงามมาก ดิฉันมีพี่น้องเป็นผู้หญิงทั้งหมด๓ คน ปัจจุบันเสียชีวิตหมด ดิฉันจึงเป็นลูกคนเดียวที่ดูแลคุณแม่ที่เจ็บป่วยด้วยการรักษาโดยการผ่าตัดมาแล้ว๓ ครั้ง (คุณพ่อเสียชีวิตเมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๗)

ดิฉันเป็นข้าราชการครูธรรมดาคนหนึ่ง สามีก็รับราชการครูเช่นเดียวกัน ดิฉันมีลูก๓ คน คนที่ ๑ และ ๒ เป็นผู้หญิง ได้เรียนต่อในระดับอุดมศึกษาพร้อมกัน ในมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ (เอแบค) คณะบริหารธุรกิจ ส่วนคนสุดท้ายเป็นผู้ชาย

ในวันธรรมดา ดิฉันจะดูแลคุณแม่ตลอด แต่วันเสาร์-อาทิตย์ ดิฉันต้องเข้ากรุงเทพฯ เพื่อไปดูแลลูกเพื่ออบรมให้ลูกเป็นคนดี เพราะดิฉันคิดว่า ถ้าเขาเรียนจบมหาวิทยาลัยแล้ว โอกาสที่จะสอนเขาให้เป็นคนดีมีน้ำใจ มีเมตตา กรุณาต่อผู้อื่นนั้น คงยาก

ดิฉันได้ซื้อคอนโดใกล้มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญให้ลูกที่ ๓ คน พักอาศัยอยู่ด้วยกัน ลูกคนสุดท้ายต้องเรียนที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จากการที่ลูกเรียนมหาวิทยาลัยที่ ๓ คนพร้อมกัน จึงเป็นภาระที่หนักมาก เงินเดือน ๒ คนรวมกัน แม้จะไม่ถูกหักลด ก็ไม่พอส่งลูกเรียน ดิฉันเริ่มเป็นหนี้ธนาคาร

ในปี ๒๕๓๕ ลูกคนที่ ๒ ก็ป่วย มีอาการเหมือนเป็นไข้หวัด ตัวร้อนจัด หน้าซีด ได้พาส่งโรงพยาบาลที่อยู่ใกล้คอนโด หมอให้ยาแก้ไข้ แต่อาการไม่ดีขึ้นเลย จึงพาส่งโรงพยาบาลภูมิพล พักรักษาในห้องพิเศษ ลูกอายุเกิน ๒๐ ปี จึงเบิกค่ารักษาพยาบาลไม่ได้เลย แต่ดิฉันก็ไม่ถึงค่ารักษาพยาบาล อยู่ในโรงพยาบาลได้ ๒ วัน สามีก็โทรศัพท์มาบอกว่า แม่ไม่สบาย ดิฉันได้บอกให้สามีพาแม่เข้ารักษาในโรงพยาบาลประชาเวช จ.ขอนแก่น ซึ่งเป็นโรงพยาบาลเอกชนที่ดีมาก เพราะดิฉันตั้งใจว่า ถ้าแม่ป่วยอีกครั้งหนึ่งจะพาแม่รักษาในโรงพยาบาลที่ดีที่สุด เพราะตอนนั้นแม่อายุเกือบ๘๐ ปีแล้ว ดิฉันต้องขออนุญาตหมอ พาลูกสาวซึ่งอาการหนักมาก และยังไม่ว่าป่วยเป็นโรคอะไร มารักษาด้วยกันกับยาย หมอได้ให้สเตอรอยด์กับลูก และต้องผ่าตัดขยายเป็นการด่วน เพราะมีนิ่วในท่อน้ำดี ถึง ๕ ก้อน ก้อนละ ๔ ซม. ดิฉันกังวลมาก เพราะแม่อายุมากแล้ว แต่ก็ได้รับกำลังใจจากคุณหมอ ผู้อำนวยการโรงพยาบาลประชาเวช ได้ยืนยันว่า

จะรักษาคุณแม่อย่างสุดความสามารถ หลังแม่ผ่าตัดออกมาฟื้นเร็วมาก แม่เห็นดิฉันเป็นคนแรก ดิฉันได้ดูแลคนป่วยทั้ง ๒ คน ด้วยความเต็มใจและเอาใจใส่อย่างที่สุด

ดิฉันกล้าพูดได้เลยว่า ดิฉันเป็นคนเฝ้าไข้ที่ดีที่สุด บางคืนดิฉันไม่ได้นอนเลย อาศัยหลับในสมาธิ มหัศจรรย์มาก ดิฉันสามารถอยู่ได้โดยในเวลากลางวันไม่ได้จับหลับเลย ซึ่งในตอนหลังดิฉันได้นึกถึงคำสอนของหลวงพ่อจรัญ ที่บอกว่าผู้ให้ย่อมมีความสุขที่สุด ธรรมะของพระพุทธองค์ยิ่งใหญ่นัก ดิฉันได้ทำหน้าที่ของลูก และแม่ในเวลาเดียวกัน ลูกได้รับการรักษาในโรงพยาบาลได้ ๕ วัน อาการดีขึ้น แต่คุณแม่มีอาการแยลง กินอาหารไม่ได้เลย ทุกคนบอกว่าแม่ไม่รอดแน่ ลูกคนที่สองของดิฉันเห็นแม่มีภาวะเรื่องของขยายมาก จึงเดินทางกลับไปเรียนที่กรุงเทพฯ คนเดียว ดิฉันได้วิ่งเต้นสุดฤทธิ์เพื่อจะได้เงินมาซื้อสารอาหารซึ่งแพงมาก ระยะเวลาที่แม่อยู่โรงพยาบาลก็ยืดยาวไปอีก เป็นเวลาถึงเดือนเศษ ต้องใช้เงินเป็นจำนวนมาก แต่ดิฉันก็ยินดี และเต็มใจเป็นอย่างยิ่งที่จะเสียเพื่อได้ หลังได้รับสารอาหารแม่มีอาการดีขึ้นมาก แต่ก่อนที่แม่จะได้ออกจากโรงพยาบาล ลูกคนที่สองมีอาการหนักมาก และกลับเข้ารับรักษาตัวที่โรงพยาบาลประจำเวช อยู่ในห้องเดียวกันกับยาย ดิฉันได้พาแม่กลับบ้าน แต่ให้สามิและหลานดูแลแม่ต่อ หมอได้ตรวจลูกอย่างละเอียด จึงได้ทราบว่าลูกป่วยเป็นโรค S.L.E (โรคเดียวกับคุณพุ่มพวง) โดยลูกสาวของดิฉันมีอาการอักเสบที่ไตและหัวใจ และในวันที่ ๒๘ เมษายน ลูกก็มีอาการอักเสบที่สมอง คือบ้าเลย ตาขวาง เดินเหมือนหุ่นยนต์ สุดท่ายนอนนิ่งไม่พูด ไม่อ้าปาก บัสสาวะรดที่นอนตลอดเวลา เหงื่อออกท่วมตัว แต่มีอาการหนาวสั่นต้องห่มผ้าถึง ๕ ผืน ลูกคงทรมานมาก คุณหมอบอกว่าอาการทางสมองนี้ต้องใช้เงินรักษาเป็นหลักล้าน ถ้าภายใน ๓ วัน ลูกไม่พูดไม่อ้าปาก ไม่สนองตอบด้วยอาการใดๆ หมอจะช็อตด้วยไฟฟ้า ทุกคนไม่ยอมให้ลูกถูกช็อตด้วยไฟฟ้า ดิฉันและสามิเงินเพียงเข้าไปใกล้ลูกที่สุด นอนกอดเขาตลอดเวลา ๒ วัน น้องชายและพี่สาวก็จับขาเรียกเขาตลอดเวลา และนี่ก็ขึ้นมาได้จึงบีบจมูก พอเขาอ้าปากก็กรอกยาเข้าไป ลูกฟื้นขึ้นมาในตอนเช้าของวันที่ ๓ จิตแพทย์เริ่มเรียกความทรงจำเขาคืนมา โดยถามว่าเขาชื่ออะไร ลูกก็ตอบหมดได้ว่า ชื่อเล่นชื่อน้อยหน้า ชื่อจริงคือ น.ส.พิลาสินี ทิพย์สังวาลย์ เรียนที่มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ ลูกบอกว่า ๓ วันที่เขานอนนิ่งอยู่เฉยๆ นั้น รู้สึกว่าตัวเองไม่มีแขนขา เหลือแต่จิตดวงเดียว

ในการรักษาลูกครั้งนี้ ต้องใช้หมอผู้เชี่ยวชาญเฉพาะโรค ๒ คน จิตแพทย์อีก ๒ คน เสียค่าใช้จ่ายไปเป็นจำนวนมาก แต่ดิฉันไม่เคยคิดเสียตายเลย คนมีค่ามากกว่าเงินมากมายนัก แม่ดิฉันมีอาการดีขึ้นเป็นอย่างมาก แต่วันหนึ่งแม่นอนเล่นอยู่ที่เปลใต้ต้นมะม่วง มะม่วงลูกใหญ่หล่นมาถูกท้องแม่ เลยต้องส่งเข้าโรงพยาบาลอีกครั้ง และได้อยู่ในห้องเดียวกันกับลูกอีกครั้ง จากการรักษาอย่างดี อาการปวดท้องของแม่ก็ทุเลาลง แต่สำหรับลูกสาวของดิฉัน จิตแพทย์บอกว่า S.L.E. ไม่มีทางรักษาให้หายขาดได้ รักษาได้โดยวิธีเดียว คือ ฝึกสมาธิจนจิตสงบในระดับหนึ่ง แล้วกลับคำสั่งไม่ให้ภูมิกุ้มกันไปทำลายอวัยวะตัวเอง ทุกเวลา ๑๗.๐๐ น. จิตแพทย์จะมาพาลูกนั่งสมาธิ ตอนนั้นลูกพูดง่ายมาก บอกให้ทำอะไรก็ทำ พอฝึกได้ ๕ วัน ก็เกิดโอกาสขึ้นเหนือสะดือขึ้นมา ๒ นิ้ว สามารถเขียนภาษาอังกฤษด้วยคำศัพท์ยากๆ ได้ ๕ - ๕ แผ่น

จิตแพทย์บอกว่า ตอนที่เข้อักเสบทางสมองนั้น เท่ากับได้ไปกระตุ้นสมองให้เกิดความเป็นอัจฉริยะด้านภาษาขึ้น ประกอบกับเขาได้ฝึกนั่งสมาธิทุกวัน ทำให้อาการทางสมองซึ่งอักเสบบ่อยไม่ได้แสดงอาการทางกายเป็นที่น่าเกลียดเหมือนคนไข้รายอื่น นอกจากพอเดินผ่านเตียงคุณยาย เขาจะเดินเร็วๆ เข้าไปหายายที่นอนป่วยอยู่เป็นประจำ จนดิฉันต้องเอาม่านมกั้นไว้กลัวยายจะตกใจ ดิฉันเกิดความเครียดสะสมที่ไข้ไขของคุณแม่ และลูก หลายเดือนเข้าก็เกิดแผลที่กระเพาะอาหาร ปวดท้องอย่างรุนแรงจนต้องเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลไปอีกคน เลยกลายเป็นคนป่วยไข้คนไข้ แต่ดิฉันก็สู้เสมอ ไม่ยอมถอย ถึงแม้จะไม่ได้หลับไม่ได้นอนเต็มที่ แต่สู้ๆ แล้ว ดิฉันก็เป็นสุขใจที่ได้มีโอกาสทดแทนพระคุณของคุณแม่ที่เลี้ยงดูดิฉันมา แม่อาการดีขึ้นมาก ได้ออกจากโรงพยาบาลก่อนลูกสาว สามีดิฉันต้องทำหน้าที่ดูแลคุณแม่อีกตามเคย

คุณหมอทั้ง ๔ คนได้ทำการรักษาลูกอย่างสุดความสามารถ โดยบอกว่าอาการทางสมองนี้จะหายเร็วที่สุดประมาณ ๖ เดือน แต่จากการนั่งสมาธิทุกวันของลูกสาว ลูกก็หายจากอาการอักเสบบางส่วนในเวลา ๑ เดือนกับ ๑ วัน กลับไปเรียนที่มหาวิทยาลัยเดิมได้ตามปกติ แต่ต้องเปลี่ยนคณะใหม่คือคณะศิลปศาสตร์เอกภาษาอังกฤษ ลูกยังคงนั่งสมาธิทุกวันเพื่อรักษาตัวเองต่อ ตอนนี้อยู่ต้องไปตรวจเลือดที่โรงพยาบาลทุกเดือน แต่ไม่ต้องนอนรักษาที่โรงพยาบาล อาการอักเสบบางส่วนก็ไม่เกิดขึ้นกับลูกอีกเลยเป็นเวลากว่า ๓ ปีแล้ว จากการนั่งสมาธิอย่างสม่ำเสมอ ทำให้อาการของลูกดีขึ้นอย่างไม่น่าเชื่อ โดยเฉพาะในด้านการเรียนภาษาอังกฤษดีขึ้นจนเห็นได้ชัด เกรดเฉลี่ยเพิ่มมากขึ้น ลูกเรียนหนังสืออย่างมีความสุข ลูกยังคงสวยเหมือนเดิม ผิวพรรณก็ผุดผ่อง วาจาไพเราะเสียงใส ลูกบอกว่าการฝึกสมาธิเป็นประจำ ทำให้หนูมีจิตใจที่ดีงาม รักเพื่อนมนุษย์ทุกคน มีเมตตาไม่อิจฉาริษยาใคร ดิฉันไม่เคยได้ยินลูกนินทาใครเลย เขาบอกว่าตามความคิดเห็นของหนู โรค S.L.E. น่าจะเกิดจากความเครียด และอากาศที่ร้อนมากนั่นเอง เขาบอกว่าหนูโชคดีที่ป่วยด้วยโรคนี้นี้ ทำให้หนูขยันนั่งสมาธิมากกว่าเดิม เพราะต้องนั่งเพื่อให้ตัวเองรอดจากโรคนี้นี้ เลยเป็นผลพลอยได้ทำให้การเรียนดีขึ้นมาก และมีโอกาสที่จะจบเอบแคได้เท่ากับคนดีๆ ที่ไม่ป่วยถ้าไม่มีอุปสรรคอะไรลูกจะจบภายในเดือนตุลาคม ๒๕๔๒ นี้ ลูกบอกว่าในที่สุดความฝันของหนูก็เป็นความจริง เพราะตอนเด็กๆ เขาชอบภาษาอังกฤษมาก แต่เรียนได้ไม่ดีเท่าที่ควร หลังจากได้นั่งสมาธิแล้ว สารเอนโดฟิลได้หลัง ทำให้ช่วยรักษาโรค และสามารถช่วยให้ทำงานหรืออ่านหนังสือได้ทุกวัน โดยไม่เหนื่อย

ลูกคนโตก็นั่งสมาธิเป็นประจำ บอกว่ามีประโยชน์มาก ทำให้เอนภาษาได้ดี ลูกคนนี้มีความกตัญญูมาก เขามักพูดอยู่เสมอว่า เมื่อเขาเรียนจบแล้ว เขาจะส่งน้องชายคนสุดท้องเรียน แม่ไม่ต้องห่วง แม่เคยดูแลเขาอย่างไรหนูก็จะดูแลแม่อย่างนั้น ลูกเป็นกำลังใจที่สำคัญมากสำหรับดิฉัน จากการต้องส่งลูกเรียนในมหาวิทยาลัยทั้ง ๓ คน และต้องรักษาคนป่วย ทำให้ดิฉันมีปัญหาเรื่องการเงิน มีหนี้สิน แต่ดิฉันก็ไม่เคยท้อถอย ดิฉันโชคดีมากที่มีโอกาสได้ตอบแทนพระคุณของแม่ ได้ซื้อชีวิตให้ลูก ได้ทำหน้าที่ของลูกสะของแม่ในเวลาเดียวกัน

การที่ดิฉันได้เฝ้ารักษา และดูแลคุณแม่ในขณะที่แม่เจ็บป่วยนั้น บุญกุศลได้ส่งผลเร็วมาก คือ คุณหมอมืออำนวยการและคุณหมออื่นๆ ในโรงพยาบาลนี้ ได้ให้กำลังใจดิฉันในการรักษาแม่และลูก และได้ดูแลดิฉันในขณะที่ดิฉันเป็นโรคกระเพาะเป็นอย่างดี พระคุณครั้งนี้ดิฉันไม่มีวันลืม ลูกและแม่ประทับใจในความเอาใจใส่ของคุณหมอมาก ลูกบอกว่าหมอนี้คือเทวดา ไม่เคยเห็นหมอใจดีอย่างนี้เลย ถ้าเขาหายเด็ดขาดจากโรค S.L.E. คุณหมอได้ขอร้องลูกสาวไว้ว่า ให้มาช่วยบรรยายให้นักศึกษาแพทย์ฟัง เพื่อเป็นประโยชน์ต่อคนป่วย ที่เป็นโรค S.L.E. เขาจะได้ไม่ตาย

จากการดูแลคนป่วยทั้ง ๒ คน ทำให้ดิฉันได้ขบคิดหา ปัญหาทั้งหลายของมนุษย์นั้นสามารถแก้ไขได้เสมอ ถ้าเราพยายามแก้ไขปัญหานั้นด้วยสติ ใช้ความสามารถ ความมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี มีความอ่อนน้อม ถ่อมตน มีน้ำใจต่อผู้อื่น สำคัญที่สุดคือ มีความกตัญญูต่อผู้มีพระคุณทั้งหลาย การที่ดิฉันได้ทุ่มเททั้งร่างกาย และกำลังใจดูแลคุณแม่ และลูกสาว ทำให้ดิฉันได้สัมผัสฐานของโรค พร้อมทั้งจะบอกอาการของทั้ง ๒ คน กับคุณหมอได้ตลอดเวลา ทำให้ง่ายต่อการรักษา ในปีนี้ดิฉันได้ทำงานถึง ๑๒ ครั้ง ในการดูแลคนป่วย ดิฉันได้ทำหน้าที่อย่างดีที่สุดแล้ว ไม่เสียทีที่เกิดมาเป็นคน ดิฉันได้อ่านหนังสือธรรมะของหลวงพ่ोजรัญ เรื่อง ธรรมเนียมแก้ปัญหาวีรุตแล้วรู้สึกซาบซึ้งในคำสอนนั้นมากๆ ขณะนี้โรคกระเพาะของดิฉันดีขึ้นมาก โดยไม่ต้องใช้ยาเลย ธรรมเนียมรักษาโรคได้จริงๆ

ดิฉันได้น้อมระลึกถึงคำสอนของหลวงพ่ोजรัญ ที่พร่ำสอนอยู่เสมอว่าจงเป็นผู้ให้โดยไม่หวังผลตอบแทนใดๆ แม้แต่คำขอบคุณ ให้เป็นคนดีมีน้ำใจตักตัญญูต่อบุพการี เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ รักได้แม้กระทั่งศัตรูตัวเอง ทุกครั้งที่ได้ฟังเทศน์ของหลวงพ่ोजรัญ ดิฉันจะมีกำลังใจต่อผู้ชีวิตเสมอ ดิฉันโชคดีที่มีโอกาสมาธำใช้ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน (เป็นวิทยากรพิเศษ) ถือว่าเป็นเกียรติอย่างสูงที่ได้ขึ้นไปช่วยในโครงการอบรมบวรศาลาพระราชสุทธินิยามมงคล พระอาจารย์พระครูสมุห์ธีรวัฒน์ ฐานุตตโร ท่านวิทยากร และทุกคนในศูนย์ปฏิบัติสวนเวฬุวันแห่งนี้ ได้ให้ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่เห็นอกเห็นใจ ให้กำลังใจดิฉันในการต่อสู้ชีวิต พระคุณครั้งนี้ดิฉันจะไม่มีวันลืม ดิฉันจะขอรับใช้หลวงพ่ोजรัญและศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน เท่าที่โอกาสจะอำนวย ไม่มีที่ฟังใจจะอบอุ่นเท่าธรรมะของพระพุทธองค์อีกแล้ว ดิฉันคิดว่าเดินมาถูกทางแล้ว และได้ตั้งใจไว้ว่าจะทำงานด้านพัฒนาจิตให้เกิดประโยชน์สูงสุด เท่าที่จะทำได้

นางพวงพิกุล ทิพย์สังวาลย์

อาจารย์ ๒ ระดับ ๗ โรงเรียนผดุงนารี จ.มหาสารคาม

ประสบการณ์ในการฝึกกรรมฐาน

Juri Dennison

ในเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๒ ฉันอยู่ระหว่างทางแยกของชีวิต ฉันควรจะทำอย่างไรดี เมื่อสัญญาที่ฉันรับสอนภาษาอังกฤษเป็นเวลา ๓ ปี จะสิ้นสุดลงในเดือนมิถุนายนนี้ ฉันได้เดินทางมาประเทศไทยเพื่อพบกับเพื่อนๆ คนไทย และหวังว่าจะได้รับข้อคิดเห็นบางอย่างเกี่ยวกับอนาคตหลังจากที่ฉันใช้เวลาในกรุงเทพฯ หนึ่งสัปดาห์ ฉันได้วางแผนไว้ว่าจะไปที่วทะเลในสัปดาห์สุดท้ายที่อยู่เมืองไทย แต่เพื่อนของดิฉันคือ ดร.พินิจ รัตนกุล ซึ่งเป็นอาจารย์สอนอยู่ที่มหาวิทยาลัยมหิดล ได้แนะนำให้ฉันไปเรียนวิปัสสนากรรมฐาน ที่วัดอัมพวัน อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี เนื่องจากเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้เคยไปหัดฝึกทำกรรมฐานที่วิเวกอาศรมมาแล้วเป็นเวลา ๑ สัปดาห์ เพราะฉันต้องการเรียนรู้เกี่ยวกับพุทธศาสนาให้มากขึ้น ถึงแม้ว่าฉันจะเป็นชาวคริสต์ แต่ก็สนใจพุทธศาสนา และจากการที่ได้ไปเรียนรู้ที่วิเวกอาศรม ซึ่งสามารถช่วยให้ฉันดำเนินชีวิตได้อย่างดีแล้วนั้น ฉันจึงตกลงใจไปวัดอัมพวัน

ฉันรู้สึกประหลาดใจ และดีใจมาก เมื่อท่านเจ้าอาวาส (หลวงพ่ोजรัญ) ได้บอกกับ ดร.พินิจ ทางโทรศัพท์ว่าท่านจะสอนฉันด้วยตัวของท่านเอง ตามปกติหลวงพ่อมุ่งงานยุ่งมากเกินกว่าที่จะสอนเป็นรายบุคคล ถึงอย่างนั้นฉันก็ยังรู้สึกกลัวๆ ที่จะพบกับท่าน เพราะฉันได้ยินมาว่าท่านสามารถเห็น “ข้างใน” ของคนได้ เพราะฉันรู้สึกว่าตัวเองไม่มีคุณค่าอะไรนัก

ในวันครูยจีนเดือนกุมภาพันธ์ คุณชูลี เลขของ ดร. พินิจ และคนขับรถได้พาฉันไปที่วัดอัมพวัน ครั้งแรกที่ฉันได้พบหลวงพ่อก่อน ท่านเคร่งขรึมเงียบเฉยและท่าทางน่าเกรงขาม คุณชูลีไม่ค่อยจะแปลอะไรให้ฉันเท่าใดนัก หลวงพ่อให้ฉันลองนั่งขัดสมาธิในท่าที่ยากที่สุด ซึ่งเป็นที่พระในป่าท่านปฏิบัติ(ขัดสมาธิเพชร) ฉันต้องดึงและสอดขาซึ่งในที่สุดก็นั่งได้ แต่ก็ปวดขาเหลือเกิน หลังจากนั้นท่านก็สอนท่านั่งที่ง่ายกว่า ค่อยสบายใจหน่อย แล้วท่านก็ยิ้มอย่างมีเมตตา ท่านบอกว่าฉันเป็นคนจิตใจดี ถึงแม้จะเป็นชาวคริสต์ก็ไม่ทะนงตัว ท่านเริ่มสอนคำศัพท์ภาษาไทยเกี่ยวกับอวัยวะต่างๆ ของศีรษะ เช่น ผม หู ตา จมูกและอื่นๆ ฉันพูด และจดตามทุกๆ คำที่ท่านพูด ท่านสามารถทราบสิ่งต่างๆ เกี่ยวกับฉัน เช่น อายุ และอนาคตที่ไม่แน่นอนของฉันได้ ท่านแสดงให้เห็นวัฏจักรการเดินจงกรม การกำหนดลมหายใจในการทำสมาธิ

การหัดทำสมาธิครั้งแรกของฉันเริ่มต้นในเย็นวันนั้น ระหว่างเดินจงกรมฉันได้เห็นพม่าปรากฏมากมาย ใบหน้าอันเปี่ยมด้วยความเมตตาของหลวงพ่อกำทำให้ฉันตื่นตันจนน้ำตาไหล หลังจากนั้นฉันเห็นร่างกายของฉันเริ่มกลายเป็นโครงกระดูก มีหนอนเต็มไปทั้งตัว ได้เห็นพระพุทธรูปยิ้ม พระเยซูที่ใจดี จากนั้นพระเยซูถูกตรึงกับไม้และเต็มไปด้วยเลือดซึ่งทำให้ฉันกลัวและฉันก็เห็นดอกบัวบาน

วันรุ่งขึ้นได้พบหลวงพ่อบอกท่านเตือนให้ฉันกำหนด**“เห็นหนอ”** เมื่อนั้นเห็นภาพนิมิตต่างๆ ท่านยังเป็นครูที่ใจดี พุดคุยสนทนากัน และน่ารักยิ่ง วันนี้มีลูกศิษย์ของท่านคือ พันทิพา ช่วยแปลให้ฉัน หลวงพ่อเชื่อว่าคนเราต้องเคยช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกัน และกัน หรือเป็นญาติกันมาแต่ปางก่อน ดวงชะตาจึงทำให้ฉันได้มาที่วัดอัมพวัน โดยมีบางสิ่งที่คุณต้องทำ ท่านบอกว่าปัญญานี้มาจากข้างใน ถ้าฉัน**ขยัน**จะสามารถก้าวหน้าในการทำสมาธิได้เร็วขึ้น ท่านบอกไม่ให้ฉันกลัวในการทำสมาธิ**ไม่ต้องกลัวหรอกนะ ฉันอยู่ที่นี้”**

ฉันรู้สึกจริงๆ ว่า ฉันเจอพระเจ้าซึ่งรักเมตตาและยอมรับฉันอย่างที่ฉันเชื่อแล้ว

การฝึกสมาธิของฉันดูช่างยาวนานอย่างไร้วันสิ้นสุด โดยเฉพาะตอนนั่งสมาธิ บางเวลารู้สึกปวดแสบปวดคัน แต่ฉันตั้งใจให้ก้าวหน้า ฉันจึงบังคับตัวเองในการเดินละนั่ง ถึงแม้ฉันจะรู้สึกป่วย หรือเจ็บปวด ฉันไม่ย่อท้อ เพราะได้รู้สึกถึงความรักที่หลวงพ่อมืออยู่ ฉันซาบซึ้งใจอย่างยิ่ง และรู้สึกขอบคุณในความช่วยเหลือเอาใจใส่ของเจ้าหน้าที่ที่วัดช่วยซักเสื้อผ้า นำอาหารมาให้วันละมื้อ และมีน้ำปานะ เช่น กาแฟกระป๋อง โยเกิร์ต น้ำอัดลม น้ำแข็ง และทำความสะอาดอยู่เสมอๆ อยู่ข้างนอก

ก้าวแต่ละก้าว ลมหายใจแต่ละครั้งแต่ละขณะ ฉันได้เรียนที่จะอยู่กับปัจจุบัน หลวงพ่อบอกเสมอว่า **“อย่าไปกลัวกังวล หรือโกรธเคืองกับอดีต อย่ากังวลกับอนาคต ใจเย็น ระลึกรู้อยู่แต่ปัจจุบัน แล้วปัญญาจะเกิดขึ้นเอง”**

ฉันเลิกห่วงเกี่ยวกับกรรมเก่าในอดีต ฉันสงสัยอยู่ว่าการทำสมาธิจะช่วยฉันในการวางแผนอนาคตให้ชัดเจนได้อย่างไร และฉันก็บังคับตัวเองให้รู้อยู่กับปัจจุบัน ฉันมีสติมากขึ้น ไม่ใช่เฉพาะขณะนั่งสมาธิ กระทั่งเวลารับประทานอาหาร อาบน้ำ และทำอย่างอื่น เวลาที่เกิดมโนภาพ หรือมีสิ่งรบกวนจิตใจเกิดขึ้น ฉันจะกำหนด **“เห็นหนอ”** หรือ **“รู้หนอ”** การฝึกสมาธิของฉันต่อมาเริ่มปวดน้อยลงและรู้สึกดีซึ่งมากขึ้น สิ่งที่ดีอยู่เสมอคือ รอยยิ้ม ความรัก และกำลังใจของหลวงพ่อ ซึ่งทำให้ฉันซึ่งใจโหดอบอุน บางครั้งฉันกลัวกรรมเก่า แต่ฉันต้องพยายามอย่างมากที่จะกำหนดปัจจุบัน จึงทำให้ฉันสับสนกับนิมิตที่เห็นต่างๆ

นิมิตอันหนึ่งที่เกิดขึ้นในวันที่ห้าของการปฏิบัติกรรมฐานทำให้ฉันกลัวคือ ขณะที่ฉันกำหนด**“เห็นหนอ”** เท้าของฉันรู้สึกจมลึกกลงไปในพื้น และทันใดนั้นทั้งตัวฉันละพื้นได้หลอมละลายรวมตัวเป็นสสาร หลังจากนั้นฉันเห็นป่าที่มีคนแต่งตัวสวยงามมาพ้อนรำล้อมรอบฉัน ซึ่งหลวงพ่อก็อธิบายให้ฉันฟังว่า ที่เห็นคือเทวดา และนางฟ้าที่ใส่ชุดา ที่ป่ามีอินทรี และมีสายสังวาลย์ มาพ้อนรำอนุโมทนาบุญกับฉัน ขณะที่ฉันเห็น ฉันมีความสุขมาก และในทันทีทุกสิ่งทุกอย่างก็มืดสนิทนฉันรู้สึกตกใจกลัวอย่างมาก และกำหนดไม่ถูก จึงได้ไปกราบถามหลวงพ่อ ซึ่งท่านก็ได้อธิบายให้ฟังว่าเพราะสมาธิมีมาก และกำหนดไม่ทัน ฉันจึงหายกลัวและกล้าที่จะปฏิบัติต่อในคืนนั้นได้

ก่อนวันกลับหนึ่งวัน ขณะทำ“ยื่นหนอ” ได้เกิดมีมโนภาพขึ้น ฉันจึงกำหนด“เห็นหนอ” เพื่อให้ภาพนั้นหายไป แต่ฉันรู้สึกว่ามีพลังงานได้ไหลเข้ามาในร่างกายของฉัน โดยเข้ามาจากพื้นขึ้นสู่เท้าฉัน ซึ่งทำให้ฉันรู้สึกหนักมาก แล้วไหลขึ้นไปตามขาและอวัยวะทุกส่วน ตลอดจนถึงท้องน้อย สะดือ ถิ่นปี หัวใจ ลำคอ แล้วระเบิดออกมาเป็นตาที่๓

เมื่อฉันเริ่มปักจิตที่กลางกระหม่อมโดยกำหนด“ยื่นหนอ” พลังงานดูเหมือนจะมาจากท้องฟ้า หรือ พระอาทิตย์แล้วมาสู่ศีรษะ ตา หู ปาก คอ แขน มือ หัวใจ และอื่นๆ จนลงไปสู่เท้า ทันใดนั้นฉันได้ตระหนักว่าความรักที่ยิ่งใหญ่ที่สุดนั้น จะเกิดขึ้นต่อเมื่อรู้สึกเป็นอยู่กับปัจจุบัน และมันจะเป็นพลังงานที่สะโยชน์ยิ่งใหญ่ เมื่อเรารู้จักกับปัจจุบัน โดยอย่าปล่อยให้อดีต อนาคต หรือ ความคิดล่องลอยต่างๆ เข้ามารบกวน

จากประสบการณ์นี้ ทำให้ฉันสามารถเห็นภาพและรู้ชัดเจนว่าจะทำอะไรต่อไปกับอนาคต

ฉันเป็นชาวคริสต์ที่เชื่อในพระเจ้า ที่มีเมตตากรุณาอรบรู้ รัก และยอมรับฉันในสิ่งที่ฉันเป็น เมื่อฉันได้พบหลวงพ่อก็ ฉันได้รับรู้ถึงความรู้สึกแห่งความรักความเมตตาอันลึกซึ้งนี้ ซึ่งนี่เป็นครั้งแรกที่ฉันได้รับความรู้สึกนี้ จากเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน

การทำสมาธิทำให้ฉันได้ประสบกับต้นกำเนิดของความรักที่ยิ่งใหญ่ในตัวฉัน

ชั่วชีวิตนี้ฉันจะไม่ลืมพระคุณของดร.พินิจ, หลวงพ่อจรัญ, พันทิพา และเจ้าหน้าที่ที่วัดอัมพวัน ซึ่งเป็นผู้ให้ของขวัญชิ้นนี้ กับฉันเป็นอันขาด

โรคมะเร็งในกระดูกหายได้เพราะเจริญกรรมฐาน

รินจิตต์ สุขเมธ

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๕ ดิฉันเริ่มป่วยเป็นโรคที่มีเม็ดเลือดขาวมากกว่าเม็ดเลือดแดง ซึ่งมีกรรมพันธุ์มาจากคุณพ่อ ต้องไปให้เลือดอยู่เป็นประจำ หลังจากนั้นประมาณ เดือน ก็เริ่มเจ็บกระดูกเรื่อยมา จนเวลาผ่านไปประมาณ ๑ ปี มีความเจ็บปวดที่กระดูกทั่วไปหมดทั้งร่างกาย ก็ได้ไปรักษาที่โรงพยาบาล ตรวจด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ ผลปรากฏทางกายภาพถ่ายว่ากระดูกเสื่อมหมดทุกข้อ และป็นมะเร็งในกระดูก แพทย์ก็ให้ยามารับประทาน และให้นัดยาอยู่เป็นประจำ จนเดินไม่ไหวแล้วจึงไปทำกายภาพบำบัด เวลานั้นเดินไม่ได้ ได้แต่นอนอย่างเดียว และรับประทานยาอยู่ตลอด ทำงานไม่ได้จนบริษัทต้องให้ออกจากงาน ป่วยอยู่อย่างนี้เป็นเวลา ๑ ปีครึ่ง

ปฏิบัติธรรมอย่างจริงจัง

เพื่อนของดิฉันได้มีโอกาสเดินทางมาประเทศไทย และได้ให้นำหนังสือ“กฎแห่งกรรม-ธรรมปฏิบัติ” เล่ม ๑ ถึงเล่ม ๖ ของพระเดชพระคุณหลวงพ่อ พระราชสุทธินิพนธ์มงคล วัดอัมพวัน จ. สิงห์บุรี มาให้อ่าน เมื่อได้อ่านหนังสือแล้วก็เริ่มสวดพาหุงมหากา และอธิปิโสเกินอายุ จบ ตามที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อได้สอนไว้ นั้น ช่วงแรกที่ได้อ่านหนังสือ ก็ตั้งจิตอธิษฐานขอให้ได้มาวัดอัมพวัน

และในวันที่ ๑๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๖ ได้มีโอกาสเดินทางมาที่วัดอัมพวัน และอยู่ปฏิบัติธรรม โดยได้ลงทะเบียนแล้วอยู่ปฏิบัติธรรม ๕ วัน ในวันแรกนั้นหลังจากเลิกการปฏิบัติแล้วก็ลุกขึ้นไม่ไหว ต้องให้ผู้อื่นช่วยพยุงขึ้น ปฏิบัติไปตลอดจนถึงวันที่ ๕ ของการปฏิบัติ รู้สึกว่าร่างกายเบาไปทั้งตัว สามารถเดินได้คล่องแคล่วขึ้นกว่าแต่ก่อน กลับไปบ้านแล้วก็ยังเดินขึ้นบันไดให้คุณแม่ดูหลังจากกลับจากการปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันแล้วสามารถเดินได้คล่อง เมื่อกลับมาอยู่ที่ประเทศสวีตเซอร์แลนด์แล้วจึงได้ปฏิบัติธรรมเรื่อยมาทุกวันไม่ขาด แต่ความเจ็บปวดก็ยังมีอยู่มาก ยังต้องให้แพทย์รักษาอยู่ด้วยในขณะนั้น หลังจากปฏิบัติธรรมเป็นเวลา ๓ ปี อาการก็ดีขึ้นเรื่อยๆ พอปีที่ ๔ ก็ไม่ต้องรับประทานยา ไม่ต้องฉีดยา ไม่ต้องทำกายภาพบำบัด ไม่ต้องให้เลือดอีกแล้ว ความดันที่เคยต่ำ ก็หายเป็นปกติ ความเจ็บปวดที่เคยมีมาเป็นเวลา ๓ ปี ๖ เดือน มาปัจจุบันนี้ หายไปหมดแล้ว เพราะการเจริญกรรมฐาน ในช่วงหลังนี้ดิฉันสามารถเดินจงกรมได้ ๒ ชั่วโมง และนั่งสมาธิได้ ๒ ชั่วโมง ปัจจุบันสามารถกลับไปทำงานได้ตามเดิมแล้ว

ดิฉันกราบขอบพระคุณหลวงพ่อ ตามที่ดิฉันได้ตั้งใจปฏิบัติธรรมอย่างจริงจัง จึงได้รับบารมีจากท่าน จึงจะอยู่ประเทศสวีตเซอร์แลนด์ ก็ได้รับบารมีจากพระเดชพระคุณหลวงพ่ออยู่ตลอดเวลา ดิฉันได้ถวายชีวิตต่อพระพุทธศาสนา และหลวงพ่อด้วยการปฏิบัติธรรม และจะแนะนำชี้แนวทางให้ผู้ที่สนใจต่อไป

ขอฝากถึงเพื่อนนักปฏิบัติธรรมด้วย อย่ามัวหวังให้หลวงพ่ช่วย หลวงพ่อไม่ช่วยท่านหรอก หลวงพ่จะช่วยต่อเมื่อ ท่านปฏิบัติธรรมอย่างจริงจังเท่านั้น ขอให้ท่านผู้ปฏิบัติธรรมทั้งหลายจงตั้งใจด้วยสมาธิเชื่อมั่น และศรัทธาต่อการปฏิบัติธรรม จึงจะได้ผลอย่างที่คิดกันประสมมาเองนี้ โรคภัยไข้เจ็บอย่างร้ายแรงที่ต้องทนทุกข์ทรมานด้วยความเจ็บปวดมาเป็นเวลาหลายปี ก็สามารถหายขาดไปได้ด้วยการปฏิบัติธรรม ถ้าท่านทำทุกวัน

กรรมฐานรักษาโรคได้จริงหรือ ?

จิตรัตน์ อนุฤทธิ

เมื่อวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๔๐ ดิฉันได้เข้ารับการตรวจร่างกายที่สถาบันมะเร็งแห่งชาติ และคุณหมอนั้น ท่านได้บอกกับดิฉันว่าต้องผ่าตัดด่วน เพราะเป็นเนื้องอกไม่พึงปรารถนา และให้ดิฉันกลับบ้านไปเตรียมตัวเข้ารับการผ่าตัดในวันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๔๐ ดิฉันเองก่อนที่จะมาตรวจที่สถาบันมะเร็งแห่งชาตินี้ ก็ได้รักษาอยู่ต่างจังหวัดมาก่อน คุณหมอนั้นบอกว่าเป็นต่อมน้ำเหลืองอักเสบอยู่ประมาณ ๕ เดือน ไม่ยุบ และก็ไม่แตกมีแต่อาการที่โตขึ้น และปวดมากขึ้น ทำให้เกิดความกังวลใจ เพราะว่าเวลาปวดก็ปวดแบบสุดๆ เลย ไม่ปวดก็ไม่ปวด วันๆ หนึ่งจะปวดก็แค่ครึ่งสองครึ่งเท่านั้นและจะปวดเข้าสมองเลย ทุกครั้งที่ปวดก็คิดว่าตายดีกว่าอยู่ทรมานอย่างนี้ ในที่สุดดิฉันก็เขียนจดหมายถึง พระเดชพระคุณหลวงพ่ोजารย์แห่งวัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี เพราะว่าดิฉันเคยอ่านหนังสือที่หลวงพ่เขียน ท่านเล่าว่า มีคนเป็นมะเร็งและเคยผ่าตัดถึงสี่ครั้ง และกำลังจะผ่าตัดครั้งที่ห้า ก็มาหาหลวงพ่ เขาบอกว่าจะตายก็มาตายที่หลวงพ่เถิด เพราะว่าไม่อยากจะทำอีกแล้ว หลวงพ่ก็ให้เข้ากรรมฐานและโรคดังกล่าวก็หายไป

ในที่สุดหลวงพ่ก็ตอบจดหมายมานับได้ ๑๖ วัน วันที่ได้รับจดหมายของหลวงพ่ดีใจที่สุดในที่สุด คิดไว้ว่าท่านจะตอบว่าอย่างไร ขอให้ตอบมาก็เป็นบุญแล้ว จดหมายของหลวงพ่เป็นยาชนิดหนึ่งเป็นไอศกทิพย์ คือกำลังใจที่ได้รับ คนเราเวลาทุกข์ยากนั้น ได้กำลังใจแล้วมีกำลังใจที่จะต่อสู้ต่อไป โดยเฉพาะจดหมายของหลวงพ่ ดิฉันถือว่าเป็นยาวิเศษที่สุดคือ หลวงพ่ให้ธรรมะจนดิฉันอ่านแล้วอ่านอีกจนกระดาษเปียกก็ยังไม่อิ่มในการอ่าน อ่านได้ทุกวันและวันละหลายครั้ง ประทับใจตรงที่ว่า

“ขอให้คุณโยมจงทำใจให้ได้นะว่าจะอะไร ๆ ในโลกนี้มันไม่เที่ยง อะไรจะเกิดก็ให้มันเกิด จะไปขัดขวางไม่ได้ อาตมาขอให้โยมขออโหสิกรรมกับเจ้ากรรมนายเวรเขาเสีย เวรกรรมอะไรที่มีอยู่ก็ขอให้หมดไปในชาตินี้ ขอย่าให้ไปถึงชาติหน้าอีกเลย อาตมาก็ขอแผ่เมตตาให้ ขอให้คุณโยมจงหายจากโรคร้ายไข้เจ็บ และขอให้คุณโยมทำสมาธิให้มากๆ และให้สวด อิติปิโส พาหุงมหากาฯ และอาตมาขอให้คุณโยมไปให้หมอเขตร่างกายให้แน่นอนอีกครั้งหนึ่ง ทางที่ดีที่สุดคือไปที่สถาบันมะเร็งโดยตรง อาตมาก็จะแผ่เมตตาไปให้ ขอให้คุณโยมทำตามที่อาตมาบอกเถิด และทำกรรมฐานมากๆ และอย่าลืมแผ่เมตตาให้กับคนในครอบครัวมากๆ อย่าลืมอุทิศส่วนกุศลให้มากๆ จะได้หมดเวรหมดกรรมกันในชาตินี้จบสิ้นไป โยมไม่เป็นอะไรหรอก”

ดิฉันซาบซึ้งในพระคุณของหลวงพ่ที่เมตตาต่อดิฉันมาก พระคุณอันนี้ จะจดจำเอาไว้จะไม่มีวันลืมเลยที่หลวงพ่ได้เมตตา ให้สติ ให้ธรรมะ จนดิฉันมีกำลังใจต่อสู้กับโรคร้ายไข้เจ็บ

วันที่ ๘ กันยายน ๒๕๔๐ ไปตรวจที่สถาบันมะเร็งแห่งชาติ ถนนราชวิถี คุณหมอบอกว่าต้องผ่าตัด และให้ดิฉันกลับบ้านไปเตรียมตัวผ่าตัดในวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๔๐ ดิฉันก็กลับเหมือนกัน กลับจากโรงพยาบาลมาบ้านพักที่หมู่บ้านทานสัมฤทธิ์ เป็นบ้านที่ที่เป็นญาติก็บอกกับพี่ว่าจะไปวัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี สัก ๓ วัน ไปหาหลวงพ่อก็เพราะว่าหนักการผ่าตัด เพราะคิดว่าผ่าตัดไม่ผ่าก็ตาย เพราะฉะนั้นก่อนตายก็ขอเก็บเกี่ยวเอาผลบุญไปเป็นเสบียงไว้บ้าง ดิฉันเองก็เคยปฏิบัติธรรมมาบ้างบ้างเล็กๆ น้อยๆ เพราะเคยปฏิบัติมาจากวัดอโศการาม

จ.สมุทรปราการ แต่เนื่องจากว่าต้องทำงานหาเลี้ยงชีพไม่ได้เอาอย่างจริงจัง มาถึงตอนนี้เมื่อรู้แน่แล้วว่าตายแน่ก็ต้องเอาจริงกันละ เพื่อว่าตอนที่ตายไปจะไม่ต้องลำบากเหมือนขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ ก็เลยตั้งใจจริงเรียกว่าเตรียมตัวตายกัน

ดิฉันเดินทางมาสิงห์บุรีคนเดียว มาถึงก็เกือบบ่ายสองโมง ไปขอเข้าอบรมกรรมฐาน ไม่มีผู้รับรอง เพราะว่ามาคนเดียว ก็ได้ผู้ที่เข้ากรรมฐานด้วยกันรับรองให้เสร็จแล้วก็ไปนั่งคอยหลวงพ่อก็เพราะเขาบอกว่าหลวงพ่อกำลังมาตอนบ่าย ก็นั่งคอยนานและแขกก็มากมาย ดิฉันไม่กล้าที่จะกราบเรียนท่าน เพราะเห็นว่าคุณศิษย์ของท่านมากมายนัก ก็เลยถวายเป็นดอกไม้และปัจจัยแล้วที่ท่านเข้ากรรมฐาน แต่ดิฉันแปลกใจมาก ตอนที่ดิฉันเข้าไปหาท่าน หลวงพ่อกับท่านเห็นดิฉันแล้วท่านมองจ้องอย่างกับว่าท่าน“เห็นหนอ” อะไรสักอย่างหนึ่ง แต่พอดิฉันเข้าไปใกล้ท่าน ท่านก็หันหลังเสีย ดิฉันเลยถวายเป็นแล้วกราบลาท่านไม่กล้าถามอะไร ท่านเลย ตอนเย็นก็ฝากจดหมายกับคุณสมประสงค์ กราบเท้าหลวงพ่อกขอเมตตาว่าดิฉันเดินทางมาจากนครศรีธรรมราชแล้ว ให้หลวงพ่อกับแม่เมตตาให้ คุณสมประสงค์ก็กลับมาบอกว่าคืนนี้ หลวงพ่อกับแม่เมตตาให้ ขอให้สบายใจเถอะ

คืนนั้นเมื่อเลิกกรรมฐานแล้วต่างคนก็ต่างเข้านอนเพราะอากาศหนาวก็รีบนอนกัน ดิฉันหลับไปมาตกใจตื่นเมื่อคล้ายๆ กับมีคนมาเรียกว่า“ตื่นๆ เร็วหลวงพ่อกำลังแม่เมตตาให้เข้าสมาธิเร็ว” ได้ยินชัดเจนทีเดียว แล้วก็รีบลุกขึ้นมา นั่งสมาธิทันที พอที่นั่งได้สักประมาณ นาที เนื้อตัวรู้สึกร้อนขึ้นเรื่อยๆ และเมื่อกำลังคอเริ่มเต้น และเต้นอยู่ประมาณ ๕ นาที แล้วก็หยุด และค่อยๆ เย็นลงจนเป็นปกติ ดิฉันก็นอนต่อแต่ตอนไม่หลับ คุณนพิกอบอกเวลา ๐๐.๑๕ นาฬิกา ที่นอนไม่หลับก็แปลกใจว่าใครมาเรียก และเรียกคำเดียวก็ตื่นเลย ตื่นมาก็ไม่ได้ขอบคุณเขาที่อุตสาหมาให้เรียกให้ แล้วคืนนั้นเขาไปไหนทำไมเราไม่เห็น และอาการที่ตัวร้อนในขณะนั้นมันก็ร้อนแปลกๆ เหมือนกับเราเดินผ่านกองไฟร้อนๆ มาแต่พอผ่านพ้นไปแล้วมันก็เย็น แต่คืนนี้มันร้อนไปทั้งตัวรวมทั้งภายในด้วยและร้อนอยู่นานกว่าจะเย็น มันให้แปลกใจจริงๆ คิดไปคิดมาเคลิ้มไปนิดหนึ่งก็ได้เวลาเตรียมไปสวดมนต์ตอนตีสี่ ระวังจะปลุกตอนตีสามครึ่งทุกวัน

ดิฉันอยู่ปฏิบัติที่วัดอัมพวันครบ ๓ วันพอดี ก่อนกลับได้พบหลวงพ่อกับกราบลาท่าน และท่านก็ได้ถามว่าหมอบอกว่าเราเป็นมะเร็งใช่ไหม? ก็กราบเรียนท่านว่า เขาว่าเป็นเนื้องอกต้องผ่าตัดด่วนอันตราย

มาก และดิฉันก็ใคร่จะกราบเรียนถามหลวงพ่อดีฉันควรผ่าหรือไม่ควรผ่า หลวงพ่อตอบทันทีว่าเรื่องนี้ หลวงพ่อตัดสินใจไม่ได้เพราะเป็นเรื่องที่ควรตัดสินใจเอง หลวงพ่อบอกไม่ได้ แต่ไม่เป็นไรหรอกทำกรรมฐานมากๆ เข้าแล้วก็หายเอง ดิฉันขอหา หลวงพ่อบอกว่าเอน้ำ มันมนต์ไปทาและทำกรรมฐานมากๆ โดยเฉพาะ “ยี่นหนอ” ทำให้ได้ แต่อย่าทำแบบหนอๆ แหนๆ แล้วไป หลอๆ แหลๆ นะ โยมนะ ทำให้จริงจัง รับรองหายทุกราย ดิฉันจำคำหลวงพ่อบอกไว้ แล้วกลับมาทำคอตีบ้านและจัดธุระให้เข้าที่เข้าทาง ดิฉันกลับมาอีกวันที่๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ ไม่ไปบ้านแต่ไปพักกับคุณแม่ดวงรัตน์ที่วัดโคกโสภาราม จ.สมุทรปราการ ตอนแรกก็คิดว่าไปสัก ๒ วัน แล้วเลยไปวัดอัมพวัน แต่เมื่อขึ้น ไปกราบท่านพ่อลี ก็เปลี่ยนใจ ประกอบกับคุณแม่บอกว่าอยู่กรรมฐานที่นั่นก็ได้ไม่ต้องไปถึง โนนหรือที่นั่นก็มีหมอยุ่ พระท่านก็มียาดีเหมือนกัน ก็อยู่ทานยาด้วยและนั่งสมาธิด้วย

วันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๔๐ ดิฉันก็ขออนุญาตคุณแม่ไปวัดอัมพวันอีก เพราะตอนนี้เมื่อก่อนทำท่าจะเปลี่ยนไป คือมันจะแตกก็ไม่แตก จะยุบก็ไม่ยุบ มันอยู่คงที่อย่างนั้น ดิฉัน ไปถึงวัดอัมพวัน ยังเข้าอุโมงค์ดอกไม้จัดไปถวายพระและไปกราบพระรูปของรัชกาลที่ ๕ และสมเด็จพระพุฒาจารย์โต พรหมรังสีด้วย และอยู่กรรมฐาน ๗ วัน คราวนี้ มีอะไรแปลกๆ อีกออกจากที่ปฏิบัติกรรมฐานมานานที่พักเหมือนกับมีคนมาปิดปากให้ ดิฉันอยากอยู่หลายวันแต่ทางวัดเขาจัดให้แค่ ๗ วันเท่านั้น และพอเอาจิตไปกำหนดที่แผลก็เกิดการตอบรับกันขึ้นคือที่แผลตรงนั้นจะเด่นตุ้บๆ จนเรารู้สึก เต้นแรงมาก จะเด่นอย่างนี้ ประมาณ ๕ นาที แล้วหยุด ก็เด่นใหม่เหมือนอัตโนมัติตอนที่มานั้น แผลมันสีม่วง และพอมายู่ได้แค่สองวันคือวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๔๐ เมื่อก่อนก็เริ่มเปลี่ยนจากสีม่วงเป็นสีแดง และค่อย ๆ แดงจัดขึ้น มาเรื่อย ๆ

วันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๔๐ ตอนเช้าแผลก็แตกออกมาเป็นเลือดสดๆ เหมือนกับเอาเม็ดไปกรีดออกมาอย่างนั้น เอากระดาษทิชชูเช็ด เช็ดสองสามครั้งก็หมด และแผลก็แห้ง แต่ตอนนั้นกำลังเดินจงกรมอยู่ ก็ไม่รู้จะเอาอะไรปิดปากแผล พอได้เห็นต้นพลู เอาใบพลูนั้นมาปิดปากแผลไว้ก่อน ใบพลูนี้เป็นใบพลูที่แม่ใหญ่ปลูกไว้ พวกกรรมฐานเขาบอกว่าแม่ใหญ่ปลูกเอาไว้ และแม่ใหญ่ยังบ้วนน้ำหมาดใส่ด้วยเป็นยาอีกขนานหนึ่งดีจริงๆ ตามธรรมดาใบพลูนี้เผ็ดร้อน แต่เมื่อเอาปิดปากแผลกลับเย็นซ่ากึ่งน้ำแปลก ปิดอยู่ได้ทั้งวัน พอเย็นเอาใบพลูออกกลับเป็นว่าใบพลูนั้นแห้งกรอบ แต่ที่ดูนั้น หลือผลเลือดติดใบพลูออกมาด้วย และเมื่ออาบน้ำ เสร็จแล้วก็เอน้ำ มันมนต์ของหลวงพ่อบอกว่าที่ใบพลูเอาไปปิดปากแผล และวันรุ่งขึ้นก็เลือดออกมาอีก แต่น้อยกว่าเมื่อวาน ยังสีสดเหมือนเดิมเป็นเลือด วันรุ่งขึ้นก็มีเลือดไหลอีก แต่คราวนี้ก็น้อยกว่างานหน้อยหนึ่ง และพอตอนเย็นมีเลือดปนน้ำ หลือออกมาอีก ก็เอน้ำ มันมนต์ของหลวงพ่อบอกว่าใส่ใบพลูปิดเอาไว้อีก และตอนนี้ จะมีแต่น้ำ หลือออกมาเรื่อยๆแต่ไม่มาก พอครบ ๗ วัน ก็เอาใบพลูปิดไว้กลับมาที่วัดโคกโสภาราม สมุทรปราการ แผลเกือบจะสนิท พระอาจารย์บุญชู เห็นกับบอกโยม “เอายาแก่น้ำหลือไปทานนะ มันจะได้หายเร็วขึ้น” ก็ทานยาของท่านพระอาจารย์บุญชูด้วย ทานน้ำ มันมนต์ของหลวงพ่อบอกด้วยก็เลยหายเร็ว ดิฉันกลับมาปฏิบัติที่วัดโคกโสภาราม สมุทรปราการ อยู่อีก ๑๕ วันก็กลับบ้าน อาการดังกล่าวยังคงเหลือ

แต่ปวดขากรรไกร มันเป็นเพราะก่อนหน้านี้ปวดชนิดที่อ้าปากไม่ขึ้นเลย ทานข้าวแต่ละมื้อมันสุดแสนจะ
เวทนา อ้าปากถึงสามสี่ครั้งถึงจะเอาข้าวใส่ในปากได้ ปัจจุบันนี้หายแล้ว เพราะพอแผลหาย อยู่อีกหลาย
เดือนกว่าอาการปวดขากรรไกรจะหายประมาณอีกประมาณ ๕ เดือน รวมเวลาที่ เป็น ๑๑ เดือนพอดี คือ
นับตั้งแต่วันที่รู้สึกคือเดือนมิถุนายน ๒๕๕๐ และมาหายเป็นปกติเมื่อเดือนเมษายน ๒๕๕๑

ด้วยเหตุนี้ ดิฉันจึงตั้งหัวข้อว่าการปฏิบัติธรรมเข้ากรรมฐานรักษาโรคได้จริงหรือ คำตอบก็คือได้
จริงๆ เพราะว่า การปฏิบัติธรรมเข้ากรรมฐานนั้นไม่ใช่ของที่จะทำกันเล่น ต้องทำกันจริงๆ ถึงจะบรรลุผล
อย่างที่ดิฉันปฏิบัติมานี้ เพราะว่าบางขั้นบางคนยังมีเอาอย่างอื่นมาผสมด้วย เช่น น้ำมันมนต์ของหลวงปู่
ใช้ทา และใบพลุนั้นที่รู้มาก็รักษามะเร็งได้ผลเหมือนกัน และรับประทานยาของพระอาจารย์บุญชูอีก แต่ที่
จริงๆ แล้วเขาบอกว่าผู้ที่ปฏิบัติจริงๆ แล้วไม่ต้องใช้ยาเลยนี้ดิฉันเชื่อ ๑๐๐% แต่คนเราส่วนมากรวมทั้ง
ดิฉันด้วย ก็เกิดอาการกลัวก็เออย่างโน้นบ้างอย่างนี้บ้างมาช่วยกัน แต่จริงๆ แล้วสำหรับดิฉันได้ตั้งใจว่า
ก่อนที่จะตายก็ขอเก็บเกี่ยวบุญเอาไว้เป็นเสบียงบ้าง ธรรมฐานดีที่สุด เพราะขณะที่เข้ากรรมฐานอยู่เรายังได้
พบกับอะไรต่อมิอะไรมากมายนัก มีคนมาช่วยปิดเป่าให้ และยังมีผู้ที่ไม่เห็นตัวตนมาให้คาถาให้อีกต่างหาก
แต่ถ้าไม่เข้ากรรมฐานใครที่ไหนจะมาให้เราได้

เพราะฉะนั้นกรรมฐานนอกจากรักษาโรคได้แล้ว ธรรมฐานยังช่วยแก้กรรมให้ได้อีกด้วย และ
กรรมฐานยังช่วยสงเคราะห์ญาติพี่น้องที่ตายไปแล้วได้รับส่วนบุญกุศลอีกด้วย

แสงธรรมนำชีวิต

ปิยะวัฒน์ แสงเย็น

ข้าพเจ้า เป็นลูกศิษย์พระราชสุทธินุญตามงคล หรือ หลวงพ่อจรูญแห่งวัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี

ข้าพเจ้าชื่อนายปิยะวัฒน์ แสงเย็น เป็นบุตร นายสนิท นางประสิทธิ์ แสงเย็น เป็นบุตรคนที่๓ ในจำนวนพี่น้อง ๘ คน เป็นชาย ๖ คน หญิง ๒ คน อยู่บ้านเลขที่ ๑๔๖ หมู่ที่ ๒ ตำบลแสนตอ อําเภอลาดบัวหลวง จังหวัดกาแพงเพชร โทร ๐๑ - ๒๘๐๕๕๑๓

ปัจจุบัน ข้าพเจ้าอายุ ๓๔ ปี ชีวิตในวัยเด็กลำบากมาก ข้าพเจ้าต้องออกมาช่วยพ่อแม่ ทำนา ตั้งแต่เรียนจบแค่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ รายได้จากการทำนาแต่ละปี นอกจากต้องเสียค่าเช่านา ส่งธนาคารแล้ว ต้องใช้จ่ายในครอบครัวอีก๑๐ ชีวิต พ่อแม่ลูกแค่มีกินไปวันหนึ่งๆ ก็ไม่ค่อยจะพอ

จำได้ว่า เมื่ออายุได้ประมาณ๑๔ - ๑๕ ปี เห็นคนอื่นเขามีอาหารดีๆ รับประทาน มีเสื้อผ้าใหม่ๆ ใส่ นึกถึงตัวเองแล้วถึงกับน้ำตาไหล เพราะไม่เคยมีเสื้อผ้าใหม่ใส่เลย มีชีวิตอยู่แบบซังกะตายไปวันๆ ไม่มีหกลอะไร ผิดกับลุง ป้า น้า อา เขาค้าขาย ฐานะดีมีรถใช้ เมื่อข้าพเจ้าว่างจากการทำนาจึงจะไปช่วยเขา ชำแหละกล้วยบ้าง ตีหมอนกล้วยบ้าง นำกล้วยไปขายนึงถึงสิงห์บุรี อ่างทอง และกรุงเทพฯ เขาก็จะซื้อบุหรี่ให้๗ ซี่งให้หัวให้ดื่ม ค่าแรงได้บ้างไม่ได้บ้าง ใช้ชีวิตเที่ยวเตร่ไม่มีแก่นสารอะไร

ข้าพเจ้าเคยไปชอบผู้หญิงคนหนึ่ง บ้านเขาอยู่ไปทางใต้บ้านของข้าพเจ้า แม่เขาบอกว่า ถ้ารักชอบกันจริงก็ให้ไปขอร้อง เรียกสินสอดสองหมื่น ทองหมื่นสองบาท เขาจะยกลูกสาวพร้อมทั้งมอบที่ดินอีก ๑๐ ไร่ ข้าพเจ้าเลยไม่ไปบ้านเขาอีกเลยตั้งแต่วันนั้น เพราะเจียมตัวว่าเราจน

หวังความก้าวหน้า แต่เพราะมีความรู้เพียง ป.๔ หางานทำยาก จึงไปสมัครเรียนการศึกษานอกโรงเรียนที่จังหวัดกาแพงเพชร แต่ยังไม่ทันจะสอบเทียบระดับชั้นมัธยมศึกษาก็ต้องหยุดเรียนเพราะไม่มีเงินแล้วตามแม่ไปอยู่กับป้าที่แม่สอด ข้าพเจ้าช่วยป้าเผาถ่าน๒ คน กับเพื่อน เผาเดือนละประมาณ ๑๕๐-๒๐๐ กระสอบ โดยเริ่มจากการเรียงฟืนจากไม้ที่เล็กบ้างใหญ่บ้างเป็นชั้นๆ แล้วกรุฝาให้ดีเพื่อจะได้อัดขี้เถ้าเข้าไปให้แน่น ซึ่งใช้เวลาไม่ต่ำกว่า๖๕ วัน เวลาเผาต้องดูแลทั้งคืนไม่ให้ข้างในเป็นโพรง ถ้าข้างในเป็นโพรงถ่านจะมอดไหม้หมด ได้ถ่านไม่กี่กระสอบ โดยใช้ไม้คอกตีบนเตา หรือขึ้นไปเหยียบบนเตา ซึ่งเป็นงานที่เสี่ยงและต้องใช้ความอดทนมาก ต้องยกให้ชาวกะเหรี่ยงที่มีความอดทน เคยมีกะเหรี่ยงคนหนึ่งตกลงไปในเตาถึงกับเสียชีวิต ข้าพเจ้าเคยพลาดขาตกลงไปในเตาข้างหนึ่ง แต่รอดตายมาได้ ไม่เช่นนั้นนี้อาจไม่ได้มาเป็นลูก

ศิษย์หลวงพ่อก็หรืออาจเป็นบุญที่ข้าพเจ้าซึ่งเป็นคนใจบุญ ไปทำบุญในวันพระบ่อย จึงเชื่อว่า บาป บุญ มีจริง จากเหตุการณ์ครั้งนั้น ข้าพเจ้าจึงตัดสินใจออกจากบ้านป่า

ขณะนี้ไม่มีญาติ คือลูกของป่าเป็นเจ้าของโรงงานตัดเย็บเสื้อผ้า ข้าพเจ้าโทรศัพท์ไปหาเขา เขากำลังขาดคนขายผ้าอยู่พอดี จึงเข้าไปอยู่กับเขา แต่เพราะความรู้ัน้อย และยังไม่อ่อนประสบการณ์ เขาก็ยังไม่ไว้วางใจให้ข้าพเจ้าขาย แต่เขามีมอเตอร์ไซค์อยู่หลายคัน เขาก็ให้ข้าพเจ้าขับมอเตอร์ไซค์รับจ้าง ซึ่งข้าพเจ้าก็ตกลงรับงานทันที

การขับรถในกรุงเทพฯ ไม่เหมือนต่างจังหวัด การจราจรคับคั่งและยังไม่รู้จักซอยต่างๆ ก็ได้แต่อาศัยผู้โดยสารบอกทางให้บ้าง เค้าเอาเองบ้าง บางครั้งขาไขได้ แต่จากลับๆ ไม่ถูก หลงทางอยู่บ่อยๆ ก็ต้องเที่ยวถามเขาจึงกลับมากูก เหมือนคำโบราณที่ว่า “**ทางอยู่ที่ปาก**” เป็นเช่นนั้นจริงๆ ใช้เวลาเป็นปีกว่าจะชำนาญทาง เวลานั้นถ้าวิ่งระยะใกล้ๆ เช่น แค่มากลางซอย ค่าโดยสาร๒ บาท ถ้าไปปากซอยก็ ๕ บาท วันหนึ่งๆ หักค่าเช่าและค่าใช้จ่ายส่วนตัวแล้วพอมีเหลืออยู่บ้างแต่ไม่มากพอเข้าปีที่สอง หัวหน้าวินเขาไม่พอใจว่า ข้าพเจ้าเป็นคนต่างจังหวัดแต่มาแย่งอาชีพเขา เขาก็คอยหาเรื่องอยู่บ่อยๆ ข้าพเจ้าไม่ยอมมีเรื่องกับใคร และรายได้ก็แค่พอกินพอใช้เท่านั้น จึงบอกเค้าแก่ (ลูกของป่า) ว่าขอกลับบ้านต่างจังหวัด ไปทำนาอย่างเดิม ชีวิตมีดมนไม่มีอะไรก้าวหน้า

ข้าพเจ้าเข้ากรุงเทพฯ อีกครั้งหนึ่ง พอถึงช่วงนั้น โรงงานตัดเย็บเสื้อผ้าของลูกป่ากำลังขายดีมาก เขาเลยให้ข้าพเจ้าช่วยขายกางเกง ให้ค่าแรงวันละ ๕๐ บาท ขายตั้งแต่เช้าถึงตีสอง ถ้ามากมาก จนเขาไว้วางใจให้ข้าพเจ้าขายโดยให้เปอร์เซ็นต์ ข้าพเจ้าจึงเริ่มขายเป็น และขายเรื่อยๆ ไปทุกจังหวัด ตอนนั้นก็ขายไม่ค่อยดีเท่าไร ไปตามงานต่างๆ ก็เสี่ยงมาก เพราะมีขโมยมาก ผลคือไม่ได้ ขายอยู่หลายปีไม่มีอะไรเป็นของตนเอง ก็กลับต่างจังหวัดอีก มีเงินเหลือไปนิดหน่อย พอเงินหมดก็กลับมาขายอีก ทำเช่นนี้อยู่หลายปี

ตอนนั้นข้าพเจ้าเริ่มสวดมนต์บ้างแล้วแต่ยังไม่ถูกต้อง เพราะยังไม่ได้พบหลวงพ่ोजริญ โดยสวดมนต์แล้วสวดพระคาถาชินบัญชร ของสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พรหมรังสี) วัตรระฆัง พอมาพบหลวงพ่อ หลวงพ่อบอกท่านสอนว่า “**จะสวดคาถาอะไรก็ได้ แต่อย่าข้าม บทพุทธคุณ ธรรมคุณ และสังฆคุณ คือ อิติปิโสฯ และพาหุงมหากาฐณโก**” นั่นเอง ฉะนั้น เท่ากับข้าพเจ้าปฏิบัติเหมือนกับคำสอนของหลวงพ่อบอกที่ว่า “**ข้ามไปเรียนปริญญาโทเลย โดยที่ยังไม่ได้เรียนชั้น ป.๑**”

ข้าพเจ้าออกขายตามต่างจังหวัดจนไปพบผู้หญิงถูกใจ ที่จังหวัดพิษณุโลก รู้สึกถูกชะตา ข้าพเจ้าจึงเข้าไปพูดขอกับผู้ใหญ่ด้วยตนเอง ผู้ใหญ่ก็ยกให้ เพราะเขาเห็นว่าข้าพเจ้าเป็นคนทำมาหากิน ตกกลางแต่งงาน

ทั้งๆ ที่ตัวคนเดียวยังเอาตัวไม่รอด ต้องดิ้นรนหลายปี ไปขายงานเทศกาลตามตจ.จังหวัด พอหมดงาน เทศกาลก็กลับบ้าน ได้แค่มีกินมีใช้ไปวันหนึ่งๆ

ข้าพเจ้ามีโอกาสรู้จักหลวงพ่ोजรัญ

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้าพเจ้าไปอยู่กับน้องสาวแท้ๆ ซึ่งเคยเป็นพนักงานโรงงานตัดเย็บเสื้อผ้า แล้วแยกตัวมาเปิดกิจการของตนเองที่จังหวัดนครสวรรค์ เขาให้ข้าพเจ้าไปช่วยขาย ข้าพเจ้าคิดว่าช่วยน้องของเราดีกว่าไปช่วยคนอื่น จึงเป็นลูกจ้างของน้องสาวอยู่หลายปีก็ไม่มีอะไรดีขึ้น พอกินพอใช้ไปวันหนึ่งๆ ลำบากมาก ข้าพเจ้ากับภรรยาไปขายมาทุกจังหวัดไม่ว่าภาคเหนือ ภาคใต้ ไปหมด ขายได้ไม่คุ้มกับของที่ขาย ค่าใช้จ่ายสูง แม้จะเข้าห้องน้ำก็ต้องเสียเงิน

ข้าพเจ้าไปขายของที่จังหวัดนครสวรรค์ ไปพบคุณลุงท่านหนึ่ง อายุประมาณ๕๐ ปี แนะนำข้าพเจ้าว่า “ถ้าหนูจะเดินสาย ก็เดินให้ถูกต้อง ทุกข์ก็จะไม่มี มงคลก็จะมา” (ข้าพเจ้าเก็บไปคิดอยู่นาน คิดเท่าไรก็คิดไม่ออก)

ข้าพเจ้าสนใจพระเครื่อง ชอบอ่านหนังสือพระ และเลื่อมใสศรัทธาหลวงพ่อดีมแห่งวัดหนองโพ จากข้อความในหนังสือจึงได้ทราบว่า หลวงพ่ोजรัญเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อดีม ทำให้ข้าพเจ้าเกิดความสนใจหลวงพ่ोजรัญ ข้าพเจ้าได้รู้จักหลวงพ่ोजรัญครั้งนั้นเอง และได้ทราบถึง มงคลชีวิต หรือ แก่นแท้ของพระพุทธรูป จากหนังสือกฎแห่งกรรมของหลวงพ่ोजรัญ ซึ่งถ้านำมาปฏิบัติแล้วจะสามารถแก้กรรมได้ ข้าพเจ้านึกถึงคำพูดของคุณลุงที่พบที่นครสวรรค์ได้ว่า มงคลชีวิตที่แท้จริง คือ การเดินทางชีวิตให้ถูกต้อง ข้าพเจ้าจึงเริ่มสวดมนต์บทอิติปิโสฯ และพาหุงมหากาโร โสภโชนคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ ที่หลวงพ่อเทศน์สอน พระเนตร อุบาสก อุบาสิกา ให้สวดอยู่ทุกวันนี้เอง

บทสวดพาหุงมหากาโร

หลวงพ่อสอนว่า การสวดให้เริ่มสวดบทบูชาพระรัตนตรัย๑ จบ แล้วสวดบทอิติปิโส เกินอายุ๑ จบ เป็นการต่อดวง หรือ ต่ออายุตัวเอง

คนไทยชอบทำบุญ ไปขออนุญาต ขอพรพระ ทำสังฆทาน เข้าวัดโน้น ออกวัดนี้ ผู้ฝรั่งก็ไม่ได้ มาขอธรรมะจากหลวงพ่อ แล้วนำไปปฏิบัติ ได้สติปัญญาแก้ปัญหาชีวิตได้

การสร้างโบสถ์ สร้างวิหาร ยังไม่เท่ากับสร้างพระในจิตใจคน

ให้ธรรมเป็นทาน ชนะการให้ทั้งปวง

ข้าพเจ้าพิจารณาแล้ว เป็นความจริงจังที่หลวงพ่อท่านเทศน์สอน ตอนนั้นข้าพเจ้าเดินไม่ถูกสาย สวดมนต์มั่วไปหมด ไม่ทราบว่าจะทำอะไรบ้าง ใครบอกว่าอะไรดี สวดแล้วรวย สวดแล้วค้าขายดี สวดหมด

ทรงเจ้า หรือหมอดูที่ว่าแม่น ให้หวยแม่น อยู่ที่ไหน โกล่โกล่ไหนไปหมด ไม่เห็นมีอะไรดีขึ้นมาเลย มีแต่ทรงกับทรุด

ข้าพเจ้าเริ่มมาปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน สวดมนต์ทุกเช้าค่ำ เริ่มมีสติปัญญามาแต่เริ่มได้แสงสว่างทางปัญญาแก้ไขปัญหาวจรได้ ไม่ต้องพึ่งหมอดูอีกต่อไป พึ่งตนเองได้ สอนตนเองได้ ข้าพเจ้าได้ของดีจากหลวงพ่อก่อนได้แก่กระพี้ เพิ่งจะมาได้รับแก่นแท้ของพระพุทธศาสนาจากหลวงพ่อก่อน เป็นพระคุณอย่างหาที่สุดไม่ได้ ที่ข้าพเจ้าได้พบแสงสว่างทางปัญญา คำสอนของหลวงพ่อก็คือว่า **“แสงอะไรจะเท่าแสงปัญญาไม่มี แสงพระอาทิตย์ แสงจันทร์ก็สู้แสงปัญญาไม่ได้”**

จากนั้นชีวิตของข้าพเจ้าก็เริ่มดีขึ้น ผ่อนรถบีคอปได้คันหนึ่ง ทำให้สามารถมาวัดอัมพวันได้บ่อยขึ้น แต่ในตอนนั้นข้าพเจ้ายังไม่ได้เริ่มปฏิบัติธรรม เพียงแต่พาแม่ พี่น้อง มาปฏิบัติธรรม

น้องชายที่ชอบกินเหล้า เที่ยวเตร่ มาบวชเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อก่อน พอสึกออกไปแล้วกลับตัวเป็นคนดี ตอนนี้กำลังทำปริญญาตรี มีรถยนต์ใช้ ตอนนี้อยู่ที่กรุงเทพฯ

พี่ชายของข้าพเจ้าที่เคยผ่อนส่งรถหลายคัน แต่ถูกบริษัทยึดหมด ข้าพเจ้าจึงนำคำสอนของหลวงพ่อกลับไปแนะนำให้เขาฟังบ่อยๆ ว่า **“คนเราจะทำบุญให้ได้บุญ ต้องละบาป ถ้าละความชั่วไม่ได้ ก็รวยไม่ได้ ดีไม่ได้”** จนกระทั่งเขาเชื่อ และมาปฏิบัติธรรมอยู่ ๗ วัน กลับไปแล้วดีขึ้นกว่าเดิมมาก ผ่อนส่งรถได้ และไม่ถูกยึดเหมือนแต่ก่อน

น้องชายคนเล็ก นอนอยู่บ้านไม่ยอมทำอะไร แต่เขาเชื่อข้าพเจ้า ขอมมาปฏิบัติธรรม กลับไปบ้านสวดมนต์ทุกวัน ตอนหลังได้แต่งงานกับลูกสาวเจ้าของร้านขายมอเตอร์ไซค์ที่อำเภอตากลิ ฐานะดี เป็นลูกศิษย์หลวงพ่อก่อนเหมือนกัน

เมื่อข้าพเจ้ามีรถสำหรับค้าขายแล้วแต่ขาดเงินหมุนเวียนข้าพเจ้าก็นั่งเป็นทุกข์ว่าเมื่อไหร่จะได้สักที อาศัยที่ข้าพเจ้าต้องเข้ากรุงเทพฯ บ่อยๆ และแวะฟังเทศน์จากหลวงพ่อก่อนเป็นประจำ เมื่อก่อนทางวัดเปิดรับสมัครผู้ปฏิบัติธรรมทุกวัน ข้าพเจ้าจึงได้ฟังธรรมจากหลวงพ่อก่อนเขียนๆ หลวงพ่อกจะสวดมนต์ทำวัตรเขียนทุกวัน เว้นแต่คิดกเงินมันต์หรืออาพาธหนัก หรือติดธุระจำเป็นจริงๆ หลวงพ่อกเปรียบไว้ว่า **“เหมือนได้เกาะชายจิวรของพระตถาคต ถ้าไม่ปฏิบัติก็เหมือนอยู่ไกล หากอยู่ใกล้ก็เหมือนอยู่ใกล้พระตถาคต”**

แสงธรรมนำความรุ่งเรืองสู่ชีวิต

จากอดีตคนขับมอเตอร์ไซค์รับจ้าง ได้เงินวันละไม่กี่บาท ปัจจุบันข้าพเจ้าค้าขายได้วันละเป็นหมื่นๆ เคยขายได้สูงสุดถึงแปดหมื่นบาทภายในวันเดียวที่ทุกอย่างอยู่ในสภาวะที่เศรษฐกิจไม่ดี กิจการของข้าพเจ้าก็ไม่ตก

หลวงพ่отเทศน์สอนเป็นประจำว่า เคล็ดลับในการปฏิบัติที่ถูกต้อง คือ

“เราทำบุญไม่ละบาป เราจะได้บุญอย่างไร

ละความชั่วไม่ได้ จะรวยจะดีไม่ได้

ปัจจุบันไม่ดี อนาคตจะดีได้อย่างไร”

นี่คือ หัวใจ จุดแรกที่ข้าพเจ้าได้รับจากหลวงพ่อ

“ทานก็ยังสู้ศีลไม่ได้ ศีลก็ยังสู้ปฏิบัติบูชาไม่ได้

ทานนั้นไปขโมย ไปจี้ ไปปล้นเขามาทำทานก็ได้

ศีล...ถ้าผลอโกรธเขา ไปด่าเขา ไปฆ่าสัตว์ ก็ผิดศีลแล้ว

ใส่บาตรสัก ๑๐๐ ปี ๑,๐๐๐ ปี จนขันใส่บาตรทะลุ ทัพพีหัก

อานิสงส์ยังไม่เท่ากับ ปฏิบัติบูชาหนึ่งครั้ง”

“หลวงพ่от่านให้แต่ปัญญา ปลุกคนให้ตื่น เสกคนให้เป็นงาน

ให้ละความชั่ว สร้างความดี ให้เป็นแบบอย่างแก่สังคม อ่อนน้อมถ่อมตน”

สมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พรหมรังสี) วัดระฆัง หลวงพ่อปาน วัดบางนมโค, หลวงปู่แหวน สุจิณฺโณ วัดคอกหมื่น, หลวงพ่อจรัญ แห่งวัดอัมพวัน ได้เทศน์สอนเหมือนกันว่า “ลูกศิษย์ของท่าน ถ้าใส่บาตรทุกวัน สวดมนต์ทุกวัน ๖ เดือน เป็นเศรษฐีทุกคน”

การยกระดับจิต

หลวงพ่отสอนเรื่อง การยกระดับจิตว่า

“คนที่ไม่ละชั่ว จะดีไม่ได้ เพราะจิตของเขายังต่ำอยู่ ส่วนคนที่ยกระดับจิตสูงแล้วเหมือนคนอยู่ในที่สูง จะสามารถมองเห็นที่ต่ำได้กว้างไกล ตรงกันข้ามกับคนที่อยู่ในที่ต่ำจะมองดูที่สูงได้เพียงแคบๆ”

หลวงพ่от่านจิตสูงมาก ท่านทราบวาระจิต สามารถทราบหมดว่าใครเป็นอย่างไร โดยไม่ต้องสอบถามหรือกราบเรียนท่าน ท่านสามารถล่วงรู้ แม้กระทั่งว่าเรากำลังคิดอะไรอยู่

ข้าพเจ้าโชคดี จะแหวะที่วัดเกือบทุกครั้งที่ผ่านมา ได้ฟังเทศน์จากหลวงพ่อบ่อยๆ จึงเป็นต่อในการปฏิบัติ ชีวิตข้าพเจ้าช่วงหนึ่ง เลิกดื่มเหล้า เลิกเที่ยวแล้ว ยังคงเล่นหอยอยู่ พอถึงวัดหลวงพ่อก็เทศน์เรื่องหอยพอดี เป็นเรื่องที่แปลก เหมือนท่านทราบที่ข้าพเจ้าจะได้เกือบหมดแล้ว ยังเหลือแต่เล่นหอย การเล่นหอยได้ง่ายหมดง่าย เช่นเดียวกับการเล่นไพ่ เราอยากได้ของเขา เขาก็อยากได้ของเรา เราดีใจ เขาเสียใจ เขาเล่นได้ เขาดีใจแต่เราเสียใจ เข้าข่ายโลกอยากได้ของเขา ข้าพเจ้าจึงเลิกเล่นหอยตั้งแต่นั้นมา

กฎแห่งกรรม

สมัยที่ข้าพเจ้าเป็นลูกจ้างขายผ้า หลังเลิกขับรถรับจ้าง ขายได้เท่าไรก็ไม่รวยสักที จนกระทั่งได้มาปฏิบัติธรรมที่วัด จึงได้ทราบว่าเมื่อ ๑๐ กว่าปีก่อน ข้าพเจ้าเคยขโมยเงินญาติคนหนึ่งประมาณ ๓๐๐-๔๐๐ บาท ข้าพเจ้าจึงนำเงินไปคืนจำนวน ๑,๕๐๐ บาท โดยที่เขาไม่ทราบมาก่อนเลย และขอโทษกรรม ท่านเจ้าของเงินท่านก็ให้อภัยกรรมให้กับข้าพเจ้า ตั้งแต่นั้นมา ข้าพเจ้าไปขายของที่ไหน ของไม่หายอีกเลย ขายดีมาเรื่อยๆ นี่คือกฎแห่งกรรมมีจริงจากการกระทำของเราเอง ไม่ใช่คนอื่นทำให้ เราทำของเราเอง เราต้องแก้ของเราเอง คนอื่นมาแก้ให้เราไม่ได้ หลวงพ่อเพียงแต่ชี้แนะให้เราเท่านั้น

เมื่อก่อนข้าพเจ้าขับรถรับจ้างเก็บเงินที่ละบาทสองบาท ข้าพเจ้ามาปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน ๑ ครั้งแล้ว ปัจจุบันมีทำมาหากินขายของ ๑๐ กว่าแห่ง ขายดีทุกแห่ง ตลาดนัดหรือกองคาราวานสินค้าราคาถูก ข้าพเจ้าก็ขายดีไม่เป็นสองรองใคร วันไหนถ้าข้าพเจ้าไม่ปฏิบัติอดขายจะตกปกติข้าพเจ้าเดิน ๑ ชั่วโมง นั้ ๑ ชั่วโมง และกินเวลาอีกประมาณ ๕ นาที ข้อสำคัญต้องมีศีล ๕ ไม่ต่างพร้อยเป็นการละบาปเพื่อความดี ดังคำสอนของหลวงพ่อ

“ปัจจุบันดี อนาคตดีแน่นอน

คนเราสร้างชาติต้องมีมาร มารไม่มีบารมีไม่เกิด

ทำบุญต้องละบาป สร้างความดีไม่ถึงที่จะดีได้อย่างไร

ยังเป็นไม้สักเนื้ออ่อน ปลูกก็จะกิน กาฝากก็จะมาเกาะ

ถ้าเป็นไม้สักทองแล้ว ปลูกก็ไม่กิน กาฝากก็ไม่เกาะ

แมลงวัน ชอบตอมของเหม็น

น้ำครำ ย่อมไหลไปรวมกับน้ำครำ

ถ้าเราเป็นคนขี้เหล้า ขี้ยา ขี้กัญชา ก็ได้เพื่อนขี้เหล้า ขี้ยา ขี้กัญชา เหมือนกัน

ปัจจุบันข้าพเจ้าละอบายมุขทั้งหมด มีเพื่อนเป็นพ่อค้า เช่นกัน

เคล็ดลับ

ข้าพเจ้ามีเคล็ดลับอยู่ ๒ อย่างคือ

๑. ล้างชาม

๒. ล้างห้องน้ำ

เมื่อข้าพเจ้ามาปฏิบัติธรรมที่วัด หลังรับประทานอาหารเช้า ข้าพเจ้าจะช่วยผู้ปฏิบัติทั้งหญิงชายล้างชาม ถ้ามีเวลาว่างก็กวาดลานวัดหน้าโบสถ์บ้าง หน้าศาลหลวงพ่อโตบ้าง เพื่อไม่ให้จิตฟุ้งซ่านเมื่อปฏิบัติแล้วรู้สึกก้าวหน้าขึ้น

อีกอย่างหนึ่ง เมื่อข้าพเจ้าอยู่ครบ๗ วันแล้ว ข้าพเจ้าจะชวนผู้ปฏิบัติทั้งชายหญิง ชัดห้องน้ำ ห้องส้วม ส้วมนี้สำคัญ เราทนหิวข้าว หิวน้ำได้ แต่ถ้าเราไม่ได้ถ่ายอุจจาระ หรือปัสสาวะ ไม่ได้แน่ ข้าพเจ้าเคยทำได้ถึง ๑๗ คน ช่วยกันล้างเกือบหมดทั้งวัด ประมาณ๗๐๐ ห้อง พอกลับไปถึงบ้านกันแล้ว เขาฝันกันว่า คุณแม่พิศุลาให้เลขเด็ด เขาถูกหวยกันทุกคนยกเว้นข้าพเจ้าไม่ได้ซื้อพระอะเลิกล่นหวยแล้ว แต่สินค้าของข้าพเจ้า ก็ขายดิบขายดีร่ำรวยเงินทอง จนสามารถซื้อรถปิคอัพได้คันหนึ่ง ทั้งๆ ที่เศรษฐกิจแย่แ่อยู่ในปัจจุบันผมไม่น่าเชื่อ

กิจวัตรประจำวัน

คุณแม่ใหญ่ท่านแนะนำข้าพเจ้า ถ้าปฏิบัติกรรมฐานได้แล้ว จะมีสามกังวล ถ้าวันไหนไม่ได้ปฏิบัติ จะเหมือนขาดอะไรไปอย่างหนึ่ง หรือเหมือนกับไม่ได้รับประทานอาหารเช้า ถึงเวลาต้องนั่งสมาธิ นั้นแหละจึงจะได้ผล ดังนั้นควรปฏิบัติให้เป็นกิจวัตรประจำวัน

นี่เป็นประวัติชีวิตของข้าพเจ้า ที่นำมากราบเรียนถวายหลวงพ่อ เพื่อยืนยันเกียรติคุณของพระเดชพระคุณหลวงพ่อจรัญ ที่ศรัทธาเคารพสูงสุดของข้าพเจ้า ไม่เสียทีที่เกิดมาได้โอกาสเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อ ทำให้ข้าพเจ้าได้พบแสงสว่างแห่งชีวิต ว่าการปฏิบัติธรรมถูกต้องตามคำสอนของหลวงพ่อทำให้ข้าพเจ้าได้พบแสงสว่างแห่งชีวิต ว่าการปฏิบัติธรรมถูกต้องตามคำสอนของหลวงพ่อแล้วจะสัมฤทธิ์ผลอย่างแน่นอน

ปฏิบัติธรรมตามหนังสือกฎแห่งกรรมฯ

สุวิมล พุกประยูร

ดิฉันเป็นข้าราชการบำนาญ เขียนเรื่องนี้เพื่อต้องการร่วมกับอีกหลายๆ ท่านที่มีโอกาสได้รับประโยชน์จากวัดอัมพวัน ภายใต้มารมีของท่านเจ้าคุณพระราชสุทธานวมงคล ยืนยันผลการปฏิบัติธรรม โดยการเจริญพระกรรมฐาน

จนกระทั่งบัดนี้ที่ดิฉันเขียนเรื่องอยู่นี้ ท่านเจ้าคุณพระราชสุทธานวมงคลก็ยังไม่เคยรู้จักดิฉันเลย สำหรับดิฉันนั้น ได้รู้จักท่านตามลำดับดังนี้

ดิฉันอ่านนิตยสารกุสสตรีเป็นประจำ ประมาณปี ๒๕๓๓ - ๒๕๓๕ จำไม่ได้แน่ นิตยสารนั้นตีพิมพ์เรื่อง “สัตว์โลกยอมเป็นไปตามกรรม” เขียนโดย คุณสุทศสา อ่อนค้อม อาจารย์วิทยาลัยราชภัฏแห่งนี้ซึ่งเป็นศิษย์ของท่าน รูปที่เป็นเอกลักษณ์คู่เรื่อง ก็คือภาพกลดปกอยู่ ดิฉันไม่สนใจ ไม่อ่านเลยเห็นเป็นเรื่องเกี่ยวกับพระๆ เจ้าๆ น่าจะคล้ายกับวารสารโลกทิพย์ ผ่านไปหลายฉบับเข้าเห็นคอลัมน์จดหมายถึงบรรณาธิการหลายฉบับเขียนว่าเรื่องนี้สนุกดี ก็ลองอ่านบ้างเรื่อยไปไม่ตั้งใจเท่าใดนัก จนถึงตอนที่กล่าวถึงท่าน บอกวันมรณภาพของท่าน และสาเหตุตลอดจนเวลา และสถานที่ ก็เริ่มเอะใจว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องจริงนะ ไม่ใช่แต่งขึ้น และพระในเรื่องก็มีจริง จึงกลับไปค้นเล่มเก่าๆ ขึ้นมาทั้งหมดเรียงกันเป็นตั้งสูง ตั้งต้นอ่านตั้งแต่ตอนที่ ๑ จนถึงเล่มสุดท้ายที่มีอยู่ และได้ติดตามอ่านจนจบเรื่อง นั่นเป็นการรู้จักท่านเจ้าคุณหลวงพ่เป็นครั้งแรก และเวลาก็ผ่านไป ดิฉันมิได้สนใจจะไปวัดอัมพวัน ใฝ่ใจจะรู้จักท่านมากไปกว่านั้น

ปลายปี พ.ศ. ๒๕๓๖ หัวหน้าของดิฉันเกษียณอายุราชการ หัวหน้าเป็นคนสุภาพเรียบร้อยปฏิบัติตนสมณะ เป็นคนธรรมมะธรรมโม ดิฉันก็เลยซื้อหนังสือสัตว์โลกยอมเป็นไปตามกรรมให้ เพราะคิดว่าเหมาะที่จะมอบเรื่องของผู้มีธรรมะให้กับผู้มีธรรมะ ซึ่งจะต้องถูกกับจริตของผู้รับอย่างแน่นอน นับเป็นครั้งที่สองที่ดิฉันเข้าไปเกี่ยวข้องกับท่านเจ้าคุณพระอริยเจ้ารูปนี้

ต้นปี พ.ศ. ๒๕๓๗ ดิฉันมีปัญหาชีวิตส่วนตัว ซึ่งเป็นปัญหารุนแรงมากจนกระทั่งดิฉันไม่สามารถควบคุมจิตใจของตัวเองได้เลย อาการแสดงออกทางกายก็คือ ดิฉันล้มไปหมดทั้งตัว เนื้อเดินระริกไปหมด ดูจากภายนอกอาจมองไม่เห็น แต่รู้ได้เพียงภายในของตัวเอง โดยปกติดิฉันเป็นข้าราชการที่ทำงานตลอดเวลาไปทำงานแต่เช้ากลับเย็น และอาจจะถึงเย็นมากถ้ามีงานเร่ง ดิฉันไม่เคยนั่งคุยกับใคร พอถึงที่ทำงานก็ทำงานทันที กลางวันก็เดินไปรับประทานอาหารที่โรงอาหาร ช่วงนี้แหละที่ดิฉันมีโอกาสได้สังสรรค์กับเพื่อนร่วมงาน ดิฉันใช้เวลาสิบห้า หรือยี่สิบนาทีเท่านั้น สำหรับอาหารกลางวัน เมื่อเสร็จก็ไปปฏิบัติงานต่อทันที เพื่อนร่วมงานทุกคนทราบปกติวิสัยของดิฉันด้านนี้เป็นอย่างดี

เมื่อเหตุเกิดขึ้น ดิฉันไปทำงานแต่ไม่ได้ทำงาน กลับนั่งซึมเฉยๆ ซึ่งเป็นเรื่องผิดปกติ ดิฉันพยายามจะทำงาน แต่สารรวมสติสัมปชัญญะไม่ได้เลย ด้วยความละอายใจ ดิฉันจึงกล่าวขอโทษเพื่อนร่วมงานซึ่งมีฐานะเป็นหัวหน้างานด้วย ว่าดิฉันกำลังมีความทุกข์คงจะไม่ได้งาน ขอเวลาอีกสักสองสามวัน วันที่ดิฉันพูดกับเพื่อนนี้ เหตุการณ์เกิดกับดิฉันได้สามวันแล้ว ดิฉันได้รับความเข้าใจและเห็นใจด้วยดี อีกไม่กี่วันที่หลังจากนั้น “เพื่อน” ก็มาหาดิฉันที่โต๊ะทำงาน ส่งหนังสือสวดมนต์ของวัดอัมพวันเล่มเล็กๆ ให้ กล่าวว่า “ลองอ่าน และลองสวดดูนะ” ดิฉันเปิดอ่านทันที พบเรื่องผู้หญิงส่งลูกไปเรียนที่อเมริกา และลูกเหลวไหลจนกระทั่งมีโอกาสมากราบหลวงพ่อก็ได้สวดมนต์บทพาหุงมหากา เรื่องนายทหารอากาศสอบเลื่อนยศได้หลังจากที่ได้สวดมนต์บทเดียวกัน ทั้งสองเรื่องจบลงด้วยดี

เหมือนคนที่กำลังลอยคออยู่ในมหาสมุทรกว้าง ใกล้จะตาย เมื่อมีไม้แผ่นหนึ่งลอยเข้ามาใกล้ ก็จำเป็นอยู่เองจะต้องเกาะ ดิฉันหมดทางเลือกอื่น เอ! สวดก็สวด เมื่ออ่านคำอธิษฐานวิธีสวดเรียบร้อย ก็ตั้งใจสวดมนต์นั้น ยึดเป็นที่พึ่ง “สุดท้าย” และเริ่มสวดตั้งแต่วันนั้น วันที่ดิฉันมีอายุ ๔๘ ต้นๆ สวดได้สองสามวันก็ถึงวันวิสาขบูชา ดิฉันต้องไปปฏิบัติราชการที่จังหวัดนครปฐม ขณะที่พักอยู่ในโรงแรม ได้ดูโทรทัศน์ถ่ายทอดพิธีเวียนเทียนที่พุทธมณฑล ดิฉันร่วมสวดมนต์ไปกับโทรทัศน์ หลังจากนั้นก็เปิดหนังสือสวดมนต์ของวัดอัมพวัน และสวดต่อด้วยน้ำตานองหน้า เสมือนหนึ่งจะสัญญากับตัวเองว่าจะสวดบทสวดมนต์ของหลวงพ่อดีใจตลอดไป เปลา! ดิฉันไม่ได้ให้สัญญาเป็นแต่เพียงมั่นใจว่า “จะทำได้” เท่านั้น

อาการ “เนื้อเต้น” หายไปเมื่อไรไม่ทราบ แต่ไม่นานนักหลังจากเริ่มสวดมนต์ “ปัญญา” ก็เกิดแก่ดิฉัน มองทะลุปรุโปร่งถึงปัญหา ความเป็นไปได้ ความเป็นไปไม่ได้ แล้วดิฉันก็ “หลุด” จากความทุกข์ครั้งนั้นด้วยการวิเคราะห์ปัญหาอย่างเป็นเหตุเป็นผลน่าอัศจรรย์ดิฉันทำงานได้ดังเดิม

หัวหน้างานถึงเพื่อนของดิฉันเห็นดิฉันทำงานเป็นปกติดีแล้ว ก็เข้ามาให้กำลังใจให้ดิฉันมีความเชื่อมั่นในการสวดมนต์ อย่างละเลยเสีย ดิฉันใช้เวลาในรถประจำทางสวดมนต์ได้ครั้งละ ๑ จบทุกวัน ไม่รู้สึกเดือนร้อนเลยว่ารถจะติดยาวนานเพียงใด เพราะบทสวดก่อนข้างจะยาว เนื่องจากคนสวดอายุมาก! การสวดมนต์ในรถประจำทางค่อนข้างลำบาก เพราะดิฉันจำบทสวดมนต์พาหุงมหากาไม่ได้ ต้องเปิด “ตำรา” ขณะเดียวกันก็เกรงผู้คนในรถประจำทางจะรู้สึกว่าดิฉัน “เว่อ” จึงค่อนข้างกระมัดระวังเปิดตำราอย่างไรก็ตามวันหนึ่งมีสุภาพสตรีคนหนึ่งแต่งตัวอย่างชาวบ้านธรรมดา คือนุ่งซิ่นพื้นบ้าน ยืนบนรถประจำทางติดกับดิฉัน ได้กระซิบถามว่า “คุณก็สวดมนต์วัดอัมพวันเหมือนกันหรือ” วันนั้นดิฉันได้ฟังเรื่องของท่านเจ้าคุณ และวัดอัมพวันเพิ่มเติมอีกเล็กน้อย

เขาว่าคนแก่ความจำไม่ดี นี่เป็นเรื่องจริง ดิฉันได้ใช้เวลาจำบทสวดมนต์ทั้งหมดอยู่นาน ดิฉันไม่ได้ตั้งใจท่องจำ แต่ให้การสวดมนต์ทุกวันดำเนินการบันทึกบทสวดมนต์ในสมองเองโดยธรรมชาติ และเมื่อจำได้หมดแล้วก็ไม่ต้องฟังตำราอีกต่อไป

วันหนึ่ง ดิฉันได้พบเพื่อนข้าราชการที่อยู่ต่างสำนักงาน ที่ป้ายรถประจำทาง ยืนคุยกันอยู่นานด้วยเรื่องงานที่เกี่ยวข้องกัน แล้วโดยไม่มีปีไม่มีขลุ่ย เขาหยิบหนังสือเล่มหนึ่งจากกระเป๋าออกมายื่นส่งให้ฉันกล่าวว่า “หนูให้พี่” รถประจำทางมาพอดีเขาก็ขึ้นรถไปปล่อยดิฉันยืนอยู่คนเดียว หนังสือเล่มนั้นชื่อว่า “กฎแห่งกรรม - ธรรมปฏิบัติ เล่ม ๓” นี่เป็นอีกก้าวหนึ่งที่ดิฉันเดินเข้าใกล้ท่านเจ้าคุณพระราชสุทธิญาณมงคล

อายุ ๕๕ ปีครึ่ง ดิฉันมีโอกาสไปวัดแห่งหนึ่งในจังหวัดสิงห์บุรี นึกอยากแวะวัดอัมพวันแต่เกรงใจเพื่อนร่วมเดินทาง อยากรู้ก็ตาม เมื่อดิฉันเอ่ยชื่อวัดอัมพวันว่าเป็นวัดหนึ่งที่ดิฉันสนใจทุกคนเงียบไม่มีใครแสดงว่าสนใจแต่เมื่อรถแล่นมาถึงวัดอัมพวันคนที่ขับรถถามว่าอยากแวะหรือและโดยยังมีได้ตอบเขาก็เลยพาเข้าวัดอัมพวัน ดิฉันตื่นเต้นมาก วันนั้นเป็นวันพระจึงมีโอกาสได้เห็นท่าน! อ้อดิฉันเล่าข้ามไปตอนหนึ่ง คือในช่วงสวดมนต์ได้เองโดยไม่ต้องฟังตำรานั้น ดิฉันเห็นท่านสอนกรรมฐานทางโทรทัศน์ในตอนเช้าวันอาทิตย์ครั้งหนึ่งจึง “รู้จัก” ท่าน เมื่อได้มาเห็นท่านที่วัดก็จำได้ทันที แต่ดิฉันมาช้าไป ท่านกำลังลุกจากที่นั่งเพื่อจะไป “เทศน์” โปรดญาติโยมที่มาปฏิบัติธรรม ในวันพระที่ศาลา (หากคิดได้โปรดแก้ไข) ดิฉันจึงรีบไปที่ซุ้มขายหนังสือ พบว่ามีหนังสือกฎแห่งกรรม-ธรรมปฏิบัติทั้งชุด ๕ เล่ม ราคา ๔๘๐ บาท ดิฉันซื้อโดยไม่รีรอ หิ้วกลับไปทิ้งรถ คนที่มาด้วยกันเห็นดิฉันซื้อยกชุดเช่นนั้น ก็ไปซื้อบ้าง

เมื่อถึงบ้าน ดิฉันอ่านหนังสือเล่ม ๑ ลุยไปเรื่อยๆ พบว่า ภาคกฎแห่งกรรมสนุก น่าสนใจ แต่ภาคปฏิบัติฉันอ่านบ้างข้ามบ้าง เพียงไม่กี่วันก็อ่านจบหมด ๕ เล่ม ชอบเรื่องใดก็นำกลับมาอ่านแล้วอ่านอีก ทำให้มีโอกาสได้อ่านภาคปฏิบัติเพิ่มเติมอีก ช่วงนั้นใกล้เกษียณ ดิฉันวางแผนลดงานในหน้าที่ลงเป็นขั้นเป็นตอน ได้ทำการสะสางงานให้เสร็จเรียบร้อยเป็นเรื่อยๆ ไป จึงมีงานลดน้อยลงทุกที เกิดความรู้สึกเบาอกเบาใจจากภารกิจ ขณะเดียวกันสมองก็เพิ่มเรื่องกฎแห่งกรรม และธรรมปฏิบัติขึ้น ในเดือนสิงหาคม ดิฉันคิดหยุดงานหนึ่งสัปดาห์ จัดซื้ออาหารไว้พอรับประทานเจ็ดวัน อธิษฐานจิตว่าจะไม่เปิดประตูนั้น จะไม่ดูโทรทัศน์ จะไม่ฟังวิทยุ จะไม่ติดต่อกับใครทั้งสิ้น และจะปฏิบัติกรรมฐานให้ ๕ วัน

พูดถึงปฏิบัติกรรมฐาน ดิฉันเคยรับการฝึกสมาธิระยะสั้นๆ ๑๐-๑๕ นาที จากวิทยากรสองสามครั้ง ในคราวเข้าร่วมประชุมหรือสัมมนา ซึ่งมักจะมีตารางบริหารจัดการจิตอยู่ด้วย ความรู้ที่ได้ก็อ่อนๆ พยายามหายใจเข้าออกยาวๆ วิทยากรบางท่าน ปล่อยให้เรานั่งอย่างสงบ หลับตา บางท่านก็พูดสอนยาวเหยียด ทำให้เราติดตามคำพูดของท่านไปเรื่อยๆ จนหมดเวลา บางท่านก็เน้นให้เรามองลงไปในตัวเราให้เห็นลูกแก้วใส

ดิฉันจึงไม่ทราบว่าจะอย่างไรแน่เรียกว่าสมาธิ และเมื่อหมดเวลาแล้วก็จบ เราก็เดินไปตามบทบาททางโลกต่อไป

ครั้งนี้จึงเป็นการปฏิบัติกรรมฐานโดยมีหนังสือ เล่มเป็นครู ดิฉันนึกกลัวที่จะกล่าวว่า **“มีครู”** เพราะเชื่อว่าการปฏิบัติจากการอ่านนั้น ดิฉันไม่น่าที่จะทำได้ถูกต้องสมบูรณ์ ครั้นจะอ้างว่ามีครูก็จะเสียแก่ **“ครู”** เสียเปล่าๆ ขณะเดียวกัน ก็ไม่บังอาจ **“ออกตัณญา”** ที่จะกล่าวว่า **“ไม่มีครู”** ด้วยเหตุนี้ดิฉันจึงไม่บอกใครเลย ตั้งใจจะขอตั้งมั่นทำไปตามความเข้าใจของตนเอง เมื่อถึงเวลาพักก็อ่านเพิ่มเติมอีก ครั้นพบว่า **“มีที่”** ไปไม่ถูก ก็นำไปแก้ไขในคราวปฏิบัติต่อไป

ดิฉันเริ่มด้วยการสวดมนต์ แล้วตามด้วยอิติปิโส ๖๑ จบ ต่อจากนั้นก็เดินจงกรม และนั่งสมาธิ อย่างละครึ่งชั่วโมง เรื่องความเจ็บปวดนั้นดิฉันเตรียมใจไว้แล้ว โดยรู้จากการอ่านในหนังสือ ดังนั้นวันแรกการปฏิบัติไม่สร้างความลำบากใจหรือท้อมากนัก วันต่อมาดิฉันเพิ่มเป็นกิจกรรมละ ๔๐ นาที โดยตั้งนาฬิกาปลุกและเมื่อพบว่า **“พอทน”** ก็ขยับใจเพิ่มเป็นกิจกรรมละ ๖๐ นาที ในวันต่อมา

คราวนี้ ละถึงใจพระเดชพระคุณ ที่คุยไว้ว่าเตรียมใจไว้แล้วนั้น ขอเปลี่ยนเป็น **“สืบทอดว่าไม่เท่าตาเห็น และสืบทอดเห็นไม่เท่ามือคลำ”** ตัวสันระริกก็เพิ่มไปทั้งร่าง ใจตั้งมือที่วางซ้อนกันบนตักทั้งสี่ข้างที่กระดูกมีอาการเหมือนปลาถูกทุบหัวยังงัยงั้นเชียว ปวดหนอยหายไปเมื่อไรก็ไม่ทราบ ลืมท้องไปเลย มีเพียงสติเท่านั้นที่ยังยับยั้งร่างกายไม่ให้เคลื่อนไหวออกจากอภิสันระริกซึ่งควบคุมไม่ได้ คำภาวนาเปลี่ยนชุดไปเรื่อยๆ จากชุด พองหนอ-ยุบหนอ เป็นชุดปวดหนอ ชุดทนหนอ ชุดเกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป จากนั้นกลายเป็นนับซ้ำๆ ๑-๑๐๐ สองรอบแล้วนาฬิกาก็ยังไม่ปลุก ทั้งๆ ที่มันควรจะปลุกได้แล้วนี่นา เมื่อนาฬิกายังไม่ปลุกก็เปลี่ยนเป็นสวดมนต์อีกทั้งหมดอีก ๑ รอบซ้ำๆ บอกกับตัวเองว่า ถ้าสวดมนต์จบแล้วนาฬิกายังไม่ปลุกอีกก็ **“อาจจะไม่ทน”** อีกต่อไป สวดมนต์จบแล้วนาฬิกาก็ยังไม่ปลุก ไม่ปลุกก็อย่าปลุก ดิฉัน **“เดินหน้า”** แม้เมตตา ต่อด้วยการแผ่ส่วนกุศล และคิดตามด้วย **“อุทิศผลบุญอันเกิดจากการปฏิบัติธรรม”** ตอนนี้องความปวด และชา ที่มันคือคลื่นมาจากปลายเท้าถึงเข่า ถึงโคนขา เอว เรื่อยขึ้นมาตามตัวจนถึงปลายเส้นมือ มันเข้มนถึงที่และค่อยๆ ลดลง พอร่างกายรู้สึกเบาลงนาฬิกาก็ปลุก ดิฉันทำไม่รู้ไม่ชี้กล่าวคำอุทิศผลบุญฯ ต่อจนจบ จึงลืมตาขึ้น ลองขยับขาดู คล่องแคล่วกว่าที่คิดเยอะเลย ได้เปลี่ยนทำเป็นนั่งพับเพียบ กราบพระด้วยน้ำตานองหน้า

อีกสองวันที่เหลือ ดิฉันปฏิบัติกิจกรรมละ ๑ ชั่วโมง ได้ค่อนข้างราบรื่นขึ้น กล่าวคืออาการปวดน้อยลงกว่าการปฏิบัติครั้งแรก ไม่มีครั้งใดปวดเท่าครั้งแรกเลย การปฏิบัติสามวันหลังนี้ ดิฉันปฏิบัติช่วงคือ เช้าและบ่าย ช่วงหนึ่งรวมทั้งสวดมนต์ด้วยก็ไม่ต่ำกว่า ๒ ชั่วโมงครึ่ง วันหนึ่งๆ ใช้เวลาปฏิบัติประมาณ ๕

ชั่วโหมงกว่า เวลาที่เหลือก็อ่านหนังสือกฎแห่งกรรม หน้าที่ผิดจากการปฏิบัติของตน เพื่อแก้ไขคราวต่อไป นอกจากนั้น ก็ทำความสะอาดบ้าน ซักเครื่องเสื้อผ้า ทำอาหารรับประทาน

สองวันสุดท้ายของการปฏิบัติ จำไม่ได้ว่าเป็นวันใดแน่ ขณะนั่งปฏิบัติอยู่ได้เสียงแมวร้องเสียงดัง กังวาน ดังตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่ทราบดังขึ้นทุกทีจนดิฉันรับรู้ พอเกิดการรับรู้เสียงก็หายไปดิฉันคิดว่าอาจนั่งหลับ และฝันไป เพราะพอเริ่มรับรู้เสียงก็หายไป แล้วก็ไม่ได้ตั้งใจอะไร นั่งต่อไม่นานนักก็ได้ยินเสียงร้องอีก คราวนี้ดิฉันสำรวจตนเอง หลับหรือเปล่า ไม่หลับแน่นอน นิ่งเสียงแมวหรือเปล่า ใช่แน่นอน ตัวเราทำอะไรอยู่ขณะนี้ นั่งสมาธิ ทุกคำตอบถูกต้องแน่ชัดแล้ว เสียงแมวก็หยุดไป ดิฉันทบทวนกฎของที่พักกว่าที่อึ้ง เป็นแพลตฟอร์ม นำสัตว์ขึ้นมาเค็ดขาด แล้วแมวมาได้อย่างไร ใครเอามา เสียงร้องของมันก้องรบกวนอยู่ในที่รโหฐาน ไม่ใช่ในแพลตฟอร์มของผู้คน ทั้งยังตั้งใจไว้ด้วยว่าเปิดประตูบ้านได้เมื่อไร จะลองสืบเสาะดมแมวอยู่ในบริเวณแพลตฟอร์มหรือไม่ トラบจนวันนี้สองปีผ่านไป ยังไม่เคยเห็นแมวสักตัว และการนั่งสมาธิคราวต่อๆ มาก็ไม่เคยได้ยินเสียงแมวอีกเลย

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๐ ดิฉันโกรธแมวตัวหนึ่ง มันขึ้นไปนอนบนเสื่อที่รีดเรียบของดิฉัน ผ่ายับหมด ทั้งขนแมวกี่ร่วงติดเสื้อผ้า ดิฉันจับมันโยนลงไปกับพื้น ไล่มันออกจากบ้านไป มันกลับมานอนบนผ้าอีก ดิฉันขว้างมันลงไปกับพื้นด้วยความโกรธ ครั้งหลังๆ มันไม่เพียงแต่นอน หากยังอ้วกใส่ไว้ด้วย ระยะนี้มันผ่ายผอม และนอนนิ่งแสดงอาการว่าไม่สบายชัดเจน แต่ดิฉันไม่สนใจ โทสะทำให้ดิฉันจับมันขว้างลงพื้นอย่างแรงด้วยความตั้งใจ แล้วก็เก็บเสื้อผ้าไปซักกรดแขวนไว้ไม่ให้มันมานอนได้อีก ไม่นานหลังจากนั้นมันก็ตาย ดิฉันลืมเรื่องนี้ไปแล้ว ทั้งไม่คิดว่ามันตายเพราะดิฉัน มันคงป่วยจึงมาหาที่นอนบนเสื่อดิฉัน การขว้างมันลงกับพื้นหลายๆ ครั้ง เพิ่มความเจ็บป่วยให้มันมากขึ้นจนตายในที่สุด เหตุใดดิฉันจึงเชื่อมโยงเสียงแมวที่ได้ยินกับเรื่องเมื่อ๓๕ ปีที่แล้ว ซึ่งดิฉันไม่เคยคิดถึงเลยได้ หลวงพ่อน่าจะอธิบายได้

การสวดมนต์ของดิฉันจะว่าไม่จริงจังก็ไม่ใช่ จะว่าจริงจังก็ไม่เชิง ดิฉันไม่รู้สึกผิดบาปหากวันใดไม่ได้สวด เช่นวันเสาร์อาทิตย์ก็มักจะทำงานบ้านเพลิดหมดวัน มีเวลาว่างนิดๆหน่อยๆ ก็ไม่พอที่จะสำรวมจิตสวดมนต์ได้ หรือหากไปประชุมสัมมนาต่างจังหวัด และแม่ไปเที่ยวก็ดี หรือมีแขกม้าน เหล่านี้ทำให้ไม่ได้สวดทั้งสิ้น แต่ที่แน่ๆ คือวันไปทำงานพอปิดประตูบ้านสำรวจความเรียบร้อย และเก็บกุญแจเข้ากระเป๋าถือเรียบร้อย เริ่มก้าวเดินที่หนึ่ง ดิฉันก็ตั้งนะโมไปพร้อมๆ กัน จนกระทั่งขึ้นรถประจำทางก็สวดต่อไปเรื่อยๆ จนจบ ดังที่ได้กล่าวไว้ในตอนต้น เนื่องจากดิฉันตั้งใจว่าจะสวดทุกวันๆ ละ๖ จบ เมื่อทำไม่ได้ตามนั้นและรถก็ติดเป็นเวลานานทั้งขาไปและกลับ ดิฉันจึงเริ่มสวดมนต์จบที่๒ และถ้าเวลาเอื้อให้ก็ถึงจบที่๓ รวมทั้งขาไปและกลับบางวันสวดได้ถึง๖ จบ บอกกับตนเองว่านี่เป็นการสวดชดเชยสำหรับวันที่ขาดการสวด ไม่ทราบเหมือนกันว่า หลวงพ่อท่านจะว่าประการใด

ท่านผู้อ่านคงจะสงสัยว่า ดิฉันมีสมาธิสวดมนต์ท่ามกลางฝูงชน และอยู่ในภาวะกำลังเดินทางอย่างนั้นได้อย่างไร การเปลี่ยนรถ รอด การขึ้นรถ ขึ้นในรถเบียดเสียด ถูกกระเป๋ารถตะคอก ไล่เดินไปข้างหน้า ชิดขวา ชิดซ้าย เดินถอยหลัง ฯลฯ อีกทั้งการเล่นของรถก็ไม่ราบเรียบ เดี่ยวเล่นเดี่ยวหยุด เดี่ยวก็เบรกกะทันหันทำเอาผู้โดยสารหัวทิ่มหัวต่า สิ่งเหล่านี้ทำให้การสวดมนต์ของดิฉัน**“ขาดตอน”** โดยเฉพาะเบรกทำให้ดิฉันล้มไปเลยสวดไปถึงไหนแล้ว หรือนั่งสวดไปโดยราบรื่น นานๆ เข้าจิตก็ออกไปท่องเที่ยวที่ไหนไม่ทราบ พอรู้ตัวอีกทีก็เกิดความไม่แน่ใจว่าที่นั่นๆ อยู่ไหน ถูกต้องหรือไม่ นับมาได้ยังไงถึงสามสิบเก้าสี่สิบจบแล้วโดยที่ไม่รู้ตัว เมื่อเป็นเช่นนี้ ดิฉันจะนึกย้อนไปว่าเมื่อครั้งสุดท้าย ตอนที่ระลึกใญ่ นั้นนับถึงเท่าไร ถ้าจำได้นับได้ ๑๐ จบแล้ว ดิฉันก็ขึ้นต้นจบที่ ๑๑ เป็นการทำโทษตัวเองด้วย สั่งสอนตัวเองด้วย และ **“ข่อม”** ในกรณีที่ **“ไม่ผ่าน”** การปฏิบัติธรรมครั้งนั้นๆ ของตนด้วย เรื่องการ **“ข่อม”** นี้ ดิฉันไม่เคยลตราวาสอกให้กับตนเองเลย

เมื่อมีเวลาว่าง ดิฉันมักจะหยิบหนังสือชุดกฎแห่งกรรมนี้ขึ้นมาอ่านอีก โดยไม่เลืกล่ม อ่านไปเรื่อยๆ ช้าๆ วนเวียนอยู่อย่างนั้น ดิฉันไม่ว่างบ่อยนักเวลาว่างก็ไม่ยาวนานนัก การอ่านจะไม่ปะติดปะต่อ แต่สาระของกฎแห่งกรรม และธรรมปฏิบัติฝึกฝนในความรู้สึคนึกคิดมากขึ้นทุกที สำหรับการเดินจงกรมและนั่งสมาธินั้นทำน้อยครั้ง ทั้งๆ ที่จำได้แม่นยำจากหนังสือหลายๆ ตอน ท่านเน้นย้ำว่า **“ให้ทำทุกวันมีเวลาน้อยทำน้อย มีเวลามากทำมาก แต่ขอให้ทำทุกวัน เป็นการสะสมหน่วยกิต”** ท่านว่าของท่านอย่างนั้น

ความเปลี่ยนแปลงของชีวิตของดิฉันราบรื่นขึ้นเรื่อยๆ เรื่องร้อนหุร้อนใจน้อยลง เกิดขึ้น ตั้งอยู่ คับไป เป็นคาถาที่ฟังเมื่อมีกรณีวิกฤติ แล้วก็ทำใจได้รอเวลาให้มัน **“ดับ”** ไปเอง โดยไม่ยอมให้มาลวกร้อนกายและใจของเรา นี่กระมังที่หลวงพ่อบอกว่า สวดมนต์ของท่านแล้วจะเกิด **“ปัญญา”** มิใช่มีอภินิหารใดๆ ที่ทำให้เราหมดทุกข์ได้ แต่ปัญญาทำให้เราคิดได้ และรู้เท่าทันความทุกข์ ดิฉันขอหยุดเขียนตอนนี้ไว้สักครู่ ขอเวลาราบท่านเจ้าคุณหลวงพ่อด้วยความสำนึกในพระคุณอย่างล้นพ้นไว้ ณ ที่นี้ด้วย

ดิฉันเริ่มพูดถึงการไปปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน แต่ไม่มีใครสนใจเลย ดิฉันก็เลยเงียบๆ อยู่ คิดว่าคงจะมีโอกาสสักวัน ความจริงแล้วดิฉันคิดว่าการปฏิบัติธรรมนั้นทำที่ไหนดี ไม่ต้องไปทำที่วัดในบ้านที่ทำอยู่ก็สงบและได้ผลใกล้เคียงกับที่อ่านในหนังสือนั่นแหละ แต่ดิฉันคิดว่าควรจะมี **“มีครู”** โดยตรงสักทีเพื่อตรวจ **“การบ้าน”** ว่าการปฏิบัติที่ทำอยู่นั้นมีอะไรบกพร่องต้องแก้ไข เปล่าเลย ดิฉันไม่ได้คิดว่าจะมาทำความรู้จักหลวงพ่อด้วย หรือให้หลวงพ่อด้วยรู้จัก ดิฉันกับท่านรู้จักกันมานานแล้วโดยมีธรรมะเป็นสื่อ อ้อ ลืมบอกไปว่าเมื่อเสร็จการสวดมนต์ ถึงตอนบทแผ่ส่วนกุศลที่ให้แก่ครูอาจารย์นั้น ดิฉันได้เอ่ยชื่อของท่านในฐานะของครูของดิฉันอย่างภาคภูมิใจทุกครั้งไม่เคยตกหล่นหลงลืมเลย

ปีการศึกษา ๒๕๔๑ นี้เอง ดิฉันได้ทราบว่าหลานสาวเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่๕ ในโรงเรียนมัธยมมีชื่อแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร กำลังมีพฤติกรรมเสี่ยงน่ากลัวตามสูตร กล่าวคือ คบเพื่อน กลับบ้านผิดเวลา และใช้เงินเปลือง หลานของดิฉันเรียนไม่เก่ง แต่เข้าเรียนโรงเรียนดีได้เพราะเป็นหลานของครูในโรงเรียนนั้น ดิฉันเคยให้มาหาวันเสาร์อาทิตย์ เพื่อจะช่วยดูแลการทำ การบ้านหรือทบทวนบทเรียนให้ เขาไม่ยอมมาจึงต้องล้มเลิกความตั้งใจ และยึดคติที่ว่า **“สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม”** แต่ครั้งนี้ได้รับการขอร้องจากผู้ปกครองของเขาให้ช่วยจึงเริ่มใหม่ (หลานสาวคนนี้มีชื่ออยู่ในบัญชีแผ่นดินกุศลหลังจากสวดมนต์ของดิฉันทุกครั้ง) ซึ่งเขาก็มาหาโดยดี ยอมเรียนอย่างไม่สู้เต็มใจนัก มีพฤติกรรมที่ไม่อยู่กับร่องกับรอยเท่าไรนัก โทรศัพทหาเพื่อนตลอดเวลาที่อยู่ด้วย กัน เรียนได้ไม่เท่าไรก็ต้องเปิดโทรศัพท์สนเสี่ยที่ จิตใจไม่อยู่กับเรื่องที่เรียนเลย ดิฉันเฝ้าดูเขาด้วยความหวังไข แต่สิ่งหนึ่งที่ดิฉันทำอยู่เสมอดั้นเสมอปลาย ก็คือสวดมนต์ให้เขา ทั้งยังเพิ่ม **“รอบพิเศษ”** ให้เขาโดยเฉพาะอีก โดยทั้งแผ่นดินกุศล และที่อุทิศบุญกุศลให้เขาคนเดียวทั้งหมด เพื่อเป็นบารมีสะสมให้ชีวิตของเขาพ้นขวากหนาม สิ่งเลวร้ายทั้งหลาย เหนียวโน้มเขาเข้าหาสิ่งดีงามของชีวิต มีสติยังคิด สามารถข่มใจไม่ให้หลงไหลไปกับสิ่งชั่ววอนทั้งหลาย ไม่เพียงสวดมนต์อยู่คนเดียว เมื่อมาหากี่ชวนมานั่งสวดมนต์ นั่งสมาธิ และแผ่เมตตาด้วยกัน ก็บทสวดมนต์วัคัมพวันนั้นแหละมืออยู่ดาราเดียว นอกจากนั้นยังคอยหาเวลาเล่าเรื่องกฎแห่งกรรมที่คิดว่าเด็กขนาดเขาจะสนใจ ก็ได้ผลเพราะเข้าตั้งใจฟัง ทั้งยังขอให้ดิฉันอ่านให้ฟังด้วยแต่ต้องไม่ใช่เรื่องวิญญาณมันน่ากลัวเกินไปสำหรับเขา

ใช้ว่าดิฉันจะรักหลานจนตามใจไปหมดทุกอย่าง แม้กระทั่งต้องอ่านหนังสือให้ฟัง ทั้งๆ ที่เขาโตขนาดนั้นแล้ว แต่ดิฉันเห็นว่าประจุกใจ และประจุกหูของเขาเปิดแล้ว แต่ประตูตายังไม่เปิด แค่นี้เราก็น่าจะพอใจ และให้เขารู้โดยผ่านประตูทั้งสองไปก่อน ต่อไปเมื่อประตูตาของเขาเปิด เขาก็จะอ่านเอง ดิฉันจึงเต็มใจอ่านให้เขาฟัง และอ่านทุกครั้งที่เขาขอร้อง หลังจากอ่านเสร็จดิฉันก็จะตีโอกาสขณะที่จิตใจของเขากำลังสัมผัสกับรสของเรื่องเต็มที่ สอนย้อนกลับมาที่ตัวของเขา สิ่งเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นก็คือ เขาตั้งใจเรีขัษเรียนรู้มากขึ้น ลดการโทรศัพท์ ลดการพัคดูโทรศัพท์ กำหนดเวลาการเรียนละบทเรียนเอง ถ้าไม่ถึงกำหนดก็ไม่ยอมหยุด หรือเลิกเพื่อกลับบ้าน ทุกอย่างค่อยเป็นค่อยไป วันหนึ่งขณะที่เขาซักผ้าอยู่ได้ตะโกนเรียกดิฉันซึ่งอยู่ในห้องบอกว่า **“ซักผ้าเสร็จแล้วสวดมนต์กันนะ”** ดิฉันตอบตกลง เขาพูดต่ออีกว่า **“นั่งสมาธิด้วยนะ”** การเรียกสวดมนต์ทุกครั้งเขาไม่เคยปฏิเสธ แต่บ้างครั้งขอมั่งนั่งสมาธิ ซึ่งดิฉันก็ไม่ตั้งใจ ทุกวันนี้เขากลับบ้านตรงเวลา ควบคุมการใช้เงินได้ดีไม่มีปัญหา ไม่ติดเพื่อนเหมือนเมื่อก่อน ตั้งหน้าตั้งตาทำการบ้านจนสำเร็จ มีรายงานส่งครบถ้วนทันเวลา หมั่นตรวจสอบภาระหน้าที่การเรียนของตน และควบคุมใจทำงานได้เสร็จเรียบร้อย (อาจไม่คีนักเพราะเรียนอ่อนมาก) เป็นที่เบาใจของผู้ปกครอง ครั้งสุดท้ายที่มาหาดิฉันก่อนที่ดิฉันจะเริ่มเขียนเรื่องนี้ เขาเรียนกับดิฉันแบบ **NON-STOP** คือไม่ขอหยุดเลย และเมื่อดิฉันไปทำงานอื่น เช่น เตรียมอาหาร เขาก็หันไปทำการบ้านอื่นๆ ของเขา ไม่คิดถึงเรื่องโทรศัพท์หรือโทรศัพท์เลย วุ่นอยู่กับการเรียนทั้งวันจริงๆ จากการบอกเล่าโดยไม่ได้ตั้งใจของเขา ดิฉันเชื่อว่าเรื่องต่างๆ จากในหนังสือกฎแห่งกรรมของหลวงพ่อกงจะวนเวียนอยู่ในความคิดของเขา และเป็นตัวชักชวนให้เขาประพฤติปฏิบัติ

เช่น เขาเล่าว่า เขาขีดห้องนี้ ห้องส้วมที่บ้านตัวเป็ยกหมดเลย ดิฉันถามว่าใครใช้ให้หรือ เขาตอบว่าทำเอง ดิฉันแกล้งพูดว่า มาอยู่บ้านนี้ไม่เห็นทำให้บ้างเลย เขาตอบว่า ห้องนี้ บ้านนี้ สะอาดมากอยู่แล้ว ห้องนี้มัน โนนไม่มีใครสนใจทำความสะอาด เขาก็เลยทำ และหลังจากนั้นเขาก็ทำเป็นประจํา (หากคำบอกเล่าของคนที่บ้านของเขา) พฤติกรรมนี้เกิดหลังจากที่ดิฉันได้เล่าว่าหลวงพ่อบอกว่า “ใครอยากฉลาด อยากเรียนเก่ง ให้ชดส้วม”

ปี ๒๕๔๑ เดือนตุลาคม ดิฉันมองลู่ทางว่าพอจะว่าง และจำเป็นต้องตัดกิจกรรมบางอย่างออกเพื่อไปวัดอัมพวันให้ได้ แล้วก็ตัดจิตใจเก็บข้าวของลงกระเป่าอย่างเรียบร้อย ออกเดินทางโดยรถประจำทางมาวัดอัมพวัน ปฏิบัติ ๕ วัน ที่นี้ดิฉันไม่รู้สึกอะไรมากกับการวางตัวเพราะรู้จากหนังสือแล้ว เพียงไม่คุ้นกับสถานที่เท่านั้น และดิฉันก็ได้พบสิ่งซึ่งค้างอยู่ในใจว่าเราคงปฏิบัติอะไรที่ผิดพลาดบ้างก็ได้ นามาน่าแก้ไข ปัจจุบันดิฉันเป็นศิษย์กรรมฐานของครูอีก ๒-๓ คน ที่เป็นผู้ฝึกและดูแลผู้รับการฝึกที่วัดอัมพวัน

ระหว่างที่ปฏิบัติกรรมฐานอยู่ที่วัดอัมพวัน ดิฉันเริ่มปฏิบัติระยะเวลา ๓๐ นาที ก่อน แล้วก็เพิ่มเป็น ๔๐-๔๕ นาที ในช่วงเช้ามีวันรุ่งขึ้น ในช่วงเช้าและบ่ายของวันที่สอง ดิฉันตัดจิตใจปฏิบัติ ๖๐ นาที ดิฉันมีโรคประจำตัวคือ ออกข้างหลังด้านขวา การอักเสบเกิดขึ้นเมื่อมีการนั่งไม่ถูกท่า หรือเมื่อเอี้ยวตัวคิดทำ บางครั้งความปวดรุนแรงถึงกับกระดิกตัวไม่ได้เลย ดิฉันต้องมียาประจำตัวเรื่องนี้ การนั่งนิ่ง ๖๐ นาที ทำให้ดิฉันปวดหลังมากจนทำให้ไม่เป็นสุข อย่างไรก็ตามดิฉันนั่งได้ครบ ๖๐ นาที ช่วงบ่ายดิฉันรู้สึกเข็ดขยาดไม่อยากจะนั่ง ๖๐ นาที แต่แล้วก็ตัดใจนั่ง ๖๐ นาทีอีก โดยอธิษฐานขอบารมีหลวงพ่อบุญและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ประคองมิให้ในวันช่วยดูแลอย่าให้อาการปวดรุนแรงเหมือนในคอนเช้าเลย การนั่งในบ่ายวันนี้ ดิฉันพยายามระมัดระวังหลัง ให้ตรงอยู่เสมอด้วยเกรงว่าจะคิดทำ และปวดขึ้นมาอีก พอมีอาการปวดเริ่มขึ้นไม่นานนัก ดิฉันก็เริ่มตั้งหลังตรงเสียที่ อาการปวดรุนแรงพอทนได้ และก็เป็นๆ หายๆ เป็นระยะๆ ท่ามกลางความรู้สึกไม่มั่นใจของดิฉัน และแล้วก็เกิดอาการปวดเล่นมาจากด้านกลางหลังพุ่งตรงมายังจุดที่ปวดอย่างรวดเร็วจนรู้สึกเหมือนว่ามีปลายมีดแหลมกรีดนำหน้าอาการปวดนั้นมา คุณเหมือนจะได้ยินเสียงเนื้อแยกจากกัน และรู้สึกวุ้นเนื้อตรงรอยกรีดอ้าขึ้นเป็นทางยาว รอยกรีดพุ่งตรงมาใกล้จะถึงจุดที่ปวด ใกล้ถึงเต็มที ดิฉันรู้สึกวุ้นวุ้นถึงจุดนั้นเมื่อใดดิฉันคงทนไม่ได้ ขณะที่รู้สึกกังวลอยู่นั้น รอยกรีดก็ขุดลงกะทันหัน ความรู้สึกปวดมากทั้งหมดก็ลดลง ดิฉันนั่งได้ครบ ๖๐ นาที โดยรู้สึกปวดน้อยกว่าเดิมอย่างมาก และก็นั่งได้ ๖๐ นาที ตลอดจนถึงกำหนดวันกลับ ดิฉันกราบขอพระคุณหลวงพ่อบุญและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ที่ทั้งหลายในวันอัมพวันในเรื่องนี้ด้วย

ก่อนวันสุดท้ายของการปฏิบัติธรรมมีพิธีลา โดยหลวงพ่อบุญท่านเจ้าคุณกรุณาการทำพิธี และให้โอวาทพวกเรา ดิฉันรวมอยู่ในกลุ่มคนซึ่งนั่งสงบอยู่เต็มศาลาได้เห็นท่านเต็มตา และเต็มใจ และได้เป็นศิษย์ของท่านอย่างสมบูรณ์

กลับจากวัดอัมพวันไม่นานนัก ได้โทรศัพท์คุยธุระกับเพื่อนซึ่งเป็นหัวหน้างานของดิฉันเมื่อ ๒-๓ ปีก่อน เขาดีใจที่ดิฉันยังสวดมนต์อยู่ และพูดว่า **“มีคุณคนเดียวในหลายๆ คนที่เราแนะนำไป ยังคงสวดมนต์อย่างเอาจริงเอาจัง”** หลังจากที่กลับจากวัดอัมพวัน ดิฉันมีโอกาสแนะนำเพื่อนรุ่นน้องอีกคนหนึ่ง ซึ่งกำลังทุกข์ตรมด้วยปัญหาลูก จึงให้สวดมนต์ ได้มอบหนังสือสวดมนต์ให้ไป ๑ เล่ม เขากำลังปฏิบัติอยู่นอกจากนี้ ยังมีศิษย์คนหนึ่งมาถามขอให้อธิบายวิธีการสวดมนต์ และนำไปชักชวนลูก ๒ คนให้มานั่งสวดด้วยกัน รายนี้เพิ่งจะเริ่มตื่นคืนนี้ภาวนา และขอबारมีของหลวงพ่อก็ให้พวกเขาที่มีความเพียรปฏิบัติจนเกิดผลเถิด

มีผู้คนประสบความสุขความเจริญจากการอบรมสั่งสอนของพระคุณเจ้าจำนวนมากค่อนักแล้ว ขออัญเชิญพระबारมีขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้โปรดประทานพรให้แก่พระคุณเจ้าหลวงพ่ोजริญที่เคารพของพวกเราด้วยเถิด

ประสบการณ์จากการปฏิบัติธรรมของข้าพเจ้า

วัชร ฐิติจันทร์

การที่ข้าพเจ้าเขียนเรื่องนี้ มิได้หมายความว่าข้าพเจ้าชำนาญ หรือเชี่ยวชาญในการปฏิบัติธรรมแต่อย่างใด หากเพียงแต่เป็นเกร็ดความรู้เล็กๆ น้อยๆ ที่ข้าพเจ้าประสบมาด้วยตนเองในระหว่างไปปฏิบัติธรรมเท่านั้น และเพื่อเป็นการเชิญชวนท่านที่ยังลังเลใจอยู่ว่า “จะไปปฏิบัติธรรมดีหรือไม่ จะมีประโยชน์แก่การดำรงชีวิตของบุคคลที่เป็นปุถุชนคนธรรมดาๆ อย่างเราๆ หรือไม่ เพียงใด”

ข้าพเจ้าอายุ ๖๖ ปี เป็นข้าราชการบำนาญ มีบุตร ๓ คน แต่ละคนสำเร็จการศึกษาระดับอุดมศึกษา จากมหาวิทยาลัยของรัฐ รับราชการทุกคน มีครอบครัว และแยกไปอยู่ต่างหากแล้ว ๒ คน ยังคงอาศัยอยู่กับพ่อแม่ ๑ คน มีบ้านส่วนตัว มีรถยนต์ใช้ มีรายได้โดยไม่ต้องรบกวนลูกๆ แม้จะไม่ร่ำรวยแต่ก็ไม่เดือดร้อน ดังนั้นข้าพเจ้าจึงไม่มีปัญหาในด้านครอบครัว และค่าครองชีพแต่อย่างใด คงมีแต่ปัญหาในด้านชีวิตของตนเองเท่านั้น

ข้าพเจ้าเกิดในครอบครัวชาวพุทธในชนบท พ่อของข้าพเจ้าค่อนข้างจะเคร่งครัดในพุทธศาสนา ไปรักษาศูโตศีลที่วัดเกือบทุกวันพระ และจะไหว้พระสวดมนต์เช้า-เย็นทุกวัน ส่วนแม่จะไปวัดเป็นครั้งคราว ตอนข้าพเจ้าเป็นเด็กก็จะตามแม่ไปวัดด้วย แต่มิได้ไปกราบพระ หากแต่ไปเล่นกันระหว่างเด็กๆ ด้วยกัน เพราะลานวัดกว้างขวาง และสะอาดจึงกลายเป็นสนามเด็กเล่นไปโดยปริยายบางวันพระท่านต้องลงมาไล่ให้กลับบ้าน เนื่องจากส่งเสียงดังจนพระท่านหนวกหูและรำคาญ

ข้าพเจ้าขอสารภาพว่า “เป็นชาวพุทธเฉพาะในทะเบียนบ้าน” (ชาวพุทธ) มาแต่กำเนิด เนื่องจากไม่ได้ไหว้พระสวดมนต์เลย หากจะมีบ้างก็เฉพาะการกราบพระ (อะระหันต สวากขาโตฯ สุปะฏิปันโนฯ) เท่านั้น ซึ่งก็ต้องรีบๆ ทำ เพราะเกรงว่าคนอื่นจะมาพบเข้า การทำบุญใส่บาตรก็จะนานๆ ครั้ง บางครั้ง ๑-๓ ปี ไม่ได้ใส่บาตร สำหรับการนำอาหารไปถวายพระที่วัดนั้น ไม่เคยกระทำเลย ส่วนการบริจาคเงินทำบุญนั้นก็เฉพาะเมื่อมีญาติพี่น้องเพื่อนฝูงเชิญชวนให้ทำบุญจตุลิน หรือผ้าป่าสามัคคี แต่ก็ทำด้วยความเกรงใจ จำใจ บางครั้งก็ทำไปบ่นไป ถ้าหากไปงานบังเอิญมีพระเทศน์ก็ไม่สนใจที่จะฟัง มักจะคุยกันเสียมากกว่า บางครั้งยังวิจารณ์เสียอีก เช่น เมื่อพระท่านเทศน์เกี่ยวกับชีวิตการครองเรือน ก็จะวิจารณ์ว่า “พระท่านจะไปรู้เรื่องการครองเรือนดีกว่าเราได้อย่างไร ในเมื่อท่านไม่เคยได้ครองเรือน (แต่งงาน) เลย” เป็นต้น (สำหรับเรื่องนี้ข้าพเจ้ามารู้ตัวในภายหลังว่า ตัวเองโง่ละบาปมาก ที่ไปวิจารณ์ท่านเช่นนั้น เพราะพระท่านได้นำเอาพระธรรมของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาเทศน์สั่งสอนพุทธศาสนิกชน ซึ่งหากผู้ครองเรือน หรือครอบครัวใดได้นำคำสั่งสอนนี้ไปปฏิบัติแล้ว ครอบครัวนั้นก็จะประสบแต่ความสงบสุข จะไม่พบกับคำว่า “ครอบครัวแตกแยก” หรือ “ครอบครัวล้มเหลว” เลย) สำหรับศีลห้า ซึ่งเป็นข้อปฏิบัติที่จำเป็นมากสำหรับ

ชมราวาสน์นั้น ข้าพเจ้าก็จะละเมียดเลียเกือบจะทุกข้อ จะมียกเว้นบ้างก็เฉพาะศีลข้อ ๒ และ ข้อ ๓ (อะทินนาฯ และ กามาฯ) เท่านั้น แต่อย่างไรก็ดี ถึงแม้ข้าพเจ้าไม่ได้ทำบุญสุนทาน และไหว้พระสวดมนต์ก็ตาม แต่ก็มีได้มีพฤติกรรมไปในทางเสื่อมเสียแต่อย่างใด หากแต่ได้ประพฤติ และปฏิบัติในหน้าที่พลเมืองได้อย่างเต็มที่ ให้ความเอาใจใส่ต่อครอบครัวเป็นอย่างดี เพียงแต่ไม่ได้นำภรรยา และบุตรเข้าวัด และปฏิบัติธรรมเท่านั้น นอกจากนั้นข้าพเจ้ายังเคยอุปสมบท พรรษา เนื่องในงานฉลอง ๒๕ พุทธศักราช เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๐ แต่ก็คงไม่ได้รับอานิสงส์เท่าใด เพราะเป็นการบวชตามพระเพณี และเมื่อบวชเป็นพระภิกษุแล้วก็ได้ปฏิบัติกิจของสงฆ์เป็นกรณีพิเศษ เพียงแต่การทำวัตรเช้าเย็น ลงอุโบสถ และออกบิณฑบาต ตามวัตรของสงฆ์เท่านั้น

หลังจากที่ข้าพเจ้าเกษียณอายุการงานจากรัฐวิสาหกิจแห่งหนึ่งเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๕ แล้ว ข้าพเจ้าก็ไม่ได้หางานอื่นทำ ทำให้มีเวลามาก จึงมา (บริหาร) เวลาด้วยการอ่านหนังสือ ซึ่งส่วนมากก็จะเป็นหนังสือจำพวก นวนิยาย สารคดี และมีเรื่องเกี่ยวกับพระพุทธศาสนาแทรกบ้าง จนวันหนึ่งได้อ่านบทความในหนังสือ “**ทำอย่างไรชีวิตจะยืนยาว และมีความสุข (ฉบับพิสดาร)**” ของ **คุณหมอมงคล ฐนะสิริ** (ขอถือโอกาสนี้แนะนำท่านที่ยังไม่มีโอกาสได้อ่านหนังสือเล่มนี้ว่า ท่านควรจะได้อ่าน เพราะเป็นหนังสือที่ทรงคุณค่ามาก ท่านจะได้รับความรู้ทั้งทางโลกและทางธรรม เป็นเรื่องเกี่ยวข้องกับมนุษย์ตั้งแต่ปฏิสนธิในครรภ์มารดา จนกระทั่งถึงแก่กรรม มีทั้งเรื่องสุขภาพ อาหารของร่างกาย อาหารของจิต ตลอดจนความรู้ในแขนงต่างๆ มากมาย ท่านอ่านหนังสือนี้เพียงเล่มเดียว แต่ท่านจะได้รับความรู้อย่างมหาศาล) ซึ่งตอนหนึ่งในบทความ “**เรื่องของจิต**” กล่าวไว้ :

“...การทำสมาธิภาวนา มิใช่การตัดตัวเองออกจากโลก แต่เป็นการชำระความสกปรกประจำวัน อันเป็นสิ่งจำเป็นเช่นเดียวกับเมื่อตื่นเช้าขึ้นมา จะต้องทำความสะอาดร่างกาย ที่อยู่อาศัย และเครื่องนุ่งห่มการทำสมาธิก็ได้ยุ่งยากเสียเวลาแต่อย่างใด ท่านอาจนั่งในห้องเขียนหนังสือ หรือห้องพระ หายใจเข้า “**พุท**” หายใจออก “**โธ**” วันละ ๕ นาที ก็ยังดี อีกหน่อยก็จะทำได้ดีขึ้นถึง ๑๐-๓๐ นาที ยิ่งทำบ่อยๆ จิตใจก็จะเป็ระเบียบยิ่งขึ้น และเมื่อความคิดเป็นระเบียบแล้ว การพูด การทำอะไรทุกอย่างจะเป็นระเบียบไปหมดสามารถแก้ปัญหาต่างๆ ได้ มองเห็นปัญหาใหญ่เป็นปัญหาลเล็ก ปัญหาลเล็กเป็นปัญหาขี้ผึ้ง หรือ ไม่มีปัญหาเลย จิตใจจะหายท้อ หายเบื่อหน่าย สุขุมเยือกเย็นยิ่งขึ้น การที่มนุษย์จะมีชีวิตยืนยาว และมีความสุขนั้น นอกจากจะมีสุขภาพ และอนามัยแข็งแรงดีแล้ว จิตจะต้องดีด้วย จิตจะดีได้นั้นจะต้องมีการบริหาร ซึ่งจะทำได้อย่างเดียวคือการ “**พักจิต**” หรือ การบริหารจิตด้วย “**วิธีสมาธิ**” นั่นเอง...”

เมื่อข้าพเจ้าได้อ่านบทความดังกล่าวแล้ว ทำให้ข้าพเจ้าเกิดความสนใจในการทำ “**สมาธิภาวนา**” มาก แต่ในหนังสือดังกล่าวก็มิได้แนะนำวิธีปฏิบัติมากนัก จะมีก็เพียงในเรื่อง “**ความรู้ลึกของผู้ปฏิบัติ วิปัสสนากรรมฐาน**” ตอนท้ายเล่ม และคำแนะนำเล็กๆ น้อยๆ ของคุณแม่ ดร.สิริ กรินชัย เท่านั้น หลังจาก

นั่นข้าพเจ้าเกิดความรู้สึกอยากจะศึกษาเรื่องของพระพุทธศาสนามากขึ้น จึงได้หาหนังสือมาอ่าน และหาโอกาสสนทนากับผู้ที่ปฏิบัติธรรมค่อนข้างจริงจัง ทำให้ได้ทราบว่า หลังจากที่ท่านเหล่านั้นได้ปฏิบัติธรรมแล้ว ทำให้สภาพของครอบครัวดีขึ้นมาก จึงใคร่ขอยกตัวอย่างมา ๒ ครอบครัว ดังนี้

ครอบครัวที่ ๑ ขณะนี้ท่านเป็นผู้บริหารระดับผู้อำนวยการกอง ในรัฐวิสาหกิจแห่งหนึ่ง ท่านเล่าให้ฟังว่า เคยไปปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี เมื่อก่อนที่ยังไม่ได้ไปปฏิบัติ จะทำงานอะไรก็มักจะมีอุปสรรค แต่หลังจากไปปฏิบัติธรรมแล้ว สภาพทางครอบครัวและหน้าที่การงานดีขึ้น ตัวท่านเองได้เลื่อนขึ้นเป็นผู้อำนวยการกอง ภรรยาได้เลื่อนขึ้นเป็นผู้ช่วยผู้อำนวยการของสถานศึกษาแห่งหนึ่ง ส่วนลูกชายสองคนก็มีความประพฤติดี และเรียนดีขึ้น จนสำเร็จเป็นนายแพทย์ ๑ คน และนายทหารอีก ๑ คน

ครอบครัวที่ ๒ ครอบครัวนี้ ภรรยาไปปฏิบัติธรรม เมื่อก่อนนี้ฐานะทางครอบครัวไม่ค่อยดี การเงินขาดแคลน ลูกชายสองคนมีความประพฤติไม่ค่อยเรียบร้อย เป็นที่หนักใจของพ่อแม่มาก หลังจากที่แม่ไปปฏิบัติธรรมค่อนข้างจะจริงจัง ที่วัดในท้องถิ่น ก็ปรากฏว่าลูกชายทั้งสองคนมีความประพฤติดีขึ้น เรียนสำเร็จระดับ ปวส. เมื่อเรียนจบแล้วก็ขอให้พ่อแม่จัดบวชให้ คนละ ๑ พรรษา ขณะนี้มีงานทำ และมีครอบครัวเป็นหลักฐานไปแล้ว ส่วนฐานะของพ่อแม่ก็ดีขึ้น ไม่เดือดร้อนเหมือนแต่ก่อน

เมื่อข้าพเจ้ามีความสนใจที่จะปฏิบัติธรรม (วิปัสสนากรรมฐาน) ก็ไม่ทราบว่าจะเริ่มปฏิบัติอย่างไรดี เพราะไม่ทราบวิธีปฏิบัติ และก็ไม่ทราบว่ามิวัดไหนท่านสอนวิปัสสนากรรมฐานบ้าง (ความจริงมีอยู่หลายวัด แต่ข้าพเจ้าไม่ได้เสาะแสวงหาเอา) แต่ก็อาจเป็นเพราะข้าพเจ้ามีบุญเก่าเมื่อชาติก่อนเป็นทุนเดิมอยู่จึงทำให้นี่ก็อยากจะทำวัตรปฏิบัติธรรม ดังที่พ่พลวงพ่อพระราชสุทธินิยมมงคล ได้กรุณาเขียนไว้ในเรื่อง “โยมอุบาสิกาสุ่ม ทองยี่ง” ในหนังสือ กฎแห่งกรรม - ธรรมปฏิบัติ เล่ม ๑๒ ว่า “คนเราที่จะมาปฏิบัติธรรมนั้นแสนจะยาก เารถไปลาก เอาช้างไปจุดก็ไม่สำเร็จ เพราะเมื่อชาติก่อนนี้ เขามีได้มีนิสัยแบบนี้ เขามีนิสัยห่างเหินจากความดี จึงไม่ได้สนใจมาสร้างความดีในชาตินี้... ฯลฯ... ไม่ใช่ผู้ที่จะมาปฏิบัติธรรมนี้มาได้ง่าย หรือนึกๆ ว่าจะมา ก็มาตามเขา ก็คงไม่ใช่ ถ้าท่านขาดนิสัยจากชาติก่อน ท่านไม่ได้ศรัทธามา ไม่มีมีความเชื่อขาดความเลื่อมใสในจิตใจแล้ว ท่านจะหาโอกาสได้ยาก เพราะผัดวันประกันพรุ่งกระทั่งตาย จะชวนมาอย่างไรก็ไม่มาทาง อาตมาจึงไม่ชวนบางคนเลย จะไม่ขอชวน เพราะดูหน้ารู้ ชาติก่อนไม่มีนิสัยมา ชวนอย่างไรก็เสียเวลาเปล่า... ฯลฯ”

เมื่อเดือนกันยายน ๒๕๓๓ ลูกสาวของข้าพเจ้าซึ่งเป็นครูสอนอยู่ที่โรงเรียนขอนแก่นวิทยายน (๓) ได้นำหนังสือมาให้ข้าพเจ้า ๑ เล่ม คือ ๑. ระเบียบปฏิบัติสำหรับผู้ปฏิบัติกรรมฐาน วัดอัมพวัน.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี ๒. อานิสงส์ของการสวดพุทธคุณ และ ๓. กฎแห่งกรรม - ธรรมปฏิบัติเล่ม ๘ ข้าพเจ้าได้อ่าน

หนังสือดังกล่าวด้วยความสนใจ และทำให้นึกอยากไปปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันมาก แต่ก็ไม่ทราบจะไปอย่างไร จึงถามลูกสาวว่า “ได้หนังสือนี้มาจากไหน และหากจะไปปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน จะไปขอคำแนะนำจากใคร” จึงได้ทราบจากลูกสาวว่า มีสำนักสงฆ์ซึ่งเป็นสาขาของวัดอัมพวัน อยู่ที่บ้านเนินทอง ตำบลบ้านค้อ อำเภอเมืองขอนแก่น อยู่ห่างจากโรงเรียนขอนแก่นวิทยายน (๓) ประมาณ ๓ กม.

ต่อมาอีก ๒ - ๓ วัน ข้าพเจ้าพร้อมด้วยภรรยา ลูกสาว และญาติอีก ๑ คน จึงได้ไปที่ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน ขอนแก่น ซึ่งก็ได้พบกับท่านอาจารย์ธีรวัฒน์ ฐานุตตโร (พระครูสมุห์ธีรวัฒน์ ฐานุตตโร) ซึ่งท่านเป็นหัวหน้าศูนย์ดังกล่าวและท่านได้ให้การต้อนรับเป็นอย่างดี ข้าพเจ้าได้นำมัสการถามปัญหาจากท่านหลายปัญหา ทั้งปัญหาธรรมะ และการปฏิบัติของผู้มาปฏิบัติธรรม นอกจากนั้นยังได้เสนอความเห็นที่ “น่าจะจัดอบรมเป็นรุ่นๆ เพื่อที่ท่านจะได้มีเวลาพักผ่อน” ซึ่งท่านก็บอกว่า “การปฏิบัติธรรมนั้น ไม่เหมือนกับการอบรมทางวิชาการโดยทั่วไป จะทำการอบรมเป็นรุ่นๆ ไม่ได้ เพราะคนมาปฏิบัติธรรมไม่เหมือนกัน” (ท่านคงจะหมายถึงสติปัญญา บุญกุศล และกิเลส ไม่เท่ากัน) คนที่มาปฏิบัติธรรมพร้อมกันบางคนอาจได้อะไรๆ กลับไปบ้าง แต่บางคนกลับไม่ได้อะไรเลยหลังจากที่สนทนาธรรม และนมัสการถามปัญหาต่างๆ กับท่านอาจารย์ธีรวัฒน์ ประมาณ ๒ ชั่วโมง ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกเลื่อมใส ศรัทธาในวัตรปฏิบัติของท่านอาจารย์ธีรวัฒน์ มาก ทั้งๆ ที่ท่านยังหนุ่ม และคงจะบวชได้ไม่นาน(ต่อมาข้าพเจ้าได้พบกับโยมแม่ของท่านโดยบังเอิญ จึงได้ทราบว่า ในขณะนั้นท่านอาจารย์ธีรวัฒน์ อายุเพียง ๒๕ ปี และเพิ่งจะบวชได้ ๓ พรรษา)

หลังจากที่ได้สนทนาธรรมกับท่านอาจารย์ธีรวัฒน์ ในวันนั้นแล้ว ทำให้ข้าพเจ้าตัดสินใจว่า จะต้องไปปฏิบัติที่ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวันให้ได้ จึงได้เตรียมตัวโดยจัดซื้อชุดปฏิบัติธรรม(ชุดขาว) ๒ ชุด ทั้งๆ ที่ทางศูนย์ ก็มีสำรองไว้อยู่แล้ว และก่อนจะถึงกำหนดที่จะไปจริงๆ กลับมีคนมาทักท้วงว่า “การไปนั่งภาวนาสมาธินั้นอาจกลายเป็นบ้าได้นะ” (ทางภาคอีสานเรียกว่า “ธรรมแตก”) แต่ข้าพเจ้าก็ไม่กลัว เพราะเห็นว่าการไปปฏิบัติธรรมนั้นเป็นสิริมงคล จึงไม่น่าที่จะกลายเป็นบ้าไปได้ และในวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๓๗ ข้าพเจ้าก็ได้ไปปฏิบัติธรรมที่ศูนย์ฯ สวนเวฬุวัน ซึ่งขณะนั้นมีผู้ไปปฏิบัติธรรมอยู่แล้วประมาณ ๑๐ คน ผู้ชาย ๑ คน นอกนั้นเป็นผู้หญิง ข้าพเจ้าตั้งใจจะอยู่ปฏิบัติธรรมเพียง ๗ วัน แต่ท่านอาจารย์ธีรวัฒน์ แนะนำให้อยู่ต่ออีก ๓ วัน รวมเป็น ๑๐ วัน การปฏิบัติใน ๒-๓ วันแรกนั้น ข้าพเจ้ารู้สึกได้รับความทุกข์ทรมานมาก ปวดเข่า ปวดเอว ปวดศีรษะ และมีอาการคันทั้งตัวคล้ายๆ กับมีมดไต่ เมื่อใช้ความพยายามมากๆ เข้าตามที่ท่านอาจารย์แนะนำก็เกิดอาการลมออกหู และปัสสาวะเป็นสีเหลือง ทำให้ข้าพเจ้านึกย้อนไปถึงอุกฤษฏกรรมที่ตนได้ทำมาตั้งแต่เด็กจนถึงแก่ เช่น การหักขา กบ เขียด ทูบหัวปลา เชือดคอไก่ เป็นต้น เมื่อได้ใช้ความพยายามมากขึ้นก็ปรากฏว่า อาการเจ็บปวดต่างๆ ลดลงบ้าง

การไปปฏิบัติธรรมครั้งนั้นของข้าพเจ้า ไม่ได้ผลในทางตรงทำไฉนก็ เนื่องจากจิตของข้าพเจ้าไม่สงบพอ (จิตไม่นิ่ง) มักจะพลอยคิดไปถึงเรื่องอื่นๆ อยู่เสมอ และยังอดทนต่ออาการเจ็บปวดดังกล่าวไม่ได้ แต่ก็ได้ผลในทางอ้อมมากมาย เพราะเมื่อกลับจากปฏิบัติธรรมแล้ว ข้าพเจ้าได้นำเอาความรู้ที่ได้รับจากศุภชัย มาปฏิบัติต่อที่บ้าน เช่น การไหว้พระสวดมนต์เช้าเย็น การนั่งสมาธิ การแผ่เมตตา การสมาทานศีล ๕ และปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งการฆ่าสัตว์ ไล่ต้งควีนโดยเด็ดขาด แม้กระทั่งการฆ่าสัตว์เล็กๆ เช่น มด และยุง นอกจากนี้ยังทำให้ข้าพเจ้ารู้จักบาป บุญ คุณ โทษ สนใจที่จะศึกษาและปฏิบัติตามพระธรรมคำสั่งสอนของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามากขึ้น ทั้งยังได้ตั้งปณิธานไว้ว่า จะต้องหาเวลาไปปฏิบัติธรรมที่ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน จขอนแก่น หรือ วัดอัมพวัน ฉิ่งบุรี อย่างน้อยปีละ ๑ ครั้ง ซึ่งข้าพเจ้าก็ได้ปฏิบัติตามที่ได้ตั้งปณิธานไว้แล้วดังนี้

วันที่ ๑๐-๑๓ พฤษภาคม ๒๕๓๘ ไปปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน ฉิ่งบุรี ซึ่งตรงกับวันวิสาขบูชา มีโอกาสได้กราบและฟังธรรมเทศนา จากท่านหลวงพ่อดวงพระราชนุชิตญาณมงคลด้วย

วันที่ ๑๐-๑๓ กรกฎาคม ๒๕๓๘ วันที่ ๒๕-๓๑ พฤษภาคม ๒๕๓๕ วันที่ ๑๘-๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๐ และวันที่ ๒๐-๒๖ มิถุนายน ๒๕๔๑ ได้ไปปฏิบัติธรรม ณ ศูนย์ฯ สวนเวฬุวัน จ.จขอนแก่น เป็นต้น

นอกจากนั้นข้าพเจ้ายังได้กราบนมัสการท่านหลวงพ่อดวงพระราชนุชิตญาณมงคล และร่วมทำบุญกับท่านทุกครั้งที่ท่านไปทอดกฐิน ผ้าป่า หรืองานพุทธพิธีต่าง ๆ ณ ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน .จขอนแก่น

นับตั้งแต่ข้าพเจ้าได้เริ่มไปปฏิบัติธรรม และรู้จักกับท่านหลวงพ่อดวงพระราชนุชิตญาณมงคล ปรากฏว่าได้ประสบกับเหตุการณ์ที่คาดไม่ถึง และแสนจะประทับใจอยู่ ๒ เรื่อง คือ

เรื่องทีหนึ่ง เกิดขึ้นเมื่อวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๓๘ หลวงพ่อดวงพระราชนุชิตญาณมงคลได้ไปทอดผ้าป่า ณ ศูนย์สวนเวฬุวัน จขอนแก่น ข้าพเจ้าได้ชวนญาติๆ สองครอบครัวไปร่วมทำบุญกับหลวงพ่อดวงพระราชนุชิตญาณมงคล ครอบครัวหนึ่งสามีนั่งนานไม่ได้ เพราะมีอาการป่วย หลังจากได้กราบหลวงพ่อดวงพระราชนุชิตญาณมงคลแล้ว สามีนั่งกับข้าพเจ้าว่า “ที่นั่งนานไม่ได้ พี่จะกลับก่อน ถ้าหลวงพ่อดวงพระราชนุชิตญาณมงคลจะช่วยขอให้พี่ด้วยนะ” ข้าพเจ้าจึงบอกว่า “คงจะไม่ได้หรอกพี่ เพราะหลวงพ่อดวงพระราชนุชิตญาณมงคลให้คนละองค์เท่านั้น” หลังจากนั้นเขาก็เดินทางกลับ และหลังจากพิธีทอดผ้าป่าเสร็จแล้ว หลวงพ่อดวงพระราชนุชิตญาณมงคลก็มอบ “พระพุทธรูปมุนีโคต” (ประวัติการสร้างอยู่ในหนังสือกฎแห่งกรรม-ธรรมปฏิบัติ เล่ม ๓) ให้แก่ผู้ที่ไปร่วมงานประมาณ ๓๐๐ คน คนละองค์ โดยทยอยคลานเข้าไปรับกับมือท่านในศาลา พอถึงคิวของข้าพเจ้า ท่านได้มองหน้าฉันสักครู่ และหยิบพระเครื่องซึ่งอยู่ในพานใส่มือให้ข้าพเจ้า ๒ องค์ โดยที่ข้าพเจ้าก็ไม่ได้พูดอะไร ทำให้เป็นที่แปลกใจแก่ข้าพเจ้า และผู้ที่อยู่ใกล้เคียงมาก หลังจากนั้นข้าพเจ้าก็กลับบ้าน และตั้งใจว่าจะพระเครื่องไว้เองทั้ง ๒ องค์ เพราะ

ญาติเขาก็ไม่ได้ทวงถามแต่อย่างใด แต่เป็นเรื่องที่แปลกมาก เพราะตอนกลางคืนข้าพเจ้าได้ฝันเห็นหลวงพ่อกิ่งๆ ที่ไม่เคยฝันเห็นท่านมาก่อน พอรู้สึกตัวตื่นขึ้น ข้าพเจ้าจึงนึกทบทวนว่าเหตุที่ฝันเห็นหลวงพ่อนี้ผ่านคงจะมาเตือนให้มอบพระเครื่องให้แก่ญาติคนนั้น ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงกราบขออภัยหลวงพ่อกิ่ง และรีบนำพระเครื่องดังกล่าวไปมอบให้แก่ญาติในวันรุ่งขึ้น

เรื่องที่สอง ก่อนที่จะขับรถทุกครั้ง ข้าพเจ้าจะท่อง“คาถาก่อนขับรถ” (เมตตัญจะ สัพพะ โลกัสมิงมานะ สัมภาวะเย อะปริมาณัง) ซึ่งหลวงพ่อบุญราชสุทธิญาณมงคลได้เขียนไว้ในเรื่อง“สมเด็จพระพุทธอาจารย์ (โต) พรหมรังสี” ในหนังสือกฎแห่งกรรม-ธรรมปฏิบัติ เล่ม ๖ ที่ท่องคาถานั้นก็เพื่อเป็นการเตือนสติตนเองว่า“ขณะนี้เรากำลังขับรถนะ ให้ใช้ความระมัดระวัง อย่าประมาท” มิได้หมายความว่า หากท่องคาถานั้นแล้ว เราจะขับรถเร็วแสร่งประมาทอย่างไรก็ปลอดภัย มีอยู่วันหนึ่งข้าพเจ้าขับรถออกนอกเมืองเพื่อจะไปยังจังหวัดหนึ่ง ขณะที่ขับรถผ่านทุ่งนา ถนนลาดยางค่อนข้างแคบ แต่มีรถไม่มากนัก นานๆ จะสวนมาสักคัน ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกง่วงนอนและงีบไป แต่ก็สะดุ้ง และรู้สึกตัวขึ้นมาเอง ปรากฏว่ารถของข้าพเจ้าวิ่งกินเส้นแบ่งกึ่งกลางถนนไปเล็กน้อย จึงรีบหมุนพวงมาลัยกลับเข้าสู่ทางด้านซ้าย และในขณะที่เดียวกันก็มีรถคันหนึ่งวิ่งสวนมา ซึ่งหากข้าพเจ้าไม่รู้สึกรู้ตัวและยังวิ่งกินทางด้านขวาอยู่ก็อาจเกิดอุบัติเหตุขึ้นได้ ข้าพเจ้าจึงได้นึกขอบพระคุณหลวงพ่อกิ่งที่ท่านได้กรุณามาเตือนก่อนที่จะมีอะไรเกิดขึ้น

นอกจากนี้ ยังมีเหตุการณ์เกี่ยวกับอาการเจ็บป่วยของข้าพเจ้าอยู่ เรื่องคือ

๑. ก่อนที่ข้าพเจ้าจะได้เริ่มปฏิบัติธรรม และสวดพระพุทธรุคุณ ตามคำแนะนำของหลวงพ่อบุญราชสุทธิญาณมงคลนั้น ข้าพเจ้ามีอาการเวียนหัว และอาเจียนเป็นครั้งคราว มีอาการชัก จึงไปปรึกษาหมอที่คลินิก ซึ่งมีความชำนาญเกี่ยวกับโรคนี้ หลังจากคุณหมอตระจแล้วก็ไม่พบสาเหตุ ความดันก็ปกติ โรคเบาหวานก็ไม่มี หมอได้สั่งยาให้ไปกินที่บ้านหลายครั้งก็ไม่หาย(คงจะเกิดจากอกุศลกรรมที่ข้าพเจ้าเคยฆ่าปลา กบ เขียด เป็ด ไก่ ฯลฯ โดยการทุบหัว ตามธรรมชาติของหลวงพ่อกิ่งได้) แต่หลังจากที่ข้าพเจ้าไปปฏิบัติธรรมที่ศูนย์ฯ สวนเวฬุวันแล้ว และกลับมาบ้านได้ไหว้พระสวดมนต์เช้าเย็น สวดพระพุทธรุคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ สวดบทพาหุงมหาการุณิโก นั่งสมาธิ และแผ่เมตตาให้เจ้ากรรมนายเวร ตามที่ได้รับคำแนะนำจากศูนย์ฯแล้ว ก็ปรากฏว่าอาการเวียนหัวดังกล่าวหายไป โดยมีได้ไปปรึกษาหม่อีกเลย

๒. ข้าพเจ้าป่วยมีอาการปัสสาวะไม่ออก หรือออกก็กะปริบกะปรอย มีอาการทรมานมาก จึงไปพบหมอที่โรงพยาบาล หมอสั่งให้ตรวจเลือด และปัสสาวะ ผลปรากฏว่า อาจเป็นมะเร็งในต่อมลูกหมาก และอาจต้องผ่าตัด แต่เพื่อความแน่ใจ คุณหมอได้เจาะเอาเนื้อไปตรวจอีกครั้ง ผลการตรวจครั้งหลัง ปรากฏว่าไม่มีเชื้อมะเร็ง จึงไม่ต้องผ่าตัด เพียงแต่ให้กินยาเท่านั้น ซึ่งอาการดังกล่าวก็หายเกือบจะเป็นปกติแล้วขณะนี้อาจเป็นเพราะข้าพเจ้าสวดพระพุทธรุคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ และบทพาหุงมหาการุณิโก ตามคำแนะนำของหลวงพ่อกิ่งได้

อนึ่ง หลังจากที่ข้าพเจ้ามีความสนใจในการปฏิบัติธรรมแล้ว ทำให้นิสัยเปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือ คือ เปลี่ยนจากที่ไม่เคยสนใจที่จะศึกษา และปฏิบัติตามพระธรรมคำสั่งสอนของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่อยากทำบุญบริจาคทาน ไม่เคยไหว้พระสวดมนต์ ไม่ชอบฟังพระธรรมเทศนา กลายมาเป็นผู้มีความสนใจที่จะศึกษา และปฏิบัติตามพระธรรมคำสั่งสอนของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก่อนข้างจะเคร่งครัด สนใจที่จะฟังพระธรรมเทศนาทั้งจากวัด และสถานีวิทยุกระจายเสียง ตลอดจนสถานีวิทยุโทรทัศน์ ทำบุญใส่บาตร และนำภัตตาหารไปถวายพระที่วัดทุกวันพระ สมาทานศีล ๕ อย่างเคร่งครัด ไปรักษาอุโบสถศีลที่วัดตลอดเทศกาลเข้าพรรษา และถึงแม้จะมีไข้เทศกาลเข้าพรรษาก็ยังคงสมาทานศีล อยู่ที่บ้านด้วย ส่วนการไหว้พระสวดมนต์เช่นนี้ นั่นก็ต้องปฏิบัติทุกวัน และเห็นมีความจำเป็นเช่นเดียวกับที่คนเราจะต้องรับประทานอาหารทุกวันนั่นเอง

เมื่อได้ลองเปรียบเทียบสภาพของการดำเนินชีวิตโดยทั่วไป หลังจากปฏิบัติธรรมแล้ว กับที่ยังไม่ได้ปฏิบัติธรรมนั้น จะแตกต่างกันมาก เพราะเมื่อข้าพเจ้าได้ปฏิบัติธรรมแล้ว ทำให้สภาพจิตใจมีความสงบมากขึ้น อารมณ์ฉุนเฉียวก่อนข้างจะหมดไป สภาวะทางครอบครัวดีขึ้น ปัญหาเล็กๆ น้อยๆ หมดไป และการติดต่อสมาคมกับบุคคลอื่นราบรื่นขึ้น ได้พบกับกัลยาณมิตรมากขึ้น และที่สำคัญคือมีสุขภาพจิตดีขึ้น เหมาะสมอย่างยิ่งสำหรับผู้อยู่ในวัยสูงอายุ จนทำให้ข้าพเจ้านึกเสียดายที่ได้สนใจปฏิบัติธรรมช้าไป เพราะถ้าหากสนใจที่จะปฏิบัติตั้งแต่อยุ่ยังน้อย ก็คาดว่าชีวิตคงจะดีกว่านี้เป็นแน่ แต่ก็ยังอดภูมิใจในตัวเองไม่ได้ว่า “ดีแล้ว ที่เรามีบุญได้มาปฏิบัติธรรม แม้จะสายไปหน่อยก็ตาม ยังดีกว่าเพื่อนๆ อีกมากมายที่ยังหลงระเรีงอยู่ในโลกีย์วิสัย ดื่มเหล้าเมายา เทียวคลับเที่ยวบาร์ เล่นการพนัน มาสัตว์ตัดชีวิต อยู่เหมือนเดิม”

ก่อนที่จะจบบทความนี้ ข้าพเจ้าใคร่ขอเชิญชวนท่านที่ยังลังเลในว่าจะปฏิบัติธรรมดีไหม เพราะยังมีความสงสัยในข้อที่ว่า “บาป-บุญมีจริงไหม นรก-สวรรค์มีจริงไหม วิญญาณมีจริงไหม ตายแล้วเกิดจริงไหม ฯลฯ” ซึ่งข้าพเจ้าก็เคยมีความสงสัยเช่นนี้ เหมือนกัน แต่หลังจากที่ได้ศึกษาเรื่องเกี่ยวกับพระพุทธศาสนา ก่อนข้างจะจริงจางแล้ว จึงหายสงสัยและเชื่อว่าสิ่งดังกล่าวมีจริง แต่ถ้าหากท่านยังลังเลใจอยู่ ก็ขอแนะนำให้อ่านพระธรรมเทศนาของหลวงปู่พระราชสุทธานามมงคล ในหนังสือกฎแห่งกรรม-ธรรมปฏิบัติ เล่ม ๑-๑๒ ซึ่งก็จะได้รับความรู้เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวมากมาย และหากท่านยังไม่หายสงสัยอีก ท่านจะลองอ่านบทความของท่าน **ฐิตวัณโณภิกขุ (พิจิตร ป.ธ.๕)** วัดโสมนัสวิหาร กรุงเทพฯ พิมพ์ไว้ในหนังสือ “ตายแล้วไปไหน” ซึ่งเขียนเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้อย่างน่าศึกษาว่า

“เรื่องที่ตายแล้วเกิดใหม่เป็นกฎธรรมชาติ ไม่ได้ขึ้นอยู่กับความเชื่อ และความไม่เชื่อของคนเรา เช่นไฟเป็นของร้อน หรือดวงดาวในจักรวาลอื่นๆ มีอยู่จริง ใครจะเห็นหรือไม่ก็ตาม สิ่งเหล่านี้ก็มีอยู่เหมือนเดิมตามธรรมชาติของมัน ไม่ได้หายไปเพราะความไม่เชื่อ และมีได้ปรากฏมีขึ้นเพราะความเชื่อของ

คนเรา แม้คนเราเมื่อตายแล้วจะไม่อยากเกิดก็ต้องเกิดอยู่'นั่นเอง ถ้ายังมีเลสอยู่' เหมือนอย่างคนไม่อยากจะตาย แต่ก็ต้องตายในที่สุด เพราะความตายเป็นกฎธรรมชาติ”

แต่อย่างไรก็ตาม คนที่เชื่อว่าตายแล้วเกิดจริง บาปบุญมีจริง นรกสวรรค์มีอยู่จริง คนทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว จมิ ข่อมติกว่า หรือข่อมได้รับประโยชน์กว่าคนที่ไม่เชื่อเป็นอันมาก สวรรค์ และนรกนั้นไม่มีจริงแน่ เพราะเมื่อสวรรค์นรกมีจริงแล้ว เขาไม่ทำชั่ว ทำแต่ความดี ก็ข่อมไปเกิดในที่ดีไม่ตกนรกแน่ ถ้าสมมุติว่าสวรรค์ และนรกไม่มีจริง เขาก็มีความสุขในปัจจุบันไม่ต้องเดือดร้อน แต่คนที่ไม่เชื่อ แล้วไม่ข่อมทำดี แต่กลับทำชั่ว ข่อมมีแต่ขาดทุน หรือเดือดร้อนในปัจจุบัน ตายไปก็ตกนรก ไม่มีโอกาสขึ้นสวรรค์ได้ ในชาตินี้ก็ขาดทุน ชาติหน้าก็ขาดทุน เพราะทำชั่วไม่ข่อมทำดี ข่อมมีความทุกข์ความเดือดร้อน ส่วนคนที่เชื่อแล้วทำดี นั้น ข่อมมีแต่ทางได้ทั้งนี้ทั้งล่อง ทั้งชาตินี้ และชาติหน้า ยิ่งเราผู้นับถือพระพุทธศาสนา ยึดมั่นในพระพุทธเจ้าด้วยแล้ว แม้เรายังไม่พิสูจน์ไม่ได้ หรือยังไม่เห็นประจักษ์ด้วยตัวเอง ก็ควรเชื่อพระพุทธเจ้าก่อน เหมือนคนที่ว่าไปที่ยังไม่เห็นเชื้อโรคด้วยตัวเองก็ควรเชื่อหมอไว้ก่อน มันจะดีกว่าเชื่อ เพราะว่าการที่จะให้คนเรารู้เห็นหมดทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้ และในจักรวาลอื่นๆ นั้น ข่อมเป็นไปได้บ้างอย่างซึ่งสุดความสามารถของเรา ก็ต้องเชื่อผู้รู้ไว้ก่อน และเมื่อเราเชื่ออย่างมีเหตุผล ตั้งอยู่บนรากฐานของปัญญาแล้วมันจะไปไม่เห็นประจักษ์ด้วยตา หรือไม่สามารถสัมผัสรับรู้ด้วยประสาททั้งห้า แต่เมื่อได้ปฏิบัติกรรมฐานฝึกรบมจิตของเราแล้ว หรือค้นคว้าหาเหตุผลหรือการใช้ปัญญาใคร่ครวญ หรือได้ประสบพบเห็นด้วยตนเอง ในที่สุดสิ่งเหล่านี้ สภาพเหล่านี้ ก็จะปรากฏแก่เราชัดเจน เพราะพระธรรมที่พระพุทธเจ้าตรัสสอนไว้ดแล้วนั้น ข่อมพิสูจน์ด้วยเหตุผลและด้วยการปฏิบัติ

เมื่อท่านได้อ่านมาถึงตรงนี้ ท่านหายสงสัยและสนใจที่จะปฏิบัติธรรมบ้างหรือยัง อย่าได้ลังเลสงสัยเลย มาละบาปสร้างบุญกันเถิด เพราะการปฏิบัติธรรมนั้นไม่มีอะไรเสีย มีแต่ได้ไม่มีขาดทุน คงมีแต่กำไรทรัพย์สินเงินทองที่ท่านมีอยู่นั้นจะใช้แค่เพียงในชาตินี้ เมื่อท่านตายไปก็ไม่สามารถจะนำติดตัวไปได้เลย (แม้แต่ทองเหลี่ยมฟัน) บุญกุศลเท่านั้นที่จะติดตามท่านไป และบุญกุศลนั้นก็ไม่มีอาจซื้อได้ด้วยเงินเพราะ “บุญกุศลไม่มีขาย ใครอยากได้ต้องทำเอง”

เดี๋ยวนี้บ้านฉันมีแต่รอยยิ้ม และเสียงหัวเราะ

สุนีย์ พันธสุภกร

ฉันได้มีโอกาสปฏิบัติธรรม เข้ากรรมฐานที่วัดอัมพวันอีกครั้งในปี นี้ ถึงแม้จะเป็นการปฏิบัติที่น้อยวัน แต่ ๓ วันเท่านั้น แต่ฉันก็ตั้งใจทำจริงๆ ฉันได้ชวนหมวย (ลูกสะใภ้) ไปปฏิบัติพร้อมฉันด้วย เพราะที่ร้านค้าทองแม่ทองใบ (ตั้งเดิม) ที่เดอะมอลล์งามวงศ์วาน ปิดร้านหยุดชดเชยตรุษจีน ๓ วัน

ฉันปฏิบัติกรรมฐานแล้วให้ระลึกถึงอดีต เมื่อครั้งที่ฉันเพิ่งพบหลวงพ่ोजรัญ และได้มีโอกาสกราบท่านเป็นครั้งแรก เมื่อเดือนมกราคม ๒๕๓๐ เดิมฉันไม่เคยรู้จักท่านมาก่อนเลย ฉันได้กราบท่านโดยเพื่อนแนะนำให้ฉันนิมนต์หลวงพ่ोजรัญอีกองค์หนึ่ง ให้ไปสวดมนต์งานทำบุญวันเกิดของแม่ฉัน ปีนั้นท่านอายุ ๘๖ ปี (ภายหลังเสียชีวิตเมื่ออายุ ๙๑ ปี) ฉัน และพี่ๆ น้องๆ รวมกันจัดงานทำบุญวันเกิดแม่ของฉันในปีนั้น ฉันนิมนต์พระ ๘ องค์ เป็นพระเจ้าอาวาสรวมแล้ว ๗ วัดด้วยกัน จากเชียงราย นราธิวาส โคราชและสิงห์บุรี ฉันนิมนต์หลวงปู่ บุคดา และพระมหาทอง วัดกลางชูศรี พร้อมแะนิมนต์หลวงพ่ोजรัญ วัดอัมพวัน สมัยนั้นฉันก็เป็นผู้หนึ่งที่ชอบทัวร์วัด กราบพระอรหันต์ตามวัดจังหวัดต่างๆ เราจะไปกันเป็นกลุ่ม เป็นคณะประมาณ ๕ - ๖ คน มีคุณมาลีรัตน์ จริญญา นนท์ เป็นผู้นำวันที่พวกเราไปนิมนต์หลวงปู่ บุคดา ตอนกลับเพื่อนๆ บอกให้แะนิมนต์หลวงพ่อ “พระครูภาวนาวิสุทธิ์” วัดอัมพวัน พวกเพื่อนฉันยังพูดไม่แน่ใจว่าจะนิมนต์ได้ เพราะโดยปกติหลวงพ่อบ้านมีกิจในวัดมาก ท่านไม่ค่อยรับนิมนต์ออกนอกสถานที่นักหรอก ฉันกับเพื่อนๆ ก็เลยลองเสี่ยงดู ผลปรากฏว่าท่านรับนิมนต์ พวกเราทั้ง ๕ คนดีใจมาก วันที่ทำบุญวันเกิดแม่ฉัน เราทำที่บ้านน้องชายฉัน พอเสร็จพิธีฉันได้นิมนต์หลวงพ่อบ้านไปเหยียบบ้านฉันเพื่อเป็นสิริมงคล ท่านก็เมตตาไปให้ ทั้งที่ฉันเพิ่งรู้จัก และกราบท่านเป็นครั้งแรก ปกติแล้วฉันไม่ค่อยกล้านิมนต์ไปบ้านฉัน สาเหตุเพราะสามีฉันเขาไม่ค่อยชอบพระสงฆ์ เขาเป็นคนจีน เขาเติบโตจากประเทศจีนในสมัยประธานเหมาเจอตุ้ง ไม่นิยมไหว้พระสงฆ์ หลวงพ่อบ้านได้เข้าไปกราบพระพุทธรูปในห้องพระของฉัน ท่านพบเห็นรูปเตี้ยฉัน ซึ่งท่านเสียชีวิตแล้ว ฉันเอารูปท่านตั้งบูชาอยู่ หลวงพ่อบ้านเอ่ยปากถามฉันว่า รูปนี้ เป็นอะไรกับโยม ฉันบอก เตี้ยของดิฉันเจ้าคะ ท่านก็ไม่ว่าอะไร เพียงแต่เอ่ยปากชวนให้ฉันไปที่วัดเข้าปฏิบัติกรรมฐานปฏิบัติธรรมถ้ามีเวลา

แต่ก่อนบ้านฉันนี้ ไม่ค่อยสุขสบายเท่าใดนัก สาเหตุเพราะสามีของฉันเป็นคนเจ้าอารมณ์ มักโกรธ ขี้บ่น เวลาโกรธชอบเอ็ดอะไรเสียงดัง ปิด-เปิดประตูดังโครมคราม ส่วนลูกชายคนเดียวของฉัน ก็เป็นหัวแก้วหัวแหวนที่ไม่ค่อยยอมฟังเสียงพ่อบ้านฉัน ฉันต้องรับหน้า รับการะ ทั้งพ่อทั้งลูก และแบกภาระทั้งหมดในบ้าน ด้วยปัญหาอันหนักอึ้ง ดังนั้นพอหลวงพ่อบ้านฉันก็หาโอกาสไปกราบท่านที่วัดในเวลาต่อมา และก็นิมนต์ท่านให้แะบ้านฉันในเวลาที่ท่านมีกิจนิมนต์เข้ากรุงเทพฯ

ฉันยังจำได้ มีอยู่คราวหนึ่ง ท่านเข้ากรุงเทพฯ และได้แวะที่บ้านฉัน ในตอนนั้นมีวันชัยเป็นคนขับรถ และมีพี่เสนอติดตามไปด้วย สามิของฉันกำลังซ่อมรถของเขายู่ ธรรมเนียมนิสัยของเขาถ้ามีพระสงฆ์มาที่บ้าน เขาจะเดินเลียงออกจากบ้านไปทันที

วันนั้นเขาซ่อมรถยังไม่แล้วเสร็จ พี่เสนอทักทายเขา และก็เสนอให้วันชัยช่วยซ่อมรถให้ สามิฉันก็ตกลง ฉันยังรู้สึกแปลกใจอยู่ เพราะโดยปกติแล้ว เขาจะไม่ยอมให้ใครไปยุ่งงานที่เขากำลังทำอยู่เลยและจะยังไม่ชอบใจเอามากๆ ถ้าเพื่อนที่เคยชวนฉันไปวัดที่บ้าน บางคนโดนไล่ก็มี

เคยมีอยู่ครั้งหนึ่ง หลวงพ่อท่านแวะที่บ้านฉัน ขณะที่พวกเราพี่น้องกำลังสนทนากับท่านอยู่ ซึ่งก็มีพี่ผู้เกียรติ พี่ประเทือง พี่เสนอ พร้อมตัวฉันและลูกชายนั่งอยู่ด้วยกัน จู่ๆ สามิฉันก็เดินลงมาจกชั้นบน ในมือเขากำธนบัตรประมาณ ๕ หมื่นบาท เขามายืนอยู่ข้างหน้าหลวงพ่อ และพูดกับท่านว่า พระมาแล้วช่วยอะไรได้ เอาพระมาบ้านทำไม พระช่วยอะไรได้ ไอนี้ชี้ช่วยได้ พร้อมทั้งแบมือให้หลวงพ่อดู เงินที่กำมิดี้จะช่วยได้ พี่ชายฉัน กับมนัสลูกชายฉันต้องช่วยกันกระซิบบอก “หลวงพ่อครับใจเย็นๆ เขาอะอะไรววยววย เดียวก็หาย หลวงพ่อ ใจเย็นๆ นะครับ” ฉันเห็นหลวงพ่อนั่งนิ่งเฉย พร้อมกับเคาะกล็องยานัตถ์กับมือของท่านเบาๆ (ตอนนั้นท่านยังนั่งคยอยู่) ตัวฉันเสียวอีก ใจสั่น มือเย็นเฉียบ กลัวเขาจะอาละวาดก็กลัว เกรงใจหลวงพ่อก็คด้วย สักพักก็ดิยเขาก็เดินขึ้นเรือนไป ท่ามกลางความโล่งอกของทุกคน

ลูกมนัสกราบหลวงพ่อบว่า “สงสารแม่ผม ต้องรับภาระทุกอย่าง ทั้งหนัก ทั้งเบา ผมก็ยังเรียนไม่จบ หลวงพ่อช่วยแม่ผมที ผมแอบเห็นแม่ผมร้องไห้บ่อยๆ ถ้าหลวงพ่อบช่วยให้บ้านผมสงบ เป็นสุขได้ และแม่ผมไม่ต้องร้องไห้แล้วละก็ พอบผมเรียนจบ ผมจะบวชแทนคุณท่าน” เสียงหลวงพ่อบถามว่า ชื่อบ้านนี้ใครเป็นคนตั้ง ฉันก็ตอบหลวงพ่อบว่า “ดิฉันตั้งเองเจ้าคะ” ใช้ชื่อย่อของนามสกุลตั้งเป็นชื่อบ้าน “บ้านพันธ” ท่านสั่งว่า ไปเปลี่ยนเสื่อใหม่โยม เอาชื่อนามสกุลเต็มๆ เลขนะ “บ้านพันธศุภร” จะได้หมดพันระภาระหนักๆ เสียที ลูกมนัสรีบปากกับท่านว่าจะจัดการให้เรียบร้อยในวัน

ปี พ.ศ. ๒๕๓๑ ลูกมนัสเรียนจบมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ ลูกบอกกับฉันในคืนหนึ่งว่า “แม่ครับ ผมจะบวชให้แม่นะครับ ฉันมองหน้าลูก ไม่ค่อยแน่ใจนัก เพราะขณะที่เขาเป็นนักศึกษา ลูกก็ยวกลับบ้านดึกๆ อยู่บ่อยๆ ฉันเคยเตือนลูกว่า อย่ากลับดึกนักนะลูก ขับรถกลางคืนดึกๆ แม่เป็นห่วง” เขาตอบ “ครับแม่”

อยู่มาวันหนึ่ง ฉันตื่นนอนตอน ๖ โมงเช้า เสียงรถแล่นเข้าบ้านมา ฉันก็ถามว่า “ลูกไปไหนมาแต่เช้า” (ตอนนั้นฉันนึกว่าลูกออกไปธุระตอนเช้ามิด) “ผมเพิ่งกลับครับแม่ ก็แม่บอบผมว่าอย่ากลับดึกๆ”

เมื่อสมัยเรียนอยู่ก็เช่นกัน ฉันถามลูกว่า “เมื่อไรเธอจะเรียนจบเสียที ๔ ปีแล้วนะ” เขาตอบกลับว่า “โธ่! แม่ครับ จะให้ผมรีบเรียนจบไปทำไมกัน ใบปริญญาเนี่ยมันกระดาษแผ่นเดียว มันเป็นเรื่องสมมุติทั้งนั้น ไม่สำคัญอะไรหรอก ผมยังเที่ยวสนุกอยู่” ฉันฟังลูกพูดแล้วถึงงั้น! เพราะดิฉันไม่มีความรู้ ไม่ได้เรียนอะไร จบแค่ ป.๔ ฉันหยิบธนบัตรใบละ ๑๐๐ บาท ชูให้ลูกดู แล้วสอนว่า “มันสิ เจ้าสิ่งนี้ก็คือเรื่องสมมุติ กระดาษแผ่นเดียวเหมือนกัน เพียงรัฐบาลรับรองว่าธนบัตรเป็นเงินที่ชำระหนี้ได้ตามกฎหมายเท่านั้น ในสังคมทุกคนต้องใช้ ถ้าลูกมันส์สัญญากับแม่ ว่าตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ลูกจะไม่ต้องการใช้ เจ้ากระดาษสมมุติแบบนี้อีกเลยแล้วละก็ ไม่ต้องไปเรียนแล้ว ไม่ต้องเอาปริญญามาให้แม่ดู แต่ถ้าเธอยังต้องการใช้ธนบัตร กระดาษสมมุตินี้อีก กลับไปเรียนให้จบเร็ว ๆ ด้วย”

ดังนั้นพ่อกับลูกจะบวชให้แม่ ฉันจึงไม่ค่อยจะแน่ใจนัก ถามลูกไปว่า “ลูกมันส์แล้วยังรักความสะอาด ความสบาย ทำอะไรๆ ได้ตามใจล่ะก็ อย่างบวชนะลูก แต่ถ้าคิดว่าลูกจะทนความลำบากได้ก็บวช เพราะการจะบวชเป็นพระที่ดีนั้น ต้องอดทน ต้องปฏิบัติตามวินัยสงฆ์ได้ บวชถึงจะได้บุญ ได้กุศล” เขาตอบว่า “ครับแม่ผมรับรองครับ ผมบอกหลวงพ่อก่อนแล้วว่า ผมจะบวช ๑ พรรษา” และเป็นจริงดังลูกพูด มันบวชเป็นพระสงฆ์ได้ ๕ เดือน

ทุกวันนี้ ฉันยังระลึกนึกถึงพระคุณของหลวงพ่อก่อน เพราะความเมตตาของท่าน ที่ท่านได้โปรดครอบครัวของฉัน ทุกวันนี้บ้านฉันจะมีแต่รอยยิ้มและเสียงหัวเราะ ฉันได้ลูกชายที่ดี รับมอบภาระ และหน้าที่แทนฉันทุกอย่าง สามิฉันเลิกบ่น ใจเย็น ไม่บ่น ไม่โวยวายเหมือนแต่ก่อน ฉันไปวัดได้อย่างสบายใจ เดียวนี้ครอบครัวฉันสมบูรณ์ มีความสุขดี มีบ้านอยู่อย่างสุขสบาย มีการค้าเป็นอาชีพของตนเอง มีลูกชายและลูกสะใภ้ที่ดี แลยังมีหลานที่น่ารักอีก ๓ คน เหตุทั้งหมดนี้ ต้องกราบขอบพระคุณหลวงพ่อก่อน ถ้าไม่ได้ท่านช่วย ฉันคงไม่สุขสบายได้แบบนี้ ดังนั้นถ้ามีโอกาสฉันจะไปวัด ไปช่วยกิจกรรมท่านเท่าที่ฉันจะช่วยให้ เพื่อตอบแทนพระคุณของท่าน トラบเท่าที่ชีวิตฉันยังอยู่

การเจริญกรรมฐานทำให้ชีวิตรุ่งเรืองได้

พันเอกหญิง วาสุณี อนันตรพิระ

สพพทานิ ธมฺมทานิ ชินาติ การให้ธรรมะเป็นทาน ชนะการให้ทั้งปวง

ข้าพเจ้าเคยได้ยินคำกล่าวเช่นนี้มานานแล้ว และเข้าใจความหมายดีพอสมควร แต่ตลอดชีวิตที่ผ่านมา ได้มีโอกาสทำทานในรูปแบบต่างๆ มากมาย ยังไม่เต็มมาถึงจุดนี้สักที จนกระทั่งได้มีโอกาสมาปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี ข้าพเจ้าจึงได้ซาบซึ้งธรรมะในข้อนี้

ข้าพเจ้ามีอาชีพเป็นพยาบาล เริ่มรับราชการตั้งแต่ปี๒๕๑๔ เป็นต้นมา โดยนิสัยใจคอจะเป็นคนเจ้าอารมณ์ ทำงานทุกอย่างด้วยความมุ่งมั่น และเป็นคนเจ้าระเบียบจนลือชื่อ งานใดที่รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชาจะต้องสำเร็จเรียบร้อยทันเวลา อะไรที่ไม่ถูกไม่ควรจะไม่ปล่อยให้ผ่านเลย ถ้าพบเห็นจะต้องเข้าไปช่วยเหลือแนะนำ บางครั้งเข้าไปช่วยทำได้อะไรก็จะทำ บำเพ็ญตนเช่นนี้มาตลอดระยะเวลา๒๖ ปี ซึ่งตลอดเวลาเหล่านั้น ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณค่าตนเองมีแต่ความเครียด ในสมองครุ่นคิดถึงแต่เรื่องงาน ปล่อยวางไม่ได้ บางครั้งเคยมีความคิดว่า ทำไมเราต้องมาแบกโลก แบกภาระทุกอย่างไว้บนบ่า อยากจะปล่อยวางบ้างก็กลัวจะเสียชื่อ เพราะทั้งชีวิตรับราชการได้ชื่อว่าเป็นคนที่ทำงานสมบูรณ์แบบ งานใดที่รับผิดชอบจะมีเคยพลาด จึงต้องรักษาไว้เรื่อยมา และก็เป็นเรื่องแปลกที่ยิ่งมุ่งมั่นก็จะยิ่งถูกเพ่งเล็ง งานใดที่ได้รับจะต้องมีข้อจำกัด ไม่เคยได้งานที่สะดวกสบายเหมือนคนอื่น ไม่จำกัดด้วยเวลาที่จำกัดด้วยบุคลากร หรือจำกัดด้วยทรัพยากร ถ้าจังหวะดวงตกจะจำกัดเสียทุกอย่าง บ่อยครั้งที่ทำงานให้หลงด้วยทรัพยากรในกระเป๋าส่วนตัวเรียกว่างานแต่ละชิ้นกว่าจะสำเร็จได้ต้องผ่านอุปสรรคเลือดตาแทบกระเด็น ที่สำคัญเป็นความทุกข์ทรมานทางใจมาตลอด ในส่วนของสามีก็เช่นกัน เขาเป็นคนใจเย็นอารมณ์ดีไม่เคยโกรธใคร มองคนในแง่ดีกว่าข้าพเจ้ามากมาย แต่ก็มิอุปสรรคในการทำงานเช่นกัน ระยะเวลาที่มีการพิจารณาเลื่อนยศเลื่อนตำแหน่งก็ดูจะติดๆ ขัดๆ เสมอมา

ช่วงเวลาที่เลวร้ายที่สุดในชีวิตของข้าพเจ้า เริ่มตั้งแต่ปี๒๕๓๕ คือ ต้องเสียบิดาไปด้วยโรคมะเร็งในต่อมนี้้ ท้อง สามีเป็นผู้อำนวยความสะดวกฯ มา๒๔ ปี ยังไม่มีโอกาสขยับ ตัวเองก็ถูกกดดันในด้านหน้าที่การงาน จนทนไม่ได้ จึงตัดสินใจขออนุญาตสามีลาออกจากราชการ ซึ่งเขาก็ตกลงยอมเพราะรู้ว่าโดนมรสุมมากมายนานตลอดเวลา ช่วงนั้นในราวเดือนมีนาคม ๒๕๔๐ ข้าพเจ้ากลับมาจากพาคณแม่ไปเยี่ยมญาติที่จังหวัดลำปาง พอดี และเป็นช่วงเวลาพักร้อน หลังจากข้าพเจ้าตัดสินใจลาออก ก็มีความรู้สึกว่าคุณค่าตนเองควรจะไปนั่งกรรมฐานเพื่ออุทิศส่วนกุศลให้คุณพ่อ เป็นการทำให้จิตใจดีขึ้น ให้ตัวเองได้มีเวลาคิดวางแผนให้กับชีวิตต่อไป จึงแวะไปที่วัดๆ หนึ่งซึ่งสอนในเรื่องกรรมฐานเช่นกัน แต่ได้รับการปฏิเสธเนื่องจากมีใช้เวลาที่ทางวัดจัดให้มีการปฏิบัติ ข้าพเจ้าแวงกว้าง แต่โดยนิสัยที่เป็นคนมุ่งมั่นตั้งใจแล้วต้องทำให้ได้ จึงนึกไปถึงหนังสือสวดมนต์ของหลวงพ่ोजรัญ ที่รุ่นน้องเคยให้มาอ่านตอนคุณพ่อป่วยและตัวเองได้นำบทสวดพาหุงม

หากฯ ของหลวงพ่อบุญมาศต่ออายุคุณพ่อได้ระยะหนึ่ง ว่าขนาดบพศวดยังให้ผลดีขนาดนี้ หากเราไปนั่งปฏิบัติที่วัดคงจะยิ่งดีมาก เท่าที่รู้มาทางด้านปฏิบัติธรรมของฆราวาสเขาก็เปิดรับทุกวันอยู่แล้ว (ปัจจุบันถ้าปฏิบัติ ๗ วัน ต้องเข้ามาในวันโกน ถ้าปฏิบัติ ๓๓ วัน ต้องเข้าในวันศุกร์) จึงหิ้วกระเป๋าไปที่วัดและตั้งใจปฏิบัติ ๗ วันโดยไม่ลังเล สามิขันธ์มาส่งแล้วให้กลับทันที นัดมารับอีกครั้งเมื่อครบ ๗ วัน ระหว่างปฏิบัติข้าพเจ้าก็พบเหตุการณ์ประหลาด สามารถระลึกกฎแห่งกรรมที่ตนเองเคยทบทวนหัวปลาคูกในสมัยเด็ก ทำให้เลิกกินปลาคูกพร้อมกับตั้งใจถือศีล ๘ ทุกวันพระ และได้ทำมาจนเท่าทุกวันนี้ (จากเรื่อง “เวลา” ในหนังสือกฎแห่งกรรมเล่ม ๑๒) ซึ่งนั่นเป็นเพียงจุดเริ่มต้นเท่านั้น

นับจากวันนั้นเป็นต้นมา ข้าพเจ้าเริ่มตั้งใจกระทำความดีละความชั่วทั้งปวง (ในให้มากที่สุด) และทำใจให้บริสุทธิ์ โดยยึดหลักคำสอนของหลวงพ่อบุญมาศไว้ในใจตลอดเวลา พยายามใช้สติกำกับจิตทุกเวลา ทุกอิริยาบถ ได้บ้างหลุดบ้าง แต่จะหลุดมากกว่าได้ อย่างไรก็ตามข้าพเจ้ารับทราบคำสอนของหลวงพ่อบุญมาศผ่านทางอาจารย์พรทิพย์ ผู้ฝึกปฏิบัติให้และจากหนังสือกฎแห่งกรรมเท่านั้น ที่จะได้ฟังจากปากหลวงพ่อบุญมาศโดยตรงๆ ยังไม่มี ด้วยศรัทธาที่เริ่มจากจุดนี้ ข้าพเจ้าจึงชักชวนลูกน้องที่ใกล้ชิดมาปฏิบัติธรรมเพื่อถวายเป็นพระราชกุศล แต่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ในวันที่ ๔-๗ ธันวาคม ๒๕๔๐ และในคืนวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๔๐ หลวงพ่อบุญมาศมาเป็นองค์ประธานในพิธีรับกรรมฐานให้พวกเรา ทั้งๆ ที่คณะของข้าพเจ้ามีผู้ปฏิบัติเพียงแค่ ๘ คนเท่านั้น ทันทีที่เห็นหลวงพ่อบุญมาศ ข้าพเจ้ามีความรู้สึกเหมือนพบคุณพ่อของตนเอง ข้าพเจ้าน้ำตาไหลจนกลั้นไม่อยู่ ต้องยกกระดาษขึ้นซับตลอดเวลา ซึ่งน้องๆ ที่อยู่ใกล้ก็แปลกใจกันทุกคน ในคำเทศนาของท่านวันนั้น แสดงว่า ท่านรู้ทุกอย่างเกี่ยวกับข้าพเจ้า โดยเฉพาะเรื่องการทำงาน และท่านยังได้กรุณาให้พรข้าพเจ้าดี เป็นพันเอกด้วย นับจากวันนั้นถึงวันนี้ ครบ ๓๖ ปีพอดี คำอวยพรของหลวงพ่อบุญมาศก็เป็นจริง ขณะนี้ข้าพเจ้าติดยศพันเอกแล้ว

ในส่วนของสามีนั่น เมื่อข้าพเจ้ากลับจากปฏิบัติธรรม ได้ชักชวนให้สวดมนต์บทพาทุงมหากาฯ ใส่บาตรทุกวันและให้ถือศีลปฏิบัติธรรมด้วย ซึ่งเขาก็ทำได้ แต่ในช่วงแรกๆ จะลืมน้อยๆ ค่อยเตือนกันว่าวันไหนเป็นวันพระ มาตอนหลังเขาจะจำได้ และบางครั้งกลับเตือนข้าพเจ้าเสียเอง ช่วงเช้าพรรษาที่ผ่านมา สามิขันธ์มีความมุ่งมั่นที่จะถือศีล ๘ อย่างเคร่งครัด วันไหนเป็นวันพระ จะตื่นแต่เช้ามาใส่บาตร และตั้งใจรักษาศีล ซึ่งทำได้ก่อนข้างตีราวต้นเดือนมิถุนายน ๒๕๔๑ ข้าพเจ้าชวนเขามารับหลวงพ่อบุญมาศ ช่วงที่ท่านมาเทศน์ให้เด็กในสถานพินิจ และคุ้มครองเด็กที่ราชบุรีฟัง หลวงพ่อบุญมาศให้พรสามิขันธ์ของข้าพเจ้าให้เป็นนายพล เราทั้งสองคนเริ่มเชื่อมั่นว่าจะต้องได้เป็นแน่ ประมาณวันพุธ สิงหาคม ๒๕๔๑ ข้าพเจ้าและคณะนำผ้าป่ามาทอดที่วัดอัมพวัน ท่านก็เรียกสามิขันธ์ว่า “ท่านนายพล” หลายครั้ง

เมื่อต้นเดือนกันยายน ๒๕๔๑ สามิขันธ์ข้าพเจ้าถูกรถบรรทุกชน รถที่ขับมาเหล็กยับเยิน ชนิดที่ทุกคนหน้ารถยุบขนาดนี้ ก็นึกว่าคนที่นั่งมาคงไม่รอด แต่สามิขันธ์และน้องที่นั่งมาด้วยกันบาดเจ็บเล็กน้อย ซึ่งใครงัก

คนละ ๑ ซึ่งเท่านั้น ข้าพเจ้ามั่นใจว่ากุศลจากการปฏิบัติธรรมของข้าพเจ้า และสามีรวมถึงบารมีของหลวงพ่ ซึ่งเป็นอาจารย์ที่เคารพของเราทั้ง ๒ คน ช่วยคุ้มครองไว้ จึงไม่ถึงกับเสียชีวิต ข้าพเจ้าโทรศัพท์ แจ้งข่าวให้ หลวงพ่อทราบ ท่านได้กรุณาแผ่เมตตาให้สามีด้วย หลังจากเกิดเหตุราว ๒ อาทิตย์ สามีของข้าพเจ้าก็ได้รับ พระราชทานเลื่อนยศเป็นพลตรี ข้าพเจ้ายังได้นำเครื่องหม้ายสมาให้หลวงพ่อเจิมเพื่อเป็นสิริมงคล หลังจากนั้น ข้าพเจ้าก็นำลูกน้องมาปฏิบัติธรรมเพื่อถวายเป็นพระราชกุศลต่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอีกครั้ง ในวันที่ ๓ - ๖ ธันวาคม ๕๑ และได้ฟังเทศน์ของหลวงพ่ ซึ่งท่านกล่าวถึงผลที่เกิดกับผู้ปฏิบัติธรรมฐานอย่าง ตั้งใจจริงคือ

๑. จะเป็นผู้มีกิริยามารยาทเรียบร้อย นุ่มนวล มีสัมมาคารวะ พุคจาสุภาพอ่อนหวาน จะไปก็ลาจะมา ก็ไหว้

๒. จะมีความกตัญญูทวดเวที่ต่อบิดามารดา ครูอุปัชฌาย์อาจารย์ รวมถึงรู้คุณประเทศชาติ สถานที่ และบุคคลที่เคยช่วยเหลือเรามา

๓. จะเป็นผู้ที่เคารพผู้อาวุโส รู้จักเลียงทางให้กับผู้หลักผู้ใหญ่ มี ๒อิน พบคนเฒ่าคนแก่หรือ พระสงฆ์ก็จะยกมือไหว้ ไม่เดินผ่านเลย

๔. เป็นคนซื่อสัตย์ ไม่คดโกงและจะละอบายมุขทุกอย่าง ไม่ทำในสิ่งที่ไม่ถูกต้องไม่ดีไม่งาม

๕. เป็นผู้ที่เสียสละ ช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ ไม่เอาเปรียบผู้อื่น

๖. เมื่อตนเองปฏิบัติได้ผลดี จะชักชวนคนในครอบครัว คนใกล้ชิดสนิทสนมให้มาปฏิบัติตาม เพื่อให้ได้ผลอย่างทีตนประสบบ้าง

๗. จะไม่อิจฉาริษยา หรือไม่โลภอยากได้อะไรมากไปกว่าที่มีอยู่แล้ว

ทั้งหมดที่กล่าวมานี้ ข้าพเจ้าประจักษ์แก่ใจว่าเป็นความจริง เพราะตลอดเวลาและทุกอิริยาบถ พวกเราจะพยายามสำรวมระวัง และนึกถึงคำสอนของหลวงพ่เสมอ เป็นการใช้สติกำกับจิต นับจากวันเริ่มฝึกปฏิบัติมาจนถึงวันนี้ เพียงปีกว่าเท่านั้น ข้าพเจ้าและคนใกล้ชิดได้รับอานิสงส์จากการปฏิบัติธรรม เป็นความสุข และความดีงามในจิตใจมากมาย ซึ่งส่งผลให้ชีวิตของข้าพเจ้า และสามีประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน และครอบครัว ที่สำคัญที่สุด ข้าพเจ้าได้พ้นจากกรรมที่ทำงานซึ่งมีปัญหามากมายมาสู่ที่ซึ่งสบายใจกว่า ได้ทำงานที่ตนรัก และไม่ต้องขัดแย้งกับผู้ร่วมงาน แล้วไม่ต้องลาออกจากราชการอีกด้วย ซึ่งในยุค IMF นี้ หากลาออกอาจจะมีปัญหาอื่นตามมาอีกมากมาย ทุกคนที่ใกล้ชิดข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าการปฏิบัติธรรมที่ตั้งใจอย่างแท้จริง สามารถร่นระยะเวลาของการใช้หนี้กรรมลงได้ ข้าพเจ้าจึงได้อธิษฐานจิตไว้ว่า ชีวิตที่เหลืออยู่ จะอุทิศให้กับการเผยแพร่ธรรมะตามแนวสติปัญญาที่หลวงพ่ได้สั่งสอนข้าพเจ้า และลูกศิษย์ทุกคนในทุกรูปแบบที่ทำได้ เพื่อเป็นการตอบแทนคุณของพระพุทธศาสนา ที่เป็นหลักยึดเหนี่ยวจิตใจของข้าพเจ้าตลอดมา และเพื่อทดแทนพระคุณของอาจารย์คือ หลวงพ่อจรรณู ให้ได้ชื่อว่า เป็นศิษย์ที่ดีของท่านคนหนึ่ง

บทความนี้ข้าพเจ้าเขียนขึ้นเพื่อถวายเป็นเครื่องสักการะแด่**“หลวงพ่ोजรัญ”** พระอาจารย์กรรมฐานองค์แรกของข้าพเจ้า เนื่องในวาระครบรอบวันเกิดปีที่๗๑ เพื่อให้ทุกท่านได้รับรู้ว่าตลอดเวลาที่ผ่านมาท่านอาจารย์ได้กรุณาให้ธรรมะเพื่อเป็นทานแก่มวลมนุษย์นับหมื่นนับแสนคนมาแล้ว ท่านได้ชี้แนวทางที่ถูกต้องดิงามให้ลูกศิษย์เดินมาเป็นเวลานาน วันข้างหน้าหากพวกเราช่วยกันเผยแพร่วรรณธรรมในทางที่ถูกที่ควรจะไม่เป็นการอกตัญญูต่อครูบาอาจารย์หรือ เราจงมาช่วยกันพัฒนาจิตใจ และเสกคนให้เป็นคนเหมือนดังเจตนาของหลวงพ่อก และเพื่อจรรโลงธรรมะของพระพุทธเจ้าที่ว่า **“สัพพทานํ ธมฺมทานํ ชินาติ การให้ธรรมะเป็นทาน ชนะการให้ทั้งปวง”** โดยทั่วหน้ากันเถิด

อานิสงส์การสวดพุทธคุณ และ พาหุงมหากา

สุดา นรวางสถานนท์

บทนำ

ข้าพเจ้าเป็นผู้ที่สนใจธรรมะตั้งแต่วัยเด็กจำความได้ว่าเมื่อวัยเด็ก ก่อนนอนข้าพเจ้าได้สวดพุทธคุณ (อิติปิโสฯ) ทุกวัน จนแม่หลายครั้งที่ฝันเห็นสิ่งน่ากลัว ข้าพเจ้าก็ได้สวดพุทธคุณในฝัน และพบว่าทุกครั้ง ที่สวด (ในฝัน) ข้าพเจ้าสามารถเหาะได้ และผ่านพญานาคขึ้นทุกครั้ง นั่นเป็นเพียงสิ่งที่เกิดในวัยเด็ก และทุกครั้ง ที่ข้าพเจ้ามีเรื่องเสียใจใดๆ ข้าพเจ้าจะเดินเข้าห้องนอน ซึ่งเป็นห้องพระ แล้วก็นั่งสวดมนต์ทุกครั้งไป แล้วข้าพเจ้าก็หายทุกข์ จากนั้นมา ข้าพเจ้าชอบหาหนังสือที่มีประวัติพระปฏิบัติปฏิบัติชอบอ่าน เช่น หนังสือโลกทิพย์ ข้าพเจ้าซื้ออ่านเป็นประจำอยู่หลายปี จากที่เริ่มชีวิตการทำงานหลังเรียนจบแล้ว ข้าพเจ้าอ่านประวัติพระต่างๆ ก็เกิดความศรัทธาในการปฏิบัติวิปัสสนาเป็นที่สุด อยากพบครูบาอาจารย์ที่แนะนำให้ถูกทาง แต่ก็ไม่เคยพบ ได้แต่ลองปฏิบัติตามคำสอนของหลวงพ่อดังๆ เช่นหลวงปู่แหวน จากหนังสือ แต่ก็ไม่เคยปฏิบัติสมาธิมาจนจนมาวันหนึ่งเมื่อปี ๒๕๓๗ ข้าพเจ้าได้ย้ายมาทำงานในบริษัท แห่งหนึ่ง ข้าพเจ้าได้พบคุณปริชญ์ จงวัฒนา ผู้บังคับบัญชา ท่านได้พูดเรื่องธรรมะกับพนักงานที่นั่งร่วมโต๊ะอาหารกับท่าน ข้าพเจ้าได้ยินก็รู้สึกดีใจว่าเราได้พบช่องทางที่ไฝหามาตลอดชีวิตแล้ว จึงได้กล่าวคำขออนุญาตพี่พี่ด้วย ซึ่งคุณปริชญ์ท่านก็ได้เมตตาอนุญาต เมื่อข้าพเจ้าทราบที่ท่านได้จัดโครงการธรรมะสำหรับผู้บริหาร ที่ยุวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทยฯ ข้าพเจ้าก็ขออนุญาตเข้าปฏิบัติธรรมด้วย ก็ได้แนวทางและข้าพเจ้าก็ได้ชักชวนสามี และลูกสาวของข้าพเจ้าเข้าปฏิบัติด้วยในครั้งต่อๆ มา ๒-๓ ครั้ง เป็นเวลา ๒-๓ ปีติดต่อกัน จากนั้นข้าพเจ้ารู้สึกว่าการปฏิบัติธรรม ทำให้ข้าพเจ้ามีจิตใจละเอียดอ่อนมากขึ้น มีความเมตตามากขึ้น โดยเฉพาะเรื่องโทสะนั้นข้าพเจ้าได้ลดลงมาก และมีความเข้าใจผู้อื่นมากขึ้น ซึ่งเดิมข้าพเจ้าก็เป็นผู้ที่มีความเมตตาเป็นพื้นฐานอยู่พอสมควร แต่การปฏิบัติที่ผ่านมา สอนให้ข้าพเจ้าเย็นมากขึ้นกว่าเดิม ออกถึ้น ข่มอารมณ์ร้อนได้มากขึ้น และข้าพเจ้าซาบซึ้ง และเข้าใจในคำสั่งสอนของพระพุทธองค์ ซึ่งเป็นคำสั่งสอนที่นำมาใช้ได้กับชีวิตประจำวันของทุกคน เป็นวิทยาศาสตร์ที่เป็นเหตุและผลที่พิสูจน์ได้ จากนั้นมาในปี ๒๕๓๘ ข้าพเจ้าได้มีโอกาสดูรายการธรรมะของโทรทัศน์ช่อง ๓ ซึ่งหลวงพ่ोजรรณได้แสดงธรรม ข้าพเจ้าก็ไปเล่าให้คุณปริชญ์ พี่ พี่ จึงได้ทราบว่าคุณปริชญ์ ก็เป็นศิษย์ของหลวงพ่อกคนหนึ่ง จึงขอให้ท่านพาข้าพเจ้ามากราบนมัสการหลวงพ่อก จากนั้นมาจนถึงปัจจุบันข้าพเจ้าก็ถือโอกาสมาเฝ้าสนทนาจากหลวงพ่อกบ่อยๆ ข้าพเจ้าจะมาสัปดาห์เว้นสัปดาห์ บางครั้งก็มาติดๆ กัน ทุกครั้งที่มา ข้าพเจ้าได้รับเมตตาจากพี่เสนาและคุณสมประสงค์ และทุกคนด้วยดี ข้าพเจ้าขอถือโอกาสนี้ ขอบคุณทุกท่านที่อำนวยความสะดวกแก่ข้าพเจ้าแต่ละครอบครัวตลอดมา

เหตุการณ์ที่ ๑ (หลวงพ่อกรักษาโรค)

ในปี ๒๕๓๘ ช่วงปลายๆ ปี สามีข้าพเจ้ามีอาการปวดบริเวณสะบักด้านซ้าย ปวดจนร้องกรวยคราง และอาละวาดหงุดหงิด ข้าพเจ้าพาไปโรงพยาบาลเพื่อรักษาหลายเดือน หมอให้ข้าพเจ้าพักผ่อนที่บริเวณต้นคอ

โดยบอกว่ากระดูกทับเส้นประสาท รักษาอยู่หลายเดือนอาการทุเลาบ้าง แต่บางครั้งก็เป็นมากขึ้นอีก ข้าพเจ้าได้รับคำแนะนำให้พบแพทย์อีกท่านหนึ่ง ก็ได้รับการรักษาโดยทนาย และนิตยา จนกระทั่งมีโรคแทรกซ้อน เพราะยาที่รักษากระดูกมีผลต่อกระเพาะ ก็รักษาโรคกระเพาะต่อ จนวันหนึ่งปลายปี ๒๕๓๕ ข้าพเจ้าได้เล่าให้พี่เสนาฟังว่าสามีมีอาการเจ็บป่วยอย่างไร มีอาการหนึ่งซึ่งไม่เคยพบว่าเป็นพฤติกรรมของสามี ตั้งแต่แต่งงานกันมาก็ไม่เคยเป็น เพราะสามีเป็นคนเรียบร้อย ไม่ชอบออกไปเที่ยวนอกบ้าน แต่เมื่อเจ็บป่วยครั้งพี่ สามีข้าพเจ้ามักต้องการออกนอกบ้าน โดยเฉพาะยามวิกาล และจะออกไปด้วยอาการเหมือนคนคลุ้มคลั่ง เช่น มักพูดว่า ปล่อยไปเถอะคงไม่หายแล้ว บางครั้งพูดเหมือนสิ่งเสียด ทำให้ข้าพเจ้าและลูกสาวไม่มีความสุขเลย ไม่พูดจากับใครๆ บางครั้งข้าพเจ้าเห็นว่าเขากำลังมีอาการปวดหลังมากๆ ก็ขึ้นไปททายา พูดให้เขากลายกังวลกับอาการทุกขเวทนาที่เป็นอยู่ ก็โดนตวาดออกมาหลายครั้ง ข้าพเจ้าก็ลุ่มใจมาก มาหาหลวงพ่อบ่อยครั้งแต่ก็ไม่เคยเอ่ยปากถามใคร จนครั้งหนึ่งพูดให้พี่เสนาฟัง ก็ได้รับความอนุเคราะห์จากพี่เสนาแนะนำให้เอายาไปบัวของหลวงพ่อบ้างไปดื่มกิน ข้าพเจ้าก็ทำตาม จากนั้นจนถึงวันนี้อาการต่างๆ ได้หายไปหมด คงเหลือเฉพาะอาการปวดหลังบ้างเล็กน้อย และไม่เป็นตลอดเวลาเหมือนครั้งก่อนๆ สามีข้าพเจ้าบอกว่าทุกครั้งที่เราเข้าไปในกุฏิหลวงพ่อบ้าง จะรู้สึกสบายใจ และอาการปวดหายไปตั้งแต่เริ่มมาหาหลวงพ่อบ้างตอนแรกๆ นั่นก็เพราะได้รับเมตตาบารมีของหลวงพ่อบ้าง

เหตุการณ์ที่ ๒ (อานิสงส์การสวดพุทธคุณ)

“สวดพุทธคุณ ทำอายุบวชหนึ่ง” ที่หลวงพ่อบ้างสอน บอกญาติโยมทุกครั้งที่ท่านเทศน์สั่งสอน เพราะมีตัวอย่างมากมาย ที่ประสบความสำเร็จจากการสวดพุทธคุณตามที่หลวงพ่อบ้างสอน เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับข้าพเจ้าซึ่งจะเล่าต่อไปนี้เป็นบทพิสูจน์ที่เกิดขึ้นกับตัวข้าพเจ้าที่รู้ว่ นั่นคืออานิสงส์ที่ได้รับมา

เดือนธันวาคม ๒๕๔๐ ก่อนถึงวันเกิดข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามีความรู้สึกว่าจะมีอะไรสักอย่างเกิดขึ้นกับครอบครัวเราและสิ่งนั้นเป็นสิ่งรุนแรง ช่วงปลายเดือนธันวาคมนั้นเป็นวันคล้ายวันเกิดข้าพเจ้าจึงได้เตรียมทำบุญวันเกิด และได้มาขอพรจากหลวงพ่อบ้าง ซึ่งวันนั้นข้าพเจ้าได้รับเมตตาจากหลวงพ่อบ้างเทศน์ให้ญาติมิตร แต่เป็นการเทศน์เจาะมาที่ตัวข้าพเจ้า โดยหลวงพ่อบ้างได้เอ่ยชื่อข้าพเจ้าตลอดเวลาของการเทศน์ในวันนั้น ข้าพเจ้ารู้สึกซาบซึ้ง เกือบกลืนน้ำตาไม่อยู่ ที่ได้รับเมตตาในครั้งนี้ และครั้งนี้เองหลวงพ่อบ้างได้ สวดพุทธคุณ ข้าพเจ้าก็นำมาปฏิบัติในการสวดพุทธคุณทำอายุบวชหนึ่ง แล้วแผ่เมตตา อุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวรตามที่หลวงพ่อบ้างสอนไว้ แล้วข้าพเจ้าก็อธิษฐานว่าความรู้สึกว่าจะเกิดอะไรกับข้าพเจ้านั้น ขอบุญกุศล และเมตตาบารมีหลวงพ่อบ้างช่วยให้ผ่านพ้นไปด้วยดี อย่าได้เป็นเหตุแห่งความเสื่อมเสียแก่ข้าพเจ้าและครอบครัวเลย และแล้วหลังจากเลยวันเกิดข้าพเจ้าไปเกือบอาทิตย์ ลูกสาวข้าพเจ้าก็ขออนุญาตออกไปข้างนอกแต่เช้า โดยบอกกับพ่อแม่ว่า เขาจะออกไปทำธุระหากผลที่ออกมาไม่ดี แม้มันไม่ต้องห่วงนะ ลูกรับเหตุการณ์นั้นได้ เพราะเป็นลูกแม่ ต้องเข้มแข็งเหมือนแม่ ข้าพเจ้าได้ฟังก็อนุญาต ข้าพเจ้าคิดว่าหมายถึงเรื่องเพื่อนชาย ข้าพเจ้าก็บอกลูกไปว่า ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นหากลูกเสียใจก็มีพ่อแม่เป็นเสาหลักให้ลูกพึ่งเมื่อ

ลูกเซกกลับมา ซึ่งคำสอนที่แม่พร่ำสอนมาตลอดถูกปฏิบัติตามที่คิด แต่เมื่อลูกโตลูกก็อาจมีเหตุผลส่วนตัวที่ไม่ทำตาม หากวันนี้เหตุจะเป็นจากการทำตามความคิดของตัวเอง และยังให้เกิดความเสียใจ ก็จึงกลับมาร้องให้กับพ่อแม่เถิด (ลูกข้าพเจ้ามีความชอบพอกับเพื่อนชายคนนั้น จนกระทั่งสร้างความทุกข์ในครอบครัวหลายครั้ง ซึ่งลูกมักมองว่าพ่อแม่ก็นั่นมองเพื่อนชายในแง่ลบตลอดมา) จากนั้นข้าพเจ้าได้เรียกลูกสาวมาสอบถามว่าเกิดอะไรขึ้น ก็ได้ความว่า ลูกสาวข้าพเจ้าต้องการถามเขาว่าคบกันมานาน จะตัดสินใจอย่างไรให้มาบอกกับพ่อแม่ ข้าพเจ้าก็พอจะเดาได้ว่านั่นเกิดอะไรขึ้นบ้าง จึงบอกลูกสาวว่า ให้ติดต่อผู้ชายคนนั้นมาหาแม่อีกครั้ง โดยนัดวันให้มาก่อนถึงวันนั้น ข้าพเจ้าได้เฝ้าแต่สวดมนต์พุทธุคุณอายุบวกหนึ่งในขณะสวดมนต์จิตเป็นสมาธิมีความรู้สึกว่าคุณุศลนี้บรรเทาทุกข์ได้ และอย่าให้คนเลวได้เข้ามาอยู่ในครอบครัวเรา หากผู้ชายคนนั้นไม่ดีจริงดังที่สายตาข้าพเจ้าเห็นละก็ ขอให้อันนิสงค์ผลบุญจากการสวดพุทธุคุณนี้บันดาลให้ผู้ชายคนนั้นยอมรับความจริงกับข้าพเจ้าทุกอย่าง

จนถึงวันที่นึกได้ ก่อนเวลาที่ผู้ชายคนนั้นจะมาถึงบ้านข้าพเจ้า เรา คนพ่อแม่ลูก ก็มานั่งสวดมนต์และเตรียมพร้อมที่จะพูดกัน โดยที่ข้าพเจ้าบอกกับสามีว่าเราจะใช้วิธีสันติ ด้วยการแผ่เมตตาตามคำสั่งสอนของหลวงพ่อก่อน จากนั้นข้าพเจ้าก็ขึ้นไปห้องพระ สวดพุทธุคุณ และบทสวดกรรมเมตตาสูตร และอธิษฐานจิต ผลที่ได้คือ ผู้ชายคนนั้นพูดทุกสิ่งทุกอย่างออกมา และจบลงด้วยการก้มกราบขอโทษข้าพเจ้ากับสามี และบอกว่าที่ผ่านมาเข้าใจไปทุกอย่างด้วยความที่ไม่สนใจความรู้สึกใครๆ ทั้งนั้น เคยคิดจะชวนให้ลูกสาวข้าพเจ้าหนีจากพ่อแม่ไป เมื่อข้าพเจ้าถามถึงความบริสุทธิ์ใจของเขาว่าความต้องการที่จะแต่งงานกับลูกสาวของข้าพเจ้านั้น เขาไม่มีพันธะใดๆ จริงหรือ และจะมาจัดการเมื่อไร ชายคนนั้นก็ผลัดเป็นขอแจ้งในวันรุ่งขึ้น โดยอ้างว่าจะไปปรึกษากับแม่เขาในคืนนั้น ข้าพเจ้าจึงตกลงรับคำตอบในวันรุ่งขึ้น ในใจข้าพเจ้าขณะนั้นนึกขอบคุณหลวงพ่อก่อนที่แผ่เมตตาบารมีช่วยให้ผ่านพ้นความชั่วร้ายด้วยการสวดพุทธุคุณ และแล้วรุ่งขึ้นชายผู้นั้นก็โทรศัพท์มาสารภาพกับข้าพเจ้าว่า ขณะนี้เขาได้อยู่กินกับภรรยาเขาแล้ว ข้าพเจ้าจึงถามไปว่าเขายังเป็นลูกผู้ชายอยู่หรือไม่ ยังมีความรับผิดชอบอยู่หรือไม่ ชายผู้นั้นตอบว่าเป็นครับ ข้าพเจ้าบอกว่า ถ้ายังมีความเป็นลูกผู้ชายก็ให้รับผิดชอบกับคนที่อยู่ด้วยในปัจจุบันนี้นั้นเสีย ส่วนลูกสาวข้าพเจ้าไม่ต้องห่วงและขอไม่ให้มาพบหากันอีก จะได้ไม่สร้างบาปต่อกัน

เพราะอันนิสงค์การสวดพุทธุคุณ และเมตตาบารมีของหลวงพ่อก่อน วัตถุประสงค์ วัตถุประสงค์ที่เมตตาต่อครอบครัวเรามาตลอดนั่นเอง ที่ส่งผลให้ลูกสาวข้าพเจ้าไม่ต้องไปแต่งงานกับชายที่มีภรรยาแล้ว และจะได้ไม่เกิดทุกข์จากการแต่งงานกับชายคนนั้น ซึ่งหากไม่มีเมตตาบารมีของหลวงพ่อก่อน วัตถุประสงค์ วัตถุประสงค์ ข้าพเจ้าคงไม่มีโอกาสรู้ว่าการสวดพุทธุคุณมีประโยชน์อย่างไร และครอบครัวเราคงไม่มีความสุขแต่ปัจจุบันเราได้อันนิสงค์นี้จึงทำให้ลูกสาวข้าพเจ้ารอดพ้นจากทุกข์นั้นได้อย่างอัศจรรย์จริงๆ

จนทุกวันนี้ ข้าพเจ้าได้ยึดเอาคำสอนของหลวงพ่อก่อนมาเป็นหลักปฏิบัติในชีวิตประจำวันตลอดมา และทุกครั้งที่ข้าพเจ้าประสบปัญหา หรือความทุกข์ใดๆ ข้าพเจ้าก็จะสวดพุทธุคุณ และพาหุงมหาภาทุก

ครั้งเป็นกรณีพิเศษ โดยปกติข้าพเจ้าได้สวดมนต์ไหว้พระทุกเช้าและก่อนนอน โดยไม่มีสิ่งที่จะสวดพุทธคุณ และพาหุงมหากาด้วย

ตั้งแต่ข้าพเจ้าได้เฝ้าพระมาหลายที่ หลายองค์ ข้าพเจ้าเห็นว่าหลวงพ่ोजรัญ จสิงห์บุรี เป็นพระที่พัฒนาจิตใจคนด้วยการสั่งสอนจากการเทศน์ที่ฟังง่ายๆ เข้าใจง่าย และนำไปปฏิบัติในชีวิตประจำวันได้ดีทุกโอกาส และด้วยความมีเมตตาบารมีสูง หลวงพ่ोजรัญจึงมีเวลาพักผ่อนน้อยมาก ท่านให้เวลากับการทำงานเพื่อสาธุชนทั่วหน้า

ข้าพเจ้าขอถวายกุศล ที่ข้าพเจ้าได้สวดมนต์ตลอดมานั้น จงสำเร็จแก่หลวงพ่ोजรัญ วัดอัมพวัน .จ สิงห์บุรี ขอให้หลวงพ่อมีสุขภาพอนามัยแข็งแรง

อาณาภาพของการแผ่เมตตาของหลวงปู่

โชติก รัศมีทินกรกุล

ข้าพเจ้าประกอบอาชีพส่วนตัว โดยทำกิจการ โรงงานม้วนท่อเหล็กสังกะสี และเพิงก่อดั้งขึ้นเมื่อต้นปี ๒๕๔๐ ก่อนหน้าที่เศรษฐกิจของประเทศจะเข้าสู่ยุคตกต่ำ ซึ่งในระยะแรกของการดำเนินการนั้น ข้าพเจ้าต้องเผชิญกับอุปสรรคนานัปประการ ตั้งแต่การหาผู้ร่วมงานที่ดี การหาตลาด ตลอดจนการหาเงินทุนเพื่อให้บริษัทฯ สามารถดำเนินกิจการต่อไปได้ จนทำให้ข้าพเจ้าช้ำแท้ แต่แล้วเหมือนมีบุญมาช่วยให้ข้าพเจ้ามีสติและความมุ่งมั่นขึ้นมา เมื่อข้าพเจ้าได้มีโอกาสกราบนมัสการพระเดชพระคุณพระราชสุทธินาถมณฑล และได้มีโอกาสเข้าปฏิบัติธรรมเป็นระยะเวลา ๓ วัน ที่วัด ซึ่งภายหลังจากการปฏิบัติธรรม ข้าพเจ้าพบว่าข้าพเจ้าสามารถฝ่าฟันอุปสรรคต่างๆ ในหน้าที่การงาน ตลอดจนกิจการของบริษัทฯ ก็เริ่มดีขึ้น

แต่เนื่องจากภาวะเศรษฐกิจที่ย่ำแย่ และตกต่ำทั่วประเทศ เป็นผลให้ความต้องการสินค้าในประเทศลดลงเป็นอย่างมาก ทำให้ข้าพเจ้าต้องมองหาช่องทางตลาดในต่างประเทศ ในที่สุดข้าพเจ้าได้มีโอกาสเดินทางไปติดต่อยุโรปสินค้าให้กับบริษัท สโตน แอนด์ เว็บสเตอร์ ซึ่งทำธุรกิจก่อสร้าง อยู่ที่เมืองบอสตัน ประเทศสหรัฐอเมริกา

ในวันพฤหัสบดีที่ ๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๑ ซึ่งเป็นวันแรกของการเจรจาซื้อขาย ข้าพเจ้าได้รับแรงกดดันเป็นอย่างมาก เนื่องจากเงื่อนไขของผู้ซื้อสินค้า เช่น ค่าปรับจากการเขียนแบบ และการส่งสินค้าล่าช้า สูงถึง ๒๕% ของวงเงินสัญญา อีกทั้งผู้ซื้อได้ต่อรองราคาลงในระดับที่ต่ำมาก โดยไม่ยอมผ่อนปรน หรือข้อยกเว้นใดๆ จนข้าพเจ้ารู้สึกท้อแท้ แต่อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าต้องพยายามอย่างที่สุดที่จะให้ได้ใบสั่งซื้อดังกล่าว เพื่อให้โรงงานสามารถผลิตต่อไปได้ และไม่ต้องปลดพนักงานออก อันจะเป็นการเพิ่มภาระให้แก่สังคมอีก ในคืนแรกหลังการเจรจา ข้าพเจ้าได้โทรศัพท์หาพี่สาวของข้าพเจ้าที่กรุงเทพฯ และแจ้งปัญหาต่างๆ ให้ทราบ พร้อมกับแจ้งว่าบริษัทฯ คงไม่ได้งานจากผู้ซื้อ ดังนั้นพี่สาวของข้าพเจ้าได้โทรศัพท์ขอพรจากหลวงปู่จรัญฯ ได้โปรดแผ่เมตตา เพื่อให้ผู้ซื้อได้เปลี่ยนใจมาสั่งซื้อสินค้า และพี่สาวได้แนะนำให้ข้าพเจ้าสวดมนต์ เพื่อขอให้หลวงปู่แผ่เมตตาให้ด้วย

ในวันรุ่งขึ้นของการเจรจา ได้เกิดปาฏิหาริย์ขึ้นมาโดยผู้ซื้อได้ผ่อนปรนเงื่อนไขทั้งหมด โดยยอมลดค่าปรับจากเดิม ๒๕% เหลือเพียง ๑๐% อีกทั้งยังสัญญาที่จะจ่ายเงินมัดจำล่วงหน้าให้แก่บริษัทฯ อีกเป็นเงินกว่า ๒๐ ล้านบาท โดยไม่ต้องมีหลักประกันใดๆ ข้าพเจ้าเดินทางกลับกรุงเทพฯ ด้วยความดีใจ และสำนึกในพระคุณของหลวงปู่จรัญฯ ที่ได้โปรดแผ่เมตตาจนช่วยให้ข้าพเจ้าได้รับใบสั่งซื้อที่หลักเป็นเงินกว่า ๑๐๐ ล้านบาท ซึ่งจะช่วยให้โรงงานมีงานทำได้อีกนานหลายเดือน

ภายหลังกลับถึงกรุงเทพฯ ข้าพเจ้าเริ่มดำเนินการสั่งซื้อวัตถุดิบจากต่างประเทศที่ใช้ในงานนี้ทันที เป็นเงินกว่า ๒๐ ล้านบาท โดยหวังว่าผู้ซื้อไม่น่าจะมีปัญหาใดๆ ทั้งนี้ เนื่องจากวัตถุดิบกล่าวต้องใช้ ระยะเวลาในการผลิต และการจัดส่งเป็นเดือน หากข้าพเจ้าต้องรอเงินมัดจำจากผู้ซื้อก่อน อาจจะทำให้ทำงาน ไม่ได้ไม่ทันกำหนดการส่งสินค้า แต่เมื่อถึงเวลากำหนดชำระเงินมัดจำการซื้อสินค้า ข้าพเจ้ากลับไม่ได้รับ เงินจากผู้ซื้อ ในขณะที่วัตถุดิบบางส่วนที่ใช้ในกรผลิต ซึ่งต้องสั่งจากต่างประเทศได้มาถึงแล้ว ข้าพเจ้าเริ่มมี ความกังวลว่าผู้ซื้ออาจจะมีปัญหาจนไม่สามารถปฏิบัติตามเงื่อนไขที่ตกลงกันได้ ซึ่งจะสร้างภาระให้แก่ โรงงานเป็นทวีคูณ อันเนื่องจากต้องใช้เงินจำนวนมากในการชำระค่าวัตถุดิบที่สั่งซื้อ ดังนั้น ในวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๔๑ ข้าพเจ้าพร้อมด้วยพี่สาวจึงได้เดินทางไปพบหลวงพ่อบุญ และได้ขอให้หลวงพ่อบุญช่วย แ่เมตตาให้ผู้ซื้อได้ปฏิบัติตามสัญญาที่มีต่อกัน คือ ให้ผู้ซื้อโอนเงินมัดจำมาให้ หลังจากที่หลวงพ่อบุญ แ่เมตตา ให้ประมาณครึ่งชั่วโมง ซึ่งขณะนั้นเป็นเวลาประมาณสองทุ่ม ข้าพเจ้าก็ได้รับโทรศัพท์จากภรรยาซึ่งยังคงอยู่ ที่ทำงานว่า ผู้ซื้อได้ติดต่อขอให้ส่งคำยืนยันเลขที่บัญชี ที่จะโอนเงินมัดจำล่วงหน้ามาให้ ข้าพเจ้ารีบ กลับไปที่บริษัททันที และได้ส่งโทรสารแจ้งให้ผู้ซื้อได้ทราบ ซึ่ง ๗ วันต่อมา บริษัทก็ได้รับเงิน โอนจากผู้ ซื้อตามสัญญา คิดเป็นเงิน ๕๗๐,๐๐๐ เหรียญสหรัฐ โดยไม่ต้องใช้หลักประกันใดๆ ทั้งที่เป็นการติดต่อกัน ครั้งแรก ซึ่งข้าพเจ้าขอระลึกถึงพระคุณของหลวงพ่อบุญ ที่ได้แม่เมตตาให้กับบริษัทฯ จนบริษัทฯ สามารถผ่าน พันปัญหาต่างๆ ไปได้

และทุกวันนี้ ข้าพเจ้าได้ปฏิบัติตามที่หลวงพ่อบุญแนะนำ โศขรสวดมนต์ทุกคืน และมั่นใจเป็นอย่าง ยิ่งว่า อานิสงส์ของการทำความดี การสวดมนต์ และกรรมฐาน จะส่งผลดีต่อผู้ปฏิบัติ ตลอดจนครอบครัวของ ผู้ปฏิบัติ ดังที่ข้าพเจ้าประสบมาด้วยตนเอง

พระคุณของหลวงตา

รจนันท์ ศิริลาภอนันต์

จดหมายฉบับที่ ๑

กราบเท้าหลวงตาที่เคารพรัก

กระผมนายรจนันท์ ศิริลาภอนันต์ ลูกชายของคุณแม่ศิริพร ผมศึกษาอยู่ที่ประเทศสหรัฐอเมริกา ในการศึกษาครั้งนี้สบาย และราบรื่นกว่าปีก่อนๆ มากครับ คุณแม่ศิริพรได้สอน และเตือนให้กระผมสวดมนต์ทุกๆ คืน และกระผมก็ได้ปฏิบัติตามที่คุณแม่สอน โดยกระทำด้วยความดี จึงมีแต่คนเมตตา แม้ว่ากระผมจะประสบปัญหาต่างๆ ก็สามารรถแก้ไขได้

ในระหว่างที่กระผมเดินทางมาถึงที่สหรัฐอเมริกา นั้น ทางสายการบินได้ทำกระเป๋าหายไป ซึ่งในกระเป๋าที่มีของใช้ส่วนตัว และของจำเป็นที่กระผมได้นำมาจากเมืองไทย กระเป๋าได้หายไป ๔ วัน ซึ่งกระผมได้เตรียมใจไว้แล้วว่ากระเป๋านั้นไม่ได้กลับคืนแน่นอน เพราะคนส่วนใหญ่ ถ้ากระเป๋าหายไปเกินถึง ๓ วันนั้นมักจะไม่ได้คืน แต่ในวันที่ ๕ กระผมได้โทรไปทางสายการบินเป็นครั้งสุดท้าย กระผมได้ประสบกับเหตุการณ์ซึ่งไม่น่าเกิดขึ้นได้ คือกระเป๋าของกระผมได้ตามหาเจอแล้ว ในวันที่กระเป๋าของผมได้หายไปนั้น กระผมได้อธิษฐานให้ได้กระเป๋าคืน กระผมได้เรียนรู้ว่าการสวดมนต์นั้นดีสำหรับกระผมจริงๆ

ต่อจากนั้นกระผมได้ไปถึงโรงเรียน โรงเรียนที่กระผมเรียนอยู่นั้นเป็นโรงเรียนประจำ กระผมได้ห้องนอนที่ดีที่สุดของตึก ซึ่งตอนที่กระผมเลือกห้องนั้น ไม่ทราบว่ห้องที่กระผมได้เลือกไปนั้นดีหรือไม่ เพื่อนๆ ของกระผมได้เลือกห้องที่กระผมอยู่เหมือนกัน แต่ทางโรงเรียนนั้นได้ยกห้องนี้ให้กระผม

ความโชคดีของกระผมในปีการศึกษานี้ยังไม่หมดลงเพียงเท่านี้ครับ จุดประสงค์ที่บิดา-มารดาได้ส่งกระผมมาอเมริกา คือ การศึกษา กระผมได้ครูทุกๆ คน ที่กระผมอยากเรียนด้วยทั้งนั้นครับ คุณครูทุกๆ คน รักใคร่ และเมตตากระผมมาก คุณพ่อ และคุณแม่ปลอบปล้ำในตัวของกระผมที่ได้ทำตัวให้เป็นประโยชน์

กระผมสวดมนต์ทุกๆ คืนก่อนนอน และพกเหรียญที่หลวงตาได้มอบให้กระผม เมื่อตอนที่กระผมไปกราบลาหลวงตาก่อนเดินทาง ส่วนหินที่หลวงตาได้ปลุกเสก และมอบให้ นั้น กระผมได้เก็บไว้บนหิ้งเป็นอย่างดี

สุดท้ายนี้ กระผมขอให้หลวงตาที่เคารพรักอย่างสูง รักษาสุขภาพร่างกายของท่าน และช่วยแม่เมตตาให้มารดา บิดา ญาติมิตร พี่น้อง และตัวของกระผมให้ปลอดภัย มีแต่ความสุขกาย สุขใจ ทำแต่ความดี ทำทุกอย่างให้ประสบความสำเร็จ และสมหวังด้วยครับ

ด้วยความเคารพอย่างสูง
รจนันท์ ศิริลาภอนันต์

จดหมายฉบับที่ ๒

กราบเท้าหลวงตาที่เคารพรัก

ผมนายรจนันท์ ศิริลาภอนันต์ ลูกชายของคุณแม่ศิริพร ขอกราบนมัสการหลวงตาที่เคารพรัก ขณะนี้ผมยังศึกษาอยู่ที่ประเทศอเมริกา และโรงเรียนก็ใกล้จะจบแล้ว การศึกษาของกรรมนั้นราบรื่นดีครับ คะแนนในการสอบของหลานนั้นก็ดี และหลานรจนันท์ดีใจที่ทำให้คุณแม่ และคุณพ่อปลื้มในตัวของผม

หลานรจนันท์ยังสวดมนต์อยู่ทุกๆ คืนก่อนนอน ตามที่หลวงตา และคุณแม่ได้สอนไว้ ถึงแม้จะประสบปัญหาใดๆ ก็สามารรถแก้ไขได้ และลงเอยอย่างดี ถึงแม้ว่าบางทีกรรมอาจจะคิดว่าปัญหานั้นแก้ไขไม่ได้ ทุกๆ อย่างก็สามารถผ่านพ้นไปได้ด้วยดี หลานเอ็กเชื่อว่าการสวดมนต์นั้น ช่วยให้หลานเอ็กคิดดีขึ้น และมีสมาธิในการทำงาน

ขณะนี้กรรมกำลังเรียนเกี่ยวกับศาสนาพุทธที่โรงเรียน กรรมได้เรียนเกี่ยวกับศาสนาพุทธในเมืองไทย ญี่ปุ่น และเมืองจีน คุณครูที่สอนวิชานี้ นั้นมักจะมีคำถามเกี่ยวกับพุทธศาสนาที่ประเทศไทย กรรมได้เล่าเรื่องต่างๆ ที่ได้ยินจากคุณแม่ หรือที่อ่านจากหนังสือเกี่ยวกับหลวงตา ให้คุณครู และเพื่อนนักเรียนคนอื่นๆ ฟัง คุณครูเคยถามกรรมว่า ต้องทำอะไรจึงสามารถขึ้นสวรรค์ และไม่เกิดเจ็บตายอีก ซึ่งกรรมได้ตอบว่าต้องทำความดี กตัญญู สวดมนต์ และนั่งสมาธิ จากนั้นครูของกรรมจึงถามว่า แล้วคนที่บรรลุนั้นจะรู้ไหมว่าจะไม่เกิดแก่เจ็บตายอีก แล้วถ้าไม่เกิดแก่เจ็บตายนี้ เขาคนนั้นจะไปไหน และเป็นอย่างไร กรรมไม่สามารถตอบคุณครูได้ จึงอยากถามหลวงตา ซึ่งบางทีหลานรจนันท์ จะได้อธิบายให้คุณครู และเพื่อนๆ ฟังได้

ในสุดท้ายนี้ หลานเอ็กขอให้หลวงตาที่เคารพรัก รักษาสุขภาพของท่าน และขอให้หลวงตาช่วยแผ่เมตตาให้มารดา บิดา พี่น้อง ญาติมิตร และหลานรจนันท์ ด้วยครับ หลานขอขอบพระคุณ ที่หลวงตาช่วยดูแล และคุ้มครองคุณแม่และครอบครัวของกรรม หลานรจนันท์ จะกลับประเทศไทยวันที่ ๒ มิถุนายนนี้ และหลานจะไปวัด เพื่อจะกราบนมัสการหลวงตาด้วยตัวของกรรมเองครับ

ด้วยความเคารพอย่างสูง
รจนันท์ ศิริลาภอนันต์ (เอ็ก)

มาปลูกกล้วยกินกล้วยช่วยชีวิต

สมพร เรื่องสี่ขาตีวีระ

ขึ้นหนอ...ขึ้นหนอ...อ้อ...ขึ้นหนอ
รอแล้วรอ...ขึ้นหนอ...อ้อ...ขึ้นหนอ
ขึ้นแล้วรอ...รอแล้วขึ้น...อ้อ...ขึ้นหนอ
รอแล้วรอ...อ้อ...ขึ้นหนอ...รอ...สติ

ขาสั้นสั้น..หัวสั้นสั้น..อะไรหนอ
ขึ้นแล้วรอ...รอแล้วขึ้น...ฟื้นสติ
ฉันจะเดินแล้วหนอ...สมาธิ
รีบมาซิ...เดินด้วยกัน..ในวันนี้

ขึ้น...ขึ้น...ขึ้นหนอ...อ้อ...ขึ้นหนอ
สติล้อ...ขึ้นหนอ... “หนอ” ...รีบหนี
สติตาม...ขึ้นล้อ...ก็รำวี
สติดี...สติแตก...กระจุยกระจาย

เรียก “สติ” มาสยบ สงบเงียบ
ดูเรียบเรียบ แต่ยาก ลำบากหลาย
ขึ้น โอนเอน... โคลงเคลง...จนตาลาย
ขึ้นหนอ...คล้ายเสาหลัก ปักขี้เลน

แค่ขึ้นหนอ...ก็แทบล้ม...จมลงปลัก
มักขลุกขลัก..เขระขระ...อย่างแสนเจ็ญ
กว่าจะอย่างช้ายขวา...น้ำตากระเซ็น
มันล้าเค็ญ จริงหนอ...ขึ้นหนอ...เออ

พอขึ้นได้ ใจก็ปลื้มลิ้มทุกขเจ็ญ
“สติ” ฝนอยากขึ้นอยู่เลยเฉย
ไม่อยากก้าว ไม่อยาก่างทุกอย่างเลย
“สติ” เอ๊ย กลับมาเถอะ...อย่าเลอะเถื่อน

รู้หนอ...รู้หนอ...พอ อย่างก้าว
ทางสายยาวกว้างไกลนั้น ไร่เพื่อน
ใจหัวนั้นหัว เหวดหวาด ประสาทเดือน
เริ่มเลอะเดือนอีกแล้วหนอ...อ้อ...อารมณ์

ขวาย่างหนอ...ซ้ายย่างตามไปสามก้าว
ร้อนผะผ่าว ก้าวไว เกินใจข่ม
พอกลับหนอ...กลับหนอ...กลับชานชม
พาลจะลึกลงนอนด้วยอ่อนใจ

พอลงนั่งตามกำหนดของบทบาท
“สติ” ขาด ตามต่อขอเริ่มใหม่
ค่อย ค่อยยุบ...ค่อยค่อยพอง...ดูท้องไป
จำ “หนอ” ไว้ให้แม่นเป็นแก่นธรรม

หายใจออกท้องแฟบว่า...ยุบหนอ...
ท้องไม่ร่อ...พองเป่งเบ่งน่าขำ
บอกให้พอง...มันกลับผลุบ...ผลุบเข้ากรรม
ท้องเข้ากรรม..ไม่เชื่อดูให้รู้ไป

แก่พองยุบ...ผลุบผลุบโผล่...ไอ้โฮสนุก
นั่งนั่งดู...ขึ้นขึ้น...เดิน พอเพลนไฉน
แก่กำหนด ยุบ-พอง ...ท้องกะใจ
วุ่นชะไม่...มีสติ...จะครองตน

“กรรมฐาน” เรื่องกล้วยกล้วยเห็นด้วยไหม
ไซ้ไม่ใช่...ลองทำดูจะรู้ผล
สามวันแรก...กินกล้วยดิบ...กระซิบตน
ห้าวันพ่น...กินกล้วยสุช...ทุกข์ค่อยคลาย

เรื่องกล้วยกล้วย...ช่วยกายจิตพิชิตโรค
บำบัดโรคทุกข์ภัยให้ห่างหาย
มาปลุกกล้วยกินกล้วย...เถิดหญิงชาย

ปลูกเป็นนายชีวิตพิชิตกรรม

“เรา” ไซ้ “เรา”

เมื่อมี “เรา” ก็ต้องมีที่อิงเกาะ
จึงต้องเพาะความเป็น “เรา” ทั้งเก่าใหม่
“เรา” คนเดียว หรือสองคนเป็นต้นไป
“เรา” แคไหน ก็ของ “เรา” ต้องเข้ากัน

“เรา” จึงใหญ่เท่า “เรา” จะใฝ่ฝึก
“เรา” จึงฝึกตัว “เรา” ให้ใฝ่ฝืน
“เรา” จึงกล้า “เรา” จึงบ้าสู้ฝ่าฟัน
เพื่อ “เรา” นั้นใหญ่ยิ่งกว่าสิ่งใด

“เรา” ยิ่งใหญ่ “เรา” ยิ่งทุกข์ทุกขณะ
“เรา” ยิ่งละ “เรา” ใหญ่ยิ่งกว่าสิ่งไหน
“เรา” ยิ่งวาง “เรา” ยิ่งเห็นความเป็นไป
“เรา” นี้ไซ้ไรไซ้ “เรา” อย่าง “เรา” คิด

เลิกยึด “เรา” เกาะ “เรา” ตาม “เรา” เกิด
“เรา” อย่าเกิดความเป็น “เรา” ตามเผาจิต
“เรา” อย่าให้ความเป็น “เรา” เผาชีวิต
“เรา” อย่าคิดว่า “เรา” ไซ้ “เรา” เอย....

สติปลาเป็นว้ายเห็นปลาตาย

ดูง่ายง่ายแต่ก็ยากลำบากยิ่ง
จะรู้จริงก็ต้องฝึกไซ้ฝึกฝืน
อารมณ์จิตดูสวยงาม ตามถาววัน
เหมือนใจฉัน ไหลนองสองฝั่งธาร
ไหลเรื่อยเรื่อยเหมือนชีวิตลือละล่อง

มันเที่ยวท่องเพลินใจในสงสาร
ปลาเป็น... เป็นสติเข้าจัดการ
หยุดฟุ้งซ่านหลังงามตามอารมณ์

ขวัญเจ้าเอ๊ย..จงกลับมาสู่ขวัญ
อย่าเหิน ไกลไกล ให้ใจจม
รู้เถิดหนอ...เวลา...หาอาจม
มาห่อหุ้มจิตเราเข้าทุกที

ว่ายทวนกลับมาสู่ฝั่งของสังขาร
“กรรมฐาน” จะช่วยใจให้สุขศรี
ยากเพื่อง่าย...ง่ายกลับยาก...ลำบากมี
ตรองดูซิ...เป็นปลาตาย...ง่ายนิดเดียว

ด้วยแรงรัก และห่วงใยจากดวงวิญญาณคุณแม่

พันเอกสรรเพชร พานิช

เนื่องด้วยแรงรักและห่วงใยจากดวงวิญญาณของคุณแม่นี้ เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริงในครอบครัวของ กระผม กล่าวคือ เมื่อวันที่ ๒๑-๒๓ ธ.ค. ๔๑ ที่ผ่านมา คุณแม่ทองฮ้อย อารุณี อายุ ๘๕ ปี ซึ่งเป็นมารดา ของ ดร.วลัย พานิช ภริยาของกระผม (เป็นอาจารย์ที่คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย) ได้เกิดป่วย อย่างกะทันหันโดยมิได้คาดคิดมาก่อน ในเช้าของวันที่ ๒๑ ธ.ค. ๔๑ เด็กที่รับใช้ในบ้านชื่อ เตี้ย ได้ไปคูที่ ห้องคุณแม่ทองฮ้อย ว่าทำไมวันนี้ไม่ลุกเข้าห้องนี้ ตามที่เคยทำเป็นประจำทุกวัน(เวลาประมาณ ๐๕.๓๐ น.) ก็พบว่าคุณแม่นอนห้อยเท้าลงจากเตียงนอน และลุกไม่ขึ้น จึงได้บอกกับอาจารย์วลัยว่า คุณยายคงจะ ไม่ไหวแล้ว กระผม และอาจารย์วลัยก็ลงไปดู พิจารณาแล้วเห็นว่าคงจะเป็นอาการทางสมองแน่นอน เพราะ ประสาทสั่งการที่สมองเกิดผิดปกติ ไม่ทำงาน กระผมจึงได้โทรศัพท์ติดต่อขอคำแนะนำจาก พอ.นพ. กฤษฏา ดวงอุไร ว่าอาการของคุณแม่นี้น่าเป็นห่วง ไม่สามารถลุกขึ้นได้ ขอให้ช่วยประสานกับแพทย์ที่ โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้าให้ด้วย วันพรุ่งนี้ จะพาคุณแม่มาพบกับแพทย์ กระผมจึงบอกให้อาจารย์วลัยแจ้ง ให้น้องชาย(นายศักดิ์ อารุณี) ทราบในวันที่ ๒๑ ธ.ค. ๔๑

ดังนั้นเช้าของวันอังคารที่ ๒๒ ธ.ค. ๔๑ กระผม ภริยา และน้องชายจึงได้นำตัวคุณแม่ไปรักษาที่ โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า แพทย์ได้ตรวจ และวินิจฉัยฟิล์มจากการเอ็กซเรย์ จึงทราบว่าจะมีอาการ ทางสมองแน่ ต้องทำ MRI แต่เครื่องที่จะทำเกิดเสีย ทำงานไม่ได้ต้องรอไปก่อน จึงต้องนำตัวคุณแม่ กลับไปพักรักษาตัวอยู่ที่บ้านก่อน และเอาขาที่แพทย์สั่งมาให้รับประทาน แต่แล้วอาการของคุณแม่กลับทรุด ตัวเร็วกว่าเดิมน่าเป็นห่วงมาก

ในวันพุธที่ ๒๓ ธ.ค. ๔๑ เวลา ๑๘.๐๐ น. กระผม และน้องชายจึงต้องนำคุณแม่ไปตรวจเช็คด่วน ที่ห้องฉุกเฉิน ที่ตึกคุณหญิงประภาศรี โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า เนื่องจากมีอาการไข้ และหนาวสั่นไป ทั้งตัว จึงให้รับประทานยาก่อนไปโรงพยาบาล พอไปถึงโรงพยาบาลอาการไข้ของคุณแม่เกิดหายเป็นปกติ นายแพทย์เวรที่เข้วารที่ตึกคุณหญิงประภาศรีในขณะนั้น ก็ได้ตรวจเช็คร่างกายพบว่าปกติไม่เป็นไร จึงให้ กลับบ้าน และเดินทางกลับในเวลา ๒๒.๐๐ น. โดยรถยนต์ของกระผม และมีเด็กรับใช้ชื่อ เตี้ย นั่งไปด้วย ในระหว่างเดินทางกลับบ้านคุณแม่ทองฮ้อยได้พูดคุยกับกระผม คุยๆ แล้วไม่เป็นอะไร คุณแม่ยังได้สอบถาม เส้นทางกลับบ้านว่า กลับเส้นทางนี้ทุกวันหรือ กระผมก็ตอบไปว่าไม่กลับ เพราะทางนี้โดยปกติรถติดเป็นประจำ กระผมใช้ทางอื่น เมื่อถึงบ้านแล้วอาการไข้กลับมาเป็นอีก ทางลูกๆ ได้ให้ยาแก้ไข้รับประทานที่ไม่ สามารถจะทำให้ไข้ลดลงได้ อาจารย์วลัยและน้องชายได้พยายามจนสุดกำลัง เอาผ้าชุบน้ำอุ่นมาเช็ดตัวคุณแม่ เพื่อทำให้ไข้ลด และยังนอนเฝ้ากันทั้งกลางวันกลางคืน แต่อาการคุณแม่ก็ทรุดลงเรื่อยๆ จนในที่สุดได้ นำตัวคุณแม่เข้าไปตรวจ MRI ที่โรงพยาบาลในวันศุกร์ที่ ๒๕ ธ.ค. ๔๑ ตั้งแต่เช้า ๐๗.๐๐ น. และได้

เจาะเลือดก่อนเข้าไปตรวจ MRI คุณแม่ยังสติดี ระหว่างที่รอทำ MRI อยู่ที่หน้าห้อง MRI ได้ศึกษ
สมเด็จย่า นั้น คุณแม่เอาเขียนอาหารที่รับประทานเข้าไปออกหมด มีใบหน้าที่อิดโรยหมดแรงหน้าซีดขาวไม่
มีสีเลือด กระผมต้องให้น้องชายเฝ้าอยู่และกระผมไปซื้อน้ำ มาให้บ้วนปาก เป็นจังหวะพอดีได้มีโอกาสพบ
กับ พ.อ.นพ. กฤษฏา ดวงอุไร ในบริเวณนั้น ก็ได้เห็นอาการคุณแม่อย่างชัดเจนว่า ต้องเป็นอาการทาง
สมองแน่นอน พ.อ.นพ. กฤษฏา บอกว่าวันนี้จะพยายามหาห้องให้ แต่เนื่องจาก พ.อ.นพ. กฤษฏา คิด
ราชการสอนหนังสือ ที่โรงพยาบาลรามาริบัติ จึงติดต่อกันไม่ได้ กระผมจึงต้องมอบให้น้องชายภริยานำคุณแม่
แม่กลับบ้าน ตอนเวลา ๐๕.๓๐ น. และในเย็นวันนี้เองก็เกิดอาการอย่างเดิมอีก คือ เป็นไข้ กินอาหารไม่ได้
ต้องให้น้ำ นมทางหลอด สภาพโดยทั่วไปแย่มาก

รุ่งเช้าวันเสาร์ที่ ๒๖ ธ.ค. ๔๑ ตลอดทั้งวันมีอาการที่เกิดมากขึ้น คือ มีอาการไข้สูงไม่ลดลง เริ่มกิน
อาหารไม่ได้แล้ว กระผมกับอาจารย์วัลย์ และน้องชายจึงตัดสินใจนำตัวคุณแม่ส่งโรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า
อีก ออกจากบ้านในเวลา ๑๘.๐๐ น. ถึงโรงพยาบาลในเวลา ๑๙.๐๐ น. ในขณะนั่งรถมาคุณแม่ยังมีสติอยู่
ได้สวดมนต์ตลอดเวลาจนมาถึงโรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า คุณแม่มีอาการหนาวสั่น ต้องนอนรถเข็นพาไป
เอ็กซเรย์ที่ห้องฉุกเฉินฯ อาจารย์วัลย์ และน้องชายอยู่ใกล้ๆ คอยดูอาการอยู่ข้างๆ เติงนอนที่โรงพยาบาล
พระมงกุฎเกล้า คุณแม่มีอาการหนาวสั่นตลอด เมื่อแพทย์ได้ให้น้ำเกลือต่อมาก็เริ่มไม่รู้สึกตัวมีอาการช็อค
ต้องคอยดูอาการคุณแม่ที่โรงพยาบาลถึง ๐๑.๐๐ น. และได้ห้องพักรักษาหมายเลข ๖๒๔ ดึกสมเด็จย่า โดยมอบ
ให้น้องชายนอนเฝ้าเป็นเพื่อนคุณแม่ เข้าเวลา ๐๘.๐๐ น. อาจารย์วัลย์ก็มาผลัดเปลี่ยนเวรเฝ้าพยาบาลคุณแม่
ครั้นถึง ๐๕.๐๐ น. นายแพทย์เวรและคณะได้มาตรวจอาการ พบว่าคุณแม่ทองย้อยได้เสียชีวิตแล้ว เพราะ
หัวใจหยุดเต้น และความดันไม่ขึ้น ลดลงถึงศูนย์ กระผมและอาจารย์วัลย์ได้นั่งเฝ้าอยู่ที่ห้อง ๖๒๔ อยู่นาน
เพื่อวางแผนจัดงานศพ เห็นว่าควรรดน้ำศพในวันจันทร์ที่ ๒๘ ธ.ค. ๔๑ เวลา ๑๕.๐๐ น. และเริ่มสวดพระ
อภิธรรมศพที่วัดโสมนัสสวรวิหาร กระผมจึงเริ่มติดต่อด่วนโสมนัส เขตป้อมปราบ กทม ได้ศาลา ๓ ต่อมาก็
เริ่มโทรศัพท์แจ้งให้ญาติรับทราบ และกลับขึ้นไปที่ห้องพักรักษา ๖๒๔ อีกครั้ง ก็ชวนอาจารย์วัลย์ออกไปหารื้อ
นอกห้อง ไปนั่งที่โซฟาหน้าลิฟท์ชั้น ๖ ก็พบว่ามิกลินโซขมาผ่านตรงหน้าของกระผมและอาจารย์วัลย์ และ
มิกลินอับๆ อย่างไม่ถูก กระผมมีสติทราบได้ทันทีว่าเป็นดวงวิญญาณของคุณแม่ทองย้อยแน่นอน
กระผมจึงได้กล่าวออกมาว่า กระผมจะรักอาจารย์วัลย์ และจะดูแลอาจารย์วัลย์ให้ดีเท่ากับที่คุณแม่ ที่เลี้ยงดู
อาจารย์วัลย์มา และจะดูแลลูกๆ ของกระผมให้มีการศึกษาที่สูง และเป็นฝั่งเป็นฝาในอนาคต ขอให้ดวง
วิญญาณของคุณแม่อย่าได้เป็นห่วงเลย พอพูดเสร็จปรากฏว่ามิกลินที่อับๆ ที่อยู่ข้างหน้าก็หายไป แสดงว่าคุณ
แม่รับรู้แล้ว และกระผมก็ได้บอกให้ต้อ (นายศักดิ์ อาวุธ) รีบไปเอาเสื้อผ้ามาให้คุณแม่ ด้วยแรงอะไรไม่
ทราบมาตลอดใจให้กระผมดำเนินการเกี่ยวกับการแจ้งการตขจำหน่ายชื่อจากโรงพยาบาลและสำนักงานเขต
ราชเทวี ตลอดจนถึงของศาลา จัดการเพื่อบำเพ็ญกุศลที่วัดโสมนัสสวรวิหาร ได้เสร็จเรียบร้อยภายในวันเดียวกัน

อนึ่ง ก่อนที่จะเกิดเหตุการณ์การจากไปของคุณแม่ทองย้อยนั้น กระผมได้ฝันเห็นเป็นภาพนิมิตขึ้น เมื่อวันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๔๑ เวลา ๐๓.๐๐ น. ว่าคุณน้ำคลองรัฐ อิศรางกูร ณ อยุธยา ที่เสียชีวิตแล้ว ได้นั่งรถมาพร้อมกับญาติผู้ใหญ่ฝ่ายมารดาของกระผม และมีผู้ติดตามอีก ๒ คน ล้วนเป็นญาติผู้ใหญ่ทางมารดาของกระผม มาพูดคุยกับคุณแม่ทองย้อย เพียงท่านเดียวที่นั่งอยู่ที่หน้าบ้าน ในความฝัน(บ้านในความฝันมีต้นไม้สารอยู่หน้าบ้าน) เมื่อพูดคุยจบคุณน้ำคลองรัฐ อิศรางกูร ณ อยุธยา ก็เดินหนีแล้วขึ้นรถกลับโดยไม่พูดคุยกับใครๆ และในขณะนั้นก็มีคุณพ่อฉันท์ อารุณี ที่เสียชีวิตไป ๔ ปีแล้ว ขึ้นอยู่ที่ต้นสาระ แอบดูคุณแม่ทองย้อย กระผมจึงถามว่า ทำไมไม่ไปหาคุณแม่ทองย้อย โกรธกันก่อนที่จะเสียชีวิตหรือ คุณพ่อฉันท์ ท่านพยักหน้ารับ จากวันนั้นก็เป็นเวลา ๘ เดือน จนถึงวันที่คุณแม่ทองย้อยเสียชีวิต เมื่อตื่นขึ้นมากระผมก็มาเล่าให้คุณแม่ทองย้อยฟัง ท่านก็นั่งหัวเราะ คล้ายๆ จะไม่เชื่อเรื่องความฝันของกระผม การที่กระผมจะรู้เรื่องเทพนิมิตต่างๆ นี้มาตลอดหลายๆ เรื่องก็เพราะว่า กระผมได้ปฏิบัติธรรม คือ การสวดมนต์ไหว้พระ การถือศีล การทำบุญทำทาน การทำบุญชนิดต่างๆ เช่น ทำบุญการบวชพระชาวเขา การสร้างศาลาพักศพ การร่วมสร้างพระอุโบสถ การสร้างศาลาการเปรียญ การทำบุญตักบาตร การทำบุญ การบำเพ็ญในสิ่งที่ดีงามที่กระผมได้ปฏิบัติตามคำสั่งสอนของหลวงลุงจรัญ วัดอัมพวัน จสิงห์บุรี ยิ่งการสวดมนต์ไหว้พระนั้น ได้กระทำและปฏิบัติตั้งแต่ปี ๒๕๐๕ เพราะคุณพ่อกระผมคือ พล ต. วสันต์ พานิช อดีตท่านเคียบราชการที่ศูนย์การทหารปืนใหญ่ จ. ลพบุรี ได้พากระผมไปฝากกับพระเดชพระคุณหลวงลุงจรัญ เมื่อครั้งกำลังสร้างอุโบสถ และเคยมาปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน สิ่งต่างๆ ที่ดีๆ ในการปฏิบัติตัว กระผมได้จดจำไว้และนำมาปฏิบัติในชีวิตของกระผมตลอดมา ทำให้เกิดภาพนิมิตบอกเหตุการณ์ล่วงหน้า

หลังจากเสร็จงานพระราชทานเพลิงศพคุณแม่ทองย้อย เมื่อวันที่อาทิตย์ที่ ๓ ม.ค. ๔๒ รุ่งขึ้นวันจันทร์ ๔ ม.ค. ๔๒ อาจารย์วัลย์และน้องชายก็ต้องไปลดยังคารคุณแม่ทองย้อยกันสองคน ส่วนกระผมไม่อาจจะไปร่วมได้ ด้วยสาเหตุมีการเปลี่ยนแปลงลดยังคารจากเดิม จะทำในจังหวัดปทุมธานี แต่กลับมาเปลี่ยนเป็นจังหวัดชลบุรี กระผมไม่สามารถราชการได้ทัน เนื่องจากผมมีหน้าที่รับผิดชอบต่อจากผู้อำนวยการกองนโยบายและแผน สำนักบริหารทรัพยากร สำนักงานปลัดบัญชาทหาร และผู้อำนวยการกองฯ ได้ลาพักร้อนไม่อยู่ด้วย กระผมจำเป็นต้องรักษาการแทน เป็นไปตามคำสั่งที่กำหนดไว้ จึงเป็นภาระอาจารย์วัลย์ และน้องชาย ซึ่งมีญาติ และเพื่อนของน้องชายร่วมเดินทางไปด้วย ส่วนกระผมก็ได้อธิษฐานขอให้ดวงวิญญาณคุณแม่ทองย้อยไปสู่สุคติ

นับตั้งแต่วันที่ ๔ ม.ค. ๔๒ เป็นต้นมาจนถึงวันที่ ๒๒ ม.ค. ๔๒ กระผมได้กลืนตัวคุณแม่ตลอดเวลา อบอวลส่งกลิ่นขึ้นมาข้างบนห้องนอนของกระผมตลอดทุกวัน จากบริเวณห้องนอนของท่าน ที่ใกล้กับห้องน้ำ ชั้นล่าง สิ่งเหล่านี้ทำให้ผมมีความสงสัยยิ่งนัก จนในที่สุดกระผมได้มีโอกาสได้พบกับผู้ศักดิ์ของอาจารย์วัลย์ที่เป็นอิสลาม คือ อาจารย์เชาวลิต สุโลมานดี เป็นนิสิตปริญญาโท คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อาจารย์ เชาวลิต สุโลมานดี สอนหนังสืออยู่ที่โรงเรียนบางปรกอกพิทยาคม ถนน

สุขสวัสดิ์ กทม เป็นผู้สามารถติดต่อควงวิญญานคุณแม่ทองย้อยได้ และทราบว่าคุณแม่ห่วงใย รักใคร่ อาจารย์วัลย์ผู้เป็นลูกสาวมาก และห่วงใยหลานๆ ๒ คน ได้แก่เด็กหญิง เพ็ญจันทร์ พานิช(รุ่ง) และ ค.ช. โกศล พานิช (นท) มากเช่นกัน และได้บอกอาจารย์วัลย์จะไม่สบายและจะมีปากเสียงกับกรรมเกี่ยวกับบุตรชาย คือ ค.ช.โกศล จะไปทำให้เพื่อนต้องบาดเจ็บถึงกับเลือดตกยางออกทีเดียว กรรมบอกผ่านอาจารย์เขาวลิตไปว่า คุณแม่ไม่ต้องห่วง ซึ่งคุณแม่ได้เข้าใจเจตนาของกรรม และคุณแม่ได้บอกผ่านมาทางอาจารย์เขาวลิตฯ ให้ทราบว่าจะไปจากบ้านเลขที่ ๒๕๖/๑ ซอยวิภาวดี ๔๒ เพื่อไปอยู่ในโลกแห่งวิญญานในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๕ ตรงกับวันพุธที่ ๓๑ มี.ค. ๔๒ เวลา ๐๖.๐๐ น. กรรมและอาจารย์วัลย์จะทำบุญบ้านดังกล่าวในวันอาทิตย์ที่ ๒๘ มี.ค. ๔๒ เวลา ๐๗.๐๐ น. เพื่ออุทิศผลบุญให้กับทวด เจ้าที่เจ้าทาง แม่นางไม้ และควงวิญญานที่อยู่รอบๆ บ้านให้ได้รับส่วนกุศลนี้ด้วย จึงให้อาจารย์เขาวลิตถามคุณแม่ว่า ต้องการพระสงฆ์ที่จะมาสวดพระพุทธมนต์ในวันนั้น จะให้นิมนต์ที่วัดไหน ปรากฏว่าคุณแม่ต้องการให้นิมนต์พระสงฆ์ ได้แก่ พระธรรมเมธาภรณ์ (พระมหาอัมพร), พระปริยัติกวี (พระมหาประสงค์) และพระครูวินัยธร (วันชัย) จากวัดราชบพิตรสถิตมหาสีมาราม

ชีวิตในวาระสุดท้ายของคุณแม่ทองย้อย

หลังจากสามี (คุณพ่อฉันท) ได้เสียชีวิตลง เมื่อ ๒ มิ.ย. ๓๖ เป็นต้นมา ท่านได้มาอยู่ดูแลหลานๆ ที่บ้านของกรรมตั้งแต่ปี ๓๗ จนถึงปี ๔๑ รวมระยะเวลา ๔ ปีเต็ม อีกทั้งท่านก็ยังเป็นผู้ช่วยเหลือกิจการในบ้าน และงานครัว คุณแม่ได้แนะนำสั่งสอนการทำอาหารเป็นประจำให้กับเด็กที่รับใช้ในบ้านชื่อต้อย จนสามารถทำอาหารได้บ้าง คุณแม่มีโรคประจำตัว คือ โรคความดันและเบาหวาน ต้องกินยาควบคุมมาเป็นเวลาหลายปี แต่ยังไม่ไปงานสังคมนับปะเพื่อนฝูง ญาติ อยู่เสมอ เมื่อเข้าสู่วัยชราภาพ อายุ ๕๕ อย่างเข้า ๘๖ ปี ก็ได้เด็กรับใช้คนนี้ช่วยพยุงเข้าห้องน้ำ เมื่อโรคได้กำเริบขึ้นละอาการทรุดลงเรื่อยๆ พาไปหาหมอแต่ก็ช่วยอะไรไม่ได้ วาระสุดท้ายก็ต้องจากไปอย่างไม่มีวันกลับ ซึ่งเป็นไปตามกฎแห่งกรรม เกิด แก่ เจ็บ ตาย เป็นสิ่งที่หนีไม่พ้น บรรดามิตรสหายลูกหลานก็ได้ดำเนินการไปตามประเพณีได้นำเงินที่ได้จากการร่วมทำบุญแบ่งเข้ามูลนิธิและบำรุงพระพุทธศาสนา พร้อมทั้งจัดอธิษฐานให้คุณแม่จงไปสู่สุคติ ด้วยผลบุญที่ทำไป ขอให้ลูกหลานจงอยู่อย่างมีความสุข เหตุการณ์ได้ผ่านไปเป็นปกติ ไม่ปรากฏวิเวกล่วงหน้าให้รู้ว่า อะไรจะเกิดขึ้นในบ้านที่เคยอยู่ รุ่งๆ ก็เกิดเหตุการณ์ต่างๆ ดังกล่าวขึ้น กรรมได้รายงานเหตุการณ์ให้หลวงลุงช่วยประมาณ ๒ ครั้ง (๒๕ มี.ค. ๔๒ และ ๘ มี.ค. ๔๒) เหตุการณ์ต่างๆ ผ่อนคลายลงมาตามลำดับ ซึ่งพอจะสรุปให้ทราบดังต่อไปนี้

เหตุการณ์ครั้งที่ ๑ วันพฤหัสบดีที่ ๒๑ มี.ค. ๔๒ มิใช่เป็นความฝัน แต่เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตอนกลางคืนซึ่งเราทุกคน หมายถึงกรรม ภริยา และลูกๆ ยังไม่หลับ เพราะเตรียมให้ลูกดูหนังสือสอปลได้ เวลาประมาณ ๒๐.๐๐ - ๒๑.๐๐ น. ก็มีกลิ่นตัวของคุณแม่ทองย้อยลอยโชยมาอยู่บริเวณหน้าห้องนอน กรรม

เลขบอกอาจารย์วัลย์ พร้อมด้วย ค.ญ.เพ็ญจันทร์ ออกมานั่งคุกเข่าหน้าห้องนอน กระผมก็พนมมือเริ่มกล่าว คำพูดลอยๆ ขึ้นมาว่า คุณแม่ครับ กระผมทราบว่าคุณแม่มา กระผมหวังว่าจะได้รับของที่กระผมทำบุญไป และขอให้คุณแม่มีความสุขกาย และใจในกายทิพย์ อาจารย์วัลย์ก็กล่าวในใจบอกคุณแม่ว่า ดีมากแล้ว ขอเชิญคุณแม่ไปนอนพักผ่อนในห้องนอนของคุณแม่ข้างล่าง หลังจากนั้นก็นัดคุณแม่ก็หายไปอยู่ในห้องนอนคุณแม่ข้างล่าง ภริยากระผมจึงได้ตะโกนถามเด็กรับใช้ว่าช่วยดูซิคุณแม่อยู่ในห้องหรือยัง เด็กเข้าไปดู ก็พบว่าคุณแม่อยู่ในห้องนอนเรียบร้อย ก็ตอบกลับไปว่าอยู่เรียบร้อยแล้ว

เหตุการณ์ที่ ๒ ตอนกลางวันของวันที่ ๒๒ ม.ค. ๔๒ เด็กรับใช้ได้นอนหลับฝันว่าคุณยายมาฝากบอกขอบคุณผู้พันและอาจารย์วัลย์ และบอกสิ่งให้หลานๆ ทั้ง ๓ คน ให้ตั้งใจเรียนหนังสือ และในช่วงตอนเย็นเวลาประมาณ ๑๙.๐๐ น. เด็กรับใช้ได้กลิ่นตัวคุณแม่ยักที่เก้าอี้นั่งและกลิ่นในห้องนอนแรงมาก จึงได้บอกว่าวันนี้ผู้พัน และอาจารย์วัลย์ รุ่ง และ นท ไปชมคอนเสิร์ตที่หอประชุมจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และเมื่อผู้พันและอาจารย์วัลย์ถึงบ้านเรียบร้อยแล้ว เด็กรับใช้ก็รายงานให้ทราบ

เหตุการณ์ที่ ๓ เวลาประมาณ ๐๔.๐๐ น. ของวันที่ ๒๕ ม.ค. ๔๒ กระผมได้ฝันว่าดวงวิญญาณของคุณแม่ทองฮ้อยเดินเข้ามาในห้องนอนของกระผม และถือถุงเสื้อผ้าเข้ามาด้วย ๒ ถุง มากองที่ฝาผนังด้านในห้องนอนของกระผม ในฝันผมกำลังนอนอยู่บนที่นอน คุณแม่พูดว่าอย่านี้กว่าแม่จะเข้ามาในห้องนอนไม่ได้นะ พูดเสร็จแล้วก็เอามือยาวจะมาบีบคอกระผม กระผมตั้งสติได้โดยใช้คาถาของหลวงปู่จรัญแผ่เมตตาไป ทันใดนั้นดวงวิญญาณคุณแม่ทองฮ้อยก็ตั้งมือกลับแล้วหันหลังกลับออกไปนอกประตูห้องนอนตรงไปที่ห้องน้ำข้างบนเสร็จแล้วก็เดินออกจากห้องน้ำใหม่ และเป็นเวลาเดียวกันที่เด็กรับใช้เดินขึ้นมาข้างบน คุณแม่กลายเป็นผู้หญิงสาวเข้ามาในห้องนอนของกระผมใหม่อีก พร้อมด้วยอารมณ์ดีไม่โกรธ กระผมเลยแผ่เมตตาไปอีกครั้ง ก็พอดีตกใจตื่น จากเหตุการณ์ที่ฝันในครั้งนี้ กระผมมีความคิดว่าดวงวิญญาณของคุณแม่ คงจะอยู่ที่บ้าน และมีความปรารถนาที่จะได้เสื้อผ้าใส่แน่ วันนั้นกระผมก็นำอาหารไปถวายพระที่วัดเบญจมบพิตร กทม. และเรียนปรึกษากับพระสงฆ์ ท่านได้ให้คำปรึกษาและแนะนำให้ทำสังฆทานพร้อมสร้างพระพุทธรูป กระผมจึงซื้อเครื่องสังฆทานดังกล่าวจากร้านค้าที่สหกรณ์พัฒนา มาทำในวันเดียวกันเสร็จแล้วก็เดินทางไปหาอาจารย์วัลย์ที่คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และได้มีโอกาสพบกับอาจารย์เชาวลิต ผู้สามารถเข้าถึงดวงวิญญาณคุณแม่ทองฮ้อยได้ สอบถามก็ได้ทราบว่าคุณแม่มีความหวังใยรักใคร่อาจารย์วัลย์และหวังใยหลานๆ คือ ค.ญ.เพ็ญจันทร์ (รุ่ง) และ ค.ช.โกศล(นท)ตลอดจนได้บอกถึงเหตุการณ์ให้ทราบล่วงหน้าว่าอาจารย์วัลย์จะป่วยไม่สบายหลานชายจะทำเรื่องเดือดร้อน จะทำเพื่อนถึงกับเลือดตกยางออก ทำให้อาจจะเกิดผิดใจกันระหว่างพ่อกับแม่ได้ จะต้องทะเลาะกันอย่างรุนแรงได้ ทางอาจารย์เชาวลิตได้ให้กระผม และภริยาไปขอต่อองค์พระอินทร์ ที่บริเวณอมรินทร์พลาซ่า จะมีรูปองค์พระอินทร์อยู่ ให้ไปขอพรจากพระองค์ท่านโดยด่วน กระผมกับอาจารย์วัลย์ก็เลยไปขอพรท่าน เพื่อให้ดูแลเด็กชายโกศลให้ว่านอนสอนง่าย และเชื่อฟังพ่อแม่เป็นที่เรียบร้อยแล้ว เมื่อวันที่ ๒๕ ม.ค. ๔๒ และ อาจารย์

เขาวลิตฯ ได้ส่งกระแสจิตนี้ ให้ดวงวิญญาณคุณแม่ลวดแรงกดดันที่รุนแรงลงได้ระยะหนึ่ง แต่อย่างไรก็ตาม กระทบก็ไม่ต้องทำให้คุณแม่มีความห่วงใย ยึดติดกับครอบครัวของกรรมมากเกินไป เนื่องจากอยู่กันคน ละภพแล้ว กระทบต้องการให้ดวงวิญญาณของคุณแม่ พร้อมทั้งจะไปอยู่ในที่ซึ่งควรจะไป กระทบจึงได้เขียน จดหมายขึ้นกราบนมัสการหลวงลุงจรัญ ขอความเมตตาจากท่านประสงค์จะขอให้ดวงวิญญาณคุณแม่ ทองย้อยได้ไปปฏิบัติธรรม ก่อนที่จากไปสู่โลกแห่งวิญญาณสภาวะใหม่ที่สูงขึ้น เพื่อที่จะให้ดวงวิญญาณ ของคุณแม่ทองย้อยหลุดพ้นจากสิ่งทีห่วงใย ไม่ต้องยึดติดสิ่งต่างๆ ให้ละวางเสียที

วันที่ ๒๕ ม.ค. ๔๒ กระทบได้ทำบุญโดยนำอาหารไปถวายเพลพระสงฆ์ที่กุฏิ ๓๒ วัดเบญจมพ บิตร (ทั้งอาหารคาวหวาน มีทุเรียนด้วย) พอตตอนกลางคืนที่บ้านของกรรม เวลาประมาณ ๒๐.๐๐ - ๒๑.๐๐ น. ก็ได้กลิ่นทุเรียนหอมทั้งห้องนอน(เป็นห้องที่ใช้แต่งตัวไปทำงานและอยู่ตรงกับห้องนอนคุณแม่เมื่อมีชีวิตอยู่) ก็แสดงว่าคุณแม่ได้รับของทำบุญทุกอย่างที่กรรมทำไปแล้ว เพื่อความแน่ใจว่าใช่หรือไม่ กระทบจึงไปเรียกอาจารย์วลัย มารับทราบกลิ่น ซึ่งอาจารย์วลัยก็ยอมรับว่าใช่แน่นอน ได้กลิ่นเหมือนกำठी กลิ่นทุเรียน เป็นกลิ่นที่แสดงว่าคุณแม่อยู่ในบ้าน๒๕๖/๑ ซอยวิภาวดี ๔๒ ตลอดเวลาอย่าง แน่นนอน เพราะขณะยังมีชีวิตอยู่ คุณแม่ชอบทุเรียนมาก

เหตุการณ์ที่ ๔ วันพฤหัสบดีที่ ๔ ก.พ. ๔๒ ได้มีสิ่งที่เกิดขึ้นในบ้านคือ ตอนเช้าประตูห้องนี้ ำเปิด ที่ ห้องนอนคุณแม่ทองย้อย มีไฟเปิดอยู่ มีคนใช้ผ้าขนหนูถูตัวและแขวนเอาไว้ กระทบ และอาจารย์วลัยได้ สอบถามเด็กเตี้ยว่ามีใครใช้ เตี้ยบอกว่าไม่มีใครใช้กระทบ และอาจารย์เข้าใจและทราบดีว่าน่าจะเป็นคุณแม่ แน่นนอน ต้องการจะแสดงให้รู้ว่า อยู่ที่บ้านไม่ได้ไปที่ไหน

เหตุการณ์ที่ ๕ วันเสาร์ที่ ๖ ก.พ. ๔๒ เช้าวันนี้อาจารย์วลัยได้ทำบุญตักบาตรตอนเช้า ปรากฏว่า ตอนเวลา ๒๐.๐๐ น. ได้กลิ่นอาหารในห้องนอน เป็นกลิ่นอาหารที่ผัดมีเครื่องแกง ก็เลยบอกอาจารย์วลัย ให้ไปทดสอบกลิ่น ก็พบว่าได้กลิ่นเช่นเดียวกันและในวันเดียวกันนี้ เมื่อเวลาเที่ยงคืน เด็กเตี้ยได้เข้าห้องนอน ของเขา (ห้องนอนของเด็กเตี้ยอยู่หน้าห้องทานอาหาร) ได้ยินเสียงคุณแม่ทองย้อยเดินมาที่ห้องทานข้าว เลื่อนเก้าอี้ และกลับไปห้องนี้ และออกไปห้องครัวข้างนอก

เหตุการณ์ที่ ๖ วันอาทิตย์ที่ ๗ ก.พ. ๔๒ เวลา ๒๒.๐๐ - ๒๒.๕๐ น. กระทบเข้าไปในห้องนอน ข้างบน มีกลิ่นดอกไม้แห้งในห้องนอน แสดงให้ทราบว่าคุณแม่อยู่ที่บ้าน

เหตุการณ์ที่ ๗ เช้าวันจันทร์ที่ ๘ ก.พ. ๔๒ กระทบ และอาจารย์วลัยนอนตื่นสาย ซึ่งเดิมเคยตื่นนอน ๐๕.๐๐ น. ของทุกวัน แต่วันนี้ตื่นนอน ๐๖.๐๐ น. ผิดเวลาไป กระทบได้ยินเสียงมีคนทูปประตูหน้า ห้องนอนเสียงดัง และมีเสียงเรียกว่า “กบ-วลัย สายแล้ว ตื่นๆ” กระทบตกใจตื่นขึ้นมา จำได้ว่าเป็นเสียงคุณ

แม่ทองย้อย เกรงว่าจะไปไม่ทันทำงาน จึงแยกรถกันไปคนละคัน ก็แสดงว่าคุณแม่ทองย้อยท่านเป็นห่วง
คอยดูแลกระผม และครอบครัว

เหตุการณ์ที่ ๘ วันอังคารที่ ๕ ก.พ. ๔๒ วันนี้อาจารย์วัลย์มอบให้กระผมนำอาหารไปใส่บาตร
ทำบุญให้คุณแม่ทองย้อย ที่วัดเบญจมบพิตร นำไปมอบให้กุฏิ๓๓ ของที่ทำบุญ ก็มีข้าว ๒ ถุง ผัดผักรั่ว
ลันเตา แองปลาตุก ข้าวเหนียวมะม่วง น้ำฝรั่ง ตอนเย็นกลับมาถึงบ้านเดี๋ยวยังไรรายงานข่าวที่ทุ่งไว้ในหม้อ
ข้าวหายไป กระผม อาจารย์วัลย์ และลูกๆ กลับมาก็อาบน้ำ และรับประทานอาหาร เมื่อเสร็จแล้วก็ขึ้นบน
ห้องนอน กระผมก็เดินเข้าห้องแต่งตัว ได้กลิ่นหอมเหมือนดอกไม้ และกระผมก็ไปตามอาจารย์วัลย์มาดมกลิ่น
ลื่น ปรากฏว่าได้กลิ่นหอมเช่นกัน

เหตุการณ์ที่ ๙ วันเสาร์ที่ ๑๓ ก.พ. ๔๒ เดี๋ยวยังได้ตื่นนอนเวลา ๐๕.๓๐ น. พอเปิดไฟ และ
ประตูบ้านก็พบสิ่งที่คาดไม่ถึงคือ ดวงวิญญาณคุณแม่ทองย้อยนั่งหันหน้าไปทางหลังบ้าน

เหตุการณ์ที่ ๑๐ วันอาทิตย์ที่ ๑๔ ก.พ. ๔๒ เป็นวันทำบุญครบ ๕๐ วัน ของการจากไปของคุณแม่
ทองย้อย ที่วัดราชบพิตร ได้ทำอาหารที่คุณแม่ชอบทุกอย่าง อย่าง เช่น น้ำยาไก่ แกงส้ม หมี่กรอบ หมูอบ ผัดผักร
รวมมิตร มีพลาสติก ฝาแกง จากร้านในวัดอัมพวัน ๒ กก. ข้าว แกงมันมัน ผลไม้ก็มี แดงโมมะละกอ
และทุเรียน ของหวานได้แก่ ไอศกรีมกะทิ วุ้นกะทิ และซ่าหริ่ม เวลา ๒๐.๒๐ น. กระผมได้เดินเข้าไปห้อง
แต่งตัวพบว่ามีกลิ่นทุเรียนตามมาที่หน้าห้อง จึงเรียกอาจารย์วัลย์ให้ไปทักคุณแม่ แล้วก็กล่าวคำพูดที่ทักไป
ว่าไม่ต้องเป็นห่วง แล้วเชิญคุณแม่ไปนอนที่ห้องนอนคุณแม่ ในเวลาเดียวกัน ด.ญ.เพ็ญจันทร์ (รุ่ง) กำลัง
แปร่งฟันอยู่ที่ห้องน้ำใกล้บันได เห็นภาพคุณแม่กำลังเดินเข้าห้องนอน

เหตุการณ์ที่ ๑๑ วันอาทิตย์ที่ ๒๑ ก.พ. ๔๒ กระผมได้ฝันเห็นไม้เท้าสีขาวและไม้เท้าของคุณแม่
ทองย้อยวางคู่กัน ทั้งๆ ที่ไม้เท้าทั้งสอง กระผมและอาจารย์วัลย์นำไปถวายพระสงฆ์ที่โรงพยาบาลสงฆ์
ถนน

พญาไท หลายวันแล้ว หลังจากคุณแม่ได้สิ้นบุญวันนี้เวลา ๒๒.๔๐ น. คุณแม่ทองย้อยได้ส่งกลิ่นตัวมาให้
ทราบ ที่หน้าห้องนอนข้างบน กระผมต้องเรียกอาจารย์วัลย์ และลูกๆ มาพบหน้าห้องนอน พูดกับคุณแม่
หลายครั้ง ไม่ยอมไป จนกระทั่งต้องพุดออกมาพบอีกครั้ง และให้รุ่งพุดจากับคุณแม่และขอพรเนื่องจาก
วันนี้ (๒๒ ก.พ.) เป็นวันเกิดของรุ่ง เสร็จแล้วขอให้คุณแม่ไปนอน กลิ่นค่อย ๆ หายไป อาจารย์วัลย์ก็เลย
ตะโกนถามเด็กว่า เด็กช่วยดูคุณแม่อยู่ในห้องนอนหรือยัง เด็กเด็กก็ดูในห้องนอนพบว่า กลิ่นตัวของคุณ
ยายอยู่ในห้องนอนแล้ว จึงได้ขึ้นไปเรียนอาจารย์ว่าคุณยายอยู่ในห้องแล้ว

เหตุการณ์ที่ ๑๒ วันอังคารที่ ๒๓ ก.พ. ๔๒ วันนี้กระผมไปปรับเงินบ้านญาติให้คุณพ่อ (พล.ต. วสันต์) น้ำตุ๋ และน้องแหม่ม และนำมาให้ที่บ้านฝั่งธนบุรี พอจากกลับมาทำงานตอนเวลาประมาณเที่ยง ไม่ทราบมีอะไรคลอใจให้เลี้ยงรถไปวัดราชบพิตร เพื่อนิมนต์พระสงฆ์มาเจริญพระพุทธมนต์ที่บ้านในวันอาทิตย์ที่ ๒๘ มี.ค. ๔๒ เวลา ๐๖.๐๐ น. เมื่อถึงวัดราชบพิตรก็มีคนออกรดพอดิมีที่จอด เมื่อกระผมเดินลงจากรถเข้าประตูวัดราชบพิตร สิ่งที่กระผมไม่เคยคาดมาก่อนก็เกิดขึ้น กล่าวคือ มีกลิ่นดอกไม้แห้งนำหน้ากระผมไปจนถึงกุฏิหลวงพี่จ้าย พระครูวินัยธร (วันชัย) พอผมรดสักครู่ก็พบท่านพระปริยัติกวี (พระมหาประสงฆ์) และพระครูวินัยธร (วันชัย) ซึ่งเดินกลับมาจากการรับกัจฉาฉันภัตตาหารเพลนอกวัด ก็ได้พูดคุยถกถกกันเรียบร้อย มอบให้หลวงพี่จ้ายเป็นผู้นิมนต์พระสงฆ์

๘ รูป มาเจริญพุทธมนต์ที่บ้านกระผม ท่านบอกให้กลับไปก่อนจะส่งข่าวให้ทราบภายหลัง “คิดว่าพระสงฆ์คงไม่มีกิจนิมนต์” กระผมก็เดินทางกลับมีกลิ่นดอกไม้แห้งนำหน้าอีก แสดงว่าคุณแม่ทองฮ้อยมากับกระผมตลอดเวลา

เหตุการณ์ที่ ๑๓ วันอังคารที่ ๒๓ ก.พ. ๔๒ หลังจากเลิกทำงาน เวลา ๑๖.๓๐ น. ก็เดินทางจากสภ.ทหารไปปรับอาจารย์วัลย์ และลูกๆ ทั้ง ๒ คน ที่โรงเรียนสาธิตจุฬาฯ ก่อนขึ้นรถที่จอดอยู่บริเวณหน้าสภ.ทหาร เมื่อเปิดประตูกลิ่นดอกไม้แห้งหอมอยู่ในรถต่างๆ ที่ในรถของกระผมไม่มีดอกไม้แห้งนำหน้าเลย จึงเกิดความสงสัยอยู่ในใจ กลิ่นดอกไม้มาได้ยังไง คงมีใครอื่นนอกจากดวงวิญญาณคุณแม่ทองฮ้อย ที่มีความหวังใจ และทราบว่ามีเรื่องเกิดขึ้นแน่นอนจึงได้ตามกระผมไปด้วย กระผมพยายามขับรถไปด้วยความระมัดระวังตลอดเส้นทางจนถึงจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และเข้าในลานจอดรถบริเวณหน้าตึก ๖ ของคณะครุศาสตร์ กระผมเห็นที่จอดรถอยู่ทางขวามือว่างก็คิดว่าจะเข้าจอด และในเวลาเดียวกับอาจารย์จรูญศรี มาดิลกโกวิท เป็นอาจารย์ภาควิชาสารัตถศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กำลังถอยรถยนต์ออกจากที่จอดรถเพื่อกลับบ้าน ส่วนผมก็ถอยรถเข้าที่จอด ดังนั้นรถที่ ๒ คัน จึงกำลังจะถอยมาหากัน คุณแม่ก็คลอใจให้ดูซ้ายที่ขึ้นอยู่บริเวณนั้นเห็น แล้วมาเคาะประตูรถกระผมทำให้กระผมหยุดรถทันที รถเกือบจะชนกัน ห่างกันแค่คืบหนึ่งเท่านั้น นับว่าเหตุการณ์ครั้งนี้คุณแม่ช่วยไว้ทัน

เหตุการณ์ที่ ๑๔ วันอาทิตย์ที่ ๒๔ ก.พ. ๔๒ เป็นวันโกน โดยปกติแล้วเวลาดวงวิญญาณคุณแม่ทองฮ้อยจะมาที่บ้านเวลา ๒๒.๔๐ น. หม่าจะหอนจากปากทางเข้ามาจนถึงประตูบ้านเป็นระยะๆ ก็แสดงว่าดวงวิญญาณคุณแม่ทองฮ้อยมาถึงบ้านแล้ว สำหรับวันนี้พิเศษกว่าทุกวัน มาแบบเงียบ แต่เวลาเดิมไม่เปลี่ยนแปลง คือเวลา ๒๒.๔๐ น. กระผมก็ออกไปยืนตรงบันไดข้างบน กระผมก็ได้ยินเสียงเปิดปิดประตูห้องนอน จึงยืนนิ่งสักพักใหญ่ แล้วเชื่อกว่าเด็กเตี้ยอยู่ที่ไหน จึงร้องตะโกนถามไป ก็ได้ยินเสียงตอบกลับมาว่า “หนูอยู่ข้างนอกค่ะ” ก็แสดงว่าที่ได้ยินเสียงดัง เปิดปิดประตูเมื่อสักครู่นี้บอกให้รู้ว่าดวงวิญญาณคุณแม่ทองฮ้อยมาแล้วนั่นเอง พอตอนกลางคืนเด็กเตี้ยอยู่ที่ว๊อ คุณแม่ทองฮ้อยก็ออกมาทักทาย โดยเอามือตบที่ไหล่ แล้วได้ยินเสียงทิ้งตัวลงที่เบาะโซฟา และในวันนี้ น้องนทได้ฝันตอนเช้ามีแต่วันอาทิตย์ที่ ๒๘ ก.พ. ๔๒ ว่า

เห็นคุณยายมานั่งเล่นที่โซฟาข้างล่าง และเรียกน้องนทไปหา นทก็เข้าไปไหว้คุณยาย และพาพี่รุ่งไปหาคุณยาย รุ่งก็ตอบว่ารู้แล้วว่าคุณยายมา

เหตุการณ์ที่ ๑๕ วันพฤหัสบดีที่ ๔ มี.ค. ๔๒ เวลา ๐๑.๐๐ น. กระทบได้นอนหลับแล้วตั้งแต่มืด ๒๑.๐๐ น. อาจารย์วัลย์ได้นั่งทำงานอยู่ในห้องนอนคนเดียวยังไม่หลับ พอเวลาดังกล่าวกระทบมีความรู้สึกว่าได้ยินเสียงหมาหอนแต่ไม่ทราบเวลา กระทบครึ่งหลับครึ่งตื่น กระทบมีความรู้สึกว่าดวงวิญญาณคุณแม่ทองฮ้อยมาแน่นอน จึงเอ่ยปากไปว่าระวังคุณแม่จะมาหา นะ อาจารย์วัลย์กำลังทำงานก็บอกว่า เอออย่างนั้น ก็เก็บงานที่ทำและนอนคิดว่า เพียงไม่ถึง ๑๐ นาที อาจารย์วัลย์ยังไม่หลับสนิทก็เกิดเหตุการณ์ขึ้น คืออาจารย์วัลย์สะดุ้งเสียงดังว่า คุณแม่มา กลัวๆ พุดได้ ๒ คำตรงเข้ามา กอด เอาเข้ามากระแทกหลังกระทบจนเจ็บ และจับกระทบขึ้นเข่าทั้งตัว และมีน้ำเสียงที่สั้นกลัวกระทบจึงขอตัวไปเปิดไฟ อาจารย์วัลย์ก็ยังมากอดอยู่ กระทบก็บอกไปว่าให้แม่เมตตาไป คุณแม่ทองฮ้อยจะได้มีความสุข กระทบต้องแม่เมตตา นำทางอาจารย์วัลย์ให้พุดตามโดยใช้คาถาของหลวงลุงจรัญแม่เมตตาไปให้ ทำให้ดวงวิญญาณคุณแม่ทองฮ้อยได้ออกไปจากห้องนอน กระทบรู้ว่าไม่มีอะไร เจตนาต้องการมาหาเท่านั้น เพราะมีความรักและคิดถึงลูก และหลานๆ ๒ คน เพราะก่อนเสียชีวิตนั้น มีความผูกพันกันมากๆ

เหตุการณ์ที่ ๑๖ วันเสาร์ที่ ๖ มี.ค. ๔๒ เวลา ๒๒.๐๐ น. มีเสียงหมาหอนรับกันจากภายนอกบ้าน และในบ้านเป็นเวลาเดียวกันที่อาจารย์วัลย์ได้พาลูกๆ ที่ ๒ คน ไปดื่มนมก่อนนอน ซึ่งปฏิบัติเป็นประจำทุกวัน ขณะที่เดินลงบันไดมานั้น ได้กลิ่นทุเรียนหอมสวนทางขึ้นบันไดบ้านก่อนจะขึ้นข้างบน ซึ่งในวันนั้น อาจารย์วัลย์ได้ทำบุญตักบาตรตอนเช้ามีทุเรียนใส่บาตรไปให้ ซึ่งเป็นของชอบของคุณแม่ ก็สรุปว่าคุณแม่ทองฮ้อยได้รับานิสงส์ผลบุญเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ท่านต้องการจะมาบอกและขอบคุณที่ทำบุญไปให้ นั่นเอง

เหตุการณ์ที่ ๑๗ วันอาทิตย์ที่ ๗ มี.ค. ๔๒ เด็กรับใช้ได้ฝันว่าคุณยายได้พุดขึ้นมานอนบนห้องนอนของกระทบ และอาจารย์วัลย์ พอมาถึงหน้าประตูห้องคุณยายก็ยกมือไหว้หน้าประตูแล้วบอกว่าขอเข้าไปห้องลูกสาวหน่อย เสร็จแล้วคุณยายก็เดินเข้าไปผ่านประตูห้องนอน ปรากฏว่าโดนผลักออกมา และล้มลงหน้าห้องนอน เด็กรับใช้จึงได้พุดคุณยายขึ้นและพาลงมานอนที่ห้องนอนของคุณยาย คุณยายก็ร้องไห้ น้ำตาไหล เสียใจที่เข้าห้องนอนไม่ได้ คุณยายต้องการไปหาอาจารย์วัลย์และหลานๆ ด้วยความรัก สาเหตุที่ดวงวิญญาณคุณแม่เข้าไม่ได้ เพราะกระทบเอาผ้ายันต์ติดไว้ด้านในประตูหลังจากวัน ๕ มี.ค. ๔๒ เป็นต้นมา เพราะอาจารย์วัลย์และลูกๆ กลัว

อนึ่ง ในคืนวันเดียวกันนี้ ลูกสาวของกระทบ(รุ่ง) ได้ฝันว่าคุณยายได้พยายามเข้ามาในห้องจนได้ แต่งกายชุดสีเขียว เป็นชุดที่ใส่ตอนรดน้ำศพถือกระเป่า และคุณยายก็ร้องไห้บอกว่าวันที่ ๓๑ มี.ค. ๔๒ ก็

หันหลังกลับ และหายไปเลย เหตุการณ์ครั้งนี้เป็นเครื่องยืนยันว่าตรงกับที่จารย์เซาวลิตศ ได้บอกไว้ เมื่อวันที่ ๒๕ ม.ค. ๔๒ ว่าคุณยายจะไปจากบ้านเลขที่ ๒๕๖/๑ นี้

เหตุการณ์ที่ ๑๘ วันจันทร์ที่ ๘ มี.ค. ๔๒ เวลา ๐๕.๓๐ น. อาจารย์วัลย์ได้ปลุกเด็กรับใช้ให้ลุกจากที่นอนข้างล่าง เด็กก็ลุกขึ้นตรงไปเปิดประตูออกไปข้างนอกบ้าน และคิดว่าจะตรงไปห้องครัว เพื่ออุ่นอาหาร ทันใดนั้นเองเมื่อเปิดประตูเห็นคุณยายนั่งเก้าอี้หันหลังให้ต่ออาการตกใจ จึงดึงประตูกลับมาตั้งหลัก เมื่อรวบรวมสติได้แล้วก็เปิดประตูออกไป พร้อมเปิดไฟนอนหน้าห้องครัว ภาพที่เห็นเป็นคุณยายดังกล่าวก็หายไป เมื่อเด็กรับใช้ได้เข้าไปในห้องครัวก็พบว่า ด้วยขามมีการหายเข้าไปเก็บในที่เก็บขามทั้งหมด ทำให้เกิดอาการตกใจอีกครั้ง และมานั่งบ่นอยู่ในใจว่าหากมีขามยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของคน เห็นที่จะอยู่ไม่ได้ ต้องขอลาออกจากบ้านนี้

พอเวลาประมาณ ๑๒.๐๐ น. ของวันเดียวกัน เด็กรับใช้ทำความสะอาดบ้านตามที่อาจารย์วัลย์สั่งกำลังเช็ดถูทำความสะอาดผนังกำแพงบ้านอยู่ ไม่รู้ว่ามีอะไรมาคลอใจทำให้เด็กรับใช้มีอาการง่วงนอน และหลับทันที ปรากฏว่าได้ฝันไปว่าคุณยายทองฮ้อยที่พูดกับเตี้ยว่าฝ้ายน้อออกได้หรือยัง เตี้ยบอกว่าเอาออกไปไม่ได้ เพราะอาจารย์วัลย์กลัวคุณยาย เมื่อตื่นที่คุณยายเข้าไปหาอาจารย์วัลย์ อาจารย์ตกใจกระโดดเข้ามากอดผู้ฝัน ทำให้เข้ามาโดนกลางหลังของผู้ฝัน ผู้ฝันเลยเจ็บตัว คุณยาย(แต่งกายชุดสีขาว) เลยบอกเด็กรับใช้ว่าเอาเถอะไม่เป็นไร เตี้ยฉันจะไปปฏิบัติธรรมจะไปบวชชีพร้าหมัน พอทำบุญบ้านแล้วฉันก็ไปแล้ว ไม่ต้องกลัว ต่อมาคุณยายได้พูดว่า เตี้ยเธอเปิดน้ำทิ้งไว้ น้ำจะท่วม เตี้ยเธอเปิดน้ำเสียนะ คุณยายพูดเสร็จก็ลุกขึ้นเดินออกจากบ้าน เด็กรับใช้ได้เห็นว่ามีเด็กสาวมารับคุณยายไปปฏิบัติธรรมด้วย ๒ คน แต่งกายชุดสีขาว ขณะที่เด็กเตี้ยมาส่งคุณยายที่ประตู คุณยายก็ถาม เมื่อเช้าเธอบ่นว่าจะไม่อยู่ที่นี่แล้วใช่ไหม ฉันรู้เพราะตอนที่เธอบ่นอยู่นั้น ฉันอยู่ใกล้ๆ เธอ ก่อนไปคุณยายได้บอกเตี้ยให้บอกรู้ว่าเขาจะโชคดีวันนี้ พอกระผมและอาจารย์วัลย์ และลูกๆ ๒ คน กลับมาจากโรงเรียน เด็กรับใช้ก็มาบอกให้ทุกคนรับทราบ โดยเฉพาะรุ่ง คุณยายสั่งพิเศษว่าน้องรุ่งจะโชคดีวันนี้ ปรากฏว่าน้องรุ่งรับทราบผลการสอบ ๒ วิชา ได้แก่ วิชาเลข และวิชา สปช ว่าสอบได้คะแนนเต็ม ซึ่งคุณเตี้ยก็ตรงตามที่คุณแม่ทองฮ้อยบอกทุกประการ

จากความรักความห่วงใยของดวงวิญญาณคุณแม่ทองฮ้อย ที่มีต่อลูกสาว และหลานๆ ทุกคน ทำให้ดวงวิญญาณของท่านไม่หลุดพ้น ก็จะเกิดเป็นการใช้กรรม และอาจจะได้รับการลงโทษจากเบื้องบน ซึ่งกระผมได้เคยรับทราบจากการบอกเล่าของพระเดชพระคุณหลวงพ่ोजริญ วัคธัมพวัน ๑ สิงหนบุรี ถึงดวงวิญญาณของแม่กาหลง จากหนังสือกฎแห่งกรรมเล่ม ๒ เมื่อครั้งที่หลวงลุงไปซื้อบ้านที่ผู้ใหญ่บ้านแนะนำมาทำโรงครัววัคธัมพวัน ดวงวิญญาณของแม่กาหลง ก็ยังคงอยู่ที่บ้าน และไม่จากไปจากเรือนเลย จนกระทั่งวันหนึ่งดวงวิญญาณแม่กาหลงมาเข้าแม่บุญชู สามิเชื้อนายสงวน ศรีพวงวงษ์ เป็นภารโรงโรงเรียนวัคธัมพวัน ที่ขอแรงมาช่วยทำครัวเลี้ยงพระสงฆ์ จึงทราบข่าว ชอบชอบกระเทียมไปบ้าน หมูเหลือ ปลาเหลือ จากทำถวายพระก็เอาไป ดวงวิญญาณแม่กาหลงทนไม่ไหว จึงแสดงให้หลวงพ่ोजริญได้ทราบและยังได้เล่า

เรื่องในอดีต ซึ่งท่านจะหาอ่านเรื่องนี้ได้ในหนังสือกฎแห่งกรรมเล่ม ๒ หน้า ๓๑ ที่สำคัญที่จะขอกล่าวก็คือ เมื่อวิญญาณออกจากร่างไป ก็ยังมีอำนาจโลภหวังโยสมบัติหวังโยสามิ จึงผูกคอตายทำให้เป็นเปรตอยู่ใน เรือนหลังนี้ ต่อมาหลวงลุงชวนวิญญาณของแม่กาลงอยู่ปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน จนสำเร็จพ้นจากเปรตไป เป็นเทพ ในที่สุด

ด้วยความรัก และเคารพแต่ดวงวิญญาณคุณแม่ทองฮ้อยซึ่งไม่ปรารถนาจะให้ดวงวิญญาณคุณแม่ไป ทางที่ไม่ดี (เป็นสัมภเวสี) และมีความสงบ ตลอดจนพันต่อสิ่งผูกพันทุกอย่างที่เป็นอยู่ เพื่อเริ่มต้นให้ดวง วิญญาณของคุณแม่ทองฮ้อยไปสู่สุคติ กระผมจึงเขียนจดหมายมาหาหลวงลุงจรัญ วัธัมพวัน ฉิ่งห้บุรี ๒ ครั้ง คือวันที่ ๒๕ ม.ค. ๔๒ และ ๘ มี.ค. ๔๒ โดยส่งโทรสาร (๐๓๖) ๕๕๕-๑๕๕ เวลา ๐๕.๓๐ น. เพื่อ ต้องการจะให้ดวงวิญญาณของคุณแม่ทองฮ้อยไปปฏิบัติธรรม และเกิดความสงบสุข ไม่เกิดความกังวล วุ่นวายในจิตใจแห่งดวงวิญญาณของท่าน ดังนั้นในวันจันทร์ที่ ๘ มี.ค.๔๒ ทำให้ดวงวิญญาณคุณแม่ ทองฮ้อยตัดสินใจไปบวชชีพรหมณ์ เวลา ๑๒.๐๐ น. และได้กลับมาบ้านเมื่อวันจันทร์ที่ ๕ มี.ค. ๔๒ เวลา ๑๒.๐๐ น.

นับว่าหลวงลุงจรัญได้ให้ความกรุณากับกระผมมาก กระผมได้เฝ้าสังเกตอาการหลังจากกลับมาที่ บ้านได้ ๕ วัน อาการของดวงวิญญาณคุณแม่ทองฮ้อยสงบลงไม่กระวนกระวายใจ ไม่ส่งกลิ่น รูป และเสียง ใให้กับใครๆ ได้ยินหรือเห็น แต่สำหรับกระผมนั้นทราบถึงความต้องการที่ดวงวิญญาณจะให้ทำบุญไปให้ อาทิเช่น ขณะที่กระผมสวดมนต์อยู่ที่ห้องพระเมื่อวันพฤหัสบดีที่ ๘ มี.ค. ๔๒ เวลาประมาณ ๑๗.๐๐ น. ก็ได้กลิ่นหอมของไก่จืดตรงที่กระผมนั่งสวดมนต์ กระผมก็ทราบทันทีว่าดวงวิญญาณคุณแม่ทองฮ้อย ต้องการให้ทำบุญไปให้ ท่านจึงขอมมา

เหตุการณ์ที่ ๑๕ ได้เกิดขึ้นในวันพุธที่ ๑๐ มี.ค.๔๒ หลังจากที่เด็กรับใช้ตื่นนอนตอนเช้า เวลา ๐๕.๓๐ น. ก็เข้าห้องน้ำข้างล่างที่อยู่ข้างๆ ห้องครัว พบว่าน้ำที่ใส่อาบซึ่งเมื่อคืนเหลือครึ่งถัง แต่พอมาคูตอน เข้าปรากฏว่าไม่มีน้ำเหลืออยู่ในถังแล้ว กระผมก็เลยพูดกับเด็กรับใช้ว่าสงสัยถังน้ำรั่ว แต่เด็กรับใช้ก็ ยืนยันว่ามีอยู่ครึ่งถัง กระผมเลยบอกว่าช่างเถอะไม่ต้องพูด

เหตุการณ์ที่ ๒๐ เป็นความฝันที่เกิดขึ้นกับ ด.ญ. เพ็ญจันทร์ (รุ่ง) เมื่อวันอาทิตย์ที่ ๑๔ มี.ค. ๔๒ ตอนกลางคืน ช่วงเวลา ๐๓.๐๐-๐๔.๐๐ น. รุ่งฝันเห็นพ่อ และแม่หนีขึ้นข้างบนบ้าน รุ่งเหลือบไปเห็นคุณ ยายนั่งที่โซฟา ก็บอกน้องนงว่าคุณยายมาแล้ว น้องนงกับพี่รุ่งก็ไปสวัสดีคุณยาย รุ่งถามคุณยายว่ากล่อง อะไรอยู่ที่ข้างหลัง คุณยายบอกว่ากล่องใส่อาหาร แล้วคุณยายก็หยิบขึ้นมาเปิดฝากล่อง รุ่งถามคุณยายว่าเป็น อะไร คุณยายบอกว่า เป็นปลาเล็กปลาน้อย คุณยายให้หนท และรุ่งรับประทาน รุ่งถามคุณยายว่าชอบหรือไม่ คุณยายบอกว่าชอบ และรุ่งถามว่าประตูห้องนอนเปิดทำไมไม่ปิด รุ่งก็ขึ้นหน้าไปดู รุ่งเห็นคุณยายเก็บของ

ทั้งหมดเลย คุณยายเก็บผ้าห่ม ๒ ผืน นาฬิกา ไฟฉาย วิทยุ และไม้เท้าที่ฝังฝานั่งอยู่ คุณยายก็เก็บทั้งหมด เหมือนคุณยายจะบอกว่าจะไปในวันที่ ๓๑ มี.ค. ๔๒ จะเอาคนมาช่วยถือของด้วยเป็นผู้หญิง รุ่งถามคุณยายว่าใคร คุณยายตอบไปว่าอย่ารู้เลย แล้วรุ่งก็ตกใจตื่น

เหตุการณ์ที่ ๒๑ วันจันทร์ที่ ๑๕ มี.ค. ๔๒ เป็นวันที่ลูกๆ ๒ คน ปิดเทอมวันแรกอยู่บ้านกับเด็กรับใช้ รุ่งกับบท เล่นอยู่ข้างบนห้องนอนจนถึงเวลา ๑๒.๐๐ น. ไม่ยอมลงมารับประทานอาหาร ในเวลาเดียวกันที่เด็กรับใช้กำลังรีดผ้า ได้ยินเสียงคุณยายส่งในหูให้รีบขึ้นไปดูเด็กๆ ที่อยู่ข้างบนให้ลงมารับประทานอาหารเที่ยงได้แล้ว ขณะนี้เด็กๆ เล่นบนห้องนอนและทะเลาะแล้วให้รีบไป เด็กก็รีบปากคุณยายไปนำตัวเด็กๆ ลงมา และก็เห็นที่นอนและทะเลาะจริงๆ ตรงกับที่คุณยายบอกทุกประการ และในวันนี้อาจารย์วัลย์มีโอกาสได้พบกับลูกศิษย์นักศึกษาปริญญาโท ชื่ออาจารย์เชาวลิต สุโฆมานติ บอกว่าคุณแม่ได้กลับจากการปฏิบัติธรรมแล้ว เมื่อตอน ๑๒.๐๐ น. แต่ไม่แสดงตนเพราะเชื่อฟังกรรมที่ขอร้องไว้

กรรมต้องขอกราบขอพระคุณพระเดชพระคุณหลวงลุงจรัญ หรือท่านเจ้าคุณพระราชสุทธินุญามงคล (จรัญ จิตฺตมฺโม) เจ้าอาวาสวัดอัมพวัน ฉลิ่งหฺบุรี รองเจ้าคณะจังหวัดฉลิ่งหฺบุรี ที่ให้ความกรุณากรรมมาโดยตลอด ตั้งแต่กรรมเป็นนักเรียนมัธยมศึกษาตั้งแต่ปี ๒๕๐๘ ในขณะที่นั้นศึกษาอยู่ที่โรงเรียนอานวยศิลป์ ปทุม. ในการปฏิบัติตนเพื่อให้เรียนหนังสือได้ดี โดยใช้การปฏิบัติกรรมฐานช่วยให้เกิดสมาธิในการดูหนังสือ ทำให้จดจำได้แม่นยำจนกรรมได้เข้าเป็นนักเรียนเตรียมทหารในปี ๑๓ ท่านหลวงลุงจรัญก็ยังให้ ความกรุณากรรมเหมือนเดิม ในการอบรมสั่งสอนการปฏิบัติธรรม จนออกมารับราชการในปี พ.ศ. ๒๕๒๐ เป็นว่าที่ร้อยตรี ท่านหลวงลุงก็ยังดูแลกรรม ช่วยเป็นภาระในการอุปสมบทใน พ.ศ. ๒๕๒๔ มีความเจริญก้าวหน้าในราชการ ได้รับยศ พ.อ. และได้ตำแหน่ง พ.อ.(พิเศษ) ในปัจจุบันท่านหลวงลุงยังคงให้ความกรุณาช่วยเหลือกรรมมาตลอด จนกระทั่งงานพระราชทานเพลิงศพคุณแม่ทองย้อยเมื่อวันที่ ๓ ม.ค. ๔๒ หลวงลุงก็ได้ช่วยเหลือมอบเหรียญของท่านให้ ๓๐๐ เหรียญ และหนังสือสวดมนต์อีก ๓๐๐ เล่ม นับได้ว่าท่านเจ้าคุณ (หลวงลุง) ได้เมตตากรุณา เสียสละช่วยเหลือในยามยาก เปรียบเสมือนสายฝนโปรยปรายคลายความร้อน นำความชื่นฉ่ำ ลงสู่ดวงใจของกรรม และครอบครัว จึงไม่มีวันลืมเลือนไปได้เลย

เพื่อรับรู้โลกแห่งดวงวิญญาณที่เร้นลับมีจริง กรรมจึงเขียนเรื่องนี้เพื่อเผยแพร่สนับสนุนกฎแห่งกรรมตามที่ประสพมาตามความเป็นจริง มีพยานรู้เห็น ขอให้ท่านผู้รู้ได้รับไว้พิจารณาด้วย ถึงแม้เรื่องจะยาวไปบ้าง กรรมต้องขอภัยไว้ ณ ที่นี้ด้วย

สุดท้ายนี้ กรรมขอถือโอกาสอานวยพรในวันคล้ายวันเกิด ที่จะเวียนมาบรรจบครบรอบในวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๒ นี้ ขออานวยการมีพระสยามเทวาริราชและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายได้โปรดประทานพร

อภิบาลรักษาพระเดชพระคุณหลวงลุงจรัญ ให้ปราศจากทุกข์ ประสบความผาสุกไร้หมุ่มารผจญ และ
ความสำเร็จตามที่ท่านปรารถนาทุกประการเทอญ

ภาคธรรมบรรยาย

หลวงพ่อบทปัญหาปัญญาชนตะวันตก

บันทึกการตอบปัญหา ปัญญาชนตะวันตก ๕ ครั้งต่อไปนี้ รศดร. พินิจ รัตนกุล ผู้อำนวยการศูนย์
ศาสนศึกษา มหาวิทยาลัยมหิดล ทำหน้าที่เป็นล่ามแปล และบันทึกการสนทนาโดยใช้วิธีการเรียบเรียงจาก
ข้อความคำตอบที่ได้ฟังมาเรียบเรียงเป็นภาษาเขียนเสียใหม่ เพราะเกรงว่าถ้าหากใช้วิธีถอดเทปทุกคำพูดก็
อาจจะได้ใจความที่ไม่กระชับ ทำให้ไม่เห็นใจความสำคัญ สมกับที่หลวงพ่อดังใจ นอกจากนั้นยังได้นำ
ความคิดต่างๆ ของหลวงพ่เกี่ยวกับเรื่องซึ่งเคยสนทนา ที่แสดงไว้ในโอกาสอื่นมาบันทึกไว้ด้วย

หลวงพ่อบทปัญหาปัญญาชนตะวันตก
ครั้งที่ ๑
ระหว่าง
พระเดชพระคุณพระราชสุทธิญาณมงคล
(จรัญ ฐิตธมฺโม)
กับ
ศาสตราจารย์ ดร. เจอร์รัลด์ แมกเคนนี่
หัวหน้าภาควิชาศาสนศึกษา มหาวิทยาลัยไรซ์
ประเทศสหรัฐอเมริกา

ศาสตราจารย์ ดร.เจอร์รัลด์ แมกเคนนี่ (Professor Dr. Gerald Mckenny) หัวหน้าภาควิชาศาสนศึกษา มหาวิทยาลัยไรซ์ (Rice University) ประเทศสหรัฐอเมริกา มีภรรยา เป็นชาวไทยพุทธ ตัวของเขาเองเป็นชาวคริสต์ แต่สนใจศึกษาพระพุทธศาสนามาตั้งแต่เรียนอยู่มหาวิทยาลัย ชิคาโก อ่านหนังสือไทยได้บ้าง ปัจจุบันกำลังศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับพระพุทธศาสนาโดยเฉพาะในเรื่องกฎ แห่งกรรม การปฏิบัติกรรมฐาน และงานสังคมสงเคราะห์ของพระสงฆ์

ในเรื่องกฎแห่งกรรม ดร.เจอร์รัลด์ ได้ถามหลวงพ่อกว่า ใครเป็นผู้สร้างกฎแห่งกรรม ทำไมคำสอนของพุทธศาสนา จึงเน้นเรื่องกฎแห่งกรรมมาก การสอนเรื่องกฎ แห่งกรรมจะทำให้คนขาดความกระตือรือร้น และขาดความพยายามที่จะแก้ไขปัญหาค่าต่างๆ หรือไม่

หลวงพ่อบทอธิบายว่า กฎแห่งกรรมเป็นกฎธรรมชาติ ไม่มีผู้ใดสร้างขึ้นมา มีฐานะเช่นเดียวกับกฎ ธรรมชาติอื่นๆ เช่น กฎของความเปลี่ยนแปลง พระพุทธศาสนานั้นเรื่องกฎแห่งกรรม เพราะต้องการให้ มนุษย์ทุกคนมีความสุข ทั้งในชาตินี้และชาติต่อไป ทั้งนี้เพราะความสุขและความทุกข์เป็นผลมาจากการ กระทำของเราเองทั้งสิ้น ไม่ได้เป็นรางวัล หรือการลงโทษของอำนาจศักดิ์สิทธิ์แต่อย่างใด คำสอนเรื่องกฎ แห่งกรรมไม่ได้ต้องการให้ชาวพุทธเป็นคนขาดความกระตือรือร้น หรือขาดความพยายามที่จะแก้ไขปัญหาค่า ต่างๆ ด้วยตนเอง กฎแห่งกรรมเพียง แต่เน้นความสำคัญว่าการกระทำทุกอย่างมีผลต่อผู้กระทำทั้งในระยะ สั้นและระยะยาวนาน มากบ้างน้อยบ้างตามประเภทของการกระทำ

ดังนั้นเราจึงควรระมัดระวังทำแต่สิ่งที่ดีงามทุกครั้ง และถึงแม้ว่าชีวิตปัจจุบันจะเป็นผลมาจากการ กระทำของเราในอดีต แต่ก็มิได้หมายความว่า เราไม่มีเสรีภาพที่จะสร้างชีวิตใหม่ ชีวิตมีทั้งอดีต ปัจจุบันและ อนาคต

อดีตเป็นสิ่งที่เกิดขึ้น และสิ้นสุดลงแล้ว ดังนั้น เราจึงไม่สามารถเปลี่ยนแปลงแก้ไขได้

อนาคตเป็นสิ่งที่ยังไม่เกิดขึ้น ดังนั้นจึงเปิดกว้างไม่มีขอบเขต อนาคตจะมีลักษณะเช่นใด หรือมีขอบเขตจำกัดเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับการกระทำของเราในปัจจุบันเป็นสำคัญ ถึงแม้ว่าชีวิตปัจจุบันซึ่งมีผลของการกระทำของเราในอดีต แต่ชีวิตปัจจุบันก็ยังมีช่องว่างหรือเสรีภาพอยู่ ทำให้เรามีโอกาสสร้างสรรค์ปรับแต่งชีวิตของเราในอนาคตได้

ด้วยเหตุนี้พระพุทธศาสนาจึงเน้นความสำคัญของการกระทำในปัจจุบันมากเป็นพิเศษ ศาสนาพุทธไม่ต้องการให้เราไปเศร้าสร้อย หรือดีใจกับอดีตที่ผ่านมาแล้ว และในขณะที่เดียวกัน ก็ไม่ต้องการให้เราเพื่อฝันถึงอนาคต แต่ต้องการให้เราสนใจปัจจุบันและทำชีวิตปัจจุบันให้ดีที่สุด จะได้เป็นปัจจัยสำหรับอนาคตที่ดีได้

ดร. เจอร์รัลด์ เห็นด้วยกับคำอธิบายที่มีเหตุผลของหลวงพ่อก และขอบขอบคุณที่ท่านได้เมตตาช่วยเหลือให้เราเข้าใจแนวความคิดของพระพุทธศาสนา เรื่องกฎแห่งกรรมดีขึ้น

หลวงพ่อกได้อธิบายเพิ่มเติมว่า **กฎแห่งกรรมมีอยู่จริง** เพราะท่านมีประสบการณ์ตรงเกี่ยวกับผลของกรรมในอดีตที่มีต่อชีวิตของท่านในปัจจุบัน นอกจากนี้ยังมีประจักษ์พยานจากประสบการณ์ของพุทธศาสนิกชนจำนวนมาก ที่หลวงพ่อกได้รวบรวมไว้ ด้วยเหตุนี้ท่านจึงอุทิศตนให้กับการอบรมสั่งสอนให้คนทำแต่ความดีละเว้นจากความชั่วทั้งปวงเพื่อจะได้สร้างกรรมดีให้เกิดประโยชน์ แก่ชีวิตในอนาคต ทั้งใกล้และไกล

ดร. เจอร์รัลด์ ถามต่ออีกว่า พระพุทธศาสนาสอนวิธีแก้กรรมหรือไม่

หลวงพ่อกตอบว่า อดีตเป็นสิ่งที่เกิดขึ้น และสิ้นสุดลงแล้ว จึงไม่มีใครสามารถเปลี่ยนแปลงแก้ไขได้ สำหรับผลกรรมไม่ดีในอดีตนั้น เราก็คงจะหลีกเลี่ยงไม่ได้เช่นกัน แม้แต่พระพุทธเจ้าเองก็ยังคงรับวิบากกรรม สิ่งที่เราควรทำก็คือ เร่งทำความดีให้มากขึ้นเรื่อยๆ เพื่อกรรมดีนั้นจะได้ช่วยบรรเทาวิบากกรรม ที่ติดตามมาให้ลดน้อยลงไป

ดร. เจอร์รัลด์ พุดเสริมว่า ในศาสนาอื่น เช่น ศาสนาคริสต์ มีความเชื่อว่าพระผู้เป็นเจ้าสามารถยกโทษให้แก่ผู้ทำบาปได้ ดังนั้นผู้นั้นจึงไม่จำเป็นต้องรับผลการกระทำที่เป็นบาปเสมอไป

หลวงพ่อกอธิบายว่า พระพุทธศาสนา ไม่ได้สอนให้เราเชื่อมั่นในพระผู้เป็นเจ้าแต่ให้คนทุกคนเชื่อในความสามารถของตนเองว่าทุกคนมีศักยภาพ ที่จะพัฒนาจิตของตนให้เจริญสูงสุดได้ดังที่พระพุทธเจ้าได้ทรงแสดงให้เห็นเป็นตัวอย่าง **พระพุทธศาสนาเน้นเรื่องกฎแห่งกรรม** เพราะต้องการให้เรามีความ

รับผิดชอบต่อชีวิตของตนเองอย่างเต็มที่ ชีวิตเราจะเป็นอย่างไรนั้นขึ้นอยู่กับการทำงานของเราเอง เราจะมีความสุข หรือความทุกข์ก็เพราะการกระทำของเราเอง ซึ่งมีทั้งทางกายทางวาจา และทางใจ สำหรับในกรณีของความผิดพลาดที่เกิดขึ้น พระพุทธศาสนาสอนว่า トラบใดที่เรายังเป็นปุถุชนอยู่ เราก็ยอมจะทำอะไรผิดพลาดได้ง่าย ที่สำคัญก็คือ เมื่อทำอะไรผิดพลาดไปแล้ว เราต้องยอมรับผิดและใช้ความผิดพลาดนั้นเป็นบทเรียนป้องกันไม่ให้ทำความผิดเช่นนั้นอีกต่อไป การยอมรับผิด และความตั้งใจที่จะทำความดีเป็นกุศลอย่างหนึ่ง การเรียนรู้ (ศึกษา) และการมีสติจะช่วยให้เราทำความผิดพลาดน้อยลงทุกที จนเมื่อจิตเปลี่ยนแปลงสภาพเป็นอริยจิต เช่น ในกรณีของพระอรหันต์ แล้วความผิดพลาดต่างๆ หรือการกระทำที่ไม่ดีก็จะไม่เกิดขึ้นอีก

นอกจากนั้นหลวงพ่อยังเน้นว่าสำหรับผู้ที่ต้องการจะรู้สาเหตุของความทุกข์ของตนในปัจจุบันที่เป็นผลของวิบากกรรมที่ไม่ดีในอดีตนั้น ก็อาจจะใช้การปฏิบัติกรรมฐานเป็นเครื่องมือได้ การปฏิบัติกรรมฐานเป็นวิธีการสำคัญในพระพุทธศาสนาที่จะสร้างกุศล และปัญญาให้เกิดขึ้นในตัวผู้ปฏิบัติ ขณะเดียวกันก็เป็นวิธีค้นพบสาเหตุ และประเภทของวิบากกรรมที่ผู้ปฏิบัติกำลังประสบอยู่ได้ ความรู้นี้อาจเป็นประโยชน์ในการคิดหาการกระทำที่จะให้กรรมนั้นสิ้นสุด หรือลดความรุนแรงลง ด้วยเหตุนี้จึงอาจกล่าวได้ว่า**การปฏิบัติกรรมฐานแก้กรรมได้** พร้อมกันนั้น ท่านก็ได้ยกตัวอย่างจากประสบการณ์ของผู้ปฏิบัติกรรมฐานที่วัดอัมพวัน มาประกอบคำอธิบายทำให้ ดร. เจอร์รัลด์ เข้าใจคำสอนของหลวงพ่อดี

หลังจากที่ได้สนทนากับหลวงพ่เป็นเวลาเกือบ๒ ชั่วโมง ดร. เจอร์รัลด์ กล่าวขอบคุณ และยกย่องหลวงพ่ว่าสามารถสอนให้เขาเข้าใจความคิดที่ซับซ้อนของพระพุทธศาสนา (เช่น เรื่องกรรม และกรรมฐาน) ได้ ทั้งนี้เพราะหลวงพ่ไม่ได้มีความรู้ในเรื่องต่างๆ เหล่านั้นจากการศึกษาคัมภีร์ศาสนาเท่านั้น แต่จากการวิเคราะห์ประสบการณ์เป็นพื้นฐาน ซึ่งกำลังเป็นที่นิยมกันในวงวิชาการศาสนาในประเทศสหรัฐอเมริกา เพราะเชื่อว่าวิธีการเช่นนี้จะช่วยให้เราเข้าใจคำสอนของศาสนาได้ลึกซึ้ง และกว้างขวาง ไม่จำกัดอยู่ที่ความคิดในคัมภีร์ ดร.เจอร์รัลด์ ดีใจมากที่มีโอกาสได้สนทนากับหลวงพ่และสัญญาจะนำความรู้ที่ได้รับจากความเมตตาของหลวงพ่อนี้ ไปเผยแพร่แก่นักศึกษาชาวอเมริกันที่ป็นลูกศิษย์

สนทนาธรรมกับ

ศาสตราจารย์ ดร.เจมส์ สจ๊วตท์

ผู้เชี่ยวชาญวิชาจิตวิทยา

ชาวต่างประเทศอีกผู้หนึ่งที่หลวงพ่อบรรยายคำสอนในพระพุทธศาสนาให้เป็นกรณีพิเศษ คือ ศาสตราจารย์ ดร.เจมส์ สจ๊วตท์ และภรรยา ศาสตราจารย์ผู้นี้ เป็นผู้เชี่ยวชาญวิชาจิตวิทยา และสอนวิชา นี้ในมหาวิทยาลัยต่างๆของประเทศสหรัฐอเมริกา มาไม่น้อยกว่า ๕๐ ปี ปัจจุบันเกษียณอายุแล้ว และมาช่วย สอนที่ศูนย์ศาสนศึกษา มหาวิทยาลัยมหิดล ดร.เจมส์ สจ๊วตท์ ได้อ่านหนังสือเกี่ยวกับพระพุทธศาสนา ที่ นักวิชาการชาวตะวันตกเขียนไว้หลายเล่ม และมีข้อสงสัยหลายประการ เมื่อมีโอกาสได้พบหลวงพ่อก็ขอ คำอธิบายจากท่าน

เรื่องแรกที่ศาสตราจารย์ผู้นี้ สงสัยคือ เขาสังเกตเห็นว่าเวลาที่หลวงพ่อบรรยายคำสอนทั้งหลาย ท่านมี กิริยาท่าทางคล่องแคล่ว กล้าหาญ และมีกำลังวังชาขี้ขี้ขี้ขี้ขี้ขี้ ข้างหน้าเขาจึงสงสัยว่าก่อนที่หลวงพ่อบรรยาย ท่าน เคยเป็นทหาร หรือเป็นผู้ฝึกทหารหรือไม่ หลวงพ่อบอกว่าคิดของท่านนี้ มีประวัติยาวนานที่ได้เคยเล่าให้ บัณฑิตโยมทั้งหลาย ฟังแล้ว แต่ไม่ต้องการจะเล่าซ้ำ อีก เพราะเป็นเรื่องที่ศาสตราจารย์ผู้นี้จะเข้าใจได้ยาก เนื่องจากไม่ได้เป็นชาวพุทธ ทั้งไม่มีความรู้เกี่ยวกับพระพุทธศาสนาที่ลึกซึ้ง โดยเฉพาะในเรื่องกฎแห่งกรรม การขาดความรู้ในเรื่องนี้อาจทำให้เขามองดูเรื่องราวของหลวงพ่อบรรยาย ที่เป็นแม่ทัพในอดีตชาติว่าเป็นเรื่อง เหลวไหลได้ ท่านต้องการที่จะพูดคุยกับเขาเฉพาะในเรื่องที่เขาจะเข้าใจได้เท่านั้น ด้วยเหตุผลนี้จึงไม่ได้ ตอบคำถามดังกล่าวอย่างละเอียด เพียงแต่พูดว่าเคยเป็นทหารมาและเวลานี้ ดาบที่เคยใช้ก็เก็บไว้ที่วัดอัมพ วันแห่งนี้ อย่างไรก็ตามหลวงพ่อบอกว่า ดร.เจมส์ สจ๊วตท์ เป็นคนช่างสังเกต สมกับที่เป็นนักวิชาการ ความ เป็นคนช่างสังเกตนี้เป็นคุณสมบัติสำคัญของผู้รักความรู้ การสังเกตจะทำให้เกิดความสงสัย และความ ต้องการที่จะเข้าใจสาเหตุต่างๆ ความต้องการนี้เป็นบ่อเกิดของความรู้ต่างๆ ของมนุษย์ ถ้าหากพระพุทธเจ้า ไม่ทรงสังเกตลักษณะต่างๆ ที่ไม่น่าชื่นชมของชีวิตมนุษย์แล้ว พระองค์ก็คงจะไม่เสด็จบรรพชา และ พระพุทธศาสนาก็คงจะไม่อุบัติขึ้น

คำถามต่อมาที่ ดร.เจมส์ สจ๊วตท์ ถามหลวงพ่อก็คือ หนังสือที่เขาอ่านเกี่ยวกับพระพุทธศาสนา มักจะเน้นว่า พระภิกษุสงฆ์เป็นผู้ที่ตัดตัวเองออกจากสังคมที่อยู่ และแสวงหาความวิเวกโศภภาพ ไม่สนใจสุขทุกข์ของ ชาวโลก แต่เขาสังเกตเห็นว่าหลวงพ่อบรรยายคำสอนทางสังคมมาก เพราะนอกจากจะอบรมสั่งสอนเยาวชนและสา สนิกชนแล้ว ท่านยังได้จัดทำโครงการต่างๆ ที่เป็นประโยชน์แก่ชุมชนอีกด้วย

หลวงพ่อบรรยายว่า หนังสือที่ ดร.เจมส์ สจ๊วตท์ อ่านนั้น ไม่ได้ให้ข้อมูลที่ถูกต้อง ความจริงแล้ว พระพุทธเจ้ามิได้ตรัสสอนให้พระสงฆ์ทิ้งสังคม และโลกที่อยู่เพื่อเอาตัวรอด แต่ทรงเน้นให้พระสงฆ์

ช่วยเหลือทำประโยชน์ให้ แก่สังคม ดังเห็นได้จากการที่ทรงเตือนให้พระสาวกที่พระองค์ทรงส่งไปเผยแผ่ พระศาสนานั้น เดินทางไปสถานที่ต่างๆ เพื่อประโยชน์สุขของมวลมนุษย์เป็นสำคัญ การปฏิบัติกรรมฐาน เป็นวิธีการหนึ่งที่จะชำระจิตใจให้สะอาดบริสุทธิ์ จากกิเลสตัณหาต่างๆ เพื่อให้ผู้ปฏิบัติสามารถช่วยเหลือ สังคมได้อย่างแท้จริง การช่วยเหลือด้วยวิธีนี้ จะยังประโยชน์อย่างมากให้แก่สังคมเพราะเป็นการกระทำเพื่อ ประโยชน์ของผู้อื่นแต่อย่างเดียว ไม่มีประโยชน์ตน ประปนอยู่เลย

ต่อจากนั้นหลวงพ่อก็อธิบายว่า สาเหตุสำคัญที่ทำให้หลวงพ่อก็คือเป็นภาระหน้าที่ตลอดชีวิตที่จะ ช่วย เหลือสังคมไทย ก็คือ หลังจากหลวงพ่อรอดชีวิตจากอุบัติเหตุทางรถยนต์ครั้งสำคัญที่สุดแล้วท่านก็ ตั้งใจที่จะใช้ชีวิตที่เหลืออยู่เพื่อประโยชน์ผู้อื่น ดังนั้นจึงได้อุทิศเพื่อพัฒนาคนอย่างเต็มที่ด้วยวิธีการต่างๆ เช่น การอบรม สั่งสอนชาวพุทธ ไม่ว่าผู้ใหญ่หรือเด็ก ให้เป็นคนดีมีศีลธรรมและจริยธรรมไม่หลงผิด การ นำปัจจัยที่ได้รับบริจาคไปช่วยเหลือผู้ยากไร้ตามท้องถิ่นต่างๆ รวมทั้งปรับปรุงคุณภาพสิ่งแวดล้อมของ ชุมชนให้ดีขึ้น สำหรับที่ วัดอัมพวันนั้นนอกจากจะเป็นสถานที่สำหรับฝึกอบรมข้าราชการของ หน่วยงานต่างๆ แล้ว ยังมีอาหารไว้บริการแก่ทุกคน และมีที่พักสำหรับผู้มาปฏิบัติกรรมฐาน สำหรับเงินที่ใช้ ในกิจการต่างๆ เหล่านี้ เป็นเงินที่ท่านได้รับจากการบริจาคทั้งนั้น

อนึ่งในการช่วยเหลือสงเคราะห์บุคคลต่างๆ นั้น หลวงพ่อไม่ได้ให้ความช่วยเหลือเฉพาะแก่ชาว พุทธเท่านั้น แต่รวมไปถึงศาสนิกชนของศาสนาอื่น เช่น ชาวมุสลิม และชาวคริสต์ด้วย การให้ความ ช่วยเหลือแก่บุคคลเหล่านี้ ท่านมิได้ต้องการให้พวกเขาเปลี่ยนศาสนามาเป็นชาวพุทธ ท่านต้องการให้พวกเขาเป็นชาวมุสลิม หรือชาวคริสต์ที่ดี คนดีไม่ว่าจะนับถือศาสนาพุทธ คริสต์ หรือ อิสลาม ย่อมเป็นคนมี ประโยชน์ และเป็นที่ต้องการของสังคม

ศาสตราจารย์ สจ๊วตท์ กล่าวเสริมว่า การกระทำเช่นนั้นแสดงให้เห็นว่าหลวงพ่อก็มีจิตใจกว้างขวางของ โอบอ้อมอารี นับว่ามีความเมตตาอย่างแท้จริง เขาสังเกตเห็นว่ามีผู้คนมาพบท่านจำนวนมากมาย และท่านก็ ต้อนรับ และพูดคุยกับคนทุกคนโดยไม่แสดงท่าทางอิดหนาระอาใจ หรือเหน็ดเหนื่อยมีอย่างใด นอกจากนั้นเขายังอยากทราบว่าท่านนำพลังมาจากไหน จึงสามารถทำงานกิจการงานต่างๆ ได้สำเร็จไม่ขาด คบกบพร่อง

หลวงพ่อบอกว่า การพักผ่อนไม่จำเป็นต้องเป็นการนอนเท่านั้น ท่านมีวิธีพักผ่อนอยู่หลายวิธี วิธีที่ ใ้ช้อยู่เสมอคือ การปฏิบัติกรรมฐาน คือการให้จิตอยู่ในสมาธิไม่ว่าจะอยู่ในอิริยาบถใดก็ตาม จิตที่อยู่ในสมาธิ เป็นจิตที่สงบ และมีพลังมาก

ศาสตราจารย์ สจ๊วตท์ กล่าวว่า เขาได้ศึกษาทฤษฎีจิตวิทยาเกี่ยวกับสมาธิมาบ้าง แต่เพิ่งจะเห็น ตัวอย่างที่เป็นรูปธรรมจากชีวิตการทำงานของท่าน สำหรับเขา การให้จิตอยู่ในสมาธิตลอดเวลา นั้นเป็นสิ่ง

ยากลำบาก ไม่ใช่ทุกคนจะสามารถทำได้เช่นนั้น เขาจึงชื่นชอบในหลวงพ่อกว่า แต่จิตใจที่หลวงพ่อก็ได้เมตตาฝึกสอนผู้คนที่ให้มีพลังจิตเข้มแข็ง และนำไปใช้ให้เป็นประโยชน์แก่สังคม

คำถามอีกข้อหนึ่งที่ ศาสตราจารย์ สจ๊วตท์ ถามหลวงพ่อก็คือ หลวงพ่อกมีความเห็นเช่นไร เกี่ยวกับสังคมมนุษย์ในสมัยโลกาภิวัตน์

หลวงพ่อบอกว่า เมื่อมองดูสังคมมนุษย์เวลานี้รู้สึกเป็นห่วง เพราะคนในสังคมหลงใหลในวัตถุนิยมมาก จนปล่อยให้อำนาจเหนือชีวิตตน ปัจจุบันเป็นที่แน่ชัดแล้วว่า วัตถุนิยมไม่สามารถให้ความสุขแก่มนุษย์ได้ ปัญหาสังคม และปัญหาสิ่งแวดล้อมที่ทุกสังคมกำลังประสบอยู่ ชี้ให้เห็นอันตรายของวัตถุนิยม ถ้าหากมนุษย์เรายังคงยึดถือวัตถุนิยมเป็นสรณะ โลกก็คงจะถึงกาลอวสานในวันหนึ่งข้างหน้าอย่างแน่นอน และนั่นหมายถึงจุดจบของมนุษยชาติ ท่านไม่เชื่อว่ายุคโลกาภิวัตน์เป็นยุคของความเจริญรุ่งเรืองของมนุษย์ เราจะทำอะไรรักษาเทคโนโลยีสมัยใหม่ แก้ไขปัญหาต่างๆ ต่อไปไม่ได้อีกแล้ว เพราะเทคโนโลยีแต่ละอย่าง ต่างก็สร้างปัญหาใหม่แทนที่ หรือเพิ่มจากปัญหาเก่า เราจำเป็นต้องนำวิชาการทางพระพุทธศาสนาที่เรียกว่า “พุทธโศโลยี” มาใช้จัดการกับวิกฤตทางสังคมและสิ่งแวดล้อม พระพุทธศาสนาเป็นระบบความรู้กว้างขวางมาก หลักธรรมในพระพุทธศาสนาที่ลึกซึ้ง และครอบคลุมทุกเรื่อง ถ้าหากเรานำพุทธโศโลยีมาใช้ให้เต็มที่ สถานการณ์ปัจจุบันก็จะเปลี่ยนแปลงไป ประโยชน์ของพุทธโศโลยีมองเห็นได้ง่าย คือกรณีเกี่ยวกับสภาวะจิตใจของคน หลวงพ่อกได้เล่าให้ฟังเกี่ยวกับคนที่มึนงงตัวเหม็น ซึ่งเป็นผลมาจากสภาวะจิตใจไม่ปกติ ในกรณีนี้ การปฏิบัติกรรมฐาน ซึ่งเป็นส่วนของพุทธโศโลยี สามารถช่วยให้คนผู้นี้ ค้นพบความคิดปกติดังกล่าวด้วยตนเอง คือเมื่อจิตของผู้นั้นสงบ เขาสามารถขุดลงไปในส่วนลึกของจิตตัวเองได้ และรู้ถึงสาเหตุทางจิตใจที่ทำให้ตนมึนงงตัวเหม็น และในขณะที่เดียวกันก็มองเห็นวิธีที่จะใช้บำบัดรักษาให้จิตของตนกลับคืนมาสู่สภาวะปกติไม่มีความเกลียดชังต่อไป ถึงแม้ว่าตัวอย่างดังกล่าว เป็นเรื่องง่ายไม่สลบซับซ้อน แต่ก็แสดงให้เห็นว่าหลักธรรม และการปฏิบัติของพระพุทธศาสนา สามารถนำไปใช้บำบัดรักษาทางจิตได้ พุทธศาสนาสอนว่าจิตเป็นบ่อเกิดของปัญหาต่างๆ ทั้งทางกาย และทางสังคมสิ่งแวดล้อม เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้น เราควรพิจารณาสภาวะของจิตตัวเองก่อน ในเรื่องของความซึมเศร้านี้ การปฏิบัติกรรมฐานจะทำให้ดวงจิตของผู้ปฏิบัติสงบมีสติ และมีจุดสนใจอยู่ที่ปัจจุบันเท่านั้น สิ่งนี้ทำให้จิตใจไม่มีความพัวพันหรือผูกติดกับอดีต ดังนั้นจึงสามารถมองอดีตได้ราวกับว่าไม่ได้เป็นอดีตของตน สิ่งนี้ทำให้เรามองเห็นและยอมรับสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นแก่ตัวเองในสภาพความเป็นจริง โดยไม่เศร้าโศกเสียใจ ดังนั้นผู้ที่มึนงงทางจิตที่เกิดจากไม่สามารถควบคุมอารมณ์ความรู้สึกของตนได้ ก็จะสามารถทำได้ถ้าหากปฏิบัติกรรมฐาน

ศาสตราจารย์ สจ๊วตท์ ยอมรับว่า จิตใจและร่างกายมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกัน ดังนั้นจิตใจที่อยู่ในสภาวะไม่ปกติจึงมีผลต่อการแสดงออกทางร่างกาย เช่นในกรณีของกลิ่นตัวที่หลวงพ่อกมาเป็นตัวอย่าง และบอกว่าวิธีการบำบัดรักษาทางจิตที่หลวงพ่อกทำอย่างนั้น เป็นวิธีการรักษาที่น่าสนใจมาก และเขาจะ

พยายามศึกษาการปฏิบัติกรรมฐานให้ลึกซึ้งขึ้น ศาสตราจารย์ สจิตต์ มีปัญหาจะถามหลวงพ่อกับพุทธโฆโลยีอีกหลายข้อ แต่เมื่อทราบว่า มีผู้รอพบหลวงพ่อกันจำนวนมาก จีสุติ และนัมัสการลา ก่อนที่จะจากกัน หลวงพ่อได้กล่าวว่า การที่ศาสตราจารย์ผู้นี้ และภรรยาใช้ชีวิตหลังเกษียณด้วยการเดินทางไปสอนตามมหาวิทยาลัยต่างๆ ทั้งในประเทศของตนและในต่างประเทศ โดยไม่รับเงินค่าตอบแทนนั้น เป็นการกระทำของคนที่ควรยกย่องสรรเสริญ ความสุขที่ลึกซึ้งไม่ได้เกิดจากการไขว่คว้าสิ่งต่างๆ มาเป็นสมบัติของตน แต่เกิดจากการให้ และการทำประโยชน์ให้แก่ผู้อื่น อาชีพครู และอาชีพแพทย์ เป็นอาชีพที่ส่งเสริมให้คนเรามุ่งหาความสุขในทางนี้

หลวงพ่อดตอบปัญหาปัญญาชนตะวันตก

ครั้งที่ ๒

ระหว่าง

พระเดชพระคุณพระราชสุทธิญาณมมงคล

(จรัญ ฐิตธมฺโม)

กับ

ศาสตราจารย์ ดร.เจมส์ สจิวคท์

ผู้เชี่ยวชาญสาขาจิตวิทยา

หลวงพ่อดได้เมตตาให้ ศาสตราจารย์ ดร.เจมส์ สจิวคท์ (Professor Dr. James Stuart) เข้าพบเป็นครั้งที่สอง ในวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๔๑ เพื่อถามปัญหาต่างๆ เกี่ยวกับคำสอนในพระพุทธศาสนา ดังนี้

ถาม : เป็นความจริงหรือไม่ว่าคนฉลาดเท่านั้น สามารถบรรลุมรรคผลนิพพานได้ ส่วนคนมีสติปัญญาต่ำ จะไม่สามารถบรรลุนิพพานได้เลย

ตอบ : คนทุกคนไม่ว่าจะมีสติปัญญาสูงหรือไม่ต่างก็มีศักยภาพที่จะบรรลุมรรคผลนิพพานได้ทั้งนั้น แต่ส่วนจะบรรลุได้เร็วหรือช้า นั้นเป็นเรื่องของปัจจัยต่างๆ หลายประการและบุญบารมีของแต่ละคนที่สร้างไว้ โปรดสังเกตคำว่า “สติปัญญา” นี้มีความหมายแตกต่างกันในทางโลกและทางธรรม และวิธีการวัด “สติปัญญา” ก็แตกต่างกันด้วย คนที่มีสติปัญญาในทางโลกไม่จำเป็นต้องมีสติปัญญาในทางธรรม

ถาม : การที่ศาสนาพุทธมีคำสอนต่างๆ มากมายที่ต้องการให้คนยึดถือ และปฏิบัติตามนั้น แสดงว่าพระพุทธศาสนาไม่ส่งเสริมให้คนใช้ปัญญาความคิดของตนเองเลยใช่หรือไม่

ตอบ : พระพุทธศาสนาส่งเสริมคนให้ใช้ปัญญาของตนในการคิดวิเคราะห์สิ่งต่างๆ แต่เพื่อที่จะให้ปัญญานี้มองเห็นสังขารอันสูงสุด และเพื่อป้องกันไม่ให้ปัญญานี้ นำอันตรายมาสู่ตนเองและผู้ที่เกี่ยวข้อง พระพุทธศาสนาจึงเน้นให้เราพัฒนาปัญญาจนสามารถ “รู้แจ้ง” และอยู่ในกรอบของความดีงาม ดังนั้นสิ่งที่พระพุทธศาสนาต้องการให้เราทำคือ การพัฒนาปัญญาของแต่ละคนให้เป็นปัญญาที่ดีงาม และในขณะที่เดียวกันก็เป็นปัญญาที่สามารถมองเห็นสังขารอันสูงสุดได้

ถาม : พระพุทธศาสนามีแนวความคิดเช่นไรเกี่ยวกับความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ปัจจุบัน เช่น เรื่องการผสมเทียม (การนำอสุจิของผู้ชายมาผสมกับไข่ของผู้หญิงในหลอดแก้ว แล้วนำสิ่งที่ผสมแล้วไปใส่ไว้ในมดลูกของผู้หญิง วิธีนี้ช่วยให้ผู้หญิงที่ไม่สามารถมีลูกได้ ตั้งท้องและมีลูกได้) และการปลูกถ่ายพันธุกรรม (การนำเอาเนื้อเยื่อหรือเซลล์ของสัตว์ เช่น แกะมาเลี้ยงจนทำให้เกิดสัตว์ตัวใหม่ที่มีรูปร่างเช่นเดียวกับสัตว์ตัวเดิม) การที่มนุษย์สามารถใช้วิธีการต่างๆ เหล่านี้สร้างชีวิตขึ้นมาได้นั้นขัดกับคำสอนเรื่องกฎแห่งกรรมหรือไม่

ตอบ : พระพุทธศาสนาไม่ได้ต่อต้านความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี และเห็นด้วยว่าวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยีจะต้องเจริญก้าวหน้าต่อไป แต่ในขณะที่เดียวกันพระพุทธศาสนาที่เตือนให้เราช่วย กันระมัดระวังไม่ให้ความเจริญก้าวหน้านี้ นำอันตรายมาสู่มนุษยชาติและโลกที่อยู่ วิธีการสำคัญในการป้องกันอันตรายดังกล่าว คือการนำสิ่งที่อาจเรียกว่า **“พุทธโธโลยี”** มาใช้ควบคู่กับวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี ซึ่งจะทำให้เราใช้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีอย่างระมัดระวังรอบคอบและมีสติอยู่ตลอดเวลา ไม่อยู่ในอำนาจของกิเลสตัณหาต่างๆ

สำหรับเรื่อง **“การผสมเทียม”** นี้ พระพุทธศาสนาไม่ได้ต่อต้านแต่อย่างใด トラบใดที่วิธีการนี้ไม่มี การทำลายชีวิตเกิดขึ้น แต่ปัญหาที่ควรพิจารณาคือในกรณีของการใช้อสุจิ หรือไข่จากผู้อื่นที่ไม่ใช่บิดามารดา การผสมเทียมด้วยวิธีนี้อาจนำความทุกข์ระยะไกลมาสู่จิตใจของเด็กที่เกิดจากวิธีนี้และบิดามารดาได้ ดังนั้นผู้ที่ตั้ง การมีลูกโดยใช้วิธีนี้ จึงควรคิดให้รอบคอบเสียก่อน โดยเฉพาะผลกระทบต่อความสุขของเด็กและครอบครัว พระพุทธศาสนาไม่ต้องการให้คนมีความทุกข์การกระทำใดก็ตามถ้าหากนำความทุกข์มาสู่ผู้กระทำและผู้เกี่ยวข้องแล้วไม่ใช่การกระทำที่ดีงาม

ส่วนเรื่อง **“การปลูกถ่ายพันธุกรรม”** ก็เช่นเดียวกัน พระพุทธศาสนาไม่ได้ต่อต้านวิธีการนี้ แต่ก็ให้ข้อสังเกตว่าสิ่งที่เราควรคิด ก่อนที่จะนำวิธีการนี้ มาใช้กับมนุษย์ ก็คือเราต้องยอมรับความจริงว่าวิธีการนี้ไม่สามารถรับประกันได้ว่าคนที่ปลูกถ่ายพันธุกรรมมานั้น จะสืบทอดนิสัยดีงามของผู้ที่เป็นต้นแบบมาด้วย เพราะบุคลิกลักษณะและสภาพของจิตใจของมนุษย์นั้นเป็นเรื่องของกฎแห่งกรรมที่วิทยาศาสตร์ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงแก้ไขได้ นอกจากนี้เรายังควรคิดด้วยว่าเป็นการสมควรหรือไม่ ที่เราจะใช้วิธีการนี้ไปยุ่งเกี่ยวกับการทำงานของธรรมชาติ ในเมื่อผลที่เกิดขึ้นจากการกระทำนี้อาจจะร้ายแรงเกินความคาดหมายได้ เราต้องไม่ลืมว่าการถ่ายทอดพันธุกรรมมนุษย์เป็นเรื่องใหญ่โตมาก และจะมีผลกระทบต่อหลักจริยธรรมของสังคมครอบครัว และชีวิตความเป็นอยู่ของคนทุกคน ดังนั้นถ้าหากเราทำความผิดพลาดให้เกิดขึ้นในเรื่องนี้แล้ว เราก็จะไม่มีการแก้ไขสิ่งต่างๆ ให้กลับมาสู่สภาพเดิมได้อีก ด้วยเหตุนี้จึงอาจกล่าวได้ว่า ถึงแม้ว่าพุทธศาสนาจะไม่ต่อต้านเรื่องนี้ แต่ก็ยังไม่ต้องการให้เราเดินหน้าในเรื่องการถ่ายทอดพันธุกรรมมนุษย์ トラบใดที่เราไม่แน่ใจว่าการกระทำดังกล่าวนี้ จะไม่นำอันตรายมาสู่มนุษย์

ถาม : “นิพพาน” หมายถึงสถานที่ที่อยู่ของพระพุทธเจ้า และพระอรหันต์ที่สิ้นชีวิตไปแล้ว หรือหมายถึงสภาวะของจิตที่ปราศจากกิเลสตัณหาต่างๆ ในทำนองเดียวกัน “สวรรค์” และ “นรก” เป็นสิ่งที่มีตัวตนอยู่จริง หรือว่าเป็นเพียงสภาพของจิตใจมนุษย์

ตอบ : เรื่อง “สวรรค์-นรก” นั้น จากประสบการณ์ของหลวงพ่อกอง และประสบการณ์ของผู้อื่นที่หลวงพ่อบรรพชา นรก และสวรรค์ไม่ได้เป็นเพียงสภาพของจิตใจมนุษย์เช่นที่พูดว่า “สวรรค์อยู่นอก นรกอยู่ในใจ” แต่มีสภาวะอยู่จริงๆ ในมิติที่คนทั่วไปไม่อาจมองเห็นได้ ด้วยเหตุที่พระพุทธศาสนาจึงสอนว่า สวรรค์ และนรกมีอยู่จริง เช่นเดียวกับกฎแห่งกรรม ส่วนสภาพของจิตใจนั้นเป็นเพียงแสดงให้เห็นถึงลักษณะของบาปบุญที่แต่ละคนมีอยู่และเมื่อตายไปแล้ว ก็จะต้องรับผลของบาปบุญนี้อย่างแน่นอน

ส่วนเรื่อง “นิพพาน” นั้น ยังเป็นปัญหาที่ถกเถียงกันอยู่ในบรรดานักวิชาการและนักปฏิบัติธรรม แต่สำหรับหลวงพ่อกองแล้ว นิพพานเป็นสภาวะของจิตที่ปราศจากกิเลสตัณหาต่างๆ โดยสิ้นเชิง ผู้ที่มีสภาวะจิตเช่นนี้ เมื่อสิ้นชีวิตลงย่อมไม่ไปเกิดในสังสารวัฏอีก

ถาม : ในคำสอนของพระพุทธศาสนา สตรีสามารถที่จะบรรลุผลนิพพานได้หรือไม่ ทำไมประเทศไทยจึงไม่มีภิกษุณี จากประสบการณ์การสอนกรรมฐานของหลวงพ่อกอง จำนวนผู้หญิง และผู้ชายที่มาปฏิบัติกรรมฐานที่วัดอัมพวันมีเปอร์เซ็นต์ต่างกันอย่างไร เพศใดมีความก้าวหน้าในการปฏิบัติธรรมมากกว่ากัน

ตอบ : พระพุทธศาสนาถือว่าทั้งผู้ชาย และผู้หญิงมีศักยภาพที่จะบรรลุผลนิพพานด้วยกันทั้งนั้น แต่ส่วนเรื่องภิกษุณีที่ไม่มีในสังคมไทยปัจจุบันนั้น เป็นเรื่องของกาชดบัจจยต่างๆ ตามที่กำหนดไว้ในคำสอนของพุทธศาสนามากกว่าอย่างอื่น

สำหรับในเรื่องของการปฏิบัติธรรมเพศหญิง - ชายจะเจริญก้าวหน้าเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับบุคคลนั้นมีความพร้อม ความอดสาหะไม่ท้อถอย แรงจุงใจ และความจริงจุงใจในการปฏิบัติมากน้อยเพียงใด แต่สิ่งที่หลวงพ่อกองสังเกตคู้ว่าๆ ไปแล้ว จำนวนผู้ชายที่เจริญก้าวหน้าในเรื่องการปฏิบัติธรรมมีมากกว่า ที่เป็นเช่นนี้เพราะบัจจยหลายอย่างตั้งแต่แรงจุงใจไปจนถึงความเพียรพยายามและความตั้งใจ

ถาม : พ่อแม่ที่มีลูกพิการมาแต่กำเนิด จะถือว่าเป็นผู้ที่ได้ทำบาปไว้มากในอดีตชาติ และการที่เด็กเกิดมาเป็นคนพิการนี้ เป็นผลมาจากบาปของพ่อแม่ใช่หรือไม่

ตอบ : เด็กที่เกิดมาพิการนั้นเป็นกรรมร่วมของบิดามารดา และเด็ก แต่อย่างไรก็ตามพุทธศาสนาเน้นให้บิดามารดาทำตัวให้เป็นคนมีศีลธรรม และสร้างแต่กรรมดีแต่อย่างเดียว เพราะผลของกรรมช้วนั้น

ย่อมกระทบต่อบุตรของตนด้วย การที่บิดามารดาทำบาปย่อมเป็นปัจจัยให้วิบากกรรมของลูกที่มีอยู่แล้ว แสดงผลออกมาร้ายแรงเต็มที่ ในทางตรงกันข้าม ถ้าหากบิดามารดาทำแต่กรรมดีอย่างเดียว ถึงแม้ว่าลูกจะมีวิบากกรรมไม่ดีติดตัวมาแต่เกิด ความดีนั้นก็จะช่วยให้วิบากกรรมดังกล่าวลดความรุนแรงลงไปได้บ้าง เช่น ถ้าหากบิดามารดาเลี้ยงดูลูกพิการด้วยความรัก เอาใจใส่เป็นอย่างดี และในขณะที่เดียวกันก็ทำบุญทำกุศลอยู่เสมอ ลูกพิการก็จะมีความทุกข์จากความพิการลดน้อยลง และสามารถมีชีวิตที่มีคุณภาพได้ตามอัธยาศัย

ถาม : การปฏิบัติกรรมฐานสามารถใช้รักษาคนเป็นโรคจิตประเภทย้ำคิดย้ำทำ และซึมเศร้าได้หรือไม่ การที่มีผู้พูดว่าการปฏิบัติกรรมฐานทำให้เป็นบ้า นั้นเป็นความจริงหรือไม่

ตอบ : การปฏิบัติกรรมฐานสามารถช่วยให้ผู้ปฏิบัติมีสติมากขึ้น ผู้ที่ปฏิบัติกรรมฐานได้สำนึกจะเป็นผู้มีความสุข และสงบไม่มีอารมณ์ฟุ้งซ่านหรือคิดปกติ ซึ่งเป็นสาเหตุของโรคจิต แต่คนที่เป็โรคจิตอยู่แล้วยังไม่ควรมาปฏิบัติกรรมฐาน เพราะจิตใจยังไม่เป็นปกติ ถ้าหากมาปฏิบัติกรรมฐานก็อาจเป็นบ้าได้โดยทั้วไปแล้ว การปฏิบัติกรรมฐานในระยะแรกควรมีพระอาจารย์คอยช่วยเหลือ พระอาจารย์ที่สอนกรรมฐานสามารถส่งกระแสจิตไปดูแลระมัดระวัง และช่วยตักเตือนไม่ให้จิตหลงไปในทางที่เป็นอันตรายได้

หลวงพ่อดาบปัญหาปัญญาชนตะวันตก

ครั้งที่ ๓

ระหว่าง

พระเดชพระคุณพระราชสุทธิญาณมงคล

(จรัญ ฐิตธมฺโม)

กับ

ศาสตราจารย์ ดร.เจมส์ สจ๊วตท์

ผู้เชี่ยวชาญสาขาจิตวิทยา

วันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๔๑

(๑) ความเครียด

ปัญหาแรกที่ถูกถามเป็นปัญหาเกี่ยวกับความเครียด ดร. สจ๊วตท์ สังเกตเห็นว่าในสังคมไทยปัจจุบัน บุคคลต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นนักธุรกิจ นักการเมือง หรือนักเรียน ต่างก็มีความเครียดในการทำหน้าที่การทำงานใน ความรับผิดชอบของตนทั้งนั้น ไม่ทราบว่าการปฏิบัติกรรมฐานสามารถแก้ความเครียดในการทำงานได้ หรือไม่

หลวงพ่อดี ให้เห็นว่าผู้ที่มีความเครียดนั้น ไม่สมควรมานั่งกรรมฐาน เพราะการปฏิบัติกรรมฐานไม่ อาจทำให้หายเครียดได้ สิ่งที่ดีควรจะทำในเมื่อมีความเครียดมากก็คือรักษาจิตใจให้อยู่ในสภาพปกติเสียก่อน ซึ่งอาจทำได้ด้วยการใช้ยาของการแพทย์ปัจจุบัน (ในกรณีที่ต้องใช้ยาระงับประสาทช่วย) หรือการผ่อนคลายความเครียดด้วยวิธีการต่างๆ (ในกรณีที่เป็นไม่มาก) เช่น การเล่นกีฬา การฟังดนตรี การเดินเล่น และ การพักผ่อนหย่อนใจทั่วไปที่ไม่ใช่อบายมุข การพยายามคลายเครียดโดยใช้อบายมุขต่างๆ นั้นจะทำให้เกิด ความเครียดมากขึ้น เพราะอบายมุขนำสิ่งที่เป็นอันตรายมาสู่ตัวเองแต่อย่างเดียว การปฏิบัติกรรมฐานเป็นวิธี สำคัญที่จะให้จิตใจไม่เครียด อยู่ในสภาพเป็นปกติตลอดเวลา มีสติสัมปชัญญะ ดังนั้นจึงป้องกันไม่ให้เกิด ความเครียดขึ้นมาได้ หลวงพ่อดี ว่าคนที่มีความเครียดมากยังไม่สมควรมาปฏิบัติกรรมฐาน ต้องทำให้จิตใจ ผ่อนคลายจากความเครียดก่อนจึงค่อยมาปฏิบัติกรรมฐาน ความเชื่อที่ว่าการปฏิบัติกรรมฐานทำให้หาย เครียดได้นั้น เป็นความเข้าใจผิด ที่จะนำอันตรายมาสู่ผู้ปฏิบัติได้

(๒) ชีวิตแต่งงาน และครอบครัว

ปัญหาที่สอง เป็นปัญหาเกี่ยวกับชีวิตแต่งงานและครอบครัว ดร. สจ๊วตท์ อวยากราบว่าในความคิดเห็นของหลวงพ่อนั้น ทำอย่างไรชีวิตแต่งงานและครอบครัวจึงจะมีความสุข

เกี่ยวกับเรื่องนี้ หลวงพ่ออธิบายว่า การเลือกคู่ครองเป็นเรื่องสำคัญมาก และเป็นต้นเหตุของปัญหาต่างๆ ทั้งผู้ชาย และผู้หญิงควรที่จะเลือกคู่ครองด้วยเหตุผลไม่ใช่ด้วยอารมณ์ความรู้สึกหรือด้วยวิธีการดูดวงการใช้เหตุผล จะช่วยให้เราสามารถรู้ว่าผู้ที่เราจะแต่งงานด้วยนั้น เป็นคนที่มีนิสัยใจคอ รสนิยม และฐานะความเป็นอยู่ที่จะเหมาะสมกับตัวเราได้มากน้อยเพียงใด นอกจากนี้ เมื่อแต่งงานกันแล้ว ต่างฝ่ายก็ควรที่จะปรับตัวเอง และมีความเอื้ออาทรต่อกันอย่างสม่ำเสมอ ความเอื้ออาทรนี้อาจจะเป็นไปในรูปของการเคารพซึ่งกัน และกัน ความจริงใจ และการไม่เห็นแก่ตัว จากประสบการณ์ของหลวงพ่อ ชีวิตแต่งงานที่ไม่มีความสุขนั้น เกิดจากการที่ทั้งสองฝ่ายไม่เหมาะสมกันในด้านต่างๆ และไม่มี ความเอื้ออาทรต่อกัน

สำหรับเรื่องชีวิตครอบครัวนั้น หลวงพ่อให้ข้อสังเกตว่าการที่ครอบครัวแตกแยก พ่อ แม่ และลูก เข้ากันไม่ได้ นั้นสาเหตุสำคัญ(ที่หลวงพ่อบอก) คือพ่อแม่ทำตัวเป็นแบบอย่างไม่ดี กล่าวคือ ทำตัวไม่สมกับที่เป็นพ่อแม่ เช่นเป็นคนเจ้าอารมณ์ และทำตามใจตัว ไม่มีเหตุผลที่ดี ดังนั้นถ้าหากพ่อแม่ต้องการให้ตัวเอง และลูกมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน พ่อแม่ก็ต้องทำตัวเองให้เหมาะสมในทุกเรื่องและสามารถควบคุมอารมณ์ความรู้สึกได้ ลูกจึงจะรัก และเคารพ สิ่งสำคัญก็คือพ่อแม่ต้องรู้จักความต้องการของลูก ไม่ใช่ อำนวยบิบบังคับให้ลูกทำตามความต้องการของพ่อแม่เท่านั้น หลวงพ่อนั้นว่าความต้องการที่สำคัญที่สุดของลูกคืออิสระเสรีภาพ หรือการเป็นตัวของตัวเอง พ่อแม่จะต้องให้สิ่งนี้แก่ลูกแต่ไม่ใช่ด้วยการตามใจลูกไปทุกเรื่อง ในเรื่องที่ไม่สมควร พ่อแม่อาจจะให้คำแนะนำที่มีเหตุผลแก่ลูก โดยชี้ให้เห็นว่าการกระทำที่ลูกต้องการจะทำนั้น มีผลไม่ดียังไรบ้างแล้วให้ลูกเป็นคนตัดสินใจเอง ถ้าหากได้รับการส่งเสริมที่ดีแล้วความรักอิสระเสรีภาพนี้ ก็จะทำให้ลูกเป็นคนรักแสวงหาความรู้ ไม่ยึดติดกับสิ่งที่มีอยู่แล้ว การทำให้ชีวิตครอบครัวมีความสุขนี้เป็นหน้าที่ และความรับผิดชอบของพ่อแม่เป็นสำคัญ ดังนั้นพ่อแม่จึงไม่ควรจะมุ่งแต่การทำงานและสะสมทรัพย์สมบัติแต่อย่างเดียว แต่ควรที่จะเอาใจใส่และปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวให้ดีที่สุดด้วย

ดร. สจ๊วตท์ เห็นด้วยกับหลวงพ่อในเรื่องวิธีการเลือกคู่ครอง และการเลี้ยงลูก แต่ก็สงสัยว่าการปฏิบัติกรรมฐาน จะช่วยให้พ่อแม่และลูกดีได้อย่างไร

หลวงพ่อบอกว่า การปฏิบัติกรรมฐานจะช่วยให้ผู้ปฏิบัติค้นพบตัวเองได้ กล่าวคือรู้จักส่วนดีและส่วนไม่ดีของตนเอง ตลอดจนนิสัย และรู้สำนึกถึงสิ่งไม่ดีต่างๆ ที่ตนได้ทำไว้แก่ผู้อื่นจากประสบการณ์การมีสติ และการรู้สำนึกนี้ จะช่วยให้ผู้ปฏิบัติเป็นคนดีได้ เช่น พ่อแม่และลูก ต่างก็รู้หน้าที่ที่ตนจะต้องปฏิบัติต่อกัน เมื่อทุกคนทำตามหน้าที่ความรับผิดชอบของตนด้วยสติแล้ว ปัญหาต่างๆ ที่ตนจะทำให้เกิดมีขึ้นก็จะมिन้อยลง หรือไม่มีเลย การปฏิบัติกรรมฐานนอกจากจะช่วยให้ผู้ปฏิบัติเป็นคนที่รู้จักหน้าที่ความรับผิดชอบแล้ว

ยังช่วยให้ผู้นั้นมีความเมตตากรุณาด้วย ความเมตตากรุณานี้เป็นพลังสำคัญที่จะนำความสุขมาสู่ผู้นั้นและผู้เกี่ยวข้องได้ ด้วยเหตุนี้ พ่อแม่และลูกที่ปฏิบัติกรรมฐานจึงจะมีความรักความเมตตาต่อกัน สิ่งนี้จะนำไปสู่การรู้จักให้อภัยกันซึ่งเป็นคุณธรรมสำคัญในคำสอนของพระพุทธศาสนา

(๓) มิตรภาพ

สำหรับคำถามต่อไปที่ว่า ทำอย่างไรในการมีชีวิตอยู่ในสังคมปัจจุบันที่มีการแข่งขันกัน เราจึงจะมีเพื่อนที่ดีได้

หลวงพ่อบอกว่า ปัญหาเรื่องการมีเพื่อนที่ดีนี้ เป็นปัญหาสำคัญของสังคมปัจจุบันที่คนทุกอาชีพต้องแข่งขันกัน แม้แต่ในการศึกษาเล่าเรียน นักเรียนก็ต้องแข่งขันกัน เช่น เพื่อจะได้ทุนการศึกษาและรางวัลต่างๆ ในเรื่องของการมีมิตรที่ดีนั้นถึงแม้ว่าเราจะต้องอยู่ในสังคมที่มีการแข่งขันกัน แต่เราก็มีมิตรแท้ได้ในทัศนะของหลวงพ่อ มิตรแท้เป็นเพื่อนที่รู้จักใจกันราวกับว่าเป็นคนคนเดียวกัน และมีความเอื้ออาทรต่อกัน ส่วนมิตรเทียมเป็นคนที่มุ่งยึดถือประโยชน์ที่ตนจะได้รับจากการติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่นแต่อย่างเดียว กาลที่เราจะมีมิตรแท้ได้นั้น เราจำเป็นจะต้องเป็นคนดีมีคุณธรรม ศาสนาพุทธเองมีคำสอนเรื่องคุณธรรม ที่จะทำให้เราสามารถผูกมิตรกับผู้อื่นได้อยู่หลายเรื่องด้วยกัน การเป็นคนดีมีคุณธรรมนี้จะเป็นเสมือนเสน่ห์ที่ดึงดูดคนอื่นให้สนใจ และเอาใจใส่ตัวเรา นอกจากจะเป็นคนมีคุณธรรมแล้วเรายังควรสร้างบุญกุศลอีกด้วย เพราะบุญกุศลจะช่วยให้เราพบกับคนดี และคุ้มครองป้องกันเราไม่ให้ได้รับอันตรายจากความชั่ว

ศาสตราจารย์สัจจวาทต้องการทราบอีกว่าการเป็นคนดีมีคุณธรรมเป็นสิ่งสำคัญที่จะได้พบมิตรแท้ได้อย่างไร

หลวงพ่อบอกเพิ่มเติมว่า สำหรับชาวพุทธ บุญกุศลเป็นสิ่งที่มีความสำคัญมาก บุญกุศลที่ทำได้ก่อนจะเป็นพื้นฐานให้เราพบมิตรแท้ และคุณธรรมที่มีอยู่ในตัวเรา จะทำให้เรารักยามิตรภาพให้ยั่งยืนต่อไปได้ ดังนั้นผู้ที่ยังไม่มีมิตรแท้จึงควรสร้างบุญกุศลให้มาหาคนที่ไม่มีมิตรแท้อยู่แล้วก็ควรสร้างคุณธรรมให้ มีอยู่ในตัวเช่น เดียวกัน จะได้มีมิตรแท้ตลอดไป คนเราถ้าหากไม่มีบุญกุศลหนุนแล้วจะทำอย่างไรก็จะประสบปัญหาอยู่เสมอ บุญกุศลนี้ไม่ใช่สิ่งอื่น นอกจากผลของการกระทำของคนแต่ละคนเอง ดังนั้นก่อนจะทำอะไรเราจึงควรคิดให้รอบคอบ ทำแต่สิ่งที่ดีงาม เพื่อจะได้มีบุญกุศลติดตัวตลอดไป หลวงพ่อบอกได้ประสบพบเห็นอำนาจของบุญกุศลด้วยตัวเองทั้งจากประสบการณ์ส่วนตัว และประสบการณ์ของผู้อื่นที่หลวงพ่อบรรยาย ดังนั้นหลวงพ่อบอกจึงสอนเน้นเรื่องความสำคัญของการทำความดีอยู่เสมอ

(๔) การแข่งขัน และความสันโดษ

ศาสตราจารย์สจ๊วตท์ สงสัยว่าพระพุทธศาสนาสอนให้คนมีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และช่วยเหลือกัน แต่ในชีวิตจริงแล้วนักเรียน และนักกีฬาจะต้องแข่งขันเอาชนะกัน ไม่ทราบที่ศาสนาพุทธมองเห็นความสำคัญของการแข่งขันหรือไม่ คนตะวันตกเชื่อว่าการแข่งขันกันทำให้สังคมและชีวิตของคนแต่ละคนเจริญก้าวหน้า ดังนั้นจึงเน้นให้มีการแข่งขันกันในทุกวงการไม่ว่าจะเป็นการศึกษา หรือธุรกิจการค้า แต่ดูเหมือนว่าศาสนาพุทธสอนให้ทุกคนมีความสันโดษ การสอนเช่นนี้ ทำให้สงสัยว่าสันโดษจะช่วยให้คนและสังคมเจริญก้าวหน้าได้อย่างไร

ในเรื่องนี้ หลวงพ่อชี้ให้เห็นว่า พระพุทธศาสนาไม่ได้ต่อต้านการแข่งขันกัน โดยเฉพาะในกรณีที่มีการแข่งขัน นั้นไม่ได้เกิดจกโลก โกรธ และหลง การแข่งขันในเรื่องการศึกษา และการกีฬาเป็นเรื่องปกติของชีวิตที่ยังอยู่ในโลก ที่สำคัญคือในการแข่งขันเราต้องไม่โกรธ และมีใจเป็นนักกีฬา การแพ้ชนะเป็นเรื่องธรรมดาที่เกิดขึ้นได้แก่คนทุกคน การปฏิบัติกรรมฐานจะฝึกจิตใจเราให้สงบ และมีปัญญามากเพียงพอที่จะแข่งขันกับผู้อื่นได้ มีนักเรียนจำนวนมาก ที่หลังจากมาปฏิบัติกรรมฐานที่วัดอัมพวันในระยะเวลาานพอสมควรแล้ว สามารถสอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อในสถาบันการศึกษาต่างๆ ได้ตามความต้องการ บางคนสอบชิงทุนไปศึกษาต่อต่างประเทศและบางคนสามารถชนะการประกวดประเภทต่างๆ ได้เช่นกัน หลวงพ่อเองมีความเห็นว่าการแข่งขันกันในกรณีทีกล่าวมาเป็นการแสดงให้เห็นถึงความรับผิดชอบอย่างหนึ่ง ที่แต่ละคนมีต่อชีวิตของตน แต่ในขณะที่เดียวกันเราก็ควรจะระวังให้การแข่งขันเป็นไปในครรลองครองธรรม และไม่ให้ความต้องการจะเป็นผู้ชนะมีความรุนแรงมากจนกลายเป็นความโลภ ความโกรธ และความหลง (ผิด) ไป ผู้ชนะที่แท้จริงคือผู้ชนะกิเลสตัณหาต่างๆ ในตัวเองขณะที่สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ทรงแสดงให้เห็นเป็นตัวอย่าง

สำหรับเรื่องสันโดษนั้น คนจำนวนไม่น้อยเข้าใจผิดว่าคำสอนเรื่องสันโดษในพระพุทธศาสนา ขัดขวางความเจริญก้าวหน้าของบุคคล และสังคม ตามความเป็นจริงแล้ว พระพุทธศาสนาสอนให้คนเราขยันและปรับปรุงตัวเองให้เจริญก้าวหน้า สันโดษหมายถึงการยอมรับขอบเขตจำกัดของตนและการไม่มีความโลภ พระพุทธ ศาสนาสอนเน้นเสมอว่ามนุษย์เป็นสัตว์ที่ฝึกได้ไม่อยู่กับที่ ดังนั้นจึงสามารถพัฒนาตัวเองได้ อยู่ตลอดเวลา ส่วนจะพัฒนาได้มากน้อยเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับความอดุสาหะและความตั้งใจจริง นอกจากนี้ยังมีปัจจัยอื่นอีกหลายอย่างด้วย ที่สำคัญคือเราต้องศึกษาเรียนรู้จากความสำเร็จของผู้อื่นแล้วนำความรู้นี้ มาใช้ปรับปรุงตัวเองให้เจริญก้าวหน้าเท่าหรือเหนือกว่าผู้อื่น พระพุทธศาสนา Mong คุณสังคมมนุษย์ว่าเป็นสังคม 'ไม่อยู่กับที่ตลอดเวลาแต่มีการเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ สิ่งที่ทำให้สังคมมีสภาพเช่นนี้ก็คือมนุษย์ที่ไม่อยู่เฉย การปฏิบัติกรรมฐานทำให้จิตใจนิ่งและเกิดปีติ แต่พระพุทธศาสนาต้องการให้เราใช้จิตนิ่ง และใช้ความสุขนั้นในการทำงานเพื่อให้ตัวเอง และสังคมที่อยู่เจริญก้าวหน้าขึ้นไปเรื่อยๆ หลวงพ่อไม่ส่งเสริมให้

คนมาปฏิบัติกรรมฐานเพื่อจะได้อยู่เฉยๆ ไม่ทำงานแต่ต้องการให้ผู้ปฏิบัติใช้ผลที่ได้รับจากกรรมฐานให้เป็นประโยชน์แก่ชีวิตของตนและผู้อื่น

(๕) ความเสื่อมของสังขาร

ศาสตราจารย์สัจวัตต์ ถามต่อไปเรื่องความเสื่อมของสังขาร ต้องการทราบว่าศาสนาพุทธสอนให้ทำอะไร คนเราจึงจะไม่มีทุกข์ เพราะความเสื่อมของสังขาร และใช้ความเสื่อมนี้ให้เป็นประโยชน์ในวัชชรา

หลวงพ่อบุญชูให้เห็นว่าพระพุทธศาสนาสอนให้เรายอมรับความเป็นจริงของชีวิตทุกด้าน ในเรื่องของความเสื่อมของสังขารก็เช่นกัน เมื่อสังขารต้องเสื่อมลงตามธรรมชาติ (ทั้งๆ ที่พยายามทำบุญทำกุศล) เราจำเป็นต้องยอมรับสังขารที่เสื่อมลงนี้ เดือนเราไม่ให้ประมาทในการมีชีวิตอยู่และให้เร่งรัดทำบุญกุศล วัชชราเป็นวัชของการเตรียมตัวตายให้มากขึ้น เพราะมีเวลาเดือนน้อยลงไปทุกวัน การเตรียมตัวตายที่เหมาะสมคือการฝึกจิตให้มีสติทุกวินาที เช่นที่พระพุทธศาสนาสอนไว้ในมหาสติปัฏฐาน จิตมีสติตามคำสอนนี้เป็นจิตที่มีอิสระไม่อยู่ใต้อำนาจของสิ่งหนึ่งสิ่งใด และเมื่อดับไปก็จะหลุดพ้นไปโดยสิ้นเชิง หลวงพ่อสรุปว่าการมีสังขารอยู่เป็นภาระอย่างหนึ่งของมนุษย์ เราต้องทำบุญทำกุศลดูแลสังขารให้ดีที่สุด แต่เมื่อสังขารต้องเสื่อมลงโดยธรรมชาติ เราก็ไม่ควรเศร้าโศกเสียใจหรือพยายามดิ้นรนด้วยวิธีการต่างๆ เพื่อหยุดยั้งความเสื่อมนั้น การออกกำลังกาย อาหาร และการมีชีวิตที่ดีงามอาจช่วยให้การเสื่อมของสังขารช้าลง แต่สังขารก็ต้องเสื่อมและดับไปในที่สุดอยู่แน่นอน ดังนั้นแทนที่จะพยายามต่อสู้กับความเสื่อมของสังขารเช่นที่บางคนทำอยู่ เราควรให้ความเสื่อมของสังขารเดือนเราให้เร่งทำความดีก่อนที่จะสายเกินไป

ศาสตราจารย์สัจวัตต์ กล่าวชมหลวงพ่อบุญชูอธิบายคำตอบต่างๆ ได้สมเหตุสมผลดีมาก จนเขาไม่สามารถโต้แย้งได้ อย่างไรก็ตามเขามีปัญหาจะขอความเมตตาจากหลวงพ่อบุญชูให้ตอบอีกหลายเรื่อง เพราะการค้นคว้าหาหนังสืออ่านเองแล้วยังไม่เข้าใจ หลวงพ่อบุญชูให้ศาสตราจารย์สัจวัตต์ถามต่อไปได้ และกล่าวว่า ความจริงแล้วที่หลวงพ่อบุญชูอธิบายมาทั้งหมดนั้น หลวงพ่อไม่ได้อธิบายตามหลักของเหตุผล แต่อธิบายจากประสบการณ์ การที่คำอธิบายเหล่านั้นมีเหตุมีผลดีก็จะเป็นเพราะว่าประสบการณ์ของมนุษย์มีเหตุมีผลอยู่ในตัวเองอยู่แล้วจึงไม่จำเป็นต้องไปหาเหตุผลจากที่อื่นมาอธิบาย แต่เราจะมองเห็นเหตุผลในประสบการณ์ที่เกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อจิตใจเราเปิดกว้างปราศจากทฤษฎีใดๆ ความรู้ต่างๆ เกี่ยวกับพระพุทธศาสนา และชีวิต หลวงพ่อบุญชูได้มาจากการปฏิบัติธรรมและการมีชีวิตอยู่ท่ามกลางคนหลายประเภท

(๖) พุทธานุภาพ

คำถามต่อมาของศาสตราจารย์สจ๊วตท์ เน้นเรื่องเกี่ยวกับพุทธานุภาพ เขาสงสัยว่า พระพุทธเจ้าได้ปรินิพพานไปนานหลายพันปีแล้ว จะมีพุทธานุภาพคงอยู่ในโลกได้อย่างไร

เกี่ยวกับเรื่องนี้ หลวงพ่อตอบด้วยการยกตัวอย่างว่า ถึงแม้ดวงอาทิตย์จะลับฟ้าไปแล้วแต่ไออุ่นก็ยังค้างในโลกรเป็นเวลานานแสนนาน พระพุทธเจ้าเป็นบุคคลที่ประเสริฐสุด มีพุทธานุภาพมากกว่าอำนาจของดวงอาทิตย์มากมายจนเทียบไม่ได้ทำไมกระแสพุทธานุภาพจะไม่คงอยู่โดยเฉพาะอย่างยิ่งในดวงใจของผู้ที่เปิดรับพุทธานุภาพนั้น ถึงแม้ว่าคนที่คิดค้นเรื่องไฟฟ้าสิ้นชีวิตไปนานแล้วแต่ไฟฟ้าก็ยังคงมีอยู่ให้เราได้ใช้ประโยชน์ทุกวันนี้ ในความหมายหนึ่งแล้วพุทธานุภาพที่แสดงให้เห็น และที่พิสูจน์ได้คือพระธรรม และผลที่ได้จากการปฏิบัติตามพระธรรม ข้อพิสูจน์อีกอย่างหนึ่งก็คือ ผลที่เกิดขึ้นแก่ตัวเราจากการมีพุทธานุสติดอยู่ตลอดเวลา หลวงพ่อเองมีประสบ การณ์เกี่ยวกับพุทธานุภาพอยู่หลายกรณี แต่เกรงว่าศาสตราจารย์สจ๊วตท์จะไม่เข้าใจ เพราะเพิ่งเริ่มสนใจศาสนาพุทธ ดังนั้นหลวงพ่อก็ไม่ได้เล่าให้ฟัง ศาสตราจารย์สจ๊วตท์ยอมรับว่าพุทธานุภาพเป็นเรื่องยากที่จะเข้าใจ โดยเฉพาะสำหรับคนต่างศาสนา เพราะพุทธานุภาพในศาสนาที่หลวงพ่อบริบายนั้น ไม่มีลักษณะเป็นเช่นการแสดงอำนาจของพระผู้เป็นเจ้า แต่แสดงออกมาในรูปของการเปลี่ยนแปลงชีวิตของผู้ยึดถือในทางที่ดีขึ้น

(๗) การช่วยเหลือคนจน

คำถามสุดท้ายที่ศาสตราจารย์สจ๊วตท์สงสัยก็คือ คำถามเกี่ยวกับการช่วยเหลือคนจน และคนที่อดอยากหิวโหยที่มีอยู่ทั้งในประเทศไทยและส่วนต่างๆ ของโลก เขาไม่แน่ใจว่าคนไทยที่เป็นชาวพุทธสนใจที่จะช่วยเหลือบุคคลเหล่านี้บ้างหรือไม่ เพราะเขามองเห็นชาวพุทธไปทำบุญแต่ที่วัด ไม่ชอบทำบุญทางด้านสาธารณประโยชน์ ส่วนการช่วยเหลือคนยากจนที่หิวโหยในประเทศต่างๆ นั้นเขาไม่ทราบว่ามีอยู่หรือไม่

หลวงพ่อบอกว่า คำสอนของพระพุทธศาสนาเน้นให้ชาวพุทธช่วยเหลือผู้ที่มีความทุกข์โดยไม่คำนึงว่าเป็นคนชาติใด หรือนับถือศาสนาอะไร ตามความเป็นจริงแล้วชาวไทยพุทธที่ทำสาธารณประโยชน์ และช่วยเหลือคนยากจนมีจำนวนมากพอสมควร แต่คนประเภทนี้ไม่ชอบเอาหน้า ดังนั้นจึงไม่เป็นข่าวในหนังสือพิมพ์ หลวงพ่อยอมรับว่าชาวพุทธชอบทำบุญกับพระสงฆ์มากกว่าที่จะช่วยเหลือคนยากจน สิ่งนี้ในเรื่องที่แก้ไขได้ยาก เพราะเป็นความเชื่อที่ฝังใจมานาน ในการแก้ไขปัญหานี้ พระสงฆ์เช่นหลวงพ่อดำนำวัตถุลี้ของต่างๆ ตลอดจนเงินทองที่ได้รับจากพุทธศาสนิกชนไปใช้ให้เกิดประโยชน์แก่ส่วนรวม และคนยากจนทั่วไป เมื่อคนมองเห็นว่าเงินที่บริจาคให้แก่หลวงพ่อก่อให้เกิดประโยชน์แก่ส่วนรวมเป็นอย่างมาก คนก็ยังบริจาคเงินให้หลวงพ่อบ้าง หลวงพ่อก็ชอบพูดเสมอว่า “ยิ่งให้ ยิ่งได้” สำหรับการช่วยเหลือคนยากจนที่หิวโหยในประเทศต่างๆ นั้นคนไทยที่เป็นชาวพุทธก็มีส่วนช่วยเหลือบ้างตามความจำกัดของ

ทรัพยากรที่มีอยู่ แต่การช่วยเหลือนี้ก็ได้ประชาสัมพันธ์ ดังนั้นจึงแทบจะไม่มีคนทราบเลย หลวงพ่อยอมรับว่าการช่วยเหลือของคนไทยชาวพุทธ ส่วนมากแล้วเป็นการช่วยเหลือที่เกิดจากการริเริ่มของคนบางคนที่ไม่หวังผลตอบแทนอะไร นอกจากช่วยบรรเทาความทุกข์ยากลำบากของคนยากจนเป็นครั้งคราว ปัญหาที่เกิดขึ้นจากการช่วยเหลือในรูปแบบนี้ก็คือการขาดแผนงานช่วยเหลือ ซึ่งทำให้การช่วยเหลือดังกล่าวไม่ก่อให้เกิดประโยชน์มากเท่าที่ควร การช่วยเหลือคนยากจน ควรจะมีวัตถุประสงค์มากกว่าการช่วยบรรเทาความทุกข์ยากของคนเหล่านี้เป็นครั้งคราว แต่ควรเป็นการช่วยเหลือให้ช่วยตัวเองได้ด้วย อย่างไรก็ตาม หลวงพ่อก็เห็นว่าในขณะที่องค์พระพุทธรูปศาสนาฯ ยังไม่มีแผนงานที่แน่นอนในเรื่องการทำงานเพื่อสังคม พุทธศาสนิกชนก็ควรจะช่วยเหลือบรรเทาทุกข์คนที่มีความทุกข์ ไม่ว่าจะเกิดจากความยากจนหรือจากปัจจัยอื่น การมีความเมตตากรุณาต่อกัน และการช่วยเหลือจุนเจือกัน จะทำให้สังคมอยู่ต่อไปได้ด้วยความสงบ

ศาสตราจารย์สจ๊วตท์ ยังมีปัญหาอื่นๆ อีก แต่เพื่อให้บุคคลอื่นๆ ได้มีโอกาสนมัสการหลวงพ่อบ้าง จึงนมัสการลาท่านและสัญญาว่าจะนำคำอธิบายต่างๆ ของหลวงพ่อไปเผยแพร่ให้แก่นักศึกษาและชาวอเมริกันทั่วไป

หลวงพ่อบทปัญหาปัญญาชนตะวันตก

ครั้งที่ ๔

ระหว่าง

พระเดชพระคุณพระราชสุทธิญาณมงคล

(จรัญ ฐิตธมฺโม)

กับ

ศาสตราจารย์ไวโอเล็ต ลินเบค

ชาวอเมริกันผู้เชี่ยวชาญสาขาปรัชญา และศาสนา

รองศาสตราจารย์ ดร.พินิจ รัตนกุล ผู้อำนวยการศูนย์ศาสนศึกษา มหาวิทยาลัยมหิดล พา ศาสตราจารย์ไวโอเล็ต ลินเบค (**Professor Violette Lindbeck**) ชาวอเมริกันผู้เชี่ยวชาญ สาขาปรัชญา และศาสนา มาพบพระราชสุทธิญาณมงคล ที่วัดอัมพวัน ในวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๒ ศาสตราจารย์ผู้นี้จบการศึกษาสาขาศาสนา จากมหาวิทยาลัยเยล ประเทศสหรัฐอเมริกา มีประสบการณ์การ สอนวิชาศาสนาที่มหาวิทยาลัยต่างๆ ในประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นเวลา ๔๐ ปี ได้ศึกษาเกี่ยวกับ พระพุทธศาสนาจากหนังสือ และตำราภาษาอังกฤษ ที่นักวิชาการชาวตะวันตกเป็นผู้เขียน และมีข้อสงสัย หลายประการเกี่ยวกับคำสอน และการปฏิบัติในพระพุทธ ศาสนา เมื่อมีโอกาสได้มาคารวะพระราชสุทธิ ญาณมงคล ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกตามบุคคลทั่วไปว่า “หลวงพ่อ” หรือ “หลวงพ่ोजรัญ” จึงขอความเมตตาให้ หลวงพ่อบทบายข้อสงสัยต่างๆ ให้ โดย ดร. พินิจ รัตนกุล เป็นผู้แปลและบันทึกการสนทนา

พระพุทธศาสนา และสมาธิ

ศาสตราจารย์ไวโอเล็ต สังเกตเห็นว่า ในปัจจุบันชาวอเมริกันที่ไม่ได้นับถือศาสนพุทธสนใจการ ปฏิบัติสมาธิกันมาก แต่โดยเหตุที่บุคคลเหล่านี้ ไม่ได้รับการสอนในเรื่องการปฏิบัติสมาธิ ใน พระพุทธศาสนาเลย ศาสตราจารย์ไวโอเล็ต จึงสงสัยว่าการปฏิบัติสมาธิดังกล่าวจะให้ประโยชน์แก่ผู้ปฏิบัติ หรือไม่ เพราะได้อ่านหนังสือวิสุทธิมรรคแล้วเข้าใจว่าการปฏิบัติสมาธิในพระพุทธศาสนามีขั้นตอนต่างๆ ที่ จะต้องเรียนรู้ และฝึกฝนภายใต้การแนะนำของอาจารย์

หลวงพ่อบทบายว่า ที่จริงแล้วการปฏิบัติสมาธิมีอยู่ในคำสอนของทุกศาสนา ไม่ว่าจะเป็น ศาสนา คริสต์ ศาสนาอิสลาม หรือศาสนาฮินดู ในสมัยพุทธกาล พวกฤาษีโยคีต่างๆ ปฏิบัติสมาธิตามความเชื่อใน ลัทธิของตน จนมีฤทธิ์เดชต่างๆ การปฏิบัติสมาธิ จึงไม่ได้เป็นสิ่งที่อยู่ในคำสอนของพระพุทธศาสนาแต่ อย่างเดียว ส่วนการปฏิบัติสมาธิจะมีผลอย่างไรนั้น ขึ้นอยู่กับระดับของสมาธิที่ผู้ปฏิบัติทำได้ โดยทั่วไปแล้ว

การปฏิบัติสมาธิ สามารถทำให้จิตใจของผู้ปฏิบัติสงบสว่าง และมีปัญญาเกิดขึ้น และส่งผลให้ผู้นั้นสามารถ ทำกิจการต่างๆ สำเร็จตามความต้องการได้

การปฏิบัติสมาธิระดับสูง เช่นที่ฤาษีโยคีต่างๆ ปฏิบัติอยู่ในสมัยพุทธกาล สามารถทำให้เกิดจิตตานุภาพ ที่มีพลังแข็งแกร่งจนมีฤทธิ์เดช ผลของสมาธิตั้งแต่การมีจิตสงบ ไปจนถึงการมีจิตตานุภาพ ที่กล่าว มาเป็นผลทางโลกียะเท่านั้น เพราะเป็นประโยชน์ที่เสริมสร้างอำนาจให้แก่ตัวเอง แต่ในพระพุทธศาสนา การปฏิบัติสมาธิมีเป้าหมายสูงกว่าประโยชน์ทางโลกียะ คือ มีเป้าหมายให้จิตของผู้ปฏิบัติหลุดพ้นจากอำนาจกิเลสตัณหาต่างๆ มีโลก โกรธ หลง เป็นสำคัญ อันจะทำให้ไม่มีการเวียนว่ายตายเกิดในสังสารวัฏอีกต่อไป ประโยชน์ประเภทนี้เรียกว่า ประโยชน์ทางโลกุตระ

โดยเหตุที่เป้าหมายการปฏิบัติสมาธิในพระพุทธศาสนา แตกต่างจากเป้าหมายที่มีอยู่ในศาสนาอื่น ดังนั้นพระพุทธศาสนาจึงเรียกสมาธิที่อยู่เหนือระดับความสงบหรืออิทธิฤทธิ์ และที่จะนำไปสู่ความหลุดพ้น ว่า **“วิปัสสนากรรมฐาน”** เพราะเป็นการทำให้จิตใจใสสว่างด้วยแสงของปัญญาที่เป็นผลจากการวิเคราะห์รูป และนามในลักษณะต่างๆ อย่างละเอียดถี่ถ้วนจนมองเห็นไตรลักษณ์ของสรรพสิ่งทั้งหลายและดับ **“อตฺตา”** ได้ในที่สุด

พระพุทธศาสนาไม่มีความประสงค์ให้เราพอใจ แต่ประโยชน์ทางโลกียะ ที่ได้จากการปฏิบัติสมาธิ ไม่อาจจะเป็นความสงบนิ่งของดวงจิต หรือ การมีจิตตานุภาพประเภทต่างๆ แต่ต้องการให้เราใช้ปัญญาที่เกิดจากสมาธิตัดตัวเราให้หลุดพ้นจากวัฏสงสาร ด้วยเหตุนี้ การปฏิบัติสมาธิ หรือ วิปัสสนากรรมฐาน จึงมี ขั้นตอนต่างๆ ถ้าหากผู้ปฏิบัติไม่มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องนี้ และไม่มีครูอาจารย์คอยแนะนำแล้ว ผู้ปฏิบัติก็อาจจะไม่สามารถบรรลุเป้าหมายนี้ได้ ดังที่อธิบายในหนังสือ **“วิสุทธิมรรค”**

นอกจากนั้น การเป็นคนที่พักเพียรพยายามอย่างต่อเนื่อง มีคุณธรรมและรักษาศีลอย่างเคร่งครัดก็มีความสำคัญมากเมื่อสมาธิมีคุณธรรม และศีลเป็นฐานแล้วปัญญาที่เกิดจากสมาธิก็จะมีทั้งพลังและทิศทางที่ถูกต้อง

ความสุข คนรวย คนจน

ศาสตราจารย์ไวโอเล็ต กราบเรียนหลวงพ่อกว่า ในสังคมอเมริกันปัจจุบัน คนอเมริกันเชื่อกันว่าความสุข คือ การมีชีวิตที่สะดวกสบาย มีสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ครบถ้วน พร้อมทั้งมีทรัพย์สินสมบัติเป็นหลักฐานมั่นคง ไม่ทราบว่พระพุทธศาสนาสอนเกี่ยวกับความสุขว่าอย่างไร ทรัพย์สินสมบัติเป็นที่มาของความสุขใช่หรือไม่ และคนจนสามารถมีความสุขได้ไหม

หลวงพ่อบิณฑายว่า พระพุทธศาสนาเองก็มองเห็นความสำคัญของวัตถุ และเชื่อว่าชีวิตต้องอาศัยปัจจัย ๔ จึงจะดำรงอยู่ได้ ผู้ที่ไม่มีปัจจัย ๔ อยู่เลยแม้แต่อย่างเดียว ไม่สามารถจะมีชีวิตอยู่ หรือปฏิบัติธรรมให้ประสบความสำเร็จได้ ในสมัยพุทธกาล พระองค์ทรงสอนสาวกทั้งหลาย ให้ช่วยเหลือมาราสาให้มีชีวิตสบายพอสมควร (เช่น มีเสื้อผ้าใส่ และมีอาหารกิน) ก่อนที่จะสอนธรรม

พระพุทธศาสนาถือว่าทรัพย์สมบัติต่าง ๆ นั้นเป็นผลของบุญกุศลที่คนแต่ละคนทำไว้ในอดีตคนที่มีทรัพย์สมบัติมากมายเช่น มหาอุบาสิกาวิสาขาในสมัยพุทธกาลเป็นผู้ที่ทำบุญกุศลมามากพระพุทธศาสนาไม่สนใจเรื่องปริมาณ หรือจำนวนของทรัพย์สมบัติที่เรามีอยู่ มากเท่ากับวิธีที่เราได้ครอบครองเป็นเจ้าของ และวิธีที่ใช้ทรัพย์สมบัติเหล่านั้น การมีทรัพย์สมบัติมาก ทำให้นางวิสาขามีวัตถุสิ่งของสำหรับทำบุญได้มากกว่าคนทั่วไป เพราะถือว่าทรัพย์สินต่างๆ นั้นมีลักษณะเป็นกลาง คือ ไม่ได้ไม่เลว แต่จะดีหรือเลวขึ้นอยู่กับวิธีที่ได้มา และวิธีใช้ ถ้าหากเราได้ทรัพย์สมบัติต่างๆ มาด้วยวิธีสุจริตและใช้อย่างฉลาด เช่น ให้ตนเองมีความสุขด้วยการทำบุญ และช่วยทำประโยชน์ให้แก่สังคม ทรัพย์สมบัติเหล่านั้นก็เป็นสิ่งมีคุณค่า แต่ในทางตรงข้าม ถ้าหากเราเป็นคนตระหนี่เห็นแก่ตัว ทรัพย์สมบัติต่างๆ เหล่านี้ ก็ไถ่ถอนนำความสุขมาให้ไม่ได้

พระพุทธศาสนาเน้นความสำคัญของการทำบุญ เพราะบุญกุศลที่เกิดจากการทำทาน เป็นที่มาของความ สุข และเป็นประโยชน์ทั้งแก่ผู้ให้ และผู้รับ ความสุขที่เกิดจากการให้ (ซึ่งเป็นผลมาจากการลดความเห็นแก่ตัวลง) เป็นความสุขที่พระพุทธศาสนาให้ความสำคัญมาก และโดยเหตุที่ความสุขไม่ได้อยู่ที่ปริมาณ หรือจำนวนทรัพย์สมบัติต่างๆ ที่เรามีอยู่ แต่เป็นสภาวะของจิตใจ พระพุทธศาสนาจึงสอนให้เราขัดเกลาจิตใจให้หลุดพ้นจากกิเลสตัณหาทั้งหลายที่หุ้มอยู่ เพื่อจิตใจจะได้สงบ และสว่างด้วยแสงของปัญญา ด้วยเหตุนี้เวลาพูดถึงความสุข จึงใช้คำว่า “สันติสุข” หรือ “วิมุติสุข” เพื่อให้แตกต่างจากความสุขที่คนทั่วไปเข้าใจว่าเกิดจากการตอบสนองความต้องการต่างๆ โดยเหตุที่ความสุขเป็นเรื่องของจิตใจไม่มีตัวตน ดังนั้นคนรวยจึงไม่จำเป็นต้องมีความสุขเสมอไป ในทำนองเดียวกัน คนจนที่มีชีวิตไม่สะดวกสบาย เพราะขาดสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ เช่น ไม่มีพัดลม ตู้เย็นไฟฟ้า ก็สามารถมีความสุขได้ ถ้าหากรู้จักสันโดษซึ่งทำให้จิตใจสงบ

ศาสตราจารย์ไวโอเล็ต เห็นด้วยกับคำอธิบายเรื่องธรรมชาติของความสุข โดยเฉพาะเมื่อหลวงพ่อบิณฑาย เชื่อมโยงความสงบ และสันโดษเข้ากับความสุข ในความคิดเห็นของศาสตราจารย์ไวโอเล็ต คนอเมริกันจะมีชีวิตที่สงบสุขได้ ถ้าหากมีสันโดษ คือ รู้จักจำกัดความต้องการและไม่ดิ้นรนไขว่คว้าสิ่งต่างๆ มาเป็นของตนโดยไม่หยุดยั้ง ศาสตราจารย์ไวโอเล็ตเองได้พยายามสอนนักศึกษาที่อเมริกา ให้เลิกผูกความสุขเข้ากับปริมาณ หรือจำนวนของวัตถุสิ่งของต่างๆ และให้หันมาสนใจเรื่องจิตใจให้มากขึ้น แต่ก็ไม่ประสบความสำเร็จ เพราะการสอนดังกล่าวสวนทางกับกระแสสังคมอเมริกันที่เน้นวัตถุนิยม และต้องการให้คน

ไขว่คว้าหาสิ่งของต่างๆ มาครอบครองไว้ให้มีจำนวนมากที่สุด สื่อมวลชนต่างๆ เช่น หนังสือพิมพ์ วิทยุ และทีวี มีส่วนสำคัญที่ทำให้กระแสสังคมนี้ไหลเชี่ยวจนด้านทานได้ยากหรือไม่ได้เลย

หลวงพ่อบิณฑบาตเพิ่มเติมว่า หลวงพ่อเองได้พยายามปลูกคนให้ตื่นจากความหลงผิด ให้รู้จักพัฒนา และใช้ปัญญาในการดำเนินชีวิตประจำวันให้มาก แต่เนื่องด้วยธรรมเป็นสิ่งที่ทนกระแสโลกที่อยู่ในวงเวียนของวัฏฏนิมิต ดังนั้นการปฏิบัติธรรม จึงเป็นเรื่องยากลำบากสำหรับคนทั่วไป หลวงพ่อพยายามสอนกรรมฐาน เพราะเชื่อ และมีประสบการณ์ว่าการปฏิบัติดังกล่าว สามารถช่วยให้ผู้ปฏิบัติได้สัมผัสความสุขที่เกิดจากความสงบ และการควบคุมตนเองได้ อันจะทำให้ผู้นั้นไม่หลงไหลในวัตถุสิ่งของต่างๆ รวมทั้งยศฐาบรรดาศักดิ์ทั้งหลาย ผู้ปฏิบัติกรรมฐานที่วัดอัมพวันจำนวนไม่น้อยสามารถสัมผัสความสุขประเภทนี้ได้ จึงได้ชักชวนผู้ที่รู้จัก มาปฏิบัติกรรมฐานที่วัดอยู่เรื่อยๆ จนจำนวนผู้ปฏิบัติเพิ่มมากขึ้นทุกที มีคนทุกอาชีพทั้งผู้ที่เคยปฏิบัติมาแล้ว และผู้มาใหม่ กากี้เป็นเช่นนี้เพราะบุคคลเหล่านี้ได้พบเห็นด้วยตนเองว่าการปฏิบัติกรรมฐาน เป็นวิธีการที่นำไปสู่ความสุขที่ประณีตกว่า การทำตามกระแสโลกที่กล่าวมาแล้ว และถึงแม้ว่าผู้ปฏิบัติจะยังไม่สามารถทนกระแสโลกได้โดยตลอด แต่การมาอยู่ที่วัดระยะเวลาหนึ่ง ก็เป็นการสร้างความสงบสุขให้แก่ดวงจิตชั่วคราว และทำให้จิตของตนมีพลังมากขึ้น การปฏิบัติกรรมฐาน จึงเป็นเสมือนการชาร์จแบตเตอรี่ให้มีไฟพอเพียงแก่การใช้งาน

นอกจากนั้นหลวงพ่อยังได้อธิบายขยายความเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างสันโดษและความสุข เพื่อแก้ความเข้าใจผิดของศาสตราจารย์ไวโอเล็ต ที่เข้าใจว่าสันโดษ และความสุขเป็นสิ่งเดียวกัน หลวงพ่อชี้ให้เห็นว่าในพระพุทธศาสนา ความสุขมีอยู่หลายระดับ และสันโดษเป็นความสุขระดับหนึ่งที่คนทั่วไปสามารถมีได้ ความสุขที่พระพุทธศาสนานั้นเป็นพิเศษ คือ **“วิมุติสุข”** หรือ ความสุขที่เป็นผลจากการที่ดวงจิตมีสภาวะเป็นพุทธะ หรือ สว่างปราศจากความหนาทึบของ **“อึดตา”** และความมัวหมองจากกิเลสตัณหาต่างๆ ที่ห่อหุ้ม สภาวะเช่นนี้เกิดจากการมีปัญญารู้แจ้ง (หรือที่ภาษาอังกฤษเรียกว่า **“Enlightenment”**) ดังเห็นเป็นตัวอย่างจากพุทธประวัติตอนตรัสรู้

เสรีภาพ ความรับผิดชอบ การควบคุมตนเอง

ศาสตราจารย์ไวโอเล็ต กราบเรียนให้หลวงพ่อบิณฑบาตว่าเด็กอเมริกันที่ตนเคยสอนมักเข้าใจกันว่าเสรีภาพ หมายถึง การทำอะไรตามใจชอบ หรือโดยไม่มีอะไรมาขัดขวาง ความเข้าใจนี้ ทำให้เด็กวัยรุ่นในอเมริกา ไม่มีระเบียบวินัย และไม่มีเป้าหมาย กล่าวคือ มีชีวิตปะปะไปตามอารมณ์ความรู้สึก อยากทราบว่าจะสอนเกี่ยวกับเสรีภาพอย่างไร

หลวงพ่อบิณฑบาตว่า สังคมไทยเวลานี้ก็ดูเหมือนจะมีปัญหาเช่นเดียวกัน ในปัจจุบัน **“เสรีภาพ”** เป็นคำที่ใช้กันมาก เพราะเชื่อกันว่า เป็นลักษณะสำคัญของสังคมประชาธิปไตย คนไทยทั่วไปเข้าใจว่าเสรีภาพ

คือการมีชีวิตอิสระ ซึ่งได้แก่การทำอะไรตามใจชอบดังที่ชอบพูดกันว่า **“ทำอะไรตามใจเป็นไทยแท้”** (เพราะเข้าใจคิดว่า **“ไทย”** หมายถึง **“อิสระเสรี”**) คำสอนของพระพุทธศาสนา ก็เน้นความสำคัญของการมีชีวิตอิสระเสรีมากเป็นพิเศษ แต่อธิบายความเป็นอิสระเสรีในความหมายที่ลึกซึ้งกว่าที่เข้าใจกัน กล่าวคือ อธิบายว่าชีวิตอิสระเสรีเป็นชีวิตที่มีการควบคุมตัวเองไม่ให้เป็นไปตามอำนาจของสัญชาตญาณ และกิเลสต่าง ๆ ดังนั้นจึงไม่ใช่ชีวิตของการทำอะไรตามใจชอบ การควบคุมตัวเอง หมายถึง การใช้ปัญญา กำหนดทิศทาง และแนวทางของการดำเนินชีวิต อันมีผลให้ชีวิตไม่ปะทะไปมาชนวนสวะ ที่ล่อยล่อยไปตาม กระแสน้ำ และแรงลม ชีวิตที่มีทิศทางมีพลังในตัวเหมือนกับน้ำ ที่มีขอบเขตกั้นให้ไหลไปในทิศทางเดียว การที่พระพุทธศาสนาอธิบายชีวิตอิสระเสรี ในความหมายนี้ เพราะถือว่าปัญญาเป็นสิ่งสำคัญที่สุดของชีวิตมนุษย์ ดังนั้นจึงควรนำมาใช้ให้เป็นประโยชน์พระพุทธศาสนาไม่ได้ปฏิเสธความเชื่อว่าชีวิตอิสระเสรี เป็นชีวิตที่คนแต่ละคนเป็นผู้กำหนดชะตากรรมของตนด้วยตนเอง ดังเห็นได้จากคำสอนเรื่องกฎแห่งกรรม แต่พระพุทธศาสนานั้นว่า ในการกำหนดชะตากรรมให้แก่ชีวิตเราแต่ละคนนั้น เราจะต้องใช้ปัญญาของตนเป็นสำคัญ ไม่ใช่ยอมทำตามสัญชาตญาณ หรือ อารมณ์ความรู้สึกแต่ละครั้ง

ดังนั้นในทัศนะของพระพุทธศาสนา ชีวิตที่มีเสรีภาพ จึงเป็นชีวิตที่มีการควบคุมตัวเอง หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า ชีวิตประเภทนี้มีความรับผิดชอบเป็นองค์ประกอบสำคัญ การควบคุมตัวเองทำให้เราไม่ทำอะไรที่เป็นอันตรายแก่ตัวเอง และผู้เกี่ยวข้องตลอดจนสังคมโลกที่อยู่ นอกจากนี้ หลวงพ่อยังอธิบายว่า เช่นเดียวกันกับเรื่องความสุข ศาสนาพุทธแบ่งเสรีภาพออกเป็นระดับต่างๆ กล่าวคือ

ในระดับธรรมดาทั่วไป เสรีภาพ หมายถึงการกำหนดชีวิตของตนด้วยตนเอง ในระดับนี้เสรีภาพ แสดงให้เห็นในรูปของความสามารถที่จะควบคุมตัวเองให้มีชีวิตเป็นไปตามเป้าหมายที่ตัวเองวางไว้

ในระดับสูงขึ้นมา เสรีภาพ หมายถึงการไม่อยู่ในอำนาจของ **“อึดตา”** หรือ การหลุดพ้นจากกิเลสต่าง ๆ (มีโลภ โกรธ หลง เป็นสำคัญ) ตลอดไปโดยสิ้นเชิง ชีวิตที่มีเสรีภาพระดับนี้ เป็นชีวิตของการปล่อยวาง การไม่ยึดติดกับสิ่งหนึ่งสิ่งใด ไม่ว่าจะเป็นรูปธรรมหรือนามธรรม ดังนั้นจึงเป็นชีวิตที่อยู่เหนือ **“ความดี”** และ **“ความชั่ว”** หรือ กรรมทั้งหลาย หลวงพ่อให้ข้อสังเกตในตอนสุดท้ายว่า ในระดับใดก็ตาม เสรีภาพไม่ใช่สิ่งที่ติดตัวมาแต่เกิดเหมือนสัญชาตญาณ เราจะต้องต่อสู้ดิ้นรนเป็นอย่างมาก จึงจะมีเสรีภาพ หรือ ชีวิตอิสระเสรีในความหมายที่กล่าวมา การปฏิบัติกรรมฐานเป็นวิธีสำคัญอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้เรามีชีวิตอิสระเสรีในความหมายของพระพุทธศาสนาได้

ศาสตราจารย์ไวโอเล็ต ยอมรับว่าเวลานี้ตนเข้าใจความหมายของเสรีภาพในทัศนะของพระพุทธศาสนาได้ลึกซึ้งขึ้น และกล่าวเสริมว่าการที่พระพุทธศาสนาเน้นความรับผิดชอบนั้นเป็นสิ่งสำคัญมาก เสรีภาพ และความรับผิดชอบแยกออกจากกันไม่ได้ ถ้าหากแยกออกจากกันแล้วเสรีภาพก็ไม่มีคุณค่าอะไรเหลืออยู่ และจะเป็นอันตรายแก่นมนุษย์ และสังคมโลก ดังนั้นคนทุกคนจึงควรใช้เสรีภาพด้วยความ

รับผิดชอบ ด้วยเหตุนี้จึงเห็นด้วยกับพระพุทธศาสนา ที่เน้นให้คนทุกคนทำอะไรด้วยเหตุผล และใช้สติปัญญาให้มาก การควบคุมตนเองเป็นวิธีการใช้เสรีภาพที่ถูกต้อง

สันติภาพ และขันติธรรม

ศาสตราจารย์ไวโอเล็ตตั้งเกตเห็นว่า ในปัจจุบันประเทศต่างๆ เช่น อินโดนีเซีย และอินเดีย ศนิกชนต่างศาสนาพากันก่อความรุนแรงในรูปแบบต่างๆ และที่ถึงกับจับอาวุธประหัตประหารกันก็มีอยู่ แต่ทราบว่าเป็นประเทศไทย เหตุการณ์เช่นนี้ไม่เคยเกิดขึ้นเลย จึงต้องการทราบว่า พระพุทธศาสนามีคำสอนอะไรที่ช่วยให้คนนับถือศาสนาต่างกันอยู่กันได้ด้วยความสงบสุข

หลวงพ่อบอกให้เห็นว่าตามความเป็นจริงแล้ว การต่อสู้ระหว่างชาวมุสลิมและชาวฮินดูในอินเดีย และระหว่างชาวมุสลิม และชาวคริสต์ในอินโดนีเซียนั้น เป็นผลมาจากสาเหตุหลายประการที่พัวพันกัน ไม่ใช่สาเหตุจากการมีความเชื่อทางศาสนาแตกต่างกันเท่านั้น ศาสนาทุกศาสนาต้องการให้คนทุกคนเป็นคนดี ไม่รบราฆ่าฟันกัน สำหรับพระพุทธศาสนานั้น ได้ชื่อว่าเป็นศาสนาของสันติภาพ มีคำสอนและวิธีการปฏิบัติมากมายหลายอย่างที่จะทำให้คนอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข เช่น ให้มีความรักความเมตตาและเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อกัน และกัน รู้จักให้อภัยกัน และไม่ยึดถือตัวเองเป็นใหญ่ ในเรื่องเกี่ยวกับศาสนาอื่นนั้น พระพุทธศาสนายอมรับความจริงว่าคนแต่ละคนมีสติปัญญาความต้องการ และความสามารถไม่เหมือนกัน ดังนั้นจึงมีความเชื่อแตกต่างกันออกไป ด้วยเหตุนี้ในคำสอนของพระพุทธศาสนาจึงไม่มีการบังคับ ไม่ว่าในรูปแบบใด การรักษาศีล และปฏิบัติธรรม เป็นเรื่องของความสมัครใจ การตัดสินใจของคนแต่ละคน พระพุทธเจ้าทรงเป็นเหมือนแพทย์ที่เมื่อวิเคราะห์อาการของคนไข้อย่างละเอียดถี่ถ้วนและรู้สาเหตุของความเจ็บป่วยแล้ว ก็แนะนำคนไข้ให้กินยาโรคาที่เป็นอยู่ แต่ส่วนคนไข้จะกินยาที่แนะนำหรือไม่ นั่นเป็นการตัดสินใจของคนไข้เอง

หลวงพ่อนั้นว่า โดยเหตุที่พระพุทธศาสนายอมรับความจำกัดด้านสติปัญญาและความสามารถของคนแต่ละคน และไม่มีความประสงค์จะบังคับผู้ใดให้มายึดถือพระพุทธเจ้าเป็นสรณะ พระพุทธศาสนาจึงสอนชาวพุทธให้มีขันติธรรม กล่าวคือให้ยอมรับความหลากหลายของความเชื่อทางศาสนา และไม่ให้มีโทสะเมื่อเห็นว่าผู้อื่นมีความเชื่อ และการปฏิบัติแตกต่างไปจากตน เพราะในที่สุดไม่ว่าจะมีความเชื่อแตกต่างกันอย่างไร ทุกคนก็ต้องเป็นไปตามกรรมของแต่ละคนอยู่นั่นเอง ศาสนาพุทธจึงไม่ต้องการให้นำความแตกต่างดังกล่าวมาสร้างความแตก แยกในสังคม หรือเป็นเงื่อนไขให้เกิดความขัดแย้ง และความรุนแรงระหว่างศาสนิกชนที่นับถือศาสนาต่างกัน

นอกจากศาสนาพุทธจะเน้นความสำคัญของความเมตตากรุณา และขันติธรรมที่มีต่อการสร้างสันติภาพให้เกิดขึ้นในประชาคมโลกแล้ว ศาสนาพุทธยังสอนคนให้ลดความเห็นแก่ตัวให้น้อยลง เพราะสิ่งนี้

เป็นต้นเหตุสำคัญที่ทำให้จิตใจคนไม่สงบสุข และอยู่ร่วมกับคนอื่นได้ยากลำบาก การปฏิบัติกรรมฐานเป็นวิธีหนึ่งที่จะทำให้จิตใจสงบ และมีอิสระจากอำนาจของกิเลสตัณหาต่างๆ ที่เป็นพื้นฐานของความเห็นแก่ตัว จิตใจที่เป็นอิสระเสรีนี้ย่อมสามารถมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับสรรพสิ่งต่างๆ (ไม่ว่าจะเป็นมนุษย์ สัตว์ หรือธรรมชาติ) ในทางสร้าง สรรค์ได้เป็นอย่างดี ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าสันติภาพในโลกต้องเริ่มต้นจากการที่คนมีจิตใจสงบก่อนอย่างอื่น แต่ทั้งนี้มิได้หมายความว่าสันติภาพ หมายถึงความสงบเงียบ หรือการไม่มีสงคราม หรือการสู้รบเท่านั้น ความสงบเงียบหรือการไม่มีการสู้รบกันไม่ได้เป็นเครื่องประกันว่าสันติภาพมีอยู่ในโลก สันติภาพที่แท้จริงจะมีอยู่ได้ย่อมต้องมีปัจจัยเกื้อกูลหลายอย่าง ตั้งแต่การมีความเมตตา กรุณา และขันติธรรม ไปจนถึงการมีจิตใจที่สงบ และสว่าง

ศาสตราจารย์ไวโอเล็ต กล่าวชมว่าการที่พระพุทธเจ้าทรงสอนเรื่องขันติธรรมนั้น เป็นเรื่องที่ดีงามมาก เพราะเท่ากับเป็นการสนับสนุนให้ชาวพุทธมีจิตใจเปิดกว้าง ไม่ยกตนข่มท่าน และไม่ประณามศาสนาอื่นที่ตนไม่เห็นด้วย ศาสตราจารย์ไวโอเล็ตเห็นด้วยว่าสันติภาพที่จริงยั่งยืนต้องเริ่มต้นจากภายในจิตใจของคนแต่ละคน ถ้าหากจิตใจของคนยังเป็นจิตใจที่เห็นแก่ตัว ไม่มีความรักความเมตตาต่อผู้อื่นแล้ว สันติภาพถาวรก็จะเป็นไปไม่ได้ ปัญหาที่ศาสนาต่างๆ ประสบอยู่ในเวลานี้ก็คือทำอย่างไรจึงจะให้คนทุกคนมีจิตใจที่สงบและสว่างได้ สิ่งนี้เป็นไปได้ยาก ต้องใช้เวลานานหรือไม่มีทางเป็นไปได้เลย ดังนั้นในขณะที่ศาสนาต่างๆ สั่งสอนศาสนิกชนให้มีจิตใจดีงาม ศาสนิกชนจึงควรร่วมมือกันสร้างปัจจัยต่างๆ ให้เกิดขึ้นในประชาคมโลก เพื่อค้ำจุนสันติภาพให้มีอยู่ตลอดไปด้วย เช่น ให้มีกฎหมายที่เป็นธรรมทั้งภายในประเทศ และระหว่างประเทศ และให้ทุกฝ่ายที่มีปัญหามีโอกาสได้พบปะเจรจาต่อรองกัน

พระสงฆ์ ทรัพย์สมบัติ และอามิสทาน

ประวัติศาสตร์ของศาสนาคริสต์ในสมัยกลางชี้ให้เห็นว่าสาเหตุอย่างหนึ่งที่ทำให้นักบวชในศาสนา นี้เสื่อมความเคารพถือจากศาสนิกชน เพราะศาสนจักรนิยมสะสมเงินทอง และทรัพย์สมบัติต่างๆ ไว้มากมาย และนักบวชในศาสนา นี้มักนำทรัพย์สมบัตินี้ไปเป็นของส่วนรวมมาใช้บำรุงบำเรอตนเอง จึงทำให้มองเห็นไปว่า การที่ศาสนจักรมีทรัพย์เงินทองมากเป็นสิ่งไม่ดี ศาสตราจารย์ไวโอเล็ตไม่ทราบว่ พระพุทธศาสนามีระเบียบกฎเกณฑ์ห้ามไม่ให้วัด มีทรัพย์สมบัติต่างๆ มากมาย หรือไม่ให้พระสงฆ์สะสมเงินทอง และทรัพย์สมบัติหรือไม่

ในความเห็นของหลวงปู่ โดยธรรมชาติแล้วทรัพย์สมบัติต่างๆ มีลักษณะเป็นกลาง คือในตัวเองไม่มีทั้งความดีหรือความไม่ดี สิ่งต่างๆ เหล่านี้จะเป็นสิ่งที่ดีหรือไม่ดีนั้น อยู่ที่วิธีที่เราได้สิ่งเหล่านั้นมา และวิธีที่เราใช้สิ่งเหล่านั้น ถ้าหากเราได้ทรัพย์สมบัติมาด้วยวิธีสุจริต และใช้ทรัพย์สมบัติเหล่านั้นอย่างฉลาด ทรัพย์สมบัติที่มีอยู่ก็เป็นสิ่งที่ดี ในเรื่องของพระสงฆ์นั้น โดยเหตุที่พระสงฆ์ส่วนมากเป็นสมมติสงฆ์ที่ยังติดล

ค้นหาต่างๆ ไม่ได้ ดังนั้นเมื่อมีโอกาสได้เป็นเจ้าของทรัพย์สินเงินทองจำนวนมากที่มีผู้ขาดให้ จึงอดไม่ได้ที่จะใช้ทรัพย์สินเหล่านั้นเพื่อประโยชน์ตน เช่นเดียวกับนักบวชในศาสนาคริสต์ที่กล่าวมา พระสงฆ์จึงต้องระมัดระวังตัวเองเป็นพิเศษ เมื่อต้องเข้าไปเกี่ยวข้องกับเรื่องเงินทอง ที่จริงแล้วการอุปสมบทเป็นการเปลี่ยนวิถีชีวิตใหม่ของผู้อุปสมบท คือละทิ้งชีวิตทางโลก และหันมาชีวิตทางธรรมตามรอยพระบาทของพระพุทธเจ้า พระองค์ได้ทรงแสดงให้เห็นเป็นตัวอย่างว่า ชีวิตของผู้ปฏิบัติธรรมเป็นชีวิตแบบไหน นอกจากนั้นยังได้ทรงกำหนดวินัยต่างๆ สำหรับให้พระสงฆ์ยึดถือและปฏิบัติตาม เพื่อจะได้สามารถหลุดพ้นจากความทุกข์ได้โดยสิ้นเชิงตลอดไป

ตามหลักคำสอนของพระพุทธศาสนา พระสงฆ์ไม่ควรจะสะสมทรัพย์สินเงินทองเช่นเดียวกับฆราวาส หลักปฏิบัติที่หลวงพ่อดีใจที่วัด คือ นำปัจจัยสิ่งของต่างๆ ที่ญาติโยมนำมามอบให้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์แก่ส่วนรวมในรูปแบบต่างๆ ไม่เก็บเอาไว้เป็นสมบัติส่วนตัว แต่ปรากฏว่ายิ่งทางวัดให้ส่วนรวม หรือสังคมมากเท่าไร ทางวัดก็ยังมีทรัพย์สินเงินทองเพิ่มมากขึ้น จึงอาจทำให้คนเข้าใจผิดคิดว่าหลวงพ่อดีใจชอบสะสมทรัพย์สินสมบัติ การที่ทรัพย์สินเงินทองของวัดอัมพวันมีเพิ่มขึ้น เพราะเมื่อผู้บริจาคมองเห็นว่าทางวัดนำเอาสิ่งของที่ตนบริจาคไปใช้ให้เป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมจริง บุคคลเหล่านี้ก็ชักชวนคนอื่นให้ร่วมบริจาคเงินทอง และวัตถุสิ่งของต่างๆ ให้วัด ไม่ว่าจะได้รับบริจาคทรัพย์สินเงินทองมากเพียงใดก็ตาม วัดอัมพวันก็จะนำสิ่งต่างๆ เหล่านี้ไปทำประโยชน์ให้แก่สังคมมากเพียงนั้น ไม่ว่าจะเป็นการเผยแผ่คำสอนในพระพุทธศาสนา การศึกษา หรือการสังคมสงเคราะห์ทั่วไป

ในตอนสุดท้าย หลวงพ่อดีใจให้ข้อสังเกตว่า การที่พระสงฆ์เข้าไปเกี่ยวข้องกับเงินทองจำนวนมากมานั้นเป็นอันตรายแก่พระสงฆ์มาก นักบวชในศาสนาต่างๆ ที่เสื่อมเสียความเคารพนับถือจากศาสนิกชนก็เพราะเรื่องเงินทองเป็นสำคัญ ดังนั้นเมื่อจำเป็นต้องเกี่ยวข้องกับเงินทอง พระสงฆ์ควรมีสติอยู่ตลอดเวลาและไม่ยึดถือว่าสิ่งนี้เป็นทรัพย์สินสมบัติของตนที่จะต้องเก็บรักษาไว้เช่นเดียวกับฆราวาส พระสงฆ์ไม่อาจห้ามศาสนิกชนไม่ให้บริจาคที่ดิน หรือเงินทองให้แก่วัดได้ เพราะชาวพุทธทั่วไปนิยมทำอาวาสถาน และเชื่อว่าการบริจาคทรัพย์สินต่างๆ ให้แก่พระสงฆ์หรือวัดเป็นบุญกุศลที่จะส่งผลให้ตนเป็นคนร่ำรวย และมีชีวิตที่สบายในอนาคตต่อไป สิ่งสำคัญที่พระสงฆ์หรือวัดควรทำก็คือการบริหารจัดการทรัพย์สินสมบัติต่างๆ เหล่านี้ตามวัตถุประสงค์ของผู้บริจาคและให้เป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมมากที่สุด

เกี่ยวกับเรื่องอาวาสถาน หรือการทำบุญของชาวพุทธที่หลวงพ่อดีใจกล่าวถึงนั้น ศาสตราจารย์ไวโอเล็ต สงสัยว่าการที่วัดต่างๆ (ที่ตนสังเกตเห็น) สอนคนให้ทำแต่อาวาสถาน และให้ “ติดบุญ” หรือ “หลงบุญ” และชักชวนคนให้ทำบุญด้วยการบริจาคเงิน (จำนวนมาก) ให้แก่วัด และบางวัดถึงกับ “ขายบุญ” ก็มี ไม่ทราบว่าการที่วัดสอนคนให้ติดหรือหลงไหลบุญ และการขายบุญขัดกับคำสอนของพระพุทธศาสนาหรือไม่ บุญกุศลเป็นสิ่งที่ซื้อขายกันได้หรือไม่

หลวงพ่อบอกว่า การทำบุญกุศลมีความสำคัญต่อชีวิตชาวพุทธมาก เพราะเป็นเรื่องเกี่ยวข้องกับกฎแห่งกรรม หลวงพ่อเองมีประสบการณ์ส่วนตัวเกี่ยวกับอำนาจของบุญกุศลมาแล้ว ดังที่ได้เคยเล่าให้ญาติโยมฟังแล้วหลายหน การทำบุญในพระพุทธศาสนามีอยู่หลายวิธีด้วยกัน การให้อามิสทานเป็นการทำบุญวิธีหนึ่งที่ชาวพุทธนิยมกันมาก วัตถุประสงค์ของต่างๆ รวมทั้งทรัพย์สินเงินทองที่ชาวพุทธบริจาคให้แก่พระสงฆ์ หรือวัดมีส่วนสำคัญให้พระสงฆ์มีชีวิตอยู่ด้วยความสะดวกสบายพอสมควรและในขณะเดียวกัน ก็ทำให้วัดสามารถจัดทำกิจกรรมต่างๆ ที่เป็นประโยชน์แก่ชุมชน และส่วนรวมได้ เช่น ทำให้วัดอัมพวันมีสถานที่พักสำหรับผู้ปฏิบัติธรรมและสำหรับฝึกอบรมบุคคลต่างๆ ให้มีคุณธรรม และจริยธรรมได้ อย่างไรก็ตามวัดไม่ควรจะมุ่งแต่การชักชวนศาสนิกชนให้บริจาคเงินทอง และวัตถุสิ่งของต่างๆ ให้แก่วัดโดยเอาสวรรค์มาเป็นเครื่องล่อ การกระทำเช่นนี้อาจจะตีความว่าเป็นการ “ขายบุญ” ได้ บุญกุศลเป็นเรื่องเกี่ยวกับคุณภาพของจิตใจที่คนแต่ละคนจะต้องสร้างขึ้นมาเอง ไม่ใช่สิ่งของที่ซื้อขายกันได้เหมือนสินค้า การทำบุญมีหลายวิธีการที่ชาวพุทธจะทำบุญด้วยวิธีใดนั้นก็แล้วแต่จริตและความสามารถของคนแต่ละคน อย่างไรก็ตามวัดไม่ควรใช้วิธีต่างๆ “ล่อ” คนให้มาทำบุญด้วยอามิสทาน การกระทำเช่นนี้จะทำให้ภาพลักษณ์ของวัดเสียออกไปให้มองเห็นกันว่า วัดก็คือบริษัทการค้าแห่งหนึ่ง ที่ต้องการขายสินค้าของตนให้ได้กำไรมากที่สุดโดยใช้บุญกุศลเป็นสินค้า วัดอัมพวันไม่มีการโฆษณาขายสินค้าใดๆ ทางวัดเน้นที่การปฏิบัติธรรมฐาน เพราะเป็นการทำบุญที่ทำให้กุศลมากที่สุด เนื่องจากทำให้จิตใจเบาบางจากกิเลสตัณหาต่างๆ ได้ ซึ่งเป็นทางนำไปสู่การหลุดพ้นจากสังสารวัฏอันเป็นเป้าหมายสูงสุดของพระพุทธศาสนา

หลวงพ่อกล่าวเตือนว่า ถึงแม้ว่าการทำบุญมีความสำคัญมากในเรื่องของกฎแห่งกรรม ศาสนาพุทธก็ไม่ต้องการให้ชาวพุทธหลงใหลในบุญกุศล เพราะสิ่งนี้เป็นเสมือนเชือกที่ผูกตัวเราให้ติดอยู่กับสังสารวัฏต่อไป และไม่สามารถบรรลุมรรคผลนิพพานได้ หลวงพ่อเน้นว่าวัตถุประสงค์สูงสุดของการทำบุญ คือการไม่ต้องมาเวียนว่ายตายเกิดอีกต่อไป ผู้ที่จะประสบความสำเร็จในเรื่องนี้ได้ นั้น ต้องทำบุญทำกุศลมาก เช่นที่เห็นเป็นตัวอย่างในชาดกต่างๆ ในนัยนี้บุญกุศลเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่ง ที่เราสามารถนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ตามความต้องการได้ ดังนั้นเราจึงไม่ควรหลงใหลในเครื่องมือนี้มากจนไม่ยอมนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์สูงส่งแก่ชีวิตถึงแม้ว่าพระพุทธ ศาสนาเน้นเช่นนี้ ชาวพุทธส่วนมากก็ยังติด หรือหลงใหลในบุญกุศลอยู่ และนิยมมาวัดเพื่อสร้างบุญกุศลให้แก่ตัวเอง ด้วยอามิสทานไม่ใช่เพื่อเรียนรู้ธรรม และนำไปปฏิบัติตามให้บรรลุเป้าหมายสูงสุดของพระพุทธศาสนา

ในเรื่องหลักของการทำบุญด้วยอามิสทานนั้น หลวงพ่อชี้ให้เห็นว่าพระพุทธศาสนาใช้หลักจริยธรรมของการไม่เบียดเบียนเป็นบรรทัดฐาน กล่าวคือตามหลักจริยธรรมนี้ พุทธศาสนิกชนจะต้องไม่ทำให้การทำบุญของตนทำให้ตนเองและผู้อื่นที่เกี่ยวข้องเดือดร้อน การที่พระพุทธศาสนาเน้นให้คำนึงถึง “ผู้อื่น” ที่เกี่ยวข้องด้วย (เช่น สามเณร หรือ ภรรยา หรือ ลูก) เพราะพระพุทธศาสนาต้องการให้ศาสนิกชนทำบุญด้วยความรับผิดชอบ ไม่ใช่ทำตามอารมณ์ความรู้สึกว่าความไปตามคำชักชวนของวัดหรือคนหนึ่งคนใด

ศาสตราจารย์ไวโอเล็ต เห็นด้วยว่าการทำบุญด้วยความรับผิดชอบเป็นสิ่งสำคัญมาก ดังนั้นบิดามารดาที่นำเงินที่เก็บสะสมไว้ทั้งหมดมาทำบุญจนไม่สามารถช่วยเหลือลูกให้ศึกษาเล่าเรียนได้นั้น จึงเป็นการกระทำที่ไม่มีจริยธรรม หรือความรับผิดชอบ การที่จะให้คนทำบุญด้วยความรับผิดชอบ พระสงฆ์ควรอธิบายให้ญาติโยมเข้าใจว่า การทำบุญมีหลายรูปแบบ ไม่ว่าจะคนจนหรือคนรวยก็ทำบุญได้ตามความพร้อมของตน นอกจากนี้พระสงฆ์ควรเน้นให้ศาสนิกชนทำบุญแต่พอตัว ไม่กู้หนี้ยืมสินมาจนทำให้ตัวเองและผู้ที่เกี่ยวข้องเดือดร้อน ศาสตราจารย์ไวโอเล็ตไม่เห็นด้วยกับการที่นักบวชในศาสนาต่างๆ ชักชวนคนให้บริจาคทรัพย์สินเงินทองให้แก่ตนจนหมดเนื้อหมดตัว การกระทำเช่นนี้เป็นการนำศาสนามาใช้เพื่อประโยชน์ของนักบวชเหล่านี้ ไม่ใช่เพื่อประโยชน์ของศาสนิกชน

การรักษาศีล และการทำหมันสุนัข

ศาสตราจารย์ไวโอเล็ต สังเกตเห็นว่าในวัดต่างๆ มีสุนัขมาอาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก และทำให้วัดต้องมีภาระเลี้ยงดูสุนัขเหล่านี้ การมีพันธะเช่นนี้เป็นภาระสิ่งเปลี่ยนสำหรับวัด และนับวันจำนวนสุนัขมีมากขึ้นทุกที เนื่องจากทางวัดไม่ทำหมันสุนัขและไม่สอนคนให้ทำหมันสุนัข ในศาสนาคริสต์เชื่อว่าการทำหมันสุนัขเพื่อให้สุนัขมีจำนวนลดน้อยลง และมีคุณภาพชีวิตที่ดีนั้นไม่บาป เช่นเดียวกับการคุมกำเนิดประชากร ไม่ทราบว่าจะพระ พุทธศาสนามีความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้อย่างไร

หลวงพ่อบอกว่า พระพุทธศาสนาเองไม่ได้ต่อต้านการวางแผนครอบครัวด้วยการคุมกำเนิด ไม่ได้สอนว่าชีวิตเป็นสิ่งมีคุณค่าเท่านั้น แต่สอนให้เราสนใจเรื่องคุณภาพของชีวิตด้วย พระพุทธเจ้าทรงแจกแจงธรรมไว้เป็นหมวดหมู่ต่างๆ เพื่อให้ศาสนิกชนนำไปใช้ในการสร้างคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นตามความรู้ความสามารถของคนแต่ละคน พระพุทธศาสนาไม่ได้มองดูการมีลูกจำนวนมากมาเป็นผลบุญกุศลที่ยิ่งใหญ่ แต่เน้นให้บิดามารดาเลี้ยงลูกให้มีคุณภาพชีวิตที่ดี ส่วนการที่สามภรรยา จะมีลูกกี่คนนั้นเป็นเรื่องการตัดสินใจของกลุ่มแต่งงานเอง ไม่มีกำหนดไว้ในคำสอนของศาสนา

สำหรับเรื่องการทำหมันสุนัขนั้น ศาสนิกชนบางคนก็เชื่อว่าตราบดีที่ไม่มีการทำลายชีวิตเกิดขึ้น และไม่ได้ทำให้สุนัขทุกข์ทรมาน ก็อาจถือว่าการทำหมันสุนัขเป็นการกระทำที่ไม่ขัดกับคำสอนของพระพุทธศาสนา แต่หลวงพ่อบอกว่าการกระทำเช่นนี้ขัดกับหลักคำสอนของพระพุทธศาสนาที่ไม่ให้เบียดเบียนชีวิตหนึ่งชีวิตใด และจะนำการทำหมันสุนัขมาเปรียบเทียบกับการคุมกำเนิดในคนไม่ได้ ในกรณีของสามภรรยา การคุมกำเนิดเป็นการกระทำด้วยความสมัครใจของทั้งสองฝ่าย กล่าวคือสามภรรยาเป็นผู้ตัดสินใจเลือกเองว่าจะคุมกำเนิดหรือไม่ และจะใช้วิธีใด โดยทั้งสองฝ่ายเป็นผู้รับผิดชอบในการตัดสินใจ และผลของการกระทำนั้น แต่กรณีของการทำหมันสุนัขมีลักษณะตรงข้าม

หลวงพ่อบุญในที่สุดว่า ปัญหาที่ว่าการทำงานมันสุนัขเป็นสิ่งที่สมควรหรือไม่ นั่น เราอาจพิจารณาในแง่มุมมองของจริยธรรมทางโลก หรือจริยธรรมแบบพุทธได้ จริยธรรมทางโลกใช้คุณภาพชีวิตเป็นเกณฑ์ของการพิจารณา แต่ **“คุณภาพชีวิต”** เป็นเรื่องที่ตกลงกันได้ยากและเกี่ยวพันกับปัญหาว่าคนที่คนใดคนหนึ่งจะไปกำหนดคุณภาพชีวิตของคนอื่นนั้น เป็นการกระทำที่เหมาะสมหรือไม่ จริยธรรมแบบพุทธเน้นความสำคัญของความรักความเมตตา และการไม่เบียดเบียนกัน การที่จะทำชีวิตทุกชีวิตให้มีคุณภาพชีวิตเท่ากันนั้น เป็นสิ่งที่เป็นไปได้ **สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรมของตน** ความรักความเมตตาเป็นคุณธรรมสำคัญที่จะช่วยให้ทุกชีวิตมีความสุขตามอัธยาศัยของตน ที่วัดอัมพวันในปัจจุบันมีสุนัขอาศัยอยู่ประมาณ ๓๐๐ ตัว ทางวัดพยายามช่วยให้สุนัขทุกตัวมีชีวิตที่มีคุณภาพ คือมีความสุขที่น้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้ การเลี้ยงดูสุนัขจำนวนมากมายเช่นนี้ได้รับความช่วยเหลือจากญาติโยมทั้งหลายโดยตลอด ในพระพุทธศาสนาความรักความเมตตาไม่ได้หยุดอยู่แค่มนุษย์เท่านั้น แต่ขยายวงออกไปไปถึงสัตว์และสิ่งมีชีวิตอื่นๆ ด้วย

ศาสตราจารย์ไวโอเล็ต ขอมรับว่า แม้จะไม่เห็นด้วยกับหลวงพ่อบุญในเรื่องการทำงานมันสุนัข แต่ก็ขอมรับว่าคำอธิบายของหลวงพ่อบุญมีเหตุผลดี ตัวเองคิดว่าการใช้คุณภาพชีวิตเป็นเกณฑ์ของการพิจารณาดัดสันใจไม่ใช่เรื่องง่าย **“คุณภาพชีวิต”** เป็นคำที่มีความหมายกำกวม และเป็นการยากที่จะให้คนทุกคนเข้าใจความหมายของคำนี้ตรงกัน แต่การปฏิบัติตามหลักจริยธรรมแบบพุทธหรือที่เรียกกันว่า **“การรักษาศีล”** ก็ไม่ใช่เรื่องง่ายเช่นกัน โดยเฉพาะศีล ๕ บางคนเข้าใจว่าปฏิบัติตามศีล ๕ ทำให้คนเรามีชีวิตอยู่ในโลกปัจจุบันไม่ได้ เพราะสมัยปัจจุบันมีสภาวะสังคมแตกต่างจากสมัยพุทธกาลมาก ศาสตราจารย์ไวโอเล็ตจึงสงสัยว่าการรักษาศีล ๕ มีประโยชน์อะไร บ้าง ในปัจจุบัน และศีลดังกล่าวมีคุณค่าทางปฏิบัติมากน้อยเพียงใด

หลวงพ่อบุญอธิบายว่า ในคำสอนของพระพุทธศาสนา ประโยชน์ของการรักษาศีล ๕ มีมากมาย ทั้งที่เกิดแก่ผู้ที่รักษาศีลเองและผู้อื่นที่เกี่ยวข้อง ประโยชน์บางอย่างเป็นเรื่องที่มองไม่เห็นชัดแจ้งและคนที่ไม่เคยมีประสบการณ์ อาจจะถือว่าสิ่งนี้เป็นเรื่องเหลวไหลได้ ดังนั้นหลวงพ่อบุญจึงจะไม่พูดถึง แต่หวังว่าผู้รักษาศีลสมาสมาจะมองเห็นผลดังกล่าวเอง สำหรับประโยชน์ที่คนทั่วไปมองเห็นได้ง่ายๆ ก็คือ ถ้าหากคนทุกคนรักษาศีล ๕ ได้แล้ว สังคมก็จะมีความสุขมากขึ้น เช่น ไม่มีการลักขโมย การข่มขืน และการหลอกลวง ปัญหาต่าง ๆ ของสังคมเวลานี้เกือบทั้งหมดมีรากเหง้าจากการไม่รักษาศีล ส่วนในเรื่องคุณค่าทางปฏิบัติของศีล ๕ นั้นมีอยู่แน่นอน พระพุทธศาสนานั้นการปฏิบัติมาต่างอย่างอื่น ธรรมทุกหมวดหมู่ที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนนั้นเป็นสิ่งที่ปฏิบัติได้ ไม่ได้เป็นเพียงอุดมคติเท่านั้น แต่ส่วนจะปฏิบัติได้มากน้อยเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับสติปัญญาความสามารถและความพร้อมของแต่ละคน

ศาสตราจารย์ไวโอเล็ต ถามต่อไปอีกว่า แท้ที่มีความรู้อยู่บ้าง ศิลปะ บางข้อ เช่น ศิลปะข้อ ๒ และ ข้อ ๕ ไม่ครอบคลุมเรื่องต่างๆ ที่เป็นปัญหาอยู่ในสังคมปัจจุบัน เช่น การโกงลูกค้า คอร์รัปชัน และยาเสพติด ดังนั้นจะถือว่า ศิลปะทั้งสองข้อนี้มีข้อบกพร่องได้หรือไม่

หลวงพ่อบอกว่า ในการรักษาศิลปะนั้นเราต้องเข้าใจเจตนารมณ์ของศิลปะแต่ละข้อให้ดี มิฉะนั้นจะทำให้เข้าใจผิดได้ว่า ศิลปะข้อนี้มีข้อบกพร่อง ไม่เหมาะสมกับกาลสมัยและจำเป็นต้องปรับปรุงแก้ไขใหม่ ที่จริงแล้วศิลปะ ๕ แต่ละข้อมีความละเอียดมาก ศิลปะข้อ ๒ ที่ห้ามลักทรัพย์ผู้อื่นนั้นมีความประสงค์ที่จะไม่ให้เราได้ทรัพย์สินต่างๆ มาโดยไม่ถูกต้องตามครรลองครองธรรม ศิลปะข้อนี้มีแนวคิดที่ลึกซึ้งมากเพราะ “ทรัพย์” มีหลายประเภททั้งที่เป็นวัตถุสิ่งของและที่ไม่มีตัวตนให้เห็น เช่น เวลา และความคิด ส่วน “การลักทรัพย์” นั้นก็มีหลายวิธี มีทั้งวิธีที่มองเห็นได้ง่าย และวิธีแอบแฝง พ่อค้าที่โกงลูกค้าหรือกักตุนสินค้าไว้ ทำให้เกิดการขาดแคลนขึ้นเพื่อจะได้ขายสินค้าได้ในราคาสูงกว่าปกติ ก็ถือว่าเป็นการลักทรัพย์อย่างหนึ่ง เพราะเป็นการได้ทรัพย์ที่ไม่ควรได้ และเป็นเหตุให้คนอื่นที่ควรจะมีโอกาสในการมีทรัพย์นั้นต้องพลาดโอกาสไป ในบางครั้งก็ได้รับความเดือดร้อนเป็นอย่างมากจากการที่พ่อค้ากักตุนสินค้าต่างๆ ในทำนองเดียวกัน ข้าราชการหรือพนักงานบริษัทที่ใช้เวลาทำงานไม่เต็มทีแบบเรียกกันว่า “ทำงานเช้าชามเย็นชาม” ก็ถือว่าเป็นการละเมิดศิลปะข้อนี้เช่นกัน เพราะการทำงานไม่เต็มทีทำให้หน่วยงานเสียประโยชน์ที่พึงมีพึงได้ไป นายธนาคารหรือผู้จัดการกองทุนที่โกงลูกค้า และ ร่ำรวยได้ทรัพย์สินต่างๆมาจากความหายนะของคนอื่น หรือนายจ้างที่ขยักเงินค่าจ้างไว้ ไม่ยอมจ่ายเงินค่าจ้างให้แก่คนงานตามที่ตกลงกันไว้ก็ทำผิดศิลปะข้อ ๒ เช่นกัน การลักทรัพย์ประเภทดังกล่าวนี้เป็นเรื่องที่มีมักจะมองข้ามไป ผู้ที่ลักทรัพย์ประเภทนี้เองก็มักจะไม่นำนึกผิดบางคนกลับชื่นชมความฉลาด และความสามารถของตนที่ทำได้เป็นโจร โดยไม่มีใครรู้หรือจับได้ คนประเภทนี้เป็นอันตรายต่อความเจริญก้าวหน้าของสังคมไทย ถ้าหากสังคมไทยไม่มีโจรประเภทนี้ ปัญหาเศรษฐกิจตกต่ำที่เรากำลังเผชิญอยู่ในเวลานี้ ก็คงจะร้ายแรงน้อยลง

ศาสตราจารย์ไวโอเล็ต เห็นด้วยกับคำอธิบายศิลปะข้อ ๒ ที่หลวงพ่อบอกมาซึ่งแจ้งให้ฟัง และยอมรับว่าการที่หลวงพ่อบอกเช่นนั้น ทำให้ศิลปะข้อ ๒ มีความหมายแก่คนยุคปัจจุบันมากขึ้น คำอธิบายของหลวงพ่อบอกทำให้มองเห็นว่า ศิลปะข้อนี้ครอบคลุมไปถึงทรัพย์สินทางปัญญา และการคอร์รัปชันด้วย อย่างไรก็ตามศาสตราจารย์

ไวโอเล็ต ก็สงสัยว่าคำอธิบายดังกล่าวเป็นการตีความหมายศิลปะข้อ ๒ ใหม่หรือไม่ หลวงพ่อบอกเพิ่มเติมว่า ศิลปะข้อ ๒ มีความละเอียดมากอยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้องไปตีความหมายใหม่ คำอธิบายศิลปะข้อนี้ที่ขี้ดเถียงกันมาแต่ก่อนไม่ได้พูดถึงรายละเอียดดังกล่าว ได้แต่เน้นเรื่องการลักทรัพย์ที่เป็นวัตถุสิ่งของมากกว่าอย่างอื่น คนจึงเข้าใจผิดว่าศิลปะข้อนี้แคบเกินไป และไม่เหมาะสมกับสมัยปัจจุบัน หลวงพ่อบอกเตือนว่าในการรักษาศิลปะ เราจำเป็นต้องเข้าใจเจตนารมณ์ หรือวัตถุประสงค์ที่แท้จริงของศิลปะแต่ละข้อให้อ่องแท้เสียก่อน เพื่อจะได้รู้ว่าทำอย่างไรจึงจะไม่ผิดศิลปะข้อนี้ ศิลปะข้อ ๕ ก็มีรายละเอียดครอบคลุมถึงต้องห้ามมากกว่าสุรา เช่นที่เชื่อกันผิดๆ

กันอยู่ เพราะรวมถึงเครื่องคองของเมาท์ทั้งหลายและยาที่ให้โทษแก่จิตประสาท เช่น ยาบ้าด้วย ดังนั้นถ้าเราต้องการจะรักษาศีลข้อนี้ให้ครบถ้วน เราจำเป็นต้องงดเว้นสิ่งต่าง ๆ ที่กล่าวเพิ่มเติมไปจากการงดเว้นสุราด้วย

หลวงพ่อบอกว่าการรักษาศีล ๕ เป็นประโยชน์ทุกยุคทุกสมัย พระพุทธเจ้าทรงเป็นสัพพัญญู ผู้รู้ทุกสิ่งทุกอย่าง ทรงรู้จักเหตุและผลของสิ่งทุกอย่าง ทรงทราบว่า การรักษาศีล ๕ จะช่วยให้ปัญหาชีวิตของมนุษย์แต่ละคนลดน้อยลงได้มาก เพราะปัญหาที่อาจจะเกิดแก่ชีวิตเขา ก็จะเป็นเพียงปัญหาที่มาจากปัจจัยภายนอก เป็นผู้กระทำ เพราะการรักษาศีล ๕ จะปิดกั้นไม่ให้เขาพบความทุกข์ที่เกิดจากการกระทำของตนเอง ส่วนการจะรักษาศีล ๕ อย่างละข้อได้อย่างละเอียดประณีตเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับสติปัญญาและความสามารถของผู้นั้นเป็นสำคัญ อย่างไรก็ตามการที่เรารักษาศีล ๕ ได้ แม้จะไม่ละเอียดลึกซึ้งตามเจตนารมณ์ของศีลแต่ละข้อก็ตาม เราก็ย่อมจะได้รับประโยชน์ของศีล เพราะศีลเปรียบเสมือนราวกันไม่ให้ผู้รักษาศีลตกไปอยู่อบายภูมิ

ศาสตราจารย์ไวโอเล็ต เห็นด้วยกับคำอธิบายของหลวงพ่อบอก แต่ไม่เห็นด้วยกับชาวพุทธบางกลุ่มที่อธิบายศีล ๕ ให้สอดคล้องกับความต้องการปัจจุบัน โดยการเพิ่มข้อยกเว้นลงไป เช่น อธิบายศีลข้อ ๑ ว่า “ห้ามฆ่าสัตว์ ยกเว้นเพื่อเป็นอาหาร และเพื่อปกป้องชีวิตมนุษย์” ศีลข้อ ๔ ว่า “ห้ามพูดเท็จ ยกเว้นเพื่อป้องกันชีวิตตนเอง และผู้อื่น และเพื่อประโยชน์ของประเทศชาติหรือส่วนรวม” และศีลข้อ ๕ ว่า “ห้ามดื่มสุรา ยกเว้นดื่มเล็กน้อย หรือดื่มเพื่อสุขภาพ หรือดื่มในงานสังคม” เป็นต้น ศาสตราจารย์ไวโอเล็ต รู้สึกว่าการเติมข้อความดังกล่าวในศีลแต่ละข้อนั้นเป็นการทำให้ ศีลแต่ละข้อมีความหมายผิดเจตนารมณ์ดั้งเดิมไป ดังนั้นจึงเป็นการกระทำที่ไม่สมควร หลวงพ่อบอกว่า หลวงพ่อบอกเองก็ไม่เห็นด้วยที่จะเพิ่มเติมข้อยกเว้นให้แก่ศีลแต่ละข้อ การรักษาศีลมาก หรือน้อยเพียงใดนั้น เป็นเรื่องความสมัครใจของคนแต่ละคน แต่จะต้อนรับผิดชอบต่อการตัดสินใจนั้น เพราะกฎแห่งกรรมเป็นกฎธรรมชาติที่ไม่มีกรยกเว้น และเปลี่ยนแปลงแก้ไขไม่ได้

หลวงพ่อดอปัญหาปัญญาชนตะวันตก

ครั้งที่ ๕

ระหว่าง

พระเดชพระคุณพระราชสุทธิญาณมงคล

(จรัญ ฐิตธมฺโม)

กับ

ศาสตราจารย์ไวโอเล็ต ลินเบค

ชาวอเมริกันผู้เชี่ยวชาญสาขาปรัชญา และศาสนา

รองศาสตราจารย์ ดร.พินิจ รัตนกุล ผู้อำนวยการศูนย์ศาสนศึกษา มหาวิทยาลัยมหิดล ได้นำ ศาสตราจารย์ไวโอเล็ต ลินเบค ผู้เชี่ยวชาญสาขาปรัชญา และศาสนา มาพบพระราชสุทธิญาณมงคล เป็นครั้งที่ ๒ ในวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๒ ที่วัดอัมพวัน เพื่อเรียนถามปัญหาต่างๆ จากพระราชสุทธิญาณมงคล ซึ่งในบันทึกนี้ใช้คำว่า “หลวงพ่อ” แทน โดยมี ดร.พินิจ รัตนกุล เป็นผู้แปลและเขียนบันทึกการสนทนา

เศรษฐกิจตกต่ำ ความวิตกกังวล ความหวาดกลัว

ศาสตราจารย์ไวโอเล็ต สังเกตเห็นว่าปัจจุบันในสมัยเศรษฐกิจตกต่ำ คนไทยที่รู้จักมีความวิตกกังวลเกี่ยวกับอนาคตมาก เพราะไม่ทราบแน่นอนว่าเศรษฐกิจจะดีขึ้นหรือไม่ และชีวิตตนจะเป็นอย่างไรต่อไป นอกจากนี้บางคนก็ไม่รู้จะทำตัวอย่างไร จึงจะไม่ให้คนอื่นวิจารณ์ตนในแง่ลบ และบางคนที่อยู่มาหรือเจ็บป่วยก็หวาดกลัวความตาย ไม่ทราบว่าจะพระพุทธศาสนามีวิธีกำจัดความวิตกกังวลต่างๆ และความหวาดกลัวความตายอย่างไรหรือไม่

หลวงพ่อดอตอบว่า ศาสนาพุทธเป็นศาสนาที่ตั้งอยู่บนความจริง ไม่ใช่สร้างขึ้นมาจากจินตนาการ คำสอนต่างๆ เกี่ยวกับสังขารของชีวิตเป็นสิ่งที่พระพุทธเจ้าทรงหยั่งรู้ได้จากปัญญา และประสบการณ์ของพระองค์เอง สังขารดังกล่าวนี้ มีทั้งเรื่องที่อยู่เหนือประสบการณ์ธรรมดาสามัญและสิ่งที่คนทั่วไปสามารถค้นพบได้จากการคิดวิเคราะห์ประสบการณ์ของตน และผู้อื่น ดังนั้นความจริงของชีวิตในพระธรรมคำสอนจึงมีทั้งส่วนที่มองเห็นได้ไม่ยาก และส่วนที่ต้องอาศัยสติปัญญา และประสบการณ์ที่สูงขึ้น จึงจะมองเห็นและเข้าใจได้ ในเรื่องของชีวิตในโลกนั้น พระพุทธศาสนาสอนให้เรายอมรับสภาพความเป็นจริงของทุกสิ่งโดยไม่นำอารมณ์ความรู้สึกส่วนตัวเข้าไปเกี่ยวข้องด้วย เพราะเชื่อว่าไม่มีอะไรที่จะเอาชนะความเป็นจริงไปได้ ดังนั้นในเมื่อชีวิตมีความยากลำบากเพราะวิกฤติการณ์เศรษฐกิจในปัจจุบัน เราก็ควรรับสภาพความเป็น

จริงนี้ ก่อน แล้วจึงค่อยพยายามหาทางที่จะแก้ไขสถานการณ์ให้ดีขึ้น ในขณะที่เดียวกันเราต้องไม่ลืมว่าสถานการณ์ชีวิตทุกสถานการณ์มีทางออกด้วยกันทั้งนั้น และเราจะต้องใช้สติ และปัญญาให้มาก จึงจะมองเห็นทางออกได้ การปรับตัวเองให้เข้ากับสภาพความเป็นจริงเป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยให้เรามีชีวิตรอดอยู่ได้ท่ามกลางความยากลำบากต่างๆ เช่น รู้จักประหยัคมัธยัสถ์ หนีอยู่แต่พอสมควร จำกัดความต้องการให้น้อยลง มีความขยันขันแข็งอดทน และไม่ย่อท้อ และที่สำคัญในการมีชีวิตท่ามกลางความยากลำบาก ก็คือต้องระวังไม่ให้ความขัดสนผิดเคืองเป็นสาเหตุให้เกิดการทะเลาะเบาะแว้ง และความเล็งน้ำใจในครอบครัว ในยามนี้ทุกคนควรมีความรักความเมตตาต่อกัน ช่วยเป็นกำลังใจให้กัน และกัน และประคับประคองกันไว้ให้ยืนหยัดอยู่ได้ การช่วยเหลือกันและการปฏิบัติตามคุณธรรมต่างๆ ของพระพุทธศาสนาเช่นที่กล่าวมา จะช่วยให้เรามีชีวิตรอดอยู่ในยามลำบาก คุณธรรมเหล่านี้เป็นเสาหลักของคุณงามความดีที่จะก้าวจุนจืดใจไม่ให้เปะปะไปตามแรงผลักดันของสิ่งแวดล้อม และไม่ให้อ้อแท้เมื่อเผชิญกับปัญหาอุปสรรคต่างๆ ทุกสิ่งเมื่อมีการเกิดก็ย่อมมีการสิ้นสุดตามมาโดยธรรมชาติ ดังนั้นในไม่ช้าความยากลำบากที่เรากำลังประสบอยู่ก็จะสิ้นสุดลง เราจะยอมให้สิ่งนี้สิ้นสุดลงพร้อมกับชีวิตที่ถูกทำลายอย่างยับเยินจนไม่มีศูนย์กลมละความหวังเหลือ อยู่เลยหรือ ถ้าหากเราเผชิญกับความยากลำบากต่างๆ ด้วยจิตใจเข้มแข็ง มีคุณธรรมของพระพุทธศาสนาเป็นหลักแล้ว เมื่อพายุผ่านไป ชีวิตก็ย่อมมีความเจริญก้าวหน้ามากขึ้น

ในเรื่องอนาคตนั้น เราต้องยอมรับความจริงที่ว่า ไม่มีผู้ใดที่รู้แน่นอนว่าอนาคตจะเป็นเช่นไร เพราะอนาคตเป็นเรื่องที่ยังไม่เกิดขึ้น ดังนั้นจึงคาดคะเนกันได้ต่างๆ นานา ด้วยเหตุนี้พระพุทธศาสนาจึงสอนให้สนใจปัจจุบัน และให้มีสติทุกลมหายใจ แต่ทั้งนี้มิได้หมายความว่า พระพุทธศาสนาต้องการให้เราปล่อยอนาคตให้มีสภาพอย่างไรก็ได้ หลักกฎแห่งกรรมเน้นว่าคนแต่ละคนเป็นผู้ลิขิต หรือกำหนดอนาคตของตนเอง ชีวิตในอนาคตจะเป็นอย่างไรนั้นขึ้นอยู่กับกรรมที่ทำในปัจจุบันของคนแต่ละคนแบบที่พูดกันว่า **“หวานพี่อย่างไร ย่อมได้รับผลอย่างนั้น”** การมีชีวิตปัจจุบันที่ประกอบด้วยศีล สมาธิ และปัญญา จะเป็นเหตุปัจจัยสำคัญที่จะสร้างอนาคตที่ดีงาม ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า ท้าวมเชื่อเรื่องกฎแห่งกรรม หรือกฎกรรมชาติจะทำให้เราไม่เป็นคนวิตกกังวลเรื่องอนาคต เมื่อเราปฏิบัติตามพระธรรมคำสอนอย่างจริงจังและสม่ำเสมอแล้ว เราก็ควรมั่นใจได้ว่า ชีวิตในอนาคตของเรามีสภาพดีกว่าในปัจจุบัน พระพุทธศาสนาไม่เชื่อเรื่อง **“ความบังเอิญ”** หรือ **“อุบัติเหตุ”** ของชีวิต ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นแก่ชีวิตเราแต่ละคนนั้นย่อมมี **“สาเหตุ”** ทั้งสิ้น ความไม่รู้ว่าจะอะไรเป็นสาเหตุดังกล่าวทำให้เราเข้าใจผิดว่าสิ่งที่เกิดขึ้นแก่ตัวเรานั้นเป็นเรื่องของ **“ความบังเอิญ”** หรือ **“เคราะห์ดี เคราะห์ร้าย”**

สำหรับเรื่องคำวิพากษ์วิจารณ์ตัวเราในทางลบนั้น ไม่มีผู้ใดหนีพ้นคำวิจารณ์ประเภทนี้ไปได้แม้แต่พระพุทธเจ้าซึ่งเป็นผู้ประเสริฐสุด ก็ยังมีคนวิจารณ์ในทางเสียหาย) เพราะการมีชีวิตอยู่ในโลกร่วมกับคนอื่นที่มีความคิด ความรู้สึก และนิสัยในคอแตกต่างกันนั้น การได้รับคำวิพากษ์วิจารณ์ในทางไม่ดีจากคนอื่นเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ดังนั้นเราจึงควรยอมรับสภาพความเป็นจริงนี้ และไม่ควรวิตกกังวลแต่อย่างใด ทั้งนี้

มิได้หมาย ความว่าพระพุทธศาสนาสอนเราไม่ให้สนใจคำวิพากษ์วิจารณ์ของคนอื่นเลย และให้เราหมกมุ่นอยู่กับความคิดเห็นของตัวเองเท่านั้น การหมกมุ่นอยู่กับตัวเอง หรือฮาร์หลงตัวเป็นอันตรายแก่ตัวเรายิ่งกว่าสิ่งอื่นใด พระพุทธ ศาสนาต้องการให้เราจิตใจเปิดกว้าง สามารถรับฟังคำวิพากษ์วิจารณ์ของผู้อื่นได้ไม่ว่าจะเป็นมิตรหรือศัตรู ผู้เป็นศัตรูที่วิจารณ์ว่าเราอย่างเสียหายนั้น อาจชี้ให้เราเห็นความจริงบางอย่างเกี่ยวกับตัวเรา ที่เพื่อนใกล้ชิดเราอาจจะไม่กล้าบอกเราได้ ดังนั้นเราจึงควรฟังความคิดเห็นของศัตรูด้วย และนำสิ่งนั้นมาวิเคราะห์ว่ามีความเป็นจริงมากน้อยเพียงใด และพยายามปรับปรุงตัวเองให้ดีขึ้น คนที่ปิดหูปิดตาไม่ยอมฟัง และไม่มองเห็นคนอื่นนั้น ย่อมเสียประโยชน์ไปโดยไม่จำเป็น จึงอาจสรุปได้ว่าเราควรสนใจคำวิจารณ์ของคนอื่น แต่ไม่ควรวิตกกังวลว่าจะมีคนวิจารณ์เราอย่างไร เพราะไม่ว่าเขาจะวิจารณ์เราในทางบวกหรือทางลบก็ตาม เขาก็ไม่สามารถทำให้เราเป็นคนดีหรือไม่ดีได้ ถ้าหากเราเป็นคนดีอยู่แล้ว ถึงจะมีคนว่าหรือยกยอเราอย่างไร เราก็ยังเป็นคนดีอยู่เหมือนเดิม ดังนั้นเมื่อมีผู้พูดวิจารณ์เราในทางไม่ดี เราจึงไม่ควรโมโห ต่ควรใช้คำวิจารณ์ของเขาให้เป็นประโยชน์ในการปรับปรุงตัวเองให้ดีขึ้น

ในทำนองเดียวกันในเรื่องของความตายนั้น เราจำเป็นต้องยอมรับความจริงเช่นกัน คือยอมรับว่าความตายเป็นสิ่งที่ไม่มีใครสามารถหลีกเลี่ยงได้ ความตายจะเป็นประโยชน์หรือเป็นในทางตรงข้ามนั้นขึ้นอยู่กับวิธีการที่เราเผชิญหน้ากับความตาย พระพุทธศาสนาสอนให้เราเผชิญหน้ากับความตายด้วยความมองอาจกล้าหาญ โดยให้เตรียมตัวตายให้ดีกว่าที่วาระสุดท้ายจะมาถึง วิธีการเตรียมตัวตายที่ศาสนาพุทธแนะนำคือการเจริญสติอยู่ตลอดเวลา เพื่อไม่ให้หมกมุ่นกับความกังวลเกี่ยวกับพระไตรลักษณ์(คือ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา) ของทุกสิ่งรวมทั้งร่างกายของเรา การเจริญสติจะทำให้เราสามารถชื่นชมในชีวิตที่มีอยู่ได้โดยไม่ยึดติดร่างกาย หรือสิ่งหนึ่งสิ่งใดเป็นพิเศษ และในขณะที่เดียวกันก็ช่วยให้เราไม่ประมาทในการมีชีวิตอยู่ คือให้ชีวิตปัจจุบันให้มีคุณค่ามากที่สุดทั้งเพื่อประโยชน์สุขของผู้อื่น และเพื่อเป็นหนทางให้ตนเกิดภพภูมิที่สูงขึ้นตามกฎแห่งกรรม หรือให้บรรลุลความหลุดพ้นจากกฎแห่งกรรม หรือการเวียนว่ายตายเกิด

พระพุทธศาสนาเชื่อว่า ชีวิตทุกชีวิตไม่มีการเกิดครั้งเดียว ความตายไม่ใช่เป็นการสิ้นสุดของชีวิต แต่เป็นการเริ่มต้นชีวิตในภพภูมิใหม่ตามแรงกรรม ในความหมายนี้สิ่งที่เราเรียกกันว่า “ชีวิต” หรือ “การเกิด” และ “ความตาย” หรือ “การดับสลายของร่างกาย” นั้น ที่จริงแล้วเป็นเพียงส่วนหนึ่งของชีวิตที่สังสารวัฏอันไม่มีที่สิ้นสุด ซึ่งมี “การเกิด” และ “การดับ” สลับกันไปตลอดเวลา ดังนั้นสิ่งที่เรียกกันว่า “ชีวิต” และ “ความตาย” ในความเข้าใจของคนทั่วไป แท้จริงแล้วจึงเป็นสิ่งเดียวกัน เช่นเดียวกับประตูที่ใช้เป็นทางเข้าออกสำหรับคนที่อยู่ในห้อง ประตูที่มองเห็นคือทางออก แต่สำหรับคนที่อยู่นอกห้อง ประตูดังกล่าวคือทางเข้า ด้วยเหตุนี้ การเตรียมตัวตายด้วยการทำกรรมดีไว้ในชีวิตปัจจุบัน จึงเท่ากับการเตรียมชีวิตใหม่ของเราให้มีการเริ่มต้นที่ดี ชีวิตใหม่นี้จะมีคุณภาพมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับคุณภาพของการกระทำของเราในปัจจุบัน และถ้าหากมีการเตรียมตัวอย่างดี เช่นการเจริญสติอย่างจริงจัง และต่อเนื่องแล้ว เราก็อาจจะบรรลุนิพพาน และไม่มี “ชีวิต” หลังการตายต่อไปได้

ศาสตราจารย์ไวโอเล็ตยอมรับว่าการมองชีวิตในแง่ของพระพุทธศาสนาที่เน้นเรื่องชีวิตหลังความตาย ทำให้เห็นว่าความตายไม่ใช่สิ่งที่น่าเกลียดน่ากลัวเช่นที่ชาวอเมริกันเชื่อกันทั่วไป คำสอนของพระพุทธศาสนาเกี่ยวกับสังสารวัฏทำให้ชีวิตแต่ละชีวิตมีโอกาสที่จะเปลี่ยนแปลงคุณภาพของชีวิตในแต่ละภพภูมิได้ด้วยอาการกระทำของตนเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการกระทำในปัจจุบัน ศาสตราจารย์ไวโอเล็ต เห็นด้วยว่าการที่พระพุทธ ศาสนาสอนให้ยอมรับความตายว่าเป็นปรากฏการณ์ธรรมดาอย่างหนึ่งนั้น เป็นทัศนคติที่สร้างสรรค์ เพราะจะทำให้เรามีจิตสงบในวาระสุดท้ายของชีวิต และไม่พยายามต่อสู้ดิ้นรนหลีกเลี่ยงสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ศาสตราจารย์ ไวโอเล็ตไม่เข้าใจว่าทำไมแพทย์ที่เป็นชาวพุทธจึงไม่ยอมปล่อยให้ผู้ป่วยในมรณวิถีสั่งแก่กรรมตามขบวนการทางธรรมชาติ แต่พยายามยืดชีวิตของคนไข้ให้ยาวนานต่อไปเรื่อยๆ โดยการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ ทำให้สงสัยว่าการกระทำดังกล่าวสวนทางกับคำสอนของพระพุทธศาสนาหรือไม่

หลวงพ่อบิชาบายว่า ปัจจุบันในสังคมไทยเองก็มีผู้สงสัยกันว่า การที่แพทย์ใช้เครื่องช่วยยืดชีวิตของคนไข้ในมรณวิถีนี้นั้นเป็นสิ่งที่สมควรหรือไม่ การที่แพทย์ทำเช่นนั้น เพราะได้รับการอบรมสั่งสอนให้มีหน้าที่ และความรับผิดชอบช่วยคนไข้ ให้มีชีวิตอยู่ให้นานที่สุดเท่าที่จะทำได้ การทำตามหน้าที่ดังกล่าวไม่ขัดกับคำสอนของพระพุทธศาสนาที่ถือว่าชีวิตมนุษย์เป็นสิ่งที่มีความค่า และควรสงวนรักษาไว้ ปัญหาที่เกิดขึ้นในกรณีดังกล่าวก็คือใช้เครื่องช่วยชีวิตผู้ป่วยในมรณวิถีนี้นั้น ไม่ใช่เป็นการ “ช่วยชีวิต” แต่เป็นการ “ยืดชีวิต” มากกว่า เพราะในกรณีนี้แพทย์ไม่สามารถจะ “รักษา” หรือช่วยให้ผู้ป่วยที่อยู่ในมรณวิถีไม่ให้ “ตาย” หรือกลับคืนสู่สภาพปกติได้อีกต่อไป ในทางตรงข้ามการพยายาม “ยืดชีวิต” ดังกล่าวทำให้ผู้ป่วยไม่สามารถตายตามขบวนการทางธรรมชาติได้ ปัญหาจริยธรรมที่น่าคิดก็คือในกรณีของผู้ป่วยในมรณวิถีแพทย์ควรจะปล่อยให้ผู้ป่วยตายไปตามวิถีทางธรรมชาติหรือไม่ สำหรับหลวงพ่อบิชาบายเองมีความเห็นว่าในกรณีดังกล่าวแพทย์ไม่ควรจะเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับวิถีทางของธรรมชาติ ในบางราย การที่แพทย์ใช้เครื่องช่วยชีวิต ช่วยยืดชีวิตของผู้ป่วยให้ยาวนานนั้น ทำให้ผู้ป่วยมีชีวิตทางชีวภาพแต่อย่างเดียว ไม่สามารถรับรู้หรือติดต่อกับสัมผัสสิ่งแวดล้อมต่างๆ ได้ ชีวิตที่มีสภาพดังกล่าวไม่น่าจะเป็น “ชีวิต” ในความหมายของพระพุทธศาสนาที่ให้ ความสำคัญแก่ “คุณภาพ” ของชีวิตมากเป็นพิเศษ

สำหรับปัญหาที่ว่า การถอดเครื่องช่วยชีวิตออกจากผู้ป่วยในมรณวิถีนี้นั้นเป็นการละเมิดศีลข้อหนึ่งหรือ ไม่นั้น หลวงพ่อบิชาบายเห็นว่าปัญหานี้เกี่ยวข้องกับปัญหาที่ว่าในคำสอนของพระพุทธศาสนา “ชีวิตมนุษย์” หมายความว่าอะไรกันแน่ คนทั่วไปเชื่อว่าตราบดีที่อวัยวะต่างๆ ของผู้ป่วยยังไม่หยุดทำงาน เช่นยังมีลมหายใจอยู่ ตราบนั้น “ชีวิต” ของผู้นั้นก็ยังมีอยู่ ดังนั้นการถอดเครื่องช่วยชีวิตออกจะทำให้ผู้ป่วยถึงแก่ความตายก็เป็นการละเมิดศีลข้อแรก และมีวิบากกรรมตามมาภายหลังอย่างแน่นอน ด้วยเหตุนี้ โดยทั่วไปจึงไม่มีพุทธศาสนิกชนคนใดต้องการจะรับผิดชอบในการถอดเครื่องช่วยชีวิตออกจากผู้ป่วยที่สิ้นหวัง แต่ก็มี

พุทธศาสนิกชนบางคนที่ยอมทำเช่นนั้น เพราะไม่ต้องการจะยึดชีวิตของผู้ป่วยให้ยาวนานต่อไป เนื่องจากไม่สามารถจะรับภาระค่าใช้จ่ายในเรื่องนี้ได้ และต้องการให้ผู้นั้นพ้นจากความทุกข์ทรมาน

ศาสตราจารย์ไวโอเล็ต กล่าวเสริมว่า ในกรณีดังกล่าวนี้ คริสตศาสนิกชนก็มีปัญหาเช่นเดียวกับชาวพุทธ คือไม่มีความแน่ใจว่าการถอดเครื่องช่วยชีวิตออกจากผู้ป่วยที่สิ้นหวังนั้นเป็นสิ่งสมควรหรือไม่ ในกรณีเช่น นี้ดูเหมือนว่าเส้นแบ่งระหว่างความถูกต้องและความไม่ถูกต้อง เลื่อนรางจนบอกไม่ได้แน่นอนว่าทำอะไรจึงจะถูกหรือผิด นักบวชในศาสนาคริสต์เองก็มีความคิดเห็นแตกต่างกันไป และแต่ละฝ่ายก็ต่างก็มีเหตุผลที่ค้ำประกันความคิดเห็นของตน สำหรับศาสตราจารย์ไวโอเล็ตเองนั้น มีความเห็นว่าในเรื่องนี้ควรปล่อยให้เป็นเรื่องของ “มโนธรรม” หรือความสำนึกเรื่องผิดชอบชั่วดีของคนแต่ละคนเอง ดูเหมือนจะเหมาะสมที่สุด เพราะในกรณีที่กล่าวมา กฎเกณฑ์ทางจริยธรรมมีกว้างไม่ครอบคลุมทุกกรณี

หลวงพ่อบิณฑิมาเพิ่มเติมว่า ในพระพุทธศาสนาถือว่าเจตนาที่มีความสำคัญมาก การกระทำที่เกิดจากเจตนาดี ย่อมมีวิบาก และผลการกระทำที่ดีตามมา และเจตนาที่ดีย่อมเป็นผลมาจากหัวใจที่ปราศจากกิเลสตัณหา หรือความเห็นแก่ตัวในรูปแบบต่างๆ จิตใจเช่นนี้ไม่เป็นพิษเป็นภัยแก่ผู้ใด เพราะยึดถือประโยชน์ของผู้อื่นเป็นที่ตั้งแต่อย่างเดียว ปัจจุบันมีชาวพุทธจำนวนมากไม่น้อยที่ต้องการตายตามวิถีทางตามธรรมชาติ และไม่มีความสะดวกจะให้แพทย์ หรือผู้เกี่ยวข้องใช้เครื่องช่วย “ยึด” ชีวิตของตนต่อไป ในกรณีที่ตนมีสภาพเป็นผู้ป่วยในมรณวิถี เพราะไม่ต้องการสร้างความเดือดร้อนให้แก่ผู้ใด ส่วนครอบครัวหรือญาติมิตรที่เป็นชาวพุทธจะทำตามเจตนารมณ์นี้หรือไม่นั้นเป็นเรื่องที่ควรศึกษาเป็นอย่างยิ่ง

สิ่งแวดล้อม ผัง ริชเชล

ศาสตราจารย์ไวโอเล็ต สังเกตเห็นว่าปัจจุบันประเทศไทยมีปัญหาเรื่องการขาดแคลนนํ้ากินนํ้าใช้ และเข้าใจว่าปัญหานี้มีรากเหง้ามาจากการตัดไม้ทำลายป่าที่เป็นแหล่งนํ้าสำคัญของประเทศ และการทำให้นํ้าแม่ นํ้า ล้าคลองที่มีอยู่เป็นมลภาวะ ไม่ทราบว่าจะพระพุทธศาสนามีคำสอนเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมอย่างไร

หลวงพ่อบิณฑิมาว่า สาเหตุสำคัญที่เกิดปัญหาภัยแล้ง และการขาดแคลนนํ้า คือ การตัดไม้ทำลายป่า และการไม่ปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธศาสนา ยกตัวอย่างเช่น คำสอนเรื่องปฏิจสุมปาบาท ซึ่งเน้นความสัมพันธ์ระหว่างสรรพสิ่งต่างๆ ในฐานะเป็นเหตุปัจจัยซึ่งกันและกัน ดังนั้นทุกสิ่งทุกอย่างไม่ว่าจะเป็นสิ่งมีชีวิตหรือไม่มีชีวิต จึงต้องพึ่งพาอาศัยกัน สำหรับชีวิตมนุษย์ในโลกนี้ ชีวิตจะมีอยู่ได้ต้องอาศัยทั้งสิ่งมีชีวิต และสิ่งไม่มีชีวิต ในขณะนี้สิ่งต่างๆ ในธรรมชาติไม่ว่าจะเป็นแม่น้ำลำธาร ต้นไม้ และภูเขา จึงมีความสำคัญแก่มนุษย์ไม่น้อยกว่าสัตว์และสิ่งที่มีชีวิตประเภทต่าง ๆ

ในเรื่องของการใช้ทรัพยากรธรรมชาติ พระพุทธศาสนาสอนให้คนใช้ธรรมชาติด้วยความรับผิดชอบ คือใช้โดยไม่ทำลายธรรมชาติ หรือระบบนิเวศวิทยาของธรรมชาติให้เสียหายจนไม่สามารถ

กลับคืนสู่สภาพปกติได้อีกต่อไป วิธีใช้ธรรมชาติที่พระพุทธศาสนาต้องการให้เป็นแบบอย่างคือ ให้ใช้ธรรมชาติแบบฝึ้ง กล่าวคือ ฝึ้งดูน้ำหวานจากเกสรดอกไม้ต่างๆ ที่มีอยู่ในธรรมชาติโดยไม่ทำให้เกสรดอกไม้เหล่านั้นเสียหาย และในไม้ช้ำดอกไม้ก็สามารถผลิตน้ำหวานออกมาอีกได้ ถ้าหากมนุษย์ใช้ทรัพยากรธรรมชาติในทำนองนี้ ทรัพยากรธรรมชาติก็จะไม่สูญหายไปโดยสิ้นเชิง เพราะธรรมชาติจะสร้างสิ่งใหม่มาทดแทนสิ่งที่เสียไปได้ในระยะเวลาไม่นาน การที่ทุกแห่งของโลกมีปัญหาสิ่งแวดล้อมนั้นเป็นเพราะกรรม หรือการกระทำของคนแต่ละคน ที่เมื่อรวมกันเข้าแล้วมีผลในทางลบต่อธรรมชาติ หรือระบบนิเวศที่ค้ำจุนชีวิตในโลกให้มีอยู่ได้ในความคิดของหลวงพ่อดีใจปัญหาสิ่งแวดล้อมต้องแก้ที่ตัวมนุษย์ คือลดความเห็นแก่ตัวให้น้อยลงจะได้ไม่ใช้ธรรมชาติด้วยความโลภ ที่จะทำให้ใช้ทรัพยากรธรรมชาติจำนวนมากมายเกินความจำเป็น และไม่คำนึงถึงผลกระทบจากการกระทำของตนทางลบที่จะเกิดขึ้นแก่ธรรมชาติ และผู้อื่น นอกจากนี้พระพุทธศาสนายังเน้นให้เรามีความประหยัดมัธยัสถ์ให้มาก เช่นนำของที่ใช้แล้วเพื่อประโยชน์อย่างหนึ่ง มาดัดแปลงให้ใช้เพื่อประโยชน์อีกอย่างหนึ่งได้ การทำเช่นนี้เรียกกันในปัจจุบันว่าเป็นการ “รีไซเคิล” (Recycle) สิ่งของต่างๆ หลวงพ่อมีความเห็นว่าแนวความคิดริเริ่มรีไซเคิลที่กำลังเน้นกันมากในปัจจุบัน และเข้าใจกันว่าเป็นความคิดมาจากสังคมตะวันตกนั้น ที่จริงแล้วเป็นความคิดในพระ พุทธศาสนาเมื่อหลายพันปีมาแล้วในคำสอนที่เน้นว่าการเปลี่ยนนามรูปวนเวียนกันไปเป็นธรรมชาติของสรรพสิ่งทั้งหลายรวมทั้งมนุษย์และสิ่งต่างๆ ในธรรมชาติ คำสอนนี้สนับสนุนความคิดเรื่องรีไซเคิลของคนตะวันตก

ศาสตราจารย์ไวโอเล็ต กล่าวเสริมว่าคำสอนของพระพุทธศาสนาที่หลวงพ่อดิเรชยานั้นเป็นแนวความคิดสำคัญของการพัฒนาแบบยั่งยืน (Sustainable development) คือการพัฒนาสังคมโดยการสงวนรักษาสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติไว้ การพัฒนาในแนวทางนี้ เน้นการใช้ทรัพยากรธรรมชาติที่สามารถทดแทนได้ (Renewable resources) การประหยัดมัธยัสถ์ และการระมัดระวังไม่ให้เกิดผลเสียขึ้นในอนาคตเป็นสำคัญ การพัฒนาแบบยั่งยืนนี้ ดูเหมือนจะเป็วิธีเดียวที่จะช่วยให้มนุษย์ใช้ธรรมชาติได้ตามความเป็นจริงโดยไม่ทำลายธรรมชาติให้สิ้นไป ซึ่งจะนำภัยอันตรายเป็นอย่างใหญ่หลวงมาสู่ตัวมนุษย์เองในที่สุด ในสมัยหนึ่งมีผู้เข้าใจว่าศาสนาคริสต์สนับสนุนให้มนุษย์ใช้ธรรมชาติตามความต้องการได้เต็มที่ เพราะมนุษย์เป็นสัตว์โลกที่พระเจ้าสร้างขึ้นมาให้เป็นเจ้าของทุกสิ่งทุกอย่างในธรรมชาติรวมทั้งสัตว์ และทรัพยากรต่างๆ ดังนั้นจึงมีสิทธิ์ โดยชอบธรรมที่จะใช้สิ่งต่างๆ เหล่านี้เพื่อประโยชน์ตน แต่ในสมัยปัจจุบันคริสตศาสนิกชนส่วนมากมีความเห็นว่ามนุษย์มีหน้าที่จะต้องรักษาสิ่งต่างๆ ในธรรมชาติไว้ เพราะสิ่งต่างๆ เหล่านี้ไม่ใช่เป็นสมบัติของมนุษย์ แต่เป็นสิ่งที่พระเจ้ามอบให้รักษาดูแลไว้ (Stewardship) เท่านั้น ถ้าหากเราทำตามคำสอนของพระพุทธศาสนา และศาสนาคริสต์ที่กล่าวมา ปัญหาสิ่งแวดล้อมตั้งแต่การตัดไม้ทำลายป่าจนถึงการสร้างมลภาวะในอากาศ และน้ำก็จะไม่เกิดขึ้น

บุญ บาป กฎแห่งกรรม

ศาสตราจารย์ไวโอเล็ตทราบว่าเวลานี้พระสงฆ์บางรูปประกาศ “ขายบุญ” หรือล้างกรรมชั่วให้แก่คนที่ต้องการรับผลกรรมชั่วที่ทำไว้ จึงสงสัยว่าศาสนาพุทธสอนเรื่องกฎแห่งกรรมว่าอย่างไร และคนที่ทำกรรมชั่วไว้จะหนีวิบากกรรมดังกล่าวได้หรือไม่

ในความเห็นหลวงพ่อกฎแห่งกรรมเป็นกฎธรรมชาติที่เปลี่ยนแปลงแก้ไขให้เป็นไปตามความต้องการของเราไม่ได้ “ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว” เป็นหลักสำคัญของกฎแห่งกรรมในพระพุทธศาสนาดังนั้นพระพุทธศาสนาจึงไม่มีคำสอนเรื่องการ “ล้างบาป” วิบากกรรมเป็นสิ่งที่คนแต่ละคนที่ทำกรรมไว้จะต้องประสบ แม้แต่พระพุทธเจ้า และพระอรหันต์ เช่นพระโมคคัลลาน์ พระสาวกผู้มีฤทธิ์เดชมากยังหลีกเลี่ยงวิบากไม่ได้ไปไม่ได้ ดังนั้น ก่อนทำอะไรลงไปเราจึงจำเป็นต้องคิดพิจารณาให้ดีว่าการกระทำนั้นเป็นกุศลกรรมมากน้อยเพียงใด เพราะเมื่อทำอะไรลงไปแล้ว วิบากกรรมนั้นติดตามตัวเราไปโดยตลอด การทำบุญกุศลมีความสำคัญมาก เพราะถึงแม้จะลบล้างวิบากกรรมทั้งหมดไม่ได้ แต่ก็จะช่วยลดวิบากกรรมไม่ให้ตายอย่างให้เบาบางลงได้ การทำให้วิบากกรรมไม่ติดความรุนแรงลง หรือไม่ให้แสดงผลเต็มที่มีหลายวิธีด้วยกัน ที่สำคัญก็คือเมื่อทำอะไรไม่ดีไว้เราต้องสำนึกผิด แล้วตั้งใจและพยายามไม่ทำกรรมนั้นต่อไปความสำนึกผิด และการตั้งใจทำความดีเป็นกุศลจิตอย่างหนึ่ง ที่จะนำไปสู่การกระทำที่ดีงามทั้งหลายต่อไป หลวงพ่อเตือนว่า พระพุทธศาสนาไม่ได้สอนว่าบาป หรือผลกรรมไม่ดีจะ “ล้าง” ให้หมดไปด้วยการทำพิธีต่างๆ เช่น พิธีสารภาพบาป เช่นที่มีอยู่ในคำสอนของศาสนาอื่น การมีกุศลจิตที่เกิดจากความสำนึกผิด และการตั้งใจทำกรรมดีมีความสำคัญมากกว่าการประกอบพิธีต่างๆ พิธีกรรมในพระพุทธศาสนาให้ผลทางจิตวิทยา มากกว่าอย่างอื่น พระพุทธศาสนาไม่ต้องการให้คนที่ประกอบกรรมชั่วเศร้าโศกเสียใจมากจนเกินไป กฎแห่งกรรมไม่ได้บังคับผู้นั้นให้รับวิบากกรรมไม่ดีตลอดไปโดยไม่สิ้นสุดหรือ (ในกรณีที่ทำกรรมชั่วร้ายแรง เช่นที่พระเวททัตทำต่อพระพุทธเจ้า) ให้ตนกรงจนไม่ได้หลุดเกิดอีกต่อไป แม้แต่คนเลวก็มีโอกาสที่จะสร้างกรรมดีให้แก่ตัวเองได้ ดังเช่น องคุลิมาลกับเวททัต แผลสามารถชื่นชมผลของกรรมดีได้ในที่สุด

ศาสตราจารย์ไวโอเล็ตทราบว่า การที่พระพุทธศาสนาให้โอกาสแก่ผู้ทำความชั่วนั้นมีความสำคัญมาก เพราะจะทำให้ผู้นั้นมีความหวังที่จะมีชะตากรรมที่ดีขึ้นได้ในภายหลัง นอกจากนั้นการที่พระพุทธศาสนาไม่ได้สอนเรื่อง “ล้างบาป” ก็มีความสำคัญมากเช่นกัน ในสมัยหนึ่งนักบวชในคริสตศาสนานิกายคาทอลิกนิยมขาย “ใบไถ่บาป” ให้คนทำบาปที่ไม่ต้องการตนรอก เพื่อนำเงินมาใช้ก่อสร้างวัดตุลาารต่างๆ ในศาสนา การกระทำเช่นนี้ทำให้ศาสนาคริสต์นิกายนี้เสื่อมความนิยมลง และเป็นสาเหตุหนึ่งที่น่าไปสู่กำเนิดของนิกายโปรเตสแตนต์ขึ้นมาจากหลัง ในปัจจุบันการที่ชาวตะวันตกจำนวนมากไม่นับถือพระพุทธศาสนา ก็เพราะมองเห็นว่าศาสนาที่สอนให้คนแต่ละคนรับผิดชอบชีวิตของตนเอง และให้โอกาสแก้ไขความผิดพลาดของตนได้ตลอดเวลา สำหรับในเรื่องของการทำบุญที่หลวงพ่อนั้นมีความสำคัญต่อชีวิตของชาวพุทธนั้น ศาสตราจารย์ไวโอเล็ตทราบสงสัยว่า การที่คนไทยชาวพุทธนิยมทำบุญอุทิศส่วนกุศลไป

ให้ผู้ล่วงลับไปแล้วนั้น ชัดกับคำสอนของพระพุทธศาสนาที่สอนว่า บุญ บาป เป็นเรื่องเฉพาะบุคคลที่คนแต่ละคนต้องทำเองหรือไม่

หลวงพ่อบอกว่าการทำบุญแล้วอุทิศผลบุญไปให้แก่ผู้ล่วงลับไปแล้ว ไม่ชัดกับคำสอนของพระพุทธศาสนาแต่อย่างใด ในคำสอนของพระพุทธศาสนา การที่คนเราจะได้อะไรนั้นขึ้นอยู่กับบุญที่คนเราทำเอง พระพุทธเจ้าเองทรงรับสั่งว่า บุญกุศลเป็นสิ่งที่ผู้ทำสามารถจะถ่ายทอดให้แก่ผู้ล่วงลับได้ ถ้าหากว่าผู้นั้นอยู่ในสภาวะที่จะรับบุญกุศลได้ และยินดีเต็มใจรับบุญกุศลที่อุทิศให้ตน การอุทิศบุญกุศลให้แก่ผู้อื่นนี้ไม่ได้ทำให้ปริมาณบุญกุศลที่ผู้กระทำลดน้อยลงแต่อย่างใด เหมือนกับการใช้เทียนที่เราเมื่ออยู่จุดเทียนเล่มอื่น ไม่ได้ทำให้เปลวไฟในเทียนแท่งแรกลดปริมาณน้อยลงแต่อย่างใด การอุทิศบุญกุศลให้แก่ผู้อื่น (ทั้งที่รู้จักและไม่รู้จัก) เพื่อให้ผู้นั้นมีความสุขนี้เป็นวิธีการแผ่เมตตาอย่างหนึ่งที่คนไทยชาวพุทธทำอยู่เป็นประจำ แต่บุญกุศลที่อุทิศให้ไม่มีพลังมากเหมือนบุญกุศลที่เราทำเองเช่น ไม่สามารถจะช่วยให้เราหนีวิบากกรรมไปได้ตลอดหรือให้เราตัดขาดจากสังสารวัฏได้ ดังนั้นการที่คนไทยนิยมทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้แก่ผู้ล่วงลับไปแล้วที่ไม่อยู่ในสภาวะที่สามารถทำบุญกุศลได้ด้วยตนเอง จึงไม่ถือว่าเป็นการชัดกับคำสอนของพระพุทธศาสนาที่สอนว่าบุญบาปเป็นเรื่องเฉพาะบุคคล

ศาสตราจารย์ไวโอเล็ต กล่าวเสริมว่า การทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้แก่ผู้ล่วงลับไปแล้วเป็นประเพณีที่ควรยกย่องชมเชยมาก เพราะแสดงให้เห็นถึงความรักความห่วงใยของชาวพุทธที่มีต่อญาติพี่น้องที่ล่วงลับไปแล้ว ในวัฒนธรรมของศาสนาคริสต์ การทำบุญอุทิศส่วนกุศลเช่นที่กล่าวมาไม่มีอยู่ ทุกสิ่งทุกอย่างขึ้นอยู่กับน้ำพระทัยของพระเจ้าเท่านั้น สิ่งที่ชาวคริสต์ทำเพื่อช่วยเหลือคนที่ล่วงลับไปแล้วก็คือ สวดอ้อนวอนให้พระเจ้าทรงไต่อาภัยผู้มีบาปที่ล่วงลับไปแล้ว

การอุปสมบท วิธีการคัดเลือก ระยะเวลาการบวช

ศาสตราจารย์ไวโอเล็ต สังเกตเห็นว่าในประเทศไทยมีวัดในพระพุทธศาสนาหลายวัด ที่พิธีพินัยเรื่องการอนุญาตให้คนมาบวชมาก เพราะต้องการให้วัดมีแต่พระ- เณรที่ดี ไม่ต้องการให้คนมาใช้ผ้าเหลืองเป็นเครื่อง มือทำมาหากิน บางวัดมีกฎเกณฑ์ให้คนที่ต้องการบวชมาปฏิบัติและทำงานที่วัดเป็นเวลา ๑-๕ ปี เมื่อเห็นว่าเป็นคนดีเหมาะสมที่จะบวชได้จึงยินยอมให้บวช ไม่ทราบว่าวัดไทยมีกฎเกณฑ์เช่นนี้หรือไม่

หลวงพ่อบอกว่า การพินัยเรื่องการอนุญาตให้อุปสมบทนั้นเป็นสิ่งที่ดีเพราะอาจช่วยให้ได้คนที่เหมาะสมที่สุดมาเป็นพระสงฆ์ ซึ่งจะเป็นกำลังสำคัญของพระพุทธศาสนาต่อไป ชีวิตของพระสงฆ์ไม่ใช่ชีวิตที่ง่ายเช่นที่เข้าใจ เพราะนอกจากจะต้องรักษาศีล และวินัยโดยไม่ให้ค้างปร้อยแล้ว ยังต้องทำความเพียรเป็นอย่างมากทั้งในด้านปริยัติ ปฏิบัติ และปฏิเวธ จึงจะสมกับที่ได้ชื่อว่าเป็น“ลูกพระพุทธเจ้า” การให้ผู้ที่

จะบรรพชาอยู่ที่วัดก่อน จะทำให้ผู้นั้นมีโอกาสได้มองเห็นว่าชีวิตของพระสงฆ์นั้นมีสภาวะเป็นเช่นไร และจะรู้ว่าตนเองสามารถที่จะมีชีวิตดังกล่าวได้หรือไม่ แต่ในปัจจุบัน โดยเฉพาะในประเทศไทย วัตถุประสงค์ของการบรรพชาแตกต่างจากสมัยพุทธกาล กล่าวคือ ในสมัยพุทธกาลคนบวชเป็นพระเพราะต้องการที่จะหลุดพ้นจากสังสารวัฏ แต่ในสังคมไทยปัจจุบัน คนที่บวชเป็นพระมีวัตถุประสงค์ต่างๆ กัน คนที่บวชเพราะมุ่งมรรคผลนิพพานก็มีอยู่ แต่คนส่วนมากบวชเพราะต้องการเรียนรู้พระธรรม และวิธีปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธศาสนาในบางเรื่องเท่านั้น บุคคลเหล่านี้เป็นข้าราชการหรือนักธุรกิจการค้า ดังนั้นจึงไม่ต้องการจะอยู่ที่วัดถาวร หรือเล่าเรียนพระธรรมทุกเรื่อง ดังนั้นการกำหนดระเบียบกฎเกณฑ์ที่กล่าวมาจึงทำไม่ได้ เพราะจะปิดกั้นไม่ให้คนประเภทนี้มาบวช วัดไทยต้องการให้โอกาสคนได้บวชเรียน ดังนั้นจึงไม่ได้พิถีพิถันเรื่องการอนุญาตให้บวชมาก เมื่อมีผู้ประสงค์จะบวช วัดก็พิจารณาแต่เพียงว่าผู้นั้นมีคุณสมบัติถูกต้องตามกำหนดไว้หรือไม่ แต่วัดที่ให้ผู้ต้องการบวชมานุ่งขาวห่มขาวถือศีล อยู่ที่วัดก่อน ๑-๒ ปีก็มีอยู่บ้าง สำหรับที่วัดอัมพวันมีระเบียบให้ผู้ขอบวชมาปฏิบัติที่วัด ๗ วัน ส่วนปัญหาที่ว่าเมื่อบวชแล้วผู้นั้นจะเป็นพระที่ดีหรือไม่ นั่นส่วนหนึ่งเป็นเรื่องของการอบรมสั่งสอนและการเอาใจใส่ของพระอุปัชฌาย์

ศาสตราจารย์ไวโอเล็ต สงสัยว่าการบวชเป็นพระในระยะสั้น เช่น ๑ สัปดาห์นั้น ผู้บวชจะมีเวลาเพียงพอสำหรับศึกษาธรรม และปฏิบัติธรรมหรือไม่ และวัดควรกำหนดกฎเกณฑ์ให้กาบวชเป็นพระมีระยะเวลาสั้นเป็นเดือนหรือไม่

หลวงพ่อบิณฑายว่า โดยทั่วไปแล้วในประเทศไทย ผู้ชายควรบวชเป็นพระอย่างน้อยหนึ่งพรรษา หรือ ๓ เดือน ระยะเวลานี้อาจน้อยไปก็ได้ ถ้าหากเราต้องการเรียนรู้พระธรรมให้แตกฉาน หรือต้องการขัดเกลาจิตใจให้ใสสว่าง ในการบวชระยะสั้นนี้ ประโยชน์ที่จะได้รับนั้นจะมาน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับว่าผู้บวชเป็นพระ จะศึกษาเล่าเรียนพระธรรม และปฏิบัติกรรมฐานจริงจังแค่ไหน ถ้าหากว่าสักแต่มาบวชตามประเพณีเท่านั้น เมื่อสึกไปแล้วผู้นั้นก็จะไม่ได้สิ่งดีงามในพระพุทธศาสนาติดตัวไป และจะเป็นแบบที่พูดกันว่า “มาบวชก็เสียผ้าเหลือง สึกไปก็เปลืองผ้าลาย” เท่าที่หลวงพ่อบิณฑายสังเกตเห็นคนมาบวชเพียงพรรษาเดียวที่เปลี่ยนเป็นคนดีก็มีอยู่มาก เช่น เลิกเหล้า เลิกบุหรี่ และมีจิตใจเยือกเย็นลง และคนที่ไม่ยอมสึกออกไปตามที่เคยตั้งใจไว้แต่แรกก็มีอยู่เช่นกัน ดังนั้นจึงอาจสรุปได้ว่า การบวชตามประเพณีไทยนั้นเป็นสิ่งดีงาม เพราะทำให้ผู้บวชมีโอกาสได้ศึกษาพระธรรม และมีโอกาสได้ฝึกปฏิบัติตามคำสอนโดยไม่ต้องไปยุ่งเกี่ยวกับความวุ่นวายทางโลก เวลานี้ประเพณีดังกล่าวมีคนทำตามน้อยลงทุกที คนที่มาบวชในระยะสั้น เช่น เพียง ๑ สัปดาห์ เพื่อแก้บนมีมากขึ้น การเป็นพระในระยะสั้น มากเช่นนี้จะได้ประโยชน์มาน้อยเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับสติปัญญา ความสามารถ อุปนิสัยใจคอ และวาสนาของแต่ละคน ในพระ ไตรปิฎก คนที่มาบวชเพียงไม่นาน แต่สามารถบรรลุธรรมจนถึงมรรคผลนิพพานได้ก็มีอยู่ และคนที่มาปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันเพียงสัปดาห์เดียวแล้วมีจิตใจดีงามก็มีอยู่จำนวนไม่น้อย

สำหรับในเรื่องการกำหนดระยะเวลาของการบวชเป็นพระนั้น หลวงพ่อมีความเห็นว่าควรจะเป็นเรื่องของแต่ละวัด มากกว่าที่จะวางหลักเกณฑ์ตายตัวครอบคลุมไปทุกวัด สิ่งสำคัญก็คือต้องไม่ให้กฎเกณฑ์เหล่านั้นเป็นอุปสรรคไม่ให้คนมาบวช ชาวไทยพุทธเชื่อว่าการบวชเป็นบุญกุศลยิ่งใหญ่ที่สามารถจะถ่ายทอดให้แก่บิดามารดา หรือญาติพี่น้องได้ ถ้าหากวัดมีกฎเกณฑ์ที่เข้มงวดเกินไปก็จะเป็นปัญหาแก่ผู้ที่ต้องการมาบวชได้ โดยเฉพาะผู้ที่ป็นข้าราชการ และผู้มีภาระงานเป็นหลักฐาน สำหรับวัดอัมพวันกำหนดระยะไว้ว่าจะต้องบวชไม่น้อยกว่า ๑ เดือน แต่บางวัดไม่มีกฎเกณฑ์อะไร อนุญาตให้บวชเป็นพระในระยะสั้นกว่านี้ได้ อย่างไรก็ตามเราต้องไม่ลืมว่าการบวชเป็นพระจะได้บุญกุศลมากน้อยเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับว่าผู้นั้นจะศึกษาเล่าเรียนพระธรรม และปฏิบัติกรรมฐานได้มากน้อยเพียงใด และวิธีตรวจสอบบุญกุศลต่าง ๆ ง่ายๆ ก็คือ เมื่อผู้นั้นสึกออกไปแล้วมีคุณงามความดีที่ได้จากการบวชติดตัวไปหรือไม่ ถ้าหากบวชแล้วยังคงมีกิเลสตัณหา และอุปนิสัยเหมือนเดิม เพราะในระหว่างที่บวชไม่ได้ฝึกจิตใจให้สงบ และสะอาด ก็แสดงว่าบุญกุศลที่ได้จากการบวชนั้นไม่ได้ติดตัวมาด้วย นับว่าไม่ได้อะไรจากการบวช หรือมีชีวิตเป็นพระเลย ศาสนาพุทธเน้นเรื่องการฝึกจิตมากกว่าเรื่องอื่น เพราะถือว่าจิตเป็นสิ่งสำคัญที่สุดของมนุษย์ ถ้าหากจิตดีเสียอย่างเดียวทุกสิ่งทุกอย่างก็ดีไปหมด ไม่ว่าจะเป็นความคิด การพูด หรือการกระทำต่างๆ วัตถุประสงค์สำคัญของการบวชชั่วคราว คือ การอบรมสั่งสอนจิตใจให้มีความรู้ในพระธรรม จะได้ใสสว่างด้วยแสงของปัญญา และการฝึกฝนจิตให้สงบและผ่อนคลาย

พระสงฆ์ ธรรม วิชาทางโลก

ศาสตราจารย์ไวโอเล็ตต์สังเกตเห็นว่า ในปัจจุบันพระสงฆ์ที่เรียนวิชาทางโลกในสถาบันการศึกษาของรัฐมีจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ ไม่ทราบว่าเป็นความคิดเห็นของหลวงปู่ พระสงฆ์สมควรจะเรียนวิชาทางโลกหรือไม่

หลวงปู่ตอบว่า พระพุทธเจ้าเองนอกจากพระธรรมที่ทรงค้นพบแล้ว ยังทรงมีความรู้วิชาทางโลกมากมายหลายอย่าง จึงทรงได้รับยกย่องให้เป็น “โลกวิทู” พระพุทธศาสนาให้ความสำคัญแก่การ “เรียนรู้” มาก เพราะถือว่าทำให้เกิดปัญญา ยิ่งมีการเรียนรู้มากขึ้นเท่าไร ปัญญาก็ยิ่งแตกฉานมากขึ้น ดังนั้นจึงเห็นด้วยกับการที่พระสงฆ์จะไปเรียนวิชาต่างๆ ที่จะช่วยให้อยู่ในสังคมปัจจุบัน และอนาคตได้ ในเรื่องของการเผยแผ่พระพุทธ ศาสนา พระสงฆ์ที่มีความรู้วิชาทางโลก เช่นในด้านภาษา สังคมศาสตร์ และจิตวิทยา สามารถนำความรู้ที่ได้จากการศึกษาดังกล่าวไปใช้ให้เป็นประโยชน์ ในการนำพระธรรมไปเผยแผ่ในชนกลุ่มต่างๆ ที่มีภาษา วัฒนธรรม ความเชื่อ และขนบธรรมเนียมประเพณีแตกต่างกัน ในทำนองเดียวกัน ความรู้สมัยใหม่ด้านการบริหารจัดการเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการบริหารจัดการวัดให้เป็นองค์กรของพระพุทธศาสนาที่มีประสิทธิภาพทั้งในการทำงานให้พระพุทธศาสนาและในการตอบสนองความต้องการใหม่ๆ ของสังคมไทย ในทำนองเดียวกันความรู้ภาษา อังกฤษเป็นเครื่องมือสำคัญ สำหรับพระสงฆ์ในการติดต่อสัมพันธ์กับชาว

ต่างประเทศ และในการศึกษาหาความรู้สมัยใหม่ แม้แต่ความรู้ทางคอมพิวเตอร์ก็เป็นประโยชน์ในการศึกษา พระธรรม และการเผยแผ่ธรรมไปทั่วโลกโดยผ่านอินเทอร์เน็ต แต่อย่างไรก็ตามความรู้ทางพระพุทธศาสนา เป็นสิ่งที่พระสงฆ์จะขาดไม่ได้ พระสงฆ์จะต้องมีความรู้ทางพระพุทธศาสนาอย่างลึกซึ้ง และกว้างขวางทั้ง ภาททฤษฎี และปฏิบัติ จึงจะสามารถใช้วิทยาการต่างๆ ทางโลก ให้เป็นประโยชน์ในการปฏิบัติภารกิจของ การเป็นพระสงฆ์ในพระพุทธศาสนาได้ เช่นพระสงฆ์ที่ศึกษาวิชาจิตวิทยาสมัยใหม่ ควรจะมีความรู้เกี่ยวกับ จิตวิทยาในพระพุทธศาสนาอย่างลึกซึ้งควบคู่ไปด้วย เพื่อจะได้สามารถอธิบายคำสอนในพระพุทธศาสนา เป็นภาษาวิชาการสมัยใหม่ให้นักศึกษาหรือนักวิชาการเข้าใจได้ ส่วนการศึกษาวิชาทางโลกเพื่อไปประกอบ อาชีพหลังจากลาสิกขาแล้ว ก็ไม่ใช่เรื่องเสียหายอะไร พระพุทธศาสนาไม่มีข้อห้ามไม่ให้พระสงฆ์สึก หรือ ไม่ให้ศึกษาวิชาที่จะเป็นประโยชน์ในการประกอบสัมมาอาชีพ

สำหรับพระสงฆ์ที่สนใจศึกษาวิชาทางโลกนั้น หลวงพ่อแนะนำว่าก่อนที่จะศึกษาวิชาทางโลกวิชา ใดนั้น พระสงฆ์ควรกำหนดเป้าหมายให้แน่นอนว่าต้องการศึกษาวิชานั้นเพื่อประโยชน์อะไรความรู้ที่ได้ จากการศึกษา นั้นเป็นประโยชน์ต่อการนำพระธรรมไปเผยแผ่ฝากน้อยเพียงใด การศึกษาวิชาทางโลกเพื่อใช้ ประกอบอาชีพหลังจากลาสิกขาแล้ว กับการศึกษาเพื่อนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในการศึกษาพระธรรมและ เผยแผ่พระธรรม มีวิธีการศึกษาไม่เหมือนกัน อย่างไรก็ตามเราต้องไม่ลืมว่าพระธรรมคำสอนของ พระพุทธศาสนาเป็นศาสตร์ที่ลุ่มลึกและกว้างขวางมาก มีหลายสิ่งหลายอย่างในพระธรรมที่ความรู้วิชาการ สมัยใหม่ยังค้นไม่พบ ความรู้วิชาการสมัยใหม่บางอย่างอาจช่วยให้เราเข้าใจพระธรรมบางส่วนได้ง่ายขึ้น แต่ก็ไม่สามารถให้ความรู้ทดแทนความรู้ที่มีอยู่ในพระธรรมได้ สำหรับหลวงพ่อนั้นมีความเห็นว่า ความรู้ วิชาการสมัยใหม่เป็นประโยชน์ในการอธิบายพระธรรมแก่คนปัจจุบัน โดยการใช้ความคิด และคำศัพท์ สมัยใหม่ที่คนสมัยใหม่จะเข้าใจได้

ศาสตราจารย์ไวโอเล็ตเห็นด้วยกับความคิดของหลวงพ่อนี้เน้นให้พระสงฆ์มีความรู้เรื่องพระพุทธ ศาสนาทั้งภาททฤษฎี และปฏิบัติควบคู่ไปกับการมีความรู้ทางวิทยาการสมัยใหม่ พระสงฆ์ที่ไม่มีความรู้ เกี่ยวกับศาสนาพุทธเลย จะเป็นพระสงฆ์ในพระพุทธศาสนาได้อย่างไร สิ่งนี้สังเกตจากการสอนวิชาทางโลก ให้แก่พระ สงฆ์หลายรูปก็คือพระสงฆ์ที่เป็นนักศึกษาอยู่มีความรู้ทางพระพุทธศาสนาอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็น ทัณฑฎีหรือการปฏิบัติ การที่เป็นเช่นนี้ทำให้เกรงไปว่าต่อไปข้างหน้าพระสงฆ์อาจจะสนใจเรียนแต่วิชาทาง โลกอย่างเดียว เพื่อเตรียมตัวไปประกอบอาชีพหลังลาสิกขา และไม่สนใจศึกษาเล่าเรียนพระธรรมเลย เมื่อ เป็นเช่นนี้ วิชาการทางพระพุทธศาสนาก็จะไม่เจริญก้าวหน้า ถ้าหากพระพุทธศาสนาในประเทศไทยไม่มี วิชาการที่แข็งแกร่งแล้ว พุทธศาสนิกชนคนไทย ก็อาจจะหัน ไปยึดถือความเชื่อ และการปฏิบัติที่ผิดเพี้ยนไป จากคำสอนของพระพุทธศาสนามากขึ้นก็ได้

หลวงพ่อกล่าวว่า ปัญหาเรื่องความเจริญก้าวหน้าของพระพุทธศาสนาในประเทศไทยในปัจจุบัน และอนาคตเป็นเรื่องที่น่าคิดพิจารณามาก เวลานี้ พระสงฆ์ที่มีความรู้ทางพระพุทธศาสนาอย่างลึกซึ้งนี้ ยังมี

อยู่ แต่ถ้าหากพระสงฆ์รุ่นใหม่หันไปสนใจศึกษาแต่วิชาทางโลกแต่อย่างเดียวแล้ว ก็อาจจะทำให้เกิดปัญหาที่กล่าวมาได้ ในการป้องกันไม่ให้ปัญหานี้เกิดขึ้น พระสงฆ์จะต้องอุทิศตัวเองให้แก่การศึกษาพระธรรมให้มากขึ้น

ศาสตราจารย์ไวโอเล็ตกล่าวเสริมว่า นอกจากพระสงฆ์แล้ว ฆราวาสก็มีบทบาทสำคัญในการสร้างความเจริญก้าวหน้าให้แก่วิชาการทางพระพุทธศาสนา ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับพระสงฆ์ก็คือ พระสงฆ์ส่วนมากขาดสิ่งที่ มัชฌิมนรีของศาสนาคริสต์มักจะมีอยู่ คือความเชื่อมั่นว่าตนเองมีหน้าที่ที่จะต้องทำให้แก่พระเจ้า การปฏิบัติหน้าที่ตามความเชื่อนี้ทำให้มัชฌิมนรีอดทนต่อความยากลำบากต่างๆ โดยไม่ย่อท้อ และบางคนถึงกับยอมสละชีวิตก็มี แต่จากการพูดคุยกับพระสงฆ์ที่เป็นนักศึกษาและจากการอ่านหนังสือต่างๆ เกี่ยวกับพระพุทธศาสนาในประเทศไทย ทราบว่าพระสงฆ์ไทยไม่มีความสำนึกทำนองที่กล่าวมา คนส่วนมากมาบวชเพราะต้องการมีโอกาสทางการศึกษา หรือเพราะต้องการสร้างบุญกุศลให้แก่ตัวเอง และบิดามารดาไม่ได้มีเจตจำนงที่จะรับใช้หรือสร้างความเจริญก้าวหน้าให้แก่พระพุทธศาสนาแต่อย่างใด เมื่อขาดวัตถุประสงค์นี้ในการบวชแล้ว พระสงฆ์ก็หันไปใช้พระพุทธศาสนาหรือสมณเพศเป็นเครื่องมือสนองความต้องการส่วนตัวของตนแต่อย่างเดียว ในศาสนาคริสต์เอง นักบวชที่มีลักษณะเช่นนี้เริ่มจะมีจำนวนมากขึ้น และผู้ที่อุทิศตัวเองให้แก่พระเจ้านั้นมีน้อยลงทุกที การเป็นนักบวชจึงดูเหมือนจะเป็นอาชีพหรือทางทำมาหากินอย่างหนึ่ง ส่วนการควบคุมความประพฤติของนักบวชไม่ให้ผิดครรถงคลองธรรมนั้น ถ้าหากองค์กรของศาสนาไม่สนใจ และเอาใจใส่อย่างจริงจังแล้ว ศาสนิกชนคงจะต้องช่วยกันเป็นหูเป็นตา

หลวงพ่อกำลังตอบว่า พระสงฆ์ที่มีลักษณะเช่นที่ศาสตราจารย์ไวโอเล็ตกล่าวถึง หรือที่หนังสือที่ชาวตะวันตกเขียนไว้มีอยู่บ้าง แต่ในขณะเดียวกันพระสงฆ์ที่มีความมุ่งมั่นที่จะทำงานให้พระพุทธศาสนาและนำพระธรรมคำสอนไปเผยแผ่เพื่อความผาสุกของชาวบ้านก็มีอยู่จำนวนมากไม่น้อย พระพุทธศาสนาเป็นเสมือนต้นไม้ใหญ่มีดอก และผลมากมาย ดังนั้นจึงเป็นที่อยู่อาศัยของนกจำนวนมาก สำหรับในเรื่องของพระสงฆ์นั้น เราคงจะต้องยอมรับความจริงว่าในปัจจุบันผู้ที่มาบวชเพราะต้องการมีโอกาสทางการศึกษาหรือต้องการเรียนรู้เกี่ยวกับธรรม และวิธีฝึกจิตในพระพุทธศาสนาชั่วระยะเวลาหนึ่งของชีวิตมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น ซึ่งก็เป็นสิ่งที่ดี บุคคลเหล่านี้เมื่อสึกออกไปก็จะเป็นพลเมืองที่ดีของประเทศชาติ การทำงานให้พระพุทธศาสนามีอยู่หลายวิธีด้วยกัน แล้วแต่ความรู้ความสามารถ และโอกาสของศาสนิกชนแต่ละคน พระสงฆ์เป็นหนึ่งในพุทธบริษัท ๔ ที่มีหน้าที่ทำนุบำรุงพระพุทธศาสนาให้เจริญรุ่งเรือง การศึกษาเล่าเรียนพระธรรมคำสอน และนำไปเผยแผ่ที่ถือกันว่าเป็นภารกิจหลักของพระสงฆ์นั้นเป็นวิธีการทำนุบำรุงพระพุทธศาสนาวิธีหนึ่ง การทำตัวให้เป็นคนดีมีศีลธรรมและปฏิบัติตามคำสอนก็เป็นอีกวิธีหนึ่ง

ความเสมอภาค ภิกษุณี แม่ชี

ศาสตราจารย์ไวโอเล็ตตงสยว่า พระพุทธศาสนามีคำสอนเรื่องความเสมอภาค ระหว่างเพศชายกับเพศหญิงหรือไม่ การที่ประเทศไทยไม่มีภิกษุณีนี้นั้นแสดงว่า พระพุทธศาสนานิกายเถรวาทที่คนไทยนับถืออยู่ ไม่ให้ความสำคัญแก่สตรีเท่าเทียมกับผู้ชายใช่หรือไม่

หลวงพ่อบิชาบายว่า ตามแนวความคิดเรื่องกฎแห่งกรรม คนทุกคนไม่เท่าเทียมกันตั้งแต่เกิด เพราะมีวิบากกรรมติดตัวมาไม่เหมือนกัน การที่สังคมตะวันตกเน้นความเสมอภาคของมวลมนุษย์นั้นเป็นสิ่งที่ดีมีประโยชน์ ถึงแม้ว่าความคิดนี้จะเป็นความจริงไปไม่ได้ เช่นเดียวกัน ในกรณีที่สมมุติว่าทุกคนมีฐานะความเป็นอยู่เท่าเทียมกัน ไม่มีใครเป็นคนรวยหรือคนจนเลยเมื่อเราแจกเงินให้ทุกคนจำนวนเท่ากันในเวลาเช้าในตอนเย็นก็จะมีคนรวยคนจนเกิดขึ้นอย่างแน่นอน ความเสมอภาคที่แท้จริงจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อทุกคนมีกรรมเท่ากัน ซึ่งเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ อย่างไรก็ตามในเรื่องของการปฏิบัติธรรมและการบรรลุธรรมนั้นเพศไม่มีความสำคัญแต่อย่างใด เพราะจิตที่บรรลุธรรมไม่มีเพศหญิง หรือเพศชาย เด็ก หรือผู้ใหญ่ ดังเห็นเป็นตัวอย่างในสมัยพุทธกาล ที่พระอรหันต์มีทั้งผู้ชายผู้หญิง เด็ก และผู้ใหญ่ ดังนั้นในหลักการแล้วไม่ว่าผู้ชาย ผู้หญิง เด็ก หรือผู้ใหญ่ ก็สามารถบรรลุธรรมได้ทั้งนั้น แต่ส่วนจะประสบความสำเร็จดังกล่าวได้มีหรือและด้วยวิธีใดนั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง เพราะขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่าง เช่นความอดสาหัส และวาสนาบารมีที่สะสมมา สำหรับที่วัดอัมพวันนั้น ทางวัดให้โอกาสแก่ผู้ชาย ผู้หญิง เด็กและผู้ใหญ่ในการมาปฏิบัติธรรมเท่ากัน ไม่ได้กำหนดสัดส่วนว่าผู้มาปฏิบัติธรรมฐานที่วัดจะต้องมีสัดส่วนของผู้ชาย ผู้หญิงเท่าใด ทางวัดจำกัดจำนวนผู้มาปฏิบัติธรรมที่วัดตามจำนวนของห้องพักที่มีอยู่ และก็พยายามขยายจำนวนห้องพักให้มากขึ้นเท่าที่ทำได้เพื่อตอบสนองความต้องการของศาสนิกชนทั้งชายและหญิง ในเวลานี้หลวงพ่อก็ได้จัดตั้งสาขาของวัดอัมพวันที่ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน จังหวัดขอนแก่น เพื่อประโยชน์ของพุทธศาสนิกชนทั้งสองเพศไม่ว่าเด็กหรือผู้ใหญ่

ส่วนเรื่องของภิกษุณีนี้นั้น การไม่มีภิกษุณีในประเทศไทยเป็นเรื่องของประวัติศาสตร์ และการขาดปัจจัยต่างๆ ที่กำหนดไว้ในข้อบัญญัติที่ยึดถือกันมานานมากกว่าการไม่ให้ความสำคัญแก่สตรี การที่ศาสนาพุทธนิกายมหายานที่ได้หัวัน หรือในประเทศอื่นมีภิกษุณีนี้นั้นเป็นเรื่องของนิกายนั้น ศาสนาพุทธแต่ละนิกายมีรายละเอียดปลีกย่อยเกี่ยวกับการปฏิบัติในเรื่องต่างๆ ไม่เหมือนกัน เราไม่ควรจะนำมากล่าวอ้างเมื่อศาสนิกชนในนิกายหนึ่งทำได้ ศาสนิกชนในอีกนิกายหนึ่งก็อาจจะทำได้ด้วย

ศาสตราจารย์ไวโอเล็ตตงสยว่า ความคิดเรื่องความเสมอภาคในพระพุทธศาสนาไปไกลกว่าความคิดของคนตะวันตกมาก สำหรับในวัฒนธรรมตะวันตกนั้นในปัจจุบันมีการพูดเรื่องความเสมอภาคระหว่างชาย-หญิงมากขึ้น เพราะต้องการให้ผู้หญิงมีสิทธิเสรีภาพเท่าเทียมกับผู้ชาย แม้แต่ในศาสนาคริสต์

เอง ก็มีผู้ตีความหมายคำสอนใหม่ไม่ให้เป็นไปในการทำงานของคุณคุณหมื่นสตรีเพศ ในปัจจุบันคริสตศาสนานิกายคาทอลิกในบางแห่งยอมให้สตรีเป็นนักบวช ที่มีหน้าที่ความรับผิดชอบเท่ากันกับนักบวชชาย สำหรับพระพุทธศาสนาในประเทศไทยนั้นบางทีในอนาคตข้างหน้า เมื่อการเรียกร้องสิทธิสตรีมีอิทธิพลมากขึ้น พระพุทธศาสนาอาจจะจำเป็นต้องแก้ไขกฎระเบียบใหม่เพื่อให้สตรีสามารถบวชเป็นภิกษุณีได้ สำหรับในเรื่องของแม่ชีนั้น ศาสตราจารย์ไวโอเล็ตต์ สังเกตเห็นว่าตามวัดต่างๆ มักจะมีแม่ชีอยู่จำนวนไม่น้อยเพื่อช่วยเหลือกิจการงานของวัด จึงสงสัยว่าในปัจจุบันแม่ชีมีสภาพเช่นใดในสังคมไทย

หลวงพ่อบอกว่า ในปัจจุบันแม่ชีมีสภาพทางสังคมดีขึ้น เนื่องจากสังคมมองเห็นประโยชน์ที่แม่ชีทำให้แก่พระพุทธศาสนา และสังคมมากขึ้นกว่าในสมัยก่อน ในเรื่องของการศึกษานั้น แม่ชีมีโอกาสด้านการศึกษามากขึ้นเช่นกัน เวลานี้แม่ชีที่ศึกษาจบปริญญา ได้ก็มีอยู่ และสถาบันการศึกษาหลายแห่ง ทั้งของรัฐ และเอกชนที่รับแม่ชีเข้าเป็นนักศึกษาในหลักสูตรต่างๆ ก็มีมากขึ้น ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่า ในสังคมไทยปัจจุบันมีการยอมรับ แม่ชีมากขึ้น สถานภาพของแม่ชีไม่ได้ต่ำต้อยเช่นที่เข้าใจกัน ส่วนแม่ชีจะมีบทบาทสำคัญเพิ่มขึ้นเท่าไรนั้นขึ้นอยู่กับตัวแม่ชีเอง และงานที่ทำให้พระพุทธศาสนาและสังคม

ศาสตราจารย์ไวโอเล็ตต์กล่าวเสริมว่า ทราบจากหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษว่าเวลานี้แม่ชีทำกิจกรรมต่างๆ ที่เป็นประโยชน์แก่สังคมมากขึ้น ทั้งในด้านการศึกษาและสังคมสงเคราะห์ แต่แม่ชีที่เป็นนักวิชาการทางพระพุทธศาสนามีจำนวนน้อยมาก อย่างไรก็ตามถ้าหากแม่ชีมุ่งทำงานดังกล่าวต่อไปและไม่ทอดทิ้งงานด้านวิชาการที่กล่าวมา แม่ชีก็อาจจะทำประโยชน์ให้แก่พระพุทธศาสนาและสังคมได้มากขึ้นเรื่อยๆ ในอเมริกางานสังคมสงเคราะห์ที่แม่ชีทำนั้นมีอยู่มากมายหลายอย่าง เช่นการดูแลผู้สูงอายุและเด็กที่ถูกทอดทิ้ง การพยาบาลผู้ป่วยในโรงพยาบาล และการสอนหนังสือตามโรงเรียนต่างๆ เอกภรณ์ของแม่ชีในศาสนาคริสต์ คืองานสังคมสงเคราะห์ ซึ่งเขาเชื่อว่าเป็นงานที่แสดงความรักที่มีต่อพระเจ้า ดังคำสอนของคริสตศาสนาที่ว่า ผู้ใดรักพระเจ้าผู้นั้นควรอุทิศตนเพื่อความสุขของผู้อื่น

พระสงฆ์ การพัฒนา ขอบเขตจำกัด

ศาสตราจารย์ไวโอเล็ตต์ทราบว่า ในปัจจุบันประเทศศรีลังกา พระสงฆ์มีส่วนร่วมในการพัฒนาชุมชนด้านต่างๆ มาก ไม่ทราบว่าในประเทศไทยพระสงฆ์มีบทบาทดังกล่าวหรือไม่

หลวงพ่อบอกว่า ในประเทศไทยการที่พระสงฆ์ช่วยพัฒนาชุมชนนั้นมีมาช้านานหลายสิบปีแล้ว และในปัจจุบันจำนวนพระสงฆ์ที่เรียกกันว่า “พระพัฒนา” ก็มีจำนวนมากขึ้น การช่วยเหลือพัฒนาชุมชนไม่ได้ขัดกับหลักคำสอนของพระพุทธศาสนา ที่ต้องการให้พระสงฆ์ช่วยบรรเทาความทุกข์ยากของคนทั้งหลาย แต่เนื่องจากคำว่า “พัฒนา” และ “ชุมชน” มีความหมายกว้างมาก ดังนั้นปัญหาที่พระสงฆ์ควรคิดก่อนที่จะไปร่วมพัฒนาชุมชนก็คือ วัตถุประสงค์ วิธีการ สิ่งที่ต้องการพัฒนาและขอบเขตจำกัดของการ

ช่วยเหลือชุมชน สำหรับ วัดอัมพวัน นี้ ภารพัฒนาหมายถึง การสร้างคนให้มีคุณธรรมจริยธรรม หรือ การปลูกคนให้ตื่นจากความหลงงมงายต่างๆ ที่เป็นอันตรายแก่ตนเอง และสังคมที่อยู่ โดยความร่วมมือกับ สถาบันการศึกษา และหน่วยงานต่างๆ ทั้งภาครัฐ และภาคเอกชน โครงการสร้างคนนี้ไม่ได้จำกัดอยู่ที่ พุทธศาสนิกชนเท่านั้น แต่ให้โอกาสผู้ที่นับถือศาสนาอื่น เช่น ศาสนาคริสต์ และศาสนาอิสลาม ได้มาร่วม โครงการด้วย วัดอัมพวัน ได้พัฒนาชุมชนในแนวทางนี้มาเป็นระยะเวลาอันยาวนานได้รับการยอมรับว่าเป็นศูนย์ พัฒนาคุณธรรม และจริยธรรมของบุคคลอาชีพต่างๆ ซึ่งถือว่าเป็นการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้แก่ชุมชนทั่วประเทศ

ศาสตราจารย์ไวโอเล็ต เห็นด้วยกับความคิดของหลวงพ่ ที่มุ่งการพัฒนาไปที่การสร้างคนมากกว่า การสร้างวัตถุ การสร้างถาวรวัตถุที่ใหญ่โตและใช้เงินจำนวนมากมานั้น มักจะทำให้เกิดปัญหาต่างๆ ขึ้นมา ได้ภายหลัง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงผู้บริหาร แต่การสร้างคนเช่นที่หลวงพ่ทำอยู่นั้นมี ประโยชน์ทางเดียว ศาสตราจารย์ไวโอเล็ตทราบว่า มีพระสงฆ์จำนวนไม่น้อยที่ช่วยการพัฒนาชุมชน ด้วยการจัดทำกิจกรรมต่างๆ ที่ไม่ใช่การพัฒนาจิตใจ เช่นที่วัดอัมพวันกำลังทำอยู่ ไม่ทราบว่าหลวงพ่มีความ คิดเห็นเช่นไร การที่พระ สงฆ์เข้าไปร่วมพัฒนาชุมชนนั้น ควรมีขอบเขตจำกัดแค่ไหน

หลวงพ่อธิบายว่า โดยทั่วไปแล้วพระสงฆ์ควรให้ความสำคัญแก่การพัฒนาทางจิตใจ ของสา สนิกชนมากกว่าด้านอื่น แต่ในบางชุมชน พระสงฆ์จำเป็นต้องช่วยเหลือชาวบ้านในเรื่องอื่นๆ ควบคู่ไปด้วย เช่น ในเรื่องการฝึกอาชีพ และการจัดตั้งสหกรณ์ ปัญหาสำคัญปัญหาหนึ่งในสังคมไทย ไม่ว่าในสมัยใดคือ ปัญหาความยากจน ชาวบ้านในชนบทส่วนมากอยู่ในท้องถิ่นทุรกันดาร และมีฐานะความเป็นอยู่แร้นแค้น จนต้องการให้พระสงฆ์ช่วยเหลือพวกตนให้มีความเป็นอยู่ดีขึ้นด้วยวิธีการต่างๆ ที่ไม่ใช่เป็นการเทศน์สั่ง สอนแต่เพียงอย่างเดียว ในการให้ความช่วยเหลือดังกล่าว พระสงฆ์พยายามให้ชาวบ้านช่วยเหลือกันเองให้ มากที่สุด และในขณะเดียวกันก็ใช้ความรู้ความสามารถที่มีอยู่จัดกิจกรรมต่างๆ ให้ชาวบ้านร่วมมือกันทำ เช่น สร้างถนนเชื่อมระหว่างหมู่บ้าน ขุดบ่อน้ำ และจัดตั้งธนาคารข้าว หลวงพ่มีความเห็นว่าในระยะแรก นั้น พระสงฆ์จำเป็นต้องเข้าไปช่วยเหลือในการดำเนินการต่างๆ ในฐานะผู้นำจะต้องให้ความช่วยเหลือใน เรื่องที่ไม่ขัดกับพระธรรมวินัยด้วย นอกจากนั้นเมื่อชาวบ้านสามารถดำเนินการต่างๆ ได้เองแล้ว พระสงฆ์ ควรจะถอยออกมา และมุ่งพัฒนาชาวบ้านด้านจิตใจ ซึ่งเป็นภารกิจสำคัญของพระสงฆ์ในการพัฒนาชุมชน ดังนั้นขอบเขตจำกัดของการช่วยเหลือพัฒนาชุมชนของพระสงฆ์จึงอยู่ที่การไม่ทำอะไรที่ผิดพระธรรมวินัย และการถอนตัวออกมาเมื่อชาวบ้านสามารถช่วยเหลือตัวเองได้แล้ว

ศาสตราจารย์ไวโอเล็ตเห็นด้วยกับความคิดเห็นของหลวงพ่ เกี่ยวกับขอบเขตจำกัดของการช่วย พัฒนาชุมชนของพระสงฆ์ในเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกับพัฒนาจิตใจ พระสงฆ์ไม่ใช่ “พัฒนากร” หรือ “นัก

สังคมสงเคราะห์” โดยอาชีพ ดังนั้นเมื่อได้ช่วยเหลือชาวบ้านให้สามารถช่วยตัวเองให้ชีวิตความเป็นอยู่ดีขึ้น แล้วพระสงฆ์จึงควรจะมีมาที่การพัฒนาจิตใจชาวบ้านให้ดีขึ้น

สัมมาชีพ เยาวชน ภูมิคุ้มกัน

ศาสตราจารย์ไวโอเล็ต เข้าใจว่า ศาสนาพุทธนั้นความสำคัญของ “สัมมาอาชีพะ” มากเป็นพิเศษ เพราะมีความสัมพันธ์กับจริยธรรมของสังคม ไม่ทราบว่าสังคมไทย ปัจจุบันนำความคิดเรื่องนี้มาใช้มากน้อยเพียงใด

หลวงพ่อยอมรับว่าสัมมาอาชีพมีส่วนช่วยส่งเสริมคุณธรรมและจริยธรรมของคนในสังคมแต่ในปัจจุบันในสังคมชาวพุทธทั่วไป ไม่เฉพาะแต่ในสังคมไทยเท่านั้น ผู้ประกอบอาชีพที่เป็นภัยแก่ชีวิตจิตใจของคนในสังคมมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น และถือกันว่าอาชีพเหล่านี้เป็นอาชีพสุจริต ผู้ประกอบอาชีพเหล่านี้ส่วนมากมีแต่ความเห็นแก่ตัวและความโลภไม่ได้คำนึงถึงสวัสดิการของคนในสังคมไทยโดยเฉพาะเด็กและเยาวชน สังคมไทยเป็นสังคมประชาธิปไตย ดังนั้นการที่จะห้ามไม่ให้มีอาชีพดังกล่าวเล่างจะเป็นไปไม่ได้ วิธีการสำคัญที่จะป้องกันเด็กและเยาวชนไม่ให้ถูกทำลายก็คือ จะต้องใช้ความรักความเอาใจใส่ให้การศึกษา และให้มีธรรมประจำตัวซึ่งเป็นเสมือนการสร้างภูมิคุ้มกันให้แก่เด็กและเยาวชน ดังนั้นครอบครัว โรงเรียน และวัด ต่างก็มีบทบาทสำคัญในเรื่องนี้ มากและควรจะมีมือกันอย่างใกล้ชิด

ธรรมบรรยาย
แก่ คณะ ของคุณวิโก้ บรุน

พระราชสุทธินญาณมงคล

คุณวิโก้ บรุน (Viggo Brune) ชาวนอร์เวย์ นำคณะครูจำนวน ๓๐ คน ซึ่งสอนวิชาศาสนาเปรียบเทียบ ระดับมัธยมปลาย จากโรงเรียนต่างๆ ในประเทศเดนมาร์ก เข้าร่วมฟังการบรรยายธรรม ณ วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี

ขอเจริญพร คุณวิโก้ บรุน และคณะครูชาวเดนมาร์ก ตลอดจนพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย

พระพุทธศาสนาเป็นศาสนาแห่งเหตุผล มีทั้งด้านปรัญชา และด้านปฏิบัติ มุ่งสอนวิชาแก้ไขปัญหามชีวิต และวิชาแก้ปัญหามทุกข์

พระพุทธเจ้าทรงสำเร็จวิชาระดับดอกเตอร์ถึง๑๘ ศาสตร์ แล้วจึงเสด็จออกบรรพชา ไปทรงแสวงหาทางพ้นทุกข์ ใช้เวลานานถึง ๖ ปี สำเร็จสัมมาสัมโพธิญาณเป็นพระพุทธเจ้าแล้ว จึงได้มาสอนประชาชนให้พ้นทุกข์ พระพุทธเจ้าทรงมีพระมหากรุณาอย่างล้นพ้น ทรงสอนให้เราแก้ปัญหามชีวิตด้วยการปฏิบัติธรรม เรียนให้รู้ ดูให้จำ ทำให้จริง ต้องปฏิบัติเอง จึงจะพ้นทุกข์

การปฏิบัติธรรมฐานแก้ปัญหามชีวิต กำหนดจิต คิดหนอ.. โกรธหนอ... เป็นการแก้ปัญหามชีวิตที่ดีที่สุด ถ้าพูดแต่ศาสนาพุทธ เรียนแต่หนังสือ เหมือนอย่างพระมหาเปรียญ ๕ ประโยค แปลหนังสือได้ แต่ไม่เคยปฏิบัติ จึงแก้ปัญหามไม่ได้ เหมือนอย่างท่านทั้งหลายที่มากันนี้เรียนแต่หนังสือ รู้มาก แต่ไม่รู้จริง คนรู้จริงต้องปฏิบัติได้ “รู้จริง ต้องทำ รู้จำ ต้องท่อง รู้แจ้ง ต้องคิดก่อน”

ศาสนาพุทธเป็นศาสนาที่ลึกซึ้งมากมีอยู่ ๒ ฐานะ คือ

- ๑) คันถฐานะ
- ๒) วิปัสสนาฐานะ

คันถฐานะ ต้องเรียน มีเรียนตามลำดับและเรียนสั้นโดย เรียนตามลำดับ คือเรียนวิชาไปตามขั้นตอนเรียนสั้นโดย คือเรียนด้วยการปฏิบัติทั้งหมด ฟังบรรยายแล้วปฏิบัติตามที่ครูสอน อย่างที่คุณวิโก้ได้ปฏิบัติมาแล้ว เรียกว่าเรียนสั้นโดย คุณวิโก้ก็มีความเข้าใจในพระพุทธศาสนาแล้วมาปฏิบัติเรียกว่ากรรมฐาน การกระทำให้ฐานะดี การกระทำให้จิตมีหลัก มีสติ มีปัญญา มีการแก้ปัญหามได้มีรูป นาม ชันช์ห้าเป็นอารมณ์ รู้จริง รู้แจ้ง เห็นจริง เห็นแจ้ง จึงเรียกว่าวิปัสสนา ส่วนมทเป็นครูอาจารย์มีแต่รู้คันถฐานะ รู้แต่วิชาการใน

หนังสือ หรือเรียนจากครูบาอาจารย์ ไม่เคยปฏิบัติเลย จะรู้จริงไม่ได้ รู้จริงต้องปฏิบัติ ปฏิบัติได้ แก้ปัญหาได้ ถึงจะสอนได้ดี ถ้าคนปฏิบัติได้จริงแล้วจะรู้ซึ่ง รู้เข้าใจ รู้แก้ปัญหาได้ทุกประการ พระพุทธเจ้าทรงสอนตรงนี้ คนเราจะได้ไม่มีปัญหาในครอบครัว จิตจะสงบ จะไม่สร้างความเลวร้ายให้กับใคร และตัวเองก็จะไม่ประพฤดิชั่ว และไม่ไปทางอบายมุข อันนี้เป็นจุดสำหรับข้อปฏิบัติทั้งหมด

พระพุทธเจ้าทรงสอนอริยมรรค ๘ อริยสัจ ๔ อย่างที่เรียนกัน อยากจะเรียนถามว่า มรรคมืองค์ ๘ คืออะไร ปฏิบัติได้ไหม มรรคมืองค์ ๘ สรุปเหลือ ๓ คือ ไตรสิกขา ๓ คือ สีล สมาธิ ปัญญา ทุกคนถ้าเรียนแต่วิชาการจะไม่เข้าใจสิ่งเหล่านี้ เช่น สีล จะเข้าใจผิดคิดว่าศีล ๘ สีล ๘ สีล ๒๒๗ อย่างนี้ยังใช้ไม่ได้ ต้องรู้ว่า สีลแปลว่าปกติ ปกติมาจากไหน คนที่จะปกติได้จะต้องมีสติสัมปชัญญะ นี้ถึงจะเรียกว่าศีล

คนมีศีลต้องมีมารยาท กายจะยืน เดิน นั่ง นอน เหลียวซ้ายแลขวา มีสติสัมปชัญญะ วาจาที่พูดมีสติจะความจริงต่อประชาชน จริงต่อตัวเอง และจริงต่อคนอื่น ถ้าคนขาดสติสัมปชัญญะหมดโอกาสที่จะมีศีล ถ้าไปสอนตามหนังสือไม่ได้ความ ต้องสอนภาคปฏิบัติ ถ้าใครปฏิบัติได้ จะรู้ว่าศีลแปลว่าปกติ คนที่ปกติจะมีสติสัมปชัญญะนั้น จะเรียบร้อยทุกอย่าง จะทำอะไรก็มีปัญญาทุกอย่าง นี่คือศีลชัดเจน ตั้งแต่ปาณาติถึงสุราฯ นั้นไม่ใช่ศีล แปลว่าองค์ปฏิบัติ ถ้าคนมีสติสัมปชัญญะแล้วนั้น จะไม่มาสัตว์ คนมีสติสัมปชัญญะสูงขึ้นเป็นชั้นที่สองจะไม่อยากได้ทรัพย์ของคนอื่น จะไม่เห็นแก่ตัว ถ้าคนมีสติสัมปชัญญะดีมีปกติดีแล้วไม่ขาดสติ จะไม่ล่วงประเวณีกับลูกเขา เมียเขา จะไม่หลอกลวงโลกหวังเอาลาภ ไม่พูดเท็จ ไม่พูดต่อเสียด ไม่พูดคำหยาบ ไม่พูดเพื่อเจ้อ ถ้าเรามีสติขั้นห้าจะไม่ดื่มสุรา เพราะสติมันครบวงจร

ถ้ามีสติสัมปชัญญะดีแล้ว จะมีสมาธิโดยอัตโนมัติแต่ถ้าคนขาดสติสัมปชัญญะจะไม่มีสมาธิ สมาธิจะไม่เกิด จะเป็นคนวุ่นวาย เป็นคนฟุ้งซ่าน เป็นคนคิดมาก เป็นคนแก้ปัญหาไม่ได้ สมาธิแปลว่าจับจุดนั้นเป็นจุดเดียว ไม่คิดหลายเรื่องในเวลาเดียวกัน คิดแต่เรื่องเดียว อย่าคิดหลายเรื่องในขณะนั้น หลายเรื่องมันสับสน เป็นสมาธิไม่ได้ ถ้าคนไม่มีสติสัมปชัญญะทำสมาธิไม่ได้เลย สมาธิแปลว่าจับจุดงาอย่าทิ้งงานและหน้าที่รับผิดชอบ คือสมาธิภาวนา

เพราะฉะนั้นการสอนพระพุทธศาสนาจึงไม่เหมือนกัน การปฏิบัติกรรมฐานไม่เหมือนกัน ปฏิบัติไม่ถูก ต้องกันมาก ปฏิบัติที่ถูก ต้องมีสติ ใช้สติปัญญา ๔ เป็นแนวปฏิบัติ การสอนพุทธศาสนาไม่ใช่สอนง่าย ถ้าเป็นครูอาจารย์ปฏิบัติไม่ได้อย่าไปสอนมันจะไม่คลัง ดูหนังสือแล้วมาสอนใครก็สอนได้ ปฏิบัติไม่ได้ ไม่ได้ผล น่าจะพูดข้อปฏิบัติ ไม่ใช่เอาหนังสือมาพูด เพราะฉะนั้น สมาธิ แปลว่า สัจจะ ทำงานอย่าทิ้งงาน คนที่ทำงานนี้จะเสียเวลามาก คนที่มีสมาธิไม่มีเสียเวลา ไม่ผัดวันประกันพรุ่ง ต้องทำงานให้เสร็จตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งโครงการไว้ แล้วงานนั้นเสร็จทันเวลา ไม่เสียเวลา เหมือนชาวไทยพุทธที่ไม่ปฏิบัติ จะโง่งงเวลาเก่ง มาทำงานก็สาย และกลับก่อนเวลา

ภาคปฏิบัติไม่ใช่ของง่าย แต่ก็ไม่ใช่ของยากถ้าตั้งใจ ถ้าไม่ตั้งใจเรียนผ่านไปเฉยๆ ไม่มีประโยชน์ แล้วก็จะมาว่าศาสนาพุทธไม่มีประโยชน์ สมาธิมีอยู่มาก คือจับงานอย่าที่งานและหน้าที่รับผิดชอบ ถ้าคนไม่มีสติสัมปชัญญะจะไม่รับผิดชอบ แต่ตัวเองก็ยังไม่รับผิดชอบตัวเอง แล้วจะไปรับผิดชอบคนอื่นเขาได้ หรือ ชาวพุทธบางคนไม่รับผิดชอบตัวเอง ไม่ใช่ชาวพุทธแท้ แต่เป็นชาวพุทธแต่ในแบบฟอร์ม เรียนมาด้วยกันทั้งนั้นแต่ไม่ปฏิบัติ เหมือนชาวพุทธแบบฟอร์ม รู้แต่ข้าวขันแกงโลไปวัดตัดกบตร สมาธิคือไม่ผัดวันประกันพรุ่ง ถ้าใครผัดวันประกันพรุ่ง ไม่เอางานเอาการคนนั้นขาดสมาธิ ทำไมขาดสมาธิ เพราะขาดสติสัมปชัญญะ ถ้ามีสติสัมปชัญญะครบวงจร วิสัยทัศน์กว้างขวาง วิสัยทัศน์กว้างไกล คนนั้นจะมีธรรมาศัย มีน้ำใจ จะมีเมตตา เรียกว่าสมาธิภาวนา มันผุดขึ้นมาเอง ถ้าสมาธิได้จากการอ่านหนังสือทำอย่างไรก็ได้ผ ต้องให้มันผุดขึ้นมาเอง ในเมื่อมันผุดขึ้นมาแล้วก็จะเกิดปัญญาแก้ไขปัญหาได้ นี่คือสมาธิ

คนมีสติสัมปชัญญะดี มีสมาธิดี แล้วก็จะเกิดมันใจในตัวเอง สมาธินั้นทำงานเสร็จทันเวลา คิดได้เร็ว และความคิดนั้นถูกต้อง และนำไปใช้ได้ทันที

สมาธินั้นประกอบด้วย สติสัมปชัญญะ ๓ สติปัญญา ๔ จะทำอะไรเรียบร้อย จะไม่ขยับนอกหน้าที่ การงาน จะขยับเฉพาะในหน้าที่การงานของตนเท่านั้น คนที่ขยับนอกหน้าที่การงานนั้นเป็นคนขาดสมาธิ ขาดสติ คนที่มีสติสัมปชัญญะกำหนดกรรมฐานได้ จะจัดงานอะไรก็เรียบร้อย ทำอะไรก็ไม่บกพร่อง ทำอะไรก็ไม่เอารัดเอาเปรียบกัน ทำอะไรก็ไม่เห็นแก่ตัว คนที่มีสมาธิจะไม่กลัวลำบาก ความยากจะไม่เกิดขึ้นแก่เขา

ปัญญา ถ้าปฏิบัติได้มีสติได้ จะเกิดปัญญามี ๒ ประการ คือ โลกียปัญญา และ โลกุตตรปัญญา

โลกียปัญญา คือปัญญาทางโลก คนเกิดมาในโลกนี้ ถ้าไม่มีความรู้จะไร้ความหมาย จะเป็นวิชา แพทย์ วิศวกรรมการ วิชาต่างๆ นั้น เป็นโลกียปัญญา ไม่เรียนไม่ได้

แต่มีวิชาความรู้คืออย่างไรก็ตาม ความรู้นั้นเอามาแก้ปัญหาชีวิตไม่ได้แก้ปัญหาได้เฉพาะการทำงานที่ทำ ตามหน้าที่ที่ได้เรียน เช่น เป็นวิศวกรไฟฟ้า ต้องเรียนไฟฟ้าให้จบ เป็นวิศวกรโยธาต้องเรียนให้จบ เป็นนักธุรกิจ หรือเป็นรัฐศาสตร์การปกครองต้องเรียนให้จบ แต่วิชาการเหล่านี้ทั้งหมดไม่สามารถที่จะแก้ปัญหา ชีวิตของเขาได้ ถึงเขาจะมีความรู้ก็รู้มาก แต่ขาดความรู้จริง ถ้ามีความรู้จริงที่จะแก้ปัญหาได้แน่นอนต้องเข้าไปสู่โลกุตตรปัญญา

โลกุตตรปัญญา นั้น เป็นปัญญาทางธรรมที่จะใช้แก้ปัญหาชีวิต แก้ปัญหาทุกข์ แก้เหตุการณ์ที่เกิดเฉพาะหน้าได้

คุณวิโก้ มีโลกียปัญญามาดี แต่ถ้าขาดปัญญาแก้ไขปัญญา คุณวิโก้จะไร้ความหมาย สรุป “**ความรู้ต้องคู่กับความดี**” ความดีเท่านั้นจะส่งเสริมให้คุณวิโก้เจริญรุ่งเรืองต่อไป

นี่แหละมีความสำคัญมาก ไม่ได้ปฏิบัติแล้วจะรู้ซึ่งในศาสนาพุทธ ไม่ได้ศาสนาพุทธนี้บริสุทธิ์ ไม่มี การบังคับ บังคับไม่ได้ แล้วแต่ใจของคน ถ้าจิตใจคุณมีกุศล คุณก็ปฏิบัติเอง ถ้าจิตใจของคุณไม่มีกุศลก็ไม่สามารถที่จะบังคับให้คุณเข้ามาในข้อปฏิบัติของศาสนาพุทธได้ เพราะฉะนั้นปัญญาตัวนี้สำคัญมาก ปัญญาทั้งสองอย่างสำคัญ ปัญญาโลกุตระมี๑ ลักษณะ เหมือนลักษณะทางโลกและทางธรรมรวมกันดังต่อไปนี้

๑. **จินตามยปัญญา** ปัญญาเกิดจากความคิด คิดก่อน ถ้าไม่คิดเกิดปัญญาไม่ได้

๒. **สุตมยปัญญา** ปัญญาเกิดจากการฟัง เช่นการฟังจากครูอาจารย์ให้เกิดปัญญา ความคิดกับการฟัง นั้น ถ้าตั้งใจฟัง สนใจฟัง ทบทวนกำหนดจดจำได้ปัญญา แต่ก็ยังไม่เกิดประโยชน์ ประโยชน์จะมาต้องคิดก่อน ว่าคิดด้วยปัญญาใหม่ ที่ฟังนี้เอาไปใช้อะไรได้บ้าง ใช้เป็นประโยชน์ใหม่ ถ้าไม่เป็นประโยชน์ก็ฟังเสียประโยชน์ ปัญญาเกิดจากความคิด คิดแล้วมาใช้ประโยชน์ได้ ก็เอามาใช้ คิดก่อนคือมีศีลกรรมฐาน อย่างนี้ เรียกว่าสองปัญญา

๓. **ภาวนามยปัญญา** ภาวนาให้เกิดปัญญา ภาวนามยปัญญานี้ทุกคนไม่ได้ทำ แต่สุตมยปัญญาและ จินตามยปัญญา มีคนทำมากแล้ว มีคนปฏิบัติได้ แต่ภาวนามีคนทำ น้อย ภาวนามยปัญญาเรียกว่าเจริญภาวนา เจริญสติปัญญา เรียกว่าเจริญกรรมฐาน น้อยคนที่จะทำ ภาวนาให้มันเกิดขึ้นเอง เรียกว่าอ่านหนังสือไม่มีตัว มันผุดขึ้นมาเอง ปัญญาเกิดขึ้นจากการปฏิบัติธรรม เป็นปัญญาแก้ไขปัญญาได้ สมมติว่าคุณวิโก้มีความทุกข์ หนังสือแก้ไขไม่ได้ มีปัญหาในครอบครัว วิหาไหนในเล่มใดที่จะแก้ปัญญาได้ ไม่มีเลย ต้องใช้ปัญญาในตัว ปัญญาในตัวนี้คือภาวนาให้มันเกิดปัญญา “**ปัญญาติดมากับตัว ความรู้อยู่ในตำรา สนใจศึกษาเอง**”

ปัญญาเกิดจากการภาวนานี้ ของใครของมัน ต้องฝึก จะไปเอาปัญญาของคนอื่นเขามาแก้ไขไม่ได้ แต่ ปัญญาที่จะแก้ไขคนอื่นได้มีอยู่ ๒ อย่าง ได้แก่ วิชาการที่สอน และการขัดข้องทางวิทยานิพนธ์ อาจารย์ที่ ปริญญาสามารถจะเป็นที่ปรึกษาสอนได้ แต่โลกุตรปัญญานั้นทุกคนเป็นที่ปรึกษาให้ไม่ได้ ต้องทำขึ้นเอง ภาวนามยปัญญา เช่น พองหนอ ยุบหนอ เกิดขึ้นตั้งสติไว้ที่ลมหายใจนั้น และมันจะเกิดขึ้นเองว่ามีปัญหา อะไรจะออกมาแก้ไขได้ ที่เราเจริญกรรมฐานกำหนดจิตเป็นการฝากฝังหน่วยจิตไว้ที่คอมพิวเตอร์ จิตเป็น ธรรมชาติที่จะต้องคิดอ่านอารมณ์ รับรู้อารมณ์ไว้ได้นานเหมือนเทพบันทึกลีง ไม่มีตัวตน คือจิต ในเมื่อมี สติสัมปชัญญะอยู่ที่จิตภาวนาแล้วนั้น มันจะผุดขึ้นมาเอง ว่าปัญหาของคุณนี้มันจะแก้ไขได้อย่างไร เรา เท่านั้นเป็นผู้รู้จริง ภาวนามยปัญญาต้องทำให้รู้จริง รู้แจ้ง เห็นจริง เห็นแจ้ง ไม่ต้องคนอื่นมาบอก ไม่ต้องไป หาหมอดู อะไรจะรู้จริงเท่าเราเองไม่มี อย่างคุณวิโก้ หากทำซ้ำ ที่ตัวเอง ทำคิก็รู้เอง แล้วเราก็แก้ของเราเอง มัน จะผุดขึ้นมาสอนเราเอง ทำให้เราช่วยตัวเองได้ ทำให้ฟังตนเองได้ ทำให้สอนตนเองได้ ตัวปัญญาจะบอกให้ เรารู้ว่าควรแก้อย่างไร ๓ จะยอมรับเหตุผลโดยไม่มีปัญหา แต่ถ้าคนอื่นมาสอนเราจะไม่ยอมรับ ถ้าเราสอน

ตัวเองโดยที่รู้จริงรู้แจ้งของเราเอง เข้าใจเองจะสอนตัวเองได้ง่าย เราจะไปสอนคนอื่นเขาก็ไม่ยอมรับ ถ้าเขารู้จริงรู้แจ้งด้วยตัวเองแล้ว เขาจะสอนตัวเองได้ดีมาก ตรงนี้คือจุดมุ่งหมายที่สำคัญมากของชาวพุทธ คนอื่นจะมาสอนเราเท่าไร ก็สู้เราสอนตัวเองไม่ได้ ในเมื่อเราสอนตัวเองได้แล้ว มีปัญหาอะไรก็แก้ได้ทั้งนั้น เช่นเราโกรธ ปัญหาแก้ได้ โกรธคือไม่พอใจ ถ้าสติดี โกรธนั้นจะหายไป จะไม่โกรธค้างค้ำให้อารมณ์ค้าง ถ้าเราเป็นครูอาจารย์มีปัญหาโกรธค้างค้ำจะสอนไม่ได้ดี

การแก้ปัญหาชีวิตนี้มีความสำคัญสำหรับชาวพุทธ อย่าอารมณ์ค้าง โกรธ เสียใจ ไม่สบายใจแล้วไม่แก้ ถ้าเราเจริญสติปัญญา ๔ เจริญกรรมฐานแก้ได้ทันที จะทำอะไรก็สำเร็จ

ตัวปัญหานี้ แปลว่าความรู้ รอบรู้ รู้จริง รู้แน่ เรียกว่าตัวปัญญา ปัญญาตัวนี้ไม่ใช่ปัญญาที่จะต้องรู้วิชา พระพุทธเจ้านี้ยอดพัฒนา พัฒนาจิตได้ดีมาก ตัวปัญหานี้แก้ไขปัญหาได้ ถ้าใครเก็บความทุกข์เอาไว้ไม่มีปัญญาแก้ไขปัญหา ไม่มีความเจริญรุ่งเรืองเลย มีแต่ความทุกข์ตลอด ไม่มีความสุข ถ้ามีปัญหา มันก็ปิดทุกข์ออก ความสุขมาแทนที่ได้

ปัญญารู้กาลเทศะ รู้กาลเวลา รู้กิจลักษณะ รู้ว่าเด็ก รู้ว่าผู้ใหญ่ รู้หน้าที่การงาน รู้เหตุการณ์ของชีวิตได้เช่นนี้แล้ว สามารถจะแก้ปัญหาได้ ศัพท์ไทยก็คือ**รู้บาป รู้บุญ รู้คุณ รู้โทษ**รู้สิ่งที่เป็นประโยชน์ และสิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์ต่างกันอย่างไร

ปัญญาตัวนี้ไม่มีใครจะสร้าง ไม่มีใครจะปฏิบัติกัน มีแต่จะเรียนรู้กันทุกศาสนาอย่างวิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์ทุกศาสนาเขาเรียนจบด้านวิชาการตามหนังสือ แต่โดยวิธีปฏิบัติทุกศาสนาไม่ปฏิบัติ อย่างศาสนาอิสลาม คริสต์ ฮินดู ดิหมดเขาสอนให้เป็นคนดีทั้งนั้น แต่ดีต่างกันไม่เหมือนกัน

จิตเป็นธรรมชาติต้องคิดอ่านอารมณ์ของตัวเอง อารมณ์ดีหรือไม่ดี ไม่มีตัวตนที่จะเอามือค้ำได้ เหมือนอย่างร่างกายของคุณวิโก้ แต่จิตมีอำนาจใช้กายของคุณวิโก้ให้เดินมาได้ มันเป็นความคิดเท่านั้น จิตเป็นธรรมชาติทุกอย่างสั่งได้ สั่งให้เราเดิน สั่งให้เรานั่ง สั่งให้เราทำงาน ถ้าจิตของเราขาดสติสัมปชัญญะขาดผู้ควบคุมดูแล เขาจะเดินผิดทาง เขาจะทำงานไม่ถูกต้อง ถ้าจิตดีแล้วทำดีหมดทุกอย่าง ถ้าจิตไม่ดีทำเสียหมดทุกอย่าง จิตสำคัญมากที่สุด ถ้าจิตใจเราไม่ดีแล้ว กายก็เลว จิตใจก็อ่อนไหวไปหมด จึงต้องพัฒนาจิต ต้องทบทวนให้มีหลักธรรมยึดเหนี่ยวทางจิต เพื่อค้ำเนินงานทางสังขารร่างกายให้ถูกต้อง จิตที่เป็นธรรมชาติไม่มีตัวตน ถ้าหากปฏิบัติธรรมตามคำสอนของพระพุทธเจ้าแล้วคนนั้น จะดีเด่นเห็นชัดและเห็นไกล ปัญญาจะเกิดขึ้น ตรงนั้น พระพุทธเจ้าจึงเน้นพัฒนาจิต ตั้งสติไว้ทุกประการ อารมณ์ขจัดก็คือลมหายใจ หายใจเข้า-หายใจออกนี้เป็นอารมณ์ของจิต โดยไม่มีตัวตน ตั้งสติไว้ที่อารมณ์นี้เท่านั้น ถ้าอารมณ์ดีจิตดีแล้ว ทำงานดีหมดก็ใจเย็นลง ใจไม่ร้อนทำอะไรก็มีประโยชน์ ปัญญาเกิดคอนใจเย็น

การปฏิบัติกรรมฐานเราจะเห็นได้ชัดเจน ลมหายใจเข้า-ออก เป็นตัวหนังสือได้ สามารถโทรจิตไปเป็นตัวหนังสือได้ ทุกคนไม่ลึกซึ้ง เรียนไม่จริง ปฏิบัติไม่จริง ทุกคนจึงไม่สามารถสอนได้จริง สอนได้แต่เพียงผิวเผิน ทุกศาสนาไม่ได้ปฏิบัติจนถึงขั้นของเขา จะไปว่าศาสนาพุทธไม่ดี ศาสนาคริสต์ไม่ดี ศาสนาอิสลามไม่ดี ไม่ใช่ แต่ปฏิบัติไม่ถึงขั้นของเขา ไม่ถึงที่ของเขา เดินทางไม่ถึงจุดมุ่งหมายของเขา จะดีได้อย่างไร

จิตนี้อยู่ตรงไหน จิตอยู่ตรงไหนต้องพัฒนาตรงนั้น บางท่านเรียนศาสนาพุทธมาก็จริง แต่อาจจะไม่ทราบว่าจิตอยู่ตรงไหน แก้อะไรจิตอย่างไร ทำจิตให้ดีได้อย่างไร เขาไม่ทราบแน่นอน จิตอยู่ที่อายคนระชาอุอินทรีย์ จิตอยู่ที่ตา จิตอยู่ที่หู จิตอยู่ที่จมูก จิตอยู่ที่ลิ้น จิตอยู่ที่กายสัมผัส สร้อยหนาว เรียกว่าทวาร ๖

ทวาร ๑ คือ กายทวาร วิทวาร มโนทวาร เป็นบ่อบุญและบ่อบาป เป็นที่มาของบุญและบาป
ทวาร ๖ เป็นที่มาของจิต จิตอยู่ที่ทวาร ๖ คือ ตา (จักขุทวาร) หู (โสตทวาร) จมูก (ฆานทวาร) ลิ้น (ชีวหาทวาร) กาย (กายทวาร) จิต (มโนทวาร)

ทวาร ๕ เป็นที่มาของอสุภกรรมฐาน คือ ตา ๒ หู ๒ จมูก ๒ ปาก ๑ ทวารหนัก ๑ ทวารเบา ๑

ทวาร ๖ ที่มาจากจิต จิตเป็นธรรมชาติที่จะต้องคิดอ่านอารมณ์ รับรู้อารมณ์ไว้ได้นานเหมือนเทพบันทึกละเอียด ทวาร ๖ นี้สำคัญมาก คนชาวพุทธชอบทำบุญ ถวายสังฆทาน สร้างโบสถ์ สร้างวิหาร เป็นการสงเคราะห์คนอื่น แต่การปฏิบัติสร้างความคิดเป็นการสงเคราะห์ตัวเอง คนไทยไม่สนใจเท่าไร คนชาวพุทธชอบทำบุญ ไม่ชอบสร้างบุญ ทำบุญคือสงเคราะห์คนอื่น สร้างบุญนี้คือการสร้างให้ตัวเองมีความสุข บุญแปลว่าความสุข ทุกคนต้องการมีความสุข แต่ทำไมเอาทุกข์มาใส่ไว้ในใจ

พัฒนา แปลว่า ทำให้ความเจริญเกิดขึ้น มือ ๒ เท้า ๒ สมอง ๑ เป็นที่พึ่งให้พัฒนาจิตได้ พัฒนาที่กำหนด เห็นหนอ... ส่งกระแสจิตออกไปทางหน้าผากนี้ เห็นด้วยปัญญา เห็นคนนี้นิสัยเป็นอย่างไรบอกได้ทันที ถ้าทำภาวนาได้ ตั้งสติไว้ที่ตา ตั้งสติไว้ที่หู หูได้ยินเสียงไม่มีตัวตน ตั้งสติไว้ กำหนดว่า เสียงนมอ้า สติดี จะรู้ว่าเสียงคนที่พูดกับเราโกหก นี้มีประโยชน์มาก ลมหายใจเข้า-ออก เหม็นหรือหอมตั้งสติไว้ตรงนี้ เป็นการพัฒนา เหม็นก็ไม่สนใจ หอมก็ไม่สนใจ ชอบเป็นโลภะไม่ชอบเป็นโทสะ ขาดสติเป็นโมหะ ทวารปาก ลิ้นรับรส เบี้ยวหวาน มันเค็ม มีสติไว้ เกิดปัญญา กายสัมผัส สร้อยหรือหนาว อ่อนหรือแข็งที่นั่นลงไป ตั้งสติไว้ มีสติปัญญาตรงนี้ถึงจะถูกต้อง

ภาคปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานนั้นเป็นหัวใจสำคัญของพระพุทธศาสนา ทำให้ใจใสสะอาดบริสุทธิ์ ทำให้มีเมตตา ทำให้แก้ปัญหาได้ ทำให้โลก โกรธ หลงลดลงไปได้ ทำให้ใจเย็นลงได้มาก ด้วยลมหายใจเข้า-ออก การคิด และการแก้ปัญหาชีวิตนั้นอยู่ที่ลิ้นปี โดยหายใจยาวๆ กำหนดโกรธหนอตรงนี้ คิดไม่ออก

ให้หายใจยาวๆ คิดหนอ... คิดออกมาจนได้ ออกมาเป็นตัวปัญหาที่ถูกต้อง คิดให้คิดปัญหาตรงนี้ เอาไปสอนนักเรียนนักศึกษาได้

ท่านสาธุชน และครูบาอาจารย์ทั้งหลาย ถ้าจะแก้ปัญหาให้แก้ตรงนี้ที่ลึบปึ้นนี้ หายใจยาวๆ คนเราหายใจสั้น ใจร้อน ไม่มีปัญญา หายใจให้ยาวๆ ตั้งสติไว้จะมีปัญญามากมาย จะเห็นอะไรคู่ด้วยปัญญา อย่างคู่ด้วยกิเลส อย่างคู่ด้วยความ โทก โกรธ หลง ต้องดูด้วยปัญญา โดยตั้งสติไว้ที่หน้าผากนี้ เสียงหนอ ตั้งสติไว้ให้มัน ถ้าเรามีสมาธิอยู่เดิม แก้ปัญหาได้เดี๋ยวนี้ ถ้าหากว่าไม่ได้ฝึกไว้ก่อน ไม่มีสมาธิ แก้ปัญหาได้ต้องมี การเตรียมพร้อมไว้ก่อน เสียงหนอ... จะรู้ว่าคนนี้ โทก มีประโยชน์ต่อนักธุรกิจ นักบริหารประเทศชาติ กลิ่นหนอ... เหม็นไม่พอใจเป็นโทษะ หอมชอบเป็นโลกะ ขาดสติสัมปชัญญะกลายเป็นคนโมหะไม่มีปัญญา ลึบรับรสอาหาร ถ้าขาดสติอยากจะกินโน้นกินนี้ โดยไม่รู้จักรประมาณในการรับประทานอาหาร ต้องพัฒนาตรงนี้อีกอย่างหนึ่ง กายสัมผัสร้อนหนาว ต้องมีสติ ถ้าเราไม่มีสติทนร้อนทนหนาวไม่ได้ หนาวนักไม่ทำงาน ร้อนนักไม่ทำงาน เข้าไม่ทำงาน สายไม่ทำงาน บ่ายเย็นไม่ทำงาน แก้ปัญหาไม่ได้ เพราะฉะนั้นต้องมีสติอยู่ที่กาย คือจิตต้องพัฒนากายด้วย

การพัฒนาจิตจึงมีประโยชน์แก่ชีวิตมาก เพราะฉะนั้น หายใจให้ยาวๆ ไว้ คนที่หายใจสั้นจะทำอะไรไม่สำเร็จ ลมหายใจเป็นตัวหนังสือได้ คนมีโลกะหายใจอย่างนี้ กลิ่นตัวเหม็นอย่างนี้ คนมีโทษะอิจฉาเก่ง ต้องหายใจอย่างนี้ กลิ่นตัวต้องอย่างนี้ คนมีโมหะไม่สนใจใคร ต้องหายใจระบบนี้ กลิ่นตัวต้องอย่างนี้

ท่านทั้งหลายถ้าปฏิบัติธรรมในพระพุทธศาสนาได้ มีสติสัมปชัญญะที่สรูป มีศีล สมาธิ ปัญญา คนมีศีลต้องมีสติสัมปชัญญะ ศีล-สมาธิ-ปัญญา ย่อลงเหลือ ๒ คือ สติ สัมปชัญญะ สรูปเหลือ ๑ คือ อยู่ด้วยความไม่ประมาท

คนที่มีความศรัทธาต้อง

๑) ฟังตัวเองได้

๒) ช่วยตัวเองได้

๓) สอนตัวเองได้

สุดท้ายนี้ ก็ขอเจริญพร คุณวิโก้ บรูณ ที่ได้เคยมาบวชที่วัดอัมพวันเมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๐ ขอถามคุณวิโก้ ว่าทำไมจึงมาบวช คุณได้อะไรจากการบวช ช่วยอธิบายให้ท่านสาธุชนฟังด้วย

(วิโก้ บรูณ เล่าว่า)

“ผมมาประเทศไทยเพื่อศึกษาเล่าเรียนที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นนิสิตปริญญาโท คณะอักษรศาสตร์ มาเรียนภาษาไทย และเพื่อนที่รู้จักกันที่หอพักชาย เขาพาไปที่บ้านเป็ง ซึ่งลุงของเพื่อนคนหนึ่งเป็นเจ้าของอวาสาอยู่ที่นั่น แล้วก็มาเยี่ยมวัดอัมพวันด้วยความเลื่อมใสในหลวงพ่อบ้าง จึงตั้งใจไว้ว่าจะบวชเรียน

กับท่าน หลังจากนั้นสัก ๒-๓ สัปดาห์ก็ได้มาบวช ตอนนั้นก็โกนศีรษะบวชเรียนขานนาคอยู่ก่อนที่จะบวช หลังจากบวชแล้วก็ได้เรียนวิปัสสนากรรมฐานที่วัดอัมพวัน โดยพักอยู่ที่กุฏิไม้หลังเล็กๆ ซึ่งในปัจจุบันถูกรื้อไปแล้ว ได้ปฏิบัติธรรมอยู่ที่โบสถ์ ตอนนั้นตั้งใจพยายามฝึกหัดวิปัสสนากรรมฐานโดยที่หลวงพ่อกฤษฎาสอนให้ทุกวัน”

ขอเจริญพรทุกท่าน อาตมาขอขอบคุณ คุณวิโก้ บรูณ ที่ไม่ลืมวัดอัมพวัน เมื่อสามสิบกว่าปีผ่านมาแล้วนั้น คุณวิโก้ได้มาบวชอยู่ที่วัดอัมพวัน คุณวิโก้ บรูณ ชาวอเมริกัน อดีตชาติเป็นฮอลันดา นำเรือกำปั่นมาจอดที่หน้าวัด มิฉะนั้น คุณวิโก้จะไม่มีโอกาสมาที่นี่ เป็นแรงผลักดันให้คุณวิโก้ได้มาบวชที่บ้านแปง ตั้งใจจะบวชที่วัดกลางชนรินทร์ โดยท่านเจ้าคุณพรหมโมลีเป็นเจ้าอาวาส คุณวิโก้ไปถามปัญหา ๑๐ ข้อแล้วก็มาที่วัดนี้ อาตมาก็ตอบไปโดยที่ไม่ทราบว่าคุณหรือไม่ถูก คุณวิโก้ก็หายไปประมาณ ๑๐-๑๕ วัน แยกหีบกลับมาขอบวช มาเป็นนาคที่วัดอัมพวัน บวชแล้วก็ได้อยู่ที่กุฏิที่หญิงสองร่านางสองชาติได้มาสร้างไว้ เป็นกุฏิหลังแรกที่วัดอัมพวัน คุณวิโก้อ่านหนังสือแล้วก็นั่งสมาธิ นั่งสมาธิแล้วดูหนังสือ ดูหนังสือเที่ยวเดียวจำได้ ท่องขานนาค ๓ ชั่วโมงได้หมด คุณวิโก้ทราบดีว่ามาบวชนี้ได้อะไรจากวัดอัมพวัน กลับไปแล้วได้ผลประการใด จึงได้กลับมาอีกหลายครั้ง มาทำวิธานิพนธ์ที่จังหวัดเชียงใหม่ เขียนวิธานิพนธ์เรื่องผีละได้ พากรรษาที่เป็นง่อยมาเยี่ยมวัดนี้

สุดท้ายนี้ ขอความสุขสวัสดีจงมีแก่ท่านทั้งหลายโดยทั่วกัน ขอเจริญพร

สุจริตธรรม เหตุแห่งความสุขที่แท้จริง

พระราชสุทธิญาณมงคล

เจริญพรบรรดาญาติพี่น้อง วันนี้เป็นวันธรรมสวนะวันพระ ขึ้น๑๕ ค่ำ เดือน๑๐ ตรงกับวันสารทจีน เป็นวันเคารพบูชาบรรพบุรุษเราควรระลึกถึงพ่อแม่ ครูบาอาจารย์

ท่านทั้งหลายเคยได้ยินคำว่า “สมเด็จพระนางพญาต้องหน่า” ซึ่งเป็นคำที่พูดกันเกี่ยวกับพระเครื่อง คำนี้มีความหมาย อาตมาอยากจะบอกว่าเป็นพระสมเด็จ มีแม่เป็นพระนางพญา บ้านนั้นจะสวยสดงดงาม ชูราศี มีสุจริตธรรม เป็นต้นเหตุแห่งความสุขที่แท้จริงของชีวิต

ที่เปรียบพ่อเป็นพระสมเด็จ ซึ่งต้องบางนั้นก็คือ มีพ่อที่บางด้วยกิเลส จิตผ่องใส ส่วนนางพญาต้องหน่าก็คือแม่ซึ่งเป็นแม่แบบแม่แผ่นดิน หนาแน่นไปด้วยความอดทน ทั้งพ่อทั้งแม่เป็นแบบอย่างของชีวิต เป็นครูบาอาจารย์แก่ลูกๆ

วันนี้เป็นวันเมตตาชีวิต ก่อนทำงานทุกอย่าง ไหว้พ่อแม่ ไหว้ครู ไหว้ผู้มีพระคุณ จะได้กำลังใจจากพ่อแม่ จากครูบาอาจารย์ จากเทวดาประจำวันเกิด มีพลังที่จะทำงานต่อไป ตรงนี้ก็คือกรรมฐาน

การเจริญกรรมฐานไม่ได้ยากสำหรับผู้มีศรัทธา การเอาพระมาคล้องคอประจำกายนั้นก็ดี แต่ผู้พระประจำใจไม่ได้ ถ้าพระประจำใจคือกรรมฐาน รับรองขลังศักดิ์สิทธิ์ ไม่ต้องไปเลี่ยมทอง ไม่ต้องเสียด่างค์แล้วก็ไม่ต้องปิ่นหัวง เดี่ยวนี้พระเลี่ยมทองคล้องคอ พระรักษาเราหรือเรารักษาพระ แต่ถ้ามานั่งกรรมฐาน ท่านจะได้พระประจำใจ

สุจริตธรรมนั้นเป็นความสุขที่แท้จริง สุจริตธรรมได้จากกรรมฐาน ทำกรรมฐานแล้วจะรู้สึกนึกคิดขึ้นมาได้ แก้ไขปัญหาชีวิตได้ ผู้ประพฤตสุจริตธรรมย่อมเป็นคนไม่มีภัย ไม่มีเวรมีกาย วาจา ใจ ปลอดภัยโปร่งนี้เองเป็นความสุขที่เห็นกันอยู่แล้ว ส่วนผู้ประพฤตสุจริตธรรมตรงกันข้าม มีกาย วาจา ใจ หมกมุ่นวุ่นวาย แม้จักมีทรัพย์ ยศ ชื่อเสียงสักเท่าใด ก็ไม่ช่วยให้ปลอดภัยโปร่งได้ ต้องเปลืองทรัพย์ เปลืองสุข ระวางทรัพย์ระวางรอบด้าน นี่เป็นความทุกข์ที่เห็นกันอยู่แล้ว ส่วนในอนาคตเล่าจักเป็นอย่างไร อาศัยพุทธภาษิตที่แสดงว่า-

กฤษณการี กฤษณัม ผู้ทำดีย่อมได้ดี

ปาปการี จ ปาปัม ผู้ทำชั่วย่อมได้ชั่ว

จึงลงสันนิษฐานได้ว่า สุจริตธรรม อำนวยผลที่ดี คือความสุข สุจริตธรรม อำนวยผลที่ชั่วคือความทุกข์ แม้ในอนาคตแน่แท้ อนึ่งในที่นี้รวมผลแห่งสุจริตธรรมทั้งสิ้น แสดงรวมยอดอย่างเดียวว่าความสุข

เพราะเหตุนี้ สิ่งใดเป็นอุปสรรคแห่งความสุข หรือเรียกว่าสุขสมบัติ เช่น ความบริบูรณ์แห่งโภคทรัพย์ ฝัวยพรณงาม อายุยืน ชะชื่อเสียง เป็นต้น สิ่งนั้นทั้งหมดเป็นผลแห่งสุจริตธรรม

จักแสดงวิธีปฏิบัติสุจริตธรรมสักคู่หนึ่งคือไม่พยายาบท คู่กับ เมตตา เมื่ออารมณ์ร้าย อย่างเบาคือ ความหงุดหงิด ไม่พอใจ แรงขึ้นเป็นความฉุนเฉียวร้ายกาจ แรงขึ้นอีกเป็นพยายาบท เหล่านี้อย่างใดอย่างหนึ่ง เกิดขึ้น ควรทำความรู้จักตัว และพิจารณาโดยนัยว่า นี้เท่ากับพิทษตน เผาตนโดยตรง มิใช่ทำโทษ หรือ เผดเผาผู้อื่นเลย คราวที่ตนคิดใจ ยังเคยให้อภัย ไม่ถือโทษโกรธแค้น เหตุไฉนเมื่อผู้อื่นทำผิดใจจึงมาลงโทษ เผดเผาตนเล่า ผู้อื่นที่ตนโกรธนั้น เขามีได้ทุกข์ร้อนไปกับเราคัวยเลย อนึ่ง ควรตั้งกติกายข้อบังคับสำนััน ว่า เมื่อเกิดอารมณ์ร้าย มิโกรธเป็นต้นขึ้น จักไม่พูด จักไม่แสดงกิริยาของคณโกรธ หรือตั้งกติกายประการอื่น ซึ่งอาจจะรักษายาอารมณ์ร้ายเหล่านั้นไว้ข้างใน มิให้ออกมาเด่นอยู่ข้างนอก และพยายาดับเสียดัวยอารมณ์เย็น ษนิตใดษนิตหนึ่ง คัวยการพิจารณาให้แบบคาย มิให้ความโกรธลุกกระพือสูมออกอยู่ได้

เมตตา — มิตร — ไมตรี สามคำนี้ ที่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

เมตตา คือ ความรักใคร่ปรารณายะให้เป็นสุข

มิตร คือ ผู้มีเมตตาปรารณายสุขประโยชน์ต่อกัน

ไมตรี คือ ความมีเมตตาปรารณายดีต่อกัน

ผู้ปรารณายจะปลูกเมตตาให้งอกงามอยู่ในจิต ในเบื้องต้น พึงปลูกคัวยการคิดแผ่เมตตาไปโดย เจาะจงก่อน ในบุคคลที่ชอพอ มีมารดาบิดา ญาติมิตร เป็นต้น โดยนัยว่าผู้ันั้นๆ จงเป็นผู้ไม่มีเวร ไม่มีคณ เบียดเบียน ไม่มีทุกข์ มีสุขสวัสดิ์รักษาคณเถิด เมื่อจิตได้รับการฝึกหัดคู้้นเคย กับเมตตาแล้ว ก็แผ่ขยายให้ กว้างออกไปโดยลำดับดังนี้ ในคนที่เฉยๆ ไม่ชอบไม่ชัง ในคณไม่ชอบน้อย ในคณที่ไม่ชอบมาก ในมนุษย์ และคิริจายานไม่มีประมาณ เมตตาจิต เมื่อคิดแผ่กว้างออกไปเพียงใด มิตร และไมตรีก็มีความกว้างออกไป เพียงนั้น เมตตาไมตรีจิตมิใช่อำนาจความสุขให้เฉพาะบุคคล ย่อมให้ความสุขแก่ชนส่วนรวม ตั้งแต่สองคณ ขึ้นไป คือหมู่ชนที่มีไมตรีจิตต่อกันยอมหมคความระวาง ไม่ต้องจ่ายทรัพย์ จ่ายสุขในการระวางหรือเตรียมรูก รับ มีโอกาสประกอบการงาน อันเป็นประโยชน์แก่ตนเอง และหมู่เต็มที มีความเจริญรุ่งเรือง และความสงบ สุขโดยส่วนเดียว

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้เป็นพระบรมศาสดายงเราทั้งหลาย ผู้ทรงมีพระเมตตาในสรรพสัตว์ ทอด พระ เนตรเห็นการณั้ไกล จึงได้ทรงปรทานศาสนธรรมไว้หนึ่งฉันทกาลา แปลความว่าบุคคลพึงประพฤติ ให้เป็นสุจริต ไม่พึงประพฤติธรรมให้เป็นทุจริต ผู้มีปกติประพฤติธรรม ย่อมอยู่เป็นสุขในโลกนี้ และในโลก อื่น ดังนี้

ในข้อว่า ให้เป็นสุจริต พึงประพฤติธรรมให้ป็นสุจริต ไม่พึงประพฤติธรรมให้เป็นทุจริต ในฉันท
กาลนั้น คำว่าธรรม หมายถึงการทำงานทั้งปวงที่ทำ ทางกาย วาจา ใจ และการทำ การพูด การคิด ที่เป็นไปอยู่
ตามปกตินี้เอง ทรงสอนให้ทำ พูด และคิด ให้เป็นสุจริต มิให้เป็นทุจริต

ส่วนในข้อที่ว่า ผู้มีปกติประพฤติธรรม ย่อมอยู่เป็นสุขนั้น คำว่า ธรรม หมายถึงความดี คำว่า
ว่า มีธรรมอยู่ในใจ ดังที่เข้าใจกันอยู่ทั่วไป ผู้ประพฤติกาย วาจา ใจ สุจริต ไม่ประพฤติให้เป็นทุจริต ทั
ประพฤติธรรม คือมีธรรมอยู่ในใจ ย่อมอยู่เป็นสุขในโลกนี้ และในโลกอื่น คือในโลกอนาคต อันจะคอย
เลื่อนมาเป็นโลกปัจจุบันแก่ทุกๆ คนในเวลาไม่ช้า

ความสุข ย่อมเกิดจากเหตุภายใน คือ สุจริตธรรม ด้วยประการดังจะนี้ เพราะฉะนั้น ผู้ปรารถนาสุข
เมื่อจับเหตุแห่งความสุข และความทุกข์ ได้เช่นนี้แล้ว ควรเว้นทุจริตธรรม อันเป็นเหตุของความทุกข์ ควร
ประพฤติสุจริตธรรม อันเป็นเหตุของความสุก ถ้าประพฤติดังนี้ ชื่อว่า ได้ก่อเหตุการณ์ของความสุกสมบัติทั้ง
ปวงไว้แล้ว นี่เป็นความชอบยิ่งของตนเอง ถ้ากลับประพฤติทุจริตธรรม เว้นสุจริตธรรมเสีย ย่อมชื่อว่า ได้ก่อ
เหตุแห่งความทุกข์พิบัติทั้งปวงไว้แล้ว

อนึ่ง ถ้ามีปัญหาในชีวิตปัจจุบันของผู้ประพฤติสุจริตธรรม หรือทุจริตธรรม พึงทราบว่ ในคราวที่
สุจริตธรรมที่ได้ทำไว้แล้วกำลังให้ผลอยู่ ผู้ประพฤติทุจริตธรรมย่อมพรั่งพร้อมด้วยสุขสมบัติ และความสด
ชื่นร่าเริง อาจสำคัญว่า ทุจริตธรรมคุณนี้ าวาน และอาจเหย้าหยันผู้ประพฤติสุจริตธรรมได้ แต่ในการที่ทุจริต
ธรรมของตนให้ผล ก็จักต้องประจวบทุกข์พิบัติ ชบเซาเศร้าหมอง คุณด้นไม้ถูคูแล้ง อนึ่งในคราวที่ทุจริต
ธรรมที่ทำไว้แล้วกำลังให้ผลอยู่ ผู้ประพฤติสุจริตธรรมก็ยังคงประสบทุกข์พิบัติชบเซาอับเฉาอยู่ก่อนใน
การที่สุจริตธรรมของตน ให้ผลย่อมเกิดสุขสมบัติอย่างน่าพิศวง คุณด้นไม้ในฤดูฝน แม้สุจริตธรรมจักยังไม่
ให้ผล โดยนัยที่กล่าวนี้ กาย วาจา และใจ ของตน ก็ย่อมปลอดภัย โปร่งเป็นสุขสงบ เป็นผลที่มีประจำทุกทิว
ราตรีกาลดังที่กล่าวแล้ว

วันนี้ ก็สมควรแก่เวลา ขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัย อำนาจบุญกุศลทั้งหลาย อำนาจปู่ย่าตายาย
อำนาจคุณครูอุปัชฌาย์อาจารย์ อำนาจเทพไททุกแห่งเหล่า อำนาจพระมหากษัตริย์พระราชสมภารเจ้า อำนาจ
สมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ โปรดประสาทพรให้ญาติโยมทั้งหลายจงประสบแต่ความสุขความ
เจริญโดยทั่วหน้ากัน ขอทุกท่านจงเจริญด้วยอายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณ ธนสารสมบัติ นี้ก็คิดสิ่งหนึ่ง
ประการใด ก็ให้สมความมุ่งมาดปรารถนาด้วยกันทุกๆ ท่าน ณ โอกาสบัดนี้เทอญ

ความสุขที่ควรไฝหา เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิต

พระราชสุทธินิยมมงคล

ขอเจริญพรพุทธบริษัท อุบาสก อุบาสิกา ทุกท่าน วันนี้เป็นวันธรรมสวนะ วันพระขึ้น ๕ ค่ำ เดือน ๕ เวลาที่ล่วงเลยมามากแล้ว และก็จะหมดไปในที่สุด ท่านพุทธบริษัททั้งหลายโปรดพิจารณาตัวเองว่า เราเกิดมานี้มีความยากลำบากอย่างไร ในอดีตที่ผ่านมาเป็นอย่างไร ขณะนี้ และอนาคตข้างหน้าอย่างไร

พุทธบริษัททั้งหลาย ท่านอยู่ในวัยไหนกัน ท่านได้อะไรเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตบ้าง สักคำหนึ่งเราควรจะไปพบพระในวันพระสักวันหนึ่ง หรือชั่วโมงหนึ่งได้ไหม ท่านพบพระเมื่อใด จิตใจจะแจ่มใส คือความสุขในชีวิต

ขอฝากพี่น้องชาวพุทธไว้ด้วย ท่านควรเตรียมการในวันโกน เพื่อปฏิบัติกรณในวันพระ ท่านจะได้รู้ว่าสิ่งใดสำคัญควรทำก่อนหรือทำหลัง งานของท่านจึงจะไม่บกพร่อง นี่คือกรรมฐาน

การเจริญกรรมฐาน ไม่ใช่สักแต่จะทำกันแล้วก็กลับไป ต่อไปจะต้องสอบอารมณ์ทุกคน คนไหนสอบแล้วไม่ได้เรื่อง มีได้มีศรัทธาจะขอให้หยุดทันที ไม่ให้มาอีก คนไหนมีศรัทธา แต่ทำยังไม่ทำไม่ได้ เป็นกฏแห่งกรรมหรือไม่ สภาพชีวิตเป็นอย่างไร สอบอารมณ์แล้วจะรู้ว่า คนนี้มีกรรมเช่นเคยค่าพ่อค่าแม่มา จะจับจุดให้ไปโอสิกรรมกับพ่อแม่เสียก่อน จึงจะให้เจริญกรรมฐานต่อไป จะได้รุ่งโรจน์

บางคนค่าสามีทุกวัน มานั่งกรรมฐานไม่ได้เลย บางคนลักตาดังค์ของสามีมาทำบุญ มานั่งกรรมฐานก็ไม่ได้ โยมผู้ชายลักตาดังค์ของภรรยาใหญ่ ไปให้ภรรยาบ่อย รับรองนั่งกรรมฐานไม่ได้เลย ไม่ใช่ของขี้ไม่ใช่ของเล่นๆ

บางคนไปบวชชีพราหมณ์วัดโน้นวัดนี้ ไปนั่งเฉยๆแล้วคิดว่าได้บุญ ความจริงแล้วเป็นบาป อย่าคิดว่าหนุ่มๆแล้วเป็นบุญเลย ท่านนั่งเฉยๆ แล้วไม่ทำอะไรเลย ท่านจะได้บาป เหมือนเรือแล่นไปแล่นมาไม่มีสินค้าเลย ท่านจะขาดทุนอย่างย่อยยับ ขาดทุนค่าน้ำมัน ขาดทุนเรื่องเรือคือตัวเอง สังขารเสื่อมไปตามสภาพ เหมือนเรือก็ต้องผูกไป ในไม่ช้าก็ต้องล่มกลางทะเลคือตัวเราต้องตายจากโลกสู่สัมปรายภพ

ความสุขที่ควรไฝหาด้วยการเจริญกรรมฐาน เป็นความสุขที่แน่นอน และถูกต้อง แก้ไขปัญหาชีวิตได้ เรามาปฏิบัติกรรมฐาน เพื่อสร้างคุณภาพชีวิตให้มีสติปัญญา เป็นชีวิตที่มีคุณภาพด้วยการกำหนดจิตทุกอิริยาบถ กำหนดให้ละเอียด จะทำให้ใจสะอาด ที่อยู่อาศัยก็สะอาดด้วย การกำหนดจิตทุกอิริยาบถเป็นการกวาดสิ่งสกปรกออกจากจิตใจ เหมือนกวาดผงใส่ถัง กวาดผงใส่กองขยะฉะนั้น ถ้าท่านไม่กวาดจิตใจที่

สกปรกแล้ว ท่านจะมีใจหายช้าสามัญ ไม่มีโอกาสจะคล่องความสุขที่แน่นอนของชีวิตได้ สิ่งนี้เป็นคุณภาพของชีวิต

การกำหนดพองหนอ ยุบหนอ เป็นเรื่องสำคัญที่ต้องกำหนดให้ทันกับสภาวะปัจจุบันที่เกิดขึ้น จึงจะเกิดอานิสงส์ บางคนคิดว่าการกำหนดพองหนอ ยุบหนอ เป็นเรื่องเล็ก แต่ก็ทำไม่ได้ กำหนดพองหนอ ยังไม่ทันพองเลย ท้องยุบแล้ว กำหนดยุบหนอ ยังไม่ทันกำหนดเลย ท้องพองเสียก่อนแล้ว อย่างนี้กำหนดไม่ถูกวิธี หาผลงานไม่ได้ และไม่เกิดอานิสงส์แต่ประการใด

การที่จิตไม่มีสมาธิ กำหนดไม่ได้เช่นนี้ อาจเนื่องมาจากสาเหตุต่อไปนี้

๑. นั่งไม่ถูกวิธี

๒. จิตตกกังวล จิตตกได้สำนึก รับรอนั่งสมาธิไม่ขึ้น

๓. เหนื่อยมาก เหนื่อยค่านี ไม่ได้หมายถึงไปแบกหามา แต่หมายถึง เหนื่อยใจ กังวลใจมาก เหนื่อยแบกหาม เรานั่งพักสัก๑๐ นาทีก็หาย แต่เหนื่อยใจไม่มีทางหาย สมาธิไม่เกิด ต้องแก้ด้วยการนั่งสมาธิให้ถูกต้อง

๔. อาพาธ ป่วยหนัก เป็น โรคร้าย แต่ไม่เคยฝึก สมาธิจะไม่เกิด

คนเราควรจะเริ่ม สร้างความดีตั้งแต่เดี๋ยวนี้ อย่าผัดวันประกันพรุ่ง ไม่ต้องรอให้เจ็บเป็นมะเร็งวาระสุดท้ายก่อน รอให้แก่ก่อนถึงจะเข้าวัด รอให้เป็นคุณย่าคุณยายก่อนแล้วถึงจะไปค้าขายในตลาดให้ได้กำไรอย่างนี้ หรือ นำเสียดายเวลาที่มีประโยชน์ของท่านมาก

ถ้าท่านทำได้ตามที่อาตมากล่าว จิตผนวกบวกลบสดี ท่านจะรู้อายตนนะ ธาตุอินทรีย์ ท่านจะแยกแยะนามได้ทันที ว่าอายตนนะภายในคืออะไร ได้แก่ ตา หู จมูก ลิ้น กาย และใจ อายตนนะภายนอกคืออะไร ได้แก่ รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ และธรรมารมณ์ ผนวกบวกลบกับสัมผัสก็เกิดจิตที่ท่านจะรู้ต่อไปเลยนะว่า พองหนอ ยุบหนอนั้น พองมีที่ระยะ ยุบมีที่ระยะ ถ้าท่านสอบได้ แสดงว่าท่านทำได้ สติอยู่กับจิตแล้ว ถ้าทำตอบไม่ได้ แสดงว่าท่านทำไม่ได้เลยทั้ง๗ วัน ที่อาตมาพูดมานี้เพื่อต้องการกระตุ้นเตือนจิตของผู้ปฏิบัติธรรม ให้เร่งงานเอง เร่งเดินจงกรมต่อไป จะได้มีคำตอบ เมื่อถูกมาสอบอารมณ

เมื่อ ๓๐ ปีมาแล้ว มีอยู่คนหนึ่ง ทำอย่างไรก็ไม่ได้ กำหนดพองหนอ ยุบหนอ เป็นลมไปเลย เดินกำหนด ขว้างหนอ ซ้ายหนอ เป็นลมล้มลงไปเลย อายุแค่ ๔๐ ปีเท่านั้น อาตมาสอบอารมณดู ได้ความว่า โยมคนนี้มีอกุศลกรรม มีโทสจริตติดอยู่ในหัวใจ

อาตมาถามว่า “เมื่อ ๕ ปีมานี้ เคยตบสามัคกันไตให้ไหม ให้บอกความจริงมา”

เขาตอบว่า “ฉันไม่ได้ตั้งใจตบ บังเอิญมือไปโดนที่ศีรษะของตัวเอง สามิเมามากำลังขึ้นบันได ก็ตกบันไดไปเลย”

อาตมาเลยให้กลับบ้านไปก่อน เพราะทำไม่ได้ กลับไปโศกโศกกับสามิมาก่อน สามิก็จำไม่ได้ เพราะรักภรรยา ขอฝากเรื่องนี้ไว้ ถ้าเกลียดจะจำแม่น ถ้ารักจะจำไม่ได้ อาตมาได้แง่คิดตรงนี้ว่า ศัตรูที่หนีคดีเตียนเรา ควรจะนำมาเป็นบทเรียน ศัตรูที่หนีทาเรา ค่าเรา อย่าไปโกรธ ศัตรูมักจะบอกเรื่องจริงให้แก่เราโศกที่เราไม่รู้ ควรจะปรับปรุงตัวเอง คนที่รักกันมักจะไม่ว่าบอกความจริง บอกของจริงว่าเราไม่ดี กลัวเราจะโกรธจุดตรงนี้สำคัญ

ขอสรุปใจความว่า วันไหนถ้ามีคนมาค่าเรามาก ถือว่าได้กำไรชีวิต เราจะไปไต่ตรงรอยโยนิโสมนสิการให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ ถ้าวันไหนมีคนมาสรรเสริญเจริญพรเรา ขาอยากได้ของเราเขาก็มาว่าเราดีทั้งนั้น เราก็กลับไปพิจารณาอีก

การเจริญกรรมฐาน ถ้าทำได้ตามที่กล่าวจะได้ประโยชน์มาก โยมจะได้ตั้งใจทำ ไม่นิ่งคุยกัน เดี่ยวครูมาสอบอารมณ์ จะไม่มีอารมณ์มาส่งครู **สอบอารมณ์ คือสอบความรู้จากการปฏิบัติกรรมฐาน** ไม่ได้สอบข้อเขียนเหมือนนักเรียน แต่อาจจะแจกแบบประเมินผลว่าโยมมา ๗ วัน ไปสวดมนต์ประจำไหม ก่อนมามีอารมณ์อย่างไร ตอนกลับมีอารมณ์อย่างไร ได้ผลก็เปอร์เซ็นต์ โยมประเมินตนเองได้ ไม่ต้องให้คนอื่นประเมิน

การประเมินตนเองคือกรรมฐาน ทำได้หรือไม่ได้ เราก็จะรู้ด้วยตนเอง เรียกว่าพฤติกรรมของชีวิต เป็นการพัฒนาคุณภาพชีวิตของตนเอง ที่ควรใฝ่หาที่สุด เรียกว่า **พัฒนาสภาพชีวิตด้วยการเจริญวิปัสสนากรรมฐาน** มีความอดทนก็เปอร์เซ็นต์ กำหนดเวทนาได้ก็เปอร์เซ็นต์ จะออกบอกมาให้เราอดทน

เวทนาคืออะไร สุขก็เป็นเวทนา ทุกข์ก็เป็นเวทนา เสียใจ ดีใจ ก็เป็นเวทนาทั้งนั้น มีสุข ไม่ทุกข์ เป็นอุเบกขาเวทนา กำหนดจิตตั้งสติไว้ทุกประการว่าปวดหนอ ๓ ครั้ง ปวดหนอก็จะเกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป จะแยกแยะนามได้ อะไรเป็นรูป อะไรเป็นนาม ปวดมีตัวตนใหม่ อะไรปวด ที่ใจนี้หา หาเป็นรูป ความรู้สึกนึกคิดว่าปวดมากปวดน้อยเป็นนาม จิตเป็นผู้รู้ว่าปวดอย่างไร เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป เป็นประการใด สติดีบอกได้ชัดเจน แยกเวทนาออกได้ มันก็หายไป จิตไม่กังวล จิตไม่พะวงสงสัยอีกต่อไป ชัดเจน นี้เรียกว่ากรรมฐาน มีความสำคัญต่อชีวิตของท่านมาก

ยื่นหนอ ๕ ครั้ง เพื่อทบทวนชีวิต ถ้าจิตผนวกบวกกับสติได้ ท่านจะรู้วาระจิตของท่าน เหมือนอย่างอาจารย์จู้ ยื่นหนอ ๕ ครั้ง พอสติอยู่กับจิต เห็นตัวเองเป็นโครงกระดูก กำหนดยื่นหนอ กลับไปกลับมาอีก เห็นหนอนกินเนื้อหนังหลุดหมดในตัวของเขาเอง อย่างนี้เรียกว่ากายทิพย์ท่านาอยู่ในจิต มองเห็นร่างกาย

ของตัวเองเป็น อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา นี่เป็นวิปัสสนา ขั้นห้า รูปนาม เป็นอารมณ์ เมื่อทำได้เกิดเทพเจ้ามารา อวยพร บอกลักษณะการแต่งกายได้ถูกต้อง ฝรั่งเศสไม่รู้ ก็รู้ได้ บอกได้ ถ้าคนไหนทำได้เข้าขั้น ๒๐ เปอร์เซนต์ เทพเทวดาที่อารักขาจะมาอวยพร และจะรู้กฎแห่งกรรมในระยะต่อมา

อาจารย์จู้ระลึกกฎแห่งกรรมได้ที่วัดนี้ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่เขาลืมไปแล้วเมื่อสมัยอายุยังไม่ถึง ๕๐ ปี ได้เดินทางท่องเที่ยวไปคนเดียว ที่ประเทศเลบานอน เขาถูกชาวเลบานอนคนหนึ่งจี๋จะข่มขืน แต่เขามีสติบอก ว่า “ข้าพเจ้ายอมตาย ยินดีรับใช้กรรม ถ้าท่านกับเรามีเวรกรรมมาแต่ชาติปางก่อน ขอให้ท่านฆ่าข้าพเจ้าก่อน จะข่มขืนข้าพเจ้าไม่เป็นไร ขอให้ข้าพเจ้าตายก่อน ถ้าข้าพเจ้ายังไม่ตาย ข้าพเจ้าจะไม่ยอม เป็นตายร้ายดีต้องสู้กัน” แล้วแผ่เมตตาให้ ชาวเลบานอนคนนั้น นวางปิ่น ยกมือไหว้ ขอจับมือและขอขมา พาไปปฏิบัติต่อพระเยซูในโบสถ์

ขึ้นหอ ๕ ครั้งเท่านั้น สามารถรู้กฎแห่งกรรมได้ ขึ้นการทบทวนชีวิต โยมรู้ตัวของโยมเอง หลับตาเห็นตัวเอง ลืมตาเห็นคนอื่น เห็นหอ... ปลายเท้าถึงศีรษะ จากศีรษะลงปลายเท้า จะได้ว่าความว่า คนนี้นิสัยไม่ดี อย่าไปคบค้าสมาคม เป็นความจริงของกฎแห่งกรรม ขอให้ทำให้ได้ทุกคน

มีโยมคนหนึ่งเขียนจดหมายมาเล่าว่า มีลูกสาวคนหนึ่งกำลังเรียนอยู่มหาวิทยาลัย ไปชอบผู้ชายที่มีเมียแล้ว และชอบดื่มสุรา ไปอยู่หอพักไม่กลับบ้าน ลูกชายติดยาเสพติด และไม่ไปโรงเรียน แต่เขาและภรรยาไม่เคยด่าลูก ไม่เคยว่าลูก และได้ชวนกันมานั่งกรรมฐาน สวดพาหุงมหากา อย่างจริงจัง เคยมาที่วัด อัมพวัน ๓ ครั้ง ครึ่งละ ๓ วัน ต่อมาลูกสาวกลับบ้านทันที และบอกว่าจะไปเรียนหนังสือให้จบในปีนี้ ลูกชายก็เลิกเที่ยว เลิกคบเพื่อน กลับมาช่วยพ่อแม่ทันที ด้วยอาณิสัยของพ่อแม่ นี่ชัดเจนมาก ขอให้บอกกันต่อๆ ไป ไม่ใช่ของปลอม แต่ปัญหามีอยู่ว่า ไม่ใช่ชื่อของแลกเปลี่ยนกันในตลาด คนละอย่างกัน ต้องทำจริงๆ เพื่อนบ้านมาถามกันเป็นแถวว่า ลูกกลับดีได้อย่างไร ลูกสาวกลับมาช่วยพ่อแม่ได้อย่างไร เคยเถียงพ่อแม่ แม่คำไม่ดกปาก กลับมาสยบ มายกมือไหว้ขอ โหสิกรรม จะไม่เถียงพ่อ เถียงแม่ อีกต่อไป น่าชื่นใจไหม

การแผ่เมตตาเป็นเรื่องสำคัญ ถ้าเป็นสายโลหิตเดียวกัน แผ่ถึงทันทีไม่ต้องเอ่ยชื่อ บางคนมาบอกให้อาตมาแผ่เมตตาให้แม่ของเพื่อนของลูกศิษย์หน่อย อาตมาบอกว่าช่วยได้ ๒๐ เปอร์เซนต์ เพราะแม่ของเพื่อนนั้นเขาไม่รู้จักอาตมา เขาก็ไม่สนใจกับอาตมา ถ้าเป็นคนที่มีรู้จักกัน เขามีเรื่องให้แผ่เมตตา แผ่ได้ง่ายเขารำลึกถึงเรา เราก็รำลึกถึงเขาเท่านั้นเองนะ ได้ผล ๘๐ เปอร์เซนต์ แล้วหายด้วย

งานสำคัญเพื่อชีวิตของทุกคนอย่างหนึ่ง ซึ่งทำด้วยตัวเองช่วยชีวิต เพราะเป็นงานกำหนดชะตาชีวิต ก็คือ งานพัฒนาตัวเอง ได้แก่การเจริญกรรมฐาน นั่นเอง

งานพัฒนาตัวเอง ได้แก่

(๑) การสร้างสรรค์สิ่งที่เป็นสิ่งมี คือกรรมฐาน หรือสิ่งที่ตัวควรจะมี แต่ยังไม่ให้ มีขึ้น คือกรรมฐาน ให้มีสติสัมปชัญญะขึ้นประจำตัวให้จงได้

(๒) การปรับปรุงสิ่งที่ตัวมีอยู่แล้วทั้ง โดยการกระทำ ทั้งโดยธรรมชาติ แต่ไม่เหมาะสม ด้วยสภาพปัจจุบัน ให้มีความเหมาะสม ด้วยการกำหนดจิต ปรับตัวเองให้เข้ากับเขาได้ นี่คือกรรมฐาน

(๓) การแก้ไขสิ่งที่ตัวทำผิดพลาด ไม่ถูกต้อง ให้มีความถูกต้องตามสภาพที่พึงประสงค์

งานพัฒนาตัวเอง เป็นสิ่งที่ทุกคนต้องทำด้วยตัวเอง เพราะไม่มีใครสามารถจะทำให้ใครได้ เหมือนการรับประทานอาหาร คนที่ต้องการอาหาร ต้องรับประทานด้วยตนเอง ไม่มีทางที่จะให้ใครรับประทานแทนได้ การรับการรักษาพยาบาล เมื่อเวลาป่วยไข้ คนป่วยต้องรับเอง คนป่วยต้องรับประทานยาเอง ต้องรับการฉีดยาด้วยตนเอง แม้มีความจำเป็นจะต้องผ่าตัด ก็ต้องรับการผ่าตัดเอง จะถ้าบาคจะเจ็บปวดประการใด ก็จำต้องทนรับ จะให้ใครรับแทนไม่ได้ เพราะตนป่วย คนอื่นไม่ได้ป่วยด้วย

นอกจากนี้ งานพัฒนาตัวเอง อย่างการเจริญกรรมฐานเป็นการแก้ปัญหาคชีวิต ทำชีวิตให้ดีขึ้นกว่าเดิม ยังเป็นงานที่ต้องทำตลอดชีวิต ไม่มีใครทำสำเร็จ ไม่มีใครทำเสร็จ จะหยุดพักก็ไม่ได้ต้องทำเรื่อยไปเพราะเรายู่กับความเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา อยู่กับกฎแห่งกรรม อยู่กับการกระทำ ไม่มีอะไรแน่นอน ความเป็นอยู่เมื่อวานนี้ หลายอย่างไม่เหมือนความเป็นอยู่ในวันนี้ ในเดือนนี้ปีนี้ ก็มีหลายอย่างไม่เหมือนกับเดือนที่แล้ว ปีที่แล้ว

การเปลี่ยนแปลงเท่านั้น ที่ทำให้คนเรา และสิ่งทั้งหลายอยู่ได้ ถ้าหยุดเปลี่ยนแปลงเมื่อใด จะไม่มีใครหรือมีสิ่งใดอยู่ได้ทั้งหมดจะต้องสิ้นสุดยุติทันที ชีวิตนี้อยู่ได้ด้วยความเปลี่ยนแปลง

การรู้จักควบคุมการเปลี่ยนแปลง ให้อยู่ในภาวะที่พึงปรารถนาเป็นลักษณะของการพัฒนา ได้แก่ การพัฒนาจิต ทำให้จิตเจริญรุ่งเรืองวิวัฒนาสภาพร ถ้าจิตไม่ดี ไม่พัฒนาจิตแล้วความเสื่อมเกิดขึ้น ความเจริญจะไม่เกิดขึ้นแต่ประการใด

พัฒนา จึงแปลว่า เจริญ คือสนองความปรารถนาที่พึงประสงค์ การพัฒนาตัวเอง คือการเจริญกรรมฐาน หมายถึงการปฏิบัติตัวเพื่อให้เกิดส่วนประกอบที่สำคัญของคน๔ ประการ คือ

(๑) ธรรมะ หรือ คุณธรรม

(๒) อาชีพ สุจริต

(๓) หน้าที่ มีหน้าที่การงานด้วยความถูกต้อง

(๔) สังคม อยู่ด้วยเมตตา ปราณีเอื้อเฟื้อ ขาดเหลือคอยดูกัน

ส่วนประกอบของคนมี ๔ ประการ เหมือนการเจริญสติปัญญา ๔ ดังที่กล่าวมาได้แก่

๑. กายานุปัสสนาสติปัฏฐาน
๒. เวทนานุปัสสนาสติปัฏฐาน
๓. จิตตานุปัสสนาสติปัฏฐาน
๔. ธรรมานุปัสสนาสติปัฏฐาน

คน เป็นคนตามความหมาย เพราะส่วน ประกอบ ๔ ประการ นี้ นำไปสู่ชีวิตคนตามวิถีทางของความ เป็นคน เหมือนเรือนมีความเป็นเรือน สำหรับใช้เป็นที่อยู่อาศัยได้สบายเพราะมีส่วนประกอบเรือนครบ คือ มี

๑. เสา
๒. หลังคา
๓. ฝา
๔. พื้น

ส่วนประกอบของเรือนทั้งสี่นี้ เป็นประโยชน์ในการอยู่อาศัย ก็มีเพียง ๓ คือ หลังคา ฝา และพื้น อีก ส่วนหนึ่งคือ เสา ไม่มีประโยชน์ในการอยู่อาศัยเลย เพราะไม่มีใครไปทำอะไรได้ที่เสา นั่งนอนก็ไม่ได้ เก็บวางอะไรก็ไม่ได้ จะทำธุรกิจอะไรก็ไม่ได้

เมื่อเป็นเช่นนี้ ถ้าจะถามว่า เรือนไม้ดีมีเสาจะดีหรือไม่ ทุกคนก็ต้องตอบว่าไม่ได้ เพราะถ้าไม่มี เสาแล้ว หลังคา ฝา และพื้น จะอยู่กับอะไร หลังคาก็ดี ฝาก็ดี พื้นก็ดี ต้องอยู่กับเสาทั้งนั้น ถ้าเสาดีคนอื่นอยู่ ได้ ส่วนไหนชำรุดก็ซ่อมแซมบูรณะได้ ถ้าเสาไม่ดี ส่วนอื่นจะดีก็อยู่ไม่ได้

การปลูกเรือนต้องฝังเสาก่อน คือหลักของคน ต้องฝังให้ถูกต้องเหมาะสม จึงจะทำส่วนอื่นต่อไปได้ ไม่มีเสา หรือมีแต่ไม่ถูกต้อง ก็ทำส่วนอื่นไม่ได้ เสาจึงเป็นส่วนที่สำคัญยิ่งของเรือน ทั้งในการปลูกสร้าง ทั้ง ในความมั่นคง ทั้งในการอยู่อาศัยข้อเท็จจริง เรืองเรือนเป็นจันใด ข้อเท็จจริงเรื่องคนก็เป็นจันนั้น

ส่วนประกอบของคน ที่คนได้พึ่งอาศัยก็มีเพียง ๓ คือ อาชีพ หน้าที่ และสังคม ถ้าเราไม่มีอาชีพเราก็ อยู่ไม่ได้ ไม่มีสังคม เราจะอยู่ได้ไหม ต้องพึ่งพาอาศัยกัน ส่วนธรรมหรือคุณธรรมนั้น คนไม่ได้อาศัย โดยตรง แต่ประการใดๆ คือ ไม่ได้กิน ไม่ได้ใช้ธรรมะ หรือคุณธรรมเลย แต่ธรรมะ หรือคุณธรรม ก็เป็น หลักสำคัญ หรือส่วนสำคัญที่สุดของคน ซึ่งจะขาดไม่ได้ จะบกพร่องไม่ได้ เพราะคนที่มิมีธรรมะ หรือมิ คุณธรรมเท่านั้น จะสามารถประกอบอาชีพได้สำเร็จ มีความเจริญมั่นคง สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้เรียบร้อย และสามารถเข้าสังคมได้ สร้างสังคมสำเร็จ บริหารสังคมได้ราบรื่น

คนขาดคุณธรรม หรือ มีคุณธรรมไม่พอ เป็นคนไร้โอกาส ไร้ความสามารถในทุกกรณี เรื่องของคน จึงขาดคุณธรรมไม่ได้ ปัญหาเรื่องคน เรื่องสังคม ที่สำคัญอยู่ตรงนี้

การปลูกเรือนจะทำสำเร็จเป็นที่อยู่ที่อาศัยได้ ต้องเริ่มด้วยการทำเสาให้มีลักษณะสมควร จะเป็นที่รองรับหลังคา ฝา พื้น อย่างมั่นคงก่อน ถ้าไม่เช่นนั้น ก็ไม่อาจจะปลูกสำเร็จเป็นที่อยู่อาศัยได้

การพัฒนาตัวเองด้วยการเจริญกรรมฐาน ให้มีความเจริญก้าวหน้าพอที่จะเป็นที่พึ่งของตนได้ ต้องเริ่มปลูกฝังคุณธรรม ด้วยการเจริญสติปัญญาสี่ ให้เกิดผลในตน โดยมีสติสัมปชัญญะ เรียกว่า ๑) ศีลธรรม ๒) ภูมิธรรม ๓) จริยธรรม ตลอดถึงวินัย ให้มีขึ้นในตน พอที่จะกำกับอาชีพ หน้าที่ และสังคมได้ ถ้าไม่เช่นนั้น ก็ไม่มีทางจะพัฒนาตัวเองสำเร็จได้เช่นเดียวกัน

ขอทุกท่านได้โปรดยอมรับสังขธรรมอันนี้เกิดด้วยการเจริญกรรมฐาน จึงพบความสำเร็จแห่งความหวังได้ คำว่า **“ธรรม”** หมายถึงพฤติกรรม หรือสิ่งที่ให้เกิดอานุภาพคุ้มครองผู้ปฏิบัติให้อยู่ในสถานะที่ดำรงด้วยความมั่นคง ถ้าหมายถึง สิ่งที่เกิดความดีงามแก่ชีวิต เรียกว่า **คุณธรรม** ถ้าหมายถึง พื้นฐานสำคัญของชีวิต เรียกว่า **ภูมิธรรม** ถ้าหมายถึงเครื่องควบคุมวงจรของชีวิต เรียกว่า **ศีลธรรม** ถ้าหมายถึงระเบียบเพื่อความราบรื่นของสังคม ซึ่งเป็นที่ยอมรับ เรียกว่า **วัฒนธรรม**

ธรรมที่จำเป็นพื้นฐานได้แก่ความรับผิดชอบ และความมีวินัย ซึ่งจะทำได้ถ้าสามารถก้าวหน้าไปตามวิถี ทางที่ถูกต้อง บรรลุถึงจุดหมายที่พึงประสงค์ได้ทุกประการ

ชีวิตเริ่มต้นถูก ดำเนินไปถูก เพราะความรับผิดชอบ กับความมีวินัย ถ้าไม่มีสองอย่างนี้เป็นพื้นฐาน สิ่งอื่นทั้งหลายจะมีไม่ได้ ซึ่งมีตัวอย่างในปัจจุบันนี้มากมาย ผู้ที่พัฒนาตัวเองเจริญจิตได้ตามแนวนี้ย่อมได้รับผลดี ตามที่ปรารถนา ๔ ประการ ดังต่อไปนี้

(๑) มีทรัพย์สินสมควรแก่ฐานะ เพื่อความสะดวกในความเป็นอยู่ ถ้ามีน้อยอาจไม่สะดวก ถ้ามีมากเกินไป อาจเกิดปัญหาเป็นที่มาของความเดือดร้อนได้

(๒) มีเกียรติ เป็นที่ยอมรับของคนทั้งหลาย ทำให้เกิดความคล่องตัวในการทำงาน การปฏิบัติหน้าที่ ทั้งเพื่อตัวเองและเพื่อส่วนรวมได้ มีประโยชน์มาก

(๓) มีไมตรี เป็นที่รักใคร่ของคนทั้งปวง ทำให้เกิดความราบรื่น จะอยู่ที่ไหนก็สบาย จะไปที่ไหนก็สะดวก จะทำอะไรก็สำเร็จง่าย มีคนคอยต้อนรับ ให้ความช่วยเหลือ ด้วยความศรัทธาเลื่อมใส

(๔) มีความสบายใจ ให้เกิดความสดชื่นตลอดเวลา

ถ้าท่านทั้งหลายเจริญกรรมฐานได้ดังกล่าว ท่านจะเป็นรูปนี้แน่นอน

ความสบายใจเป็นจุดมุ่งหมายสุดขั้วของคนทั่วไป เมื่อถึงความสบายใจ ก็เป็นอันถึงหลักชัยของชีวิต เพราะชีวิตประสบความสำเร็จความสมหวังที่ตรงนี้

ความสบายใจ คือ ความปลอดโปร่งแจ่มใสของความคิด มีสติปัญญามองเห็นสิ่งทั้งหลายทั้งที่เป็นสังขธรรม ทั้งที่เป็นมายาทุกประการ

ความสบายใจ จึงเป็นสิ่งที่ควรใฝ่หาของคนทั่วไป นั่นคือการเจริญกรรมฐาน เพราะเมื่อได้รับความสบายแล้ว ก็เป็นอันได้สิ่งที่ดีที่พึงได้ครบทุกประการ

ความสบายใจ เกิดจากทางเดียวคือ “ความสงบ” ด้วยการเจริญกรรมฐาน นตฺถิ สนฺตฺติ ปริ สุขํ สุขอื่นยิ่งกว่าความสงบไม่มี ความสงบมีลักษณะ

(๑) เป็นความถูกต้อง

(๒) เป็นความปรกติ

ความถูกต้อง คือภาวะอันเป็นที่ยอมรับกันทั่วไปว่าเหมาะสม ใช้ได้ ก่อให้เกิดความเจริญละงอกงาม ความคงทน ความสะดวกสบาย ความไม่มีปัญหา เป็นธรรมะประการหนึ่ง

ความถูกต้อง คือ ปฏิบัติการที่เป็นไปตาม:-

(๑) ตำแหน่งหน้าที่ สภาพความเป็นอยู่ที่แท้จริง

(๒) ระเบียบแบบแผนขนบธรรมเนียมประเพณี

(๓) คุณธรรมที่จำเป็น

(๔) เหตุผล คือ ภาวะที่ควรจะเป็น

(๕) ข้อเท็จจริง คือ ภาวะที่กำลังเป็น

ปฏิบัติการใดที่ไม่เป็นไปตามนี้ ปฏิบัติการนั้นไม่ใช่ความถูกต้องของการเจริญกรรมฐาน อาจเป็นความถูกต้อง ซึ่งเป็นกิเลสที่เลวร้าย

ความปรกติ คือ ความเป็นไปตามกฎธรรมดา เป็นไปตามวาระตามโอกาส ตามกาลเทศะ และตามสภาพ ซึ่งแต่ละอย่างมีระยะ มีอายุ มีกฎเกณฑ์ในตัวของมันเอง ถ้าปล่อยให้มันเป็นไปตามเรื่องของมันก็ไม่เป็นไร

ควรแก้ในสิ่งที่จำเป็นต้องแก้ และสามารถจะแก้ได้ อย่างพยายามแก้ในสิ่งที่แก้ไม่ได้ สิ่งที่ไม่ได้ทิ้งเอาไว้ เอาที่แก้ได้ก่อน

อย่าเอาสังขารไปปนกับมายาสาไถย คนเดี๋ยวนี้มีมายาเหลือเกิน สังขารต้องเป็นสังขาร มายาต้องเป็นมายา

ทำตนให้เป็นมิตรกับสังขาร เป็นปรปักษ์กับมายา อยู่กับสังขารเพื่อความยึดถือ อยู่กับมายาเพื่อความปล่อยวาง จงรู้เถิดว่า เพราะสังขาร จึงมีมายา และก็เพราะมีมายา จึงมีสังขารขึ้นมาแก่

ชีวิตที่อยู่กับความสงบ เป็นชีวิตที่มีแต่ความสบายใจ บริสุทธิ์ ใจแจ่มใส เป็นบ่อเกิดแห่งสติปัญญา สามารถป้องกัน และระงับปัญหาที่ป่วนได้ พระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า จึงให้ทรงชักชวนพุทธบริษัทว่า **สนุติมคฺคเมว พุรุหฺย** ท่านจงเพิ่มพูนทางแห่งความสงบ ด้วยการเจริญกรรมฐาน สติปัญญา ๔ เท่านั้น ทางอื่น ไม่ต้องเพิ่มพูนก็ได้ และทรงยืนยันว่า **นตฺถิ สนฺติ ปริ สฺขํ** สุขที่นอกจากความสงบหาไม่มี เพราะมีแต่ความสุขประสมเท่านั้น

ความสงบตามที่กล่าวนี้ โดยนัยหนึ่ง แบ่งได้เป็น ๓ ประการ ได้แก่

- (๑) ความสงบส่วนตัวคนแต่ละคน ซึ่งทุกคนควรทำเป็นอันดับแรก
- (๒) ความสงบส่วนหมู่คณะ ที่ทุกคนในหมู่คณะควรทำเป็นอันดับต่อมา
- (๓) ความสงบขั้นสูงสุดยอด ที่ผู้ปรารถนาควรทำเป็นอันดับสุดท้าย

การจะไปสู่ความสงบได้นั้น ต้องปฏิบัติธรรม ที่อาตมาเสนอในโอกาสนี้ ประการ คือ

(๑) **อัตตัญญา** ความรู้จักตนเอง คือรู้จักสภาพของตนทุกด้าน ทั้งสภาพความเป็นอยู่ ทั้งสภาพเศรษฐกิจ ทั้งสภาพสังคม ทั้งเพศ ทั้งวัย การงาน หน้าที่ อาชีพ วงศ์ตระกูล สติปัญญา ความรู้ความสามารถ ทุกประการว่า เป็นอย่างไรแน่

(๒) **มัตตัญญา** ความรู้จักความเหมาะสม ความพอดีตามฐานะและอัตภาพของตน

(๓) **สัจจะ** ความซื่อตรง ความจริงใจ

(๔) **เมตตา** ความรัก ความปรารถนาดีต่อคนทั่วไป

(๕) **สามัคคี** ความปรองดองในระหว่างกันและกัน

(๖) **อุเบกขา** ความวางเฉย ไม่ดีใจ ไม่เสียใจ ไม่ว่าจะเป็นอย่างไร ไม่ว่าจะอะไรจะเกิดขึ้น โดยมีหลักเกณฑ์การปฏิบัติ ดังนี้

(๑) ใช้ **อัตตัญญา** **มัตตัญญา** เป็นเครื่องสร้างความสงบในตนเอง

(๒) ใช้ **สัจจะ** **เมตตา** **สามัคคี** เป็นเครื่องสร้างความสงบให้หมู่คณะของตน

(๓) ใช้ **อุเบกขา** เป็นเครื่องสร้างความสงบขั้นสูงสุดยอดให้แก่ตน คนที่รู้จักตัวเอง และรู้จักความพอเหมาะ เป็นคนไม่มีปัญหา หรือแม้จะมีปัญหา ปัญหาที่รบกวนได้ยาก เพราะเป็นคนไม่ค่อยมีความผิดพลาด ไม่เสียความปรกติได้ง่าย แต่ถ้าขาดความรู้จักตนเอง ขาดความรู้จักพอเหมาะเมื่อไร ความไม่

ถูกต้อง ความผิดพลาด บกพร่อง ความเสียหายจะเกิดขึ้นทันที ทำให้มีปัญหา แม้ไม่มากมาย แต่ก็ต้องพ่ายแพ้ ปัญหาต่างๆ นี่เป็นสัจธรรมที่เห็นกันในปัจจุบัน

ความพอใจในสภาพปัจจุบันของคุณเป็นแดนแห่งความสงบภายในคนที่ประเสริฐสุด คือกรรมฐาน

ความรู้จักตนเองเป็นจุดเริ่มต้นแห่งความแจ่มใสของชีวิตและเป็นมัจจุเทศก์แห่งชีวิตที่ราบรื่นตลอดเวลา
พระพุทธเจ้าเข้าสู่ระบบแห่งความตรัสรู้ที่**บุพเพนิวาสานุสสติญาณ** คือความรู้จักตนเองอย่างครบถ้วนนั่นเอง
ความรู้จักพอเหมาะให้เกิดประโยชน์ทุกเมื่อ มัตตัญญุตานเป็นความจริงที่ใครๆ ก็คัดค้านไม่ได้

อยู่ด้วยกันทำงานด้วยกัน มีความจริงใจต่อกัน ซื่อตรงต่อกัน จะไม่มีปัญหา ไม่มีควมวุ่นวาย มีแต่ความสงบ เรียบร้อย

ความซื่อสัตย์ คือ ความจริง ความซื่อตรงเป็นรสชีวิตที่ประเสริฐ ตามพระพุทธดำรัสที่ว่า
สจฺจํหเว สาธุทรํ ธานํ ความซื่อสัตย์เท่านั้น เป็นรสประเสริฐกว่ารสใด

ความเป็นที่เชื่อถือเป็นที่ไว้วางใจ ซึ่งเป็นคุณธรรมสำคัญ ของคนในสังคม ก็มาจากความซื่อสัตย์
ความซื่อสัตย์ ก็คือ จริ่งใจ ซื่อตรงนั้นปรากฏโดยอาการ ๔ อย่าง คือ

- (๑) ซื่อตรงต่อหน้าที่
- (๒) ซื่อตรงต่อคนทั้งหลาย มีความเป็นธรรมต่อคนทั่วไป
- (๓) จงรักภักดีต่อผู้ใหญ่
- (๔) กตัญญูกตเวทีต่อผู้มีพระคุณ ไม่ว่าใคร ซึ่งเป็นทางประเสริฐของชีวิตชั่ววันรันดร

ความเมตตา ปรารถนาดีต่อกัน เป็นสิ่งสำคัญของสังคมประการหนึ่ง เพราะ

- (๑) ก่อให้เกิดความนับถือกัน
- (๒) ทำให้เกิดความช่วยเหลือกัน

ชีวิตคนในโลกเป็นชีวิตคู่ คือ เราคู่กับเขา เขาคู่กับเรา มีแต่เรา ไม่มีเขา เราอยู่ไม่ได้ หรือมีแต่เขา ไม่มีเรา เขาก็อยู่ไม่ได้ เราจะสบายได้ ก็เพราะเขาสบายด้วย เขาไม่สบาย เราจะสบายคนเดียวเป็นไปไม่ได้ แม้เขาก็เหมือนกัน

โปรดนึกถึงความเป็นอยู่ที่แท้จริงในครอบครัวก็จะทราบข้อเท็จจริงนี้ได้

ความรักกันนับถือกัน ช่วยเหลือกัน เป็นสาขัมพันธ์ที่แน่นแฟ้น ยิ่งกว่าสิ่งใดๆ

สิ่งดีที่สุด คือการช่วยเหลือกัน เพราะที่ไหนมีการช่วยเหลือกันด้วยความบริสุทธิ์ใจ ที่นั่นคือ สวรรค์
สุชาวดี มีแต่

- (๑) ความสะดวก
- (๒) ความสบาย
- (๓) ความปลอดภัย
- (๔) ความอบอุ่นใจ

การให้ที่มีคุณมากยิ่งคือ

- (๑) ให้เกียรติ
- (๒) ให้ภัย

ฝังอยู่ในจิตใจตลอดนิตยกาล การเห็นใจผู้ที่ทำผิด จะทำให้สามารถลดคนทำผิด และลดปริมาณ
ความผิดลงได้

ความสามัคคีปรองดอง เป็นสิ่งสำคัญอีกประการหนึ่งในการสร้างและรักษาความสงบของสังคม

คนที่อยู่ร่วมกัน หรือทำงานด้วยกัน สามัคคีกันไว้จะไม่มีปัญหาเลย ถ้าสามัคคีไม่ได้ มีปัญหา
แน่ๆ คำว่า สามัคคี หมายถึงมีความคิดถึงประโยชน์ของหมู่คณะ ซึ่งเป็นประโยชน์ใหญ่ร่วมกัน เอา
ประโยชน์ของหมู่คณะเป็นจตุรวมกัน

ความสามัคคี ย่อมเกิดจาก

- (๑) ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่กัน
- (๒) พุดจาอ่อนน้อมอ่อนหวานต่อกัน
- (๓) ช่วยเหลือกันในยามยาก
- (๔) วางตนเสมอกันในความเป็นอยู่
- (๕) ไม่ใช้ความรุนแรงต่อกัน
- (๖) ไม่ถือความขัดแย้งกันทางความคิด เป็นเรื่องสำคัญ
- (๗) ไม่เอาแพ้เอาชนะกัน ซึ่งเป็นเรื่องสำคัญที่สุด เพราะชนะเขาก็ต้องได้รับการจองเวร

แพ้เขาก็ชั่วใจ ไม่แพ้ไม่ชนะใคร สงบ สบาย ไม่วุ่นวายประการใด ความชนะที่มีคุณค่าคือ ความชนะ
ใจของตัวเองเป็นคุณค่ามหาศาล

การที่คนเรา มีความคิดเห็นไม่ตรงกัน หรือขัดแย้งกันเป็นเรื่องธรรมดา เพราะคนเราย่อมมีความคิดเห็นต่างกันได้ ตามสภาพของจิตใจของใครของมัน ถ้ามีความปรารถนาดีต่อการทำงานของหมู่คณะ มีความรักหมู่คณะ ก็สามารถทำงานด้วยกันได้ไม่มีปัญหา เหมือนชอบรสอาหารไม่เหมือนกันเป็นเรื่องธรรมดา มีความรักกันก็สามารถรับประทานร่วมกันได้ด้วยดี เพลิดเพลินสนุกสนาน โปรดเข้าใจว่า คนที่มีความคิดเห็นไม่เหมือนเรา ไม่ใช่คนเลวทรามเสียหาย เป็นคนดีเหมือนเรานั้นเอง การทำให้คนที่มีความคิดเห็นไม่ตรงกันทำงานด้วยกันได้ มีความสามัคคีปรองดองกัน เป็นความสามารถของการปกครอง และการบังคับบัญชาบุคคลของนักบริหาร เรื่องวัดความคิดเห็นว่าจะตรงจุดหมายหรือไม่ นั้น ได้แก่

- (๑) ระเบียบแบบแผน
- (๒) ขนบธรรมเนียมประเพณี
- (๓) เหตุผล
- (๔) ข้อเท็จจริง
- (๕) กฎธรรมดา
- (๖) ความยอมรับของมหาชน

ความสงบขั้นสุดยอด หมายถึง ความสงบของจิตใจจากการเจริญกรรมฐาน คือ ใจอยู่ในปรกติภาพ และอิสรภาพตามธรรมชาติของมัน เวลาเมื่ออารมณ์กระทบก็ไม่หวั่นไหว ไม่กระเทือนประการใด ลาก ชก สรรเสริญ สุข มาถึงก็ไม่ดีใจ ความเสื่อมลาภ เสื่อมยศ นินทา ทุกข์ มาถึงก็ไม่เสียใจ มีอุเบกขา คือ ความวางเฉย หรือความรู้สึกละเอียด เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นมาถึง เมื่อไม่มีอารมณ์เป็นอย่างไร มีอารมณ์มาถึง ก็เป็นอย่างนั้น เป็นเครื่องบังคับ คือ สติสัมปชัญญะ

ท่านสาธุชนทั้งหลาย การเจริญกรรมฐานจึงมีประโยชน์ในชีวิตของเรา ทำให้อายุยืนยาวต่อไปได้ และสามารถมีชีวิตต่อการทำงาน และหน้าที่ที่ถูกต้อง สภาพความเป็นอยู่ในชีวิตนี้ของท่านจะเจริญรุ่งเรือง วัฒนาสถาพรต่อไปได้อย่างสมปรารถนาทุกประการ

อาตมาได้ชี้แจงมาพอสมควรแล้วว่าชีวิตต้องการอะไร เรามาวัดเพื่อต้องการอะไร ต้องการให้สงบ ต้องการให้เกิดปัญญา ต้องการจะแก้ปัญหา สรุปได้ว่า กรรมฐานแก้ปัญหาก็ได้ ไม่ใช่กรรมฐานแก้กรรมได้ มันแก้กรรมไม่ได้หรอก ต้องกระทำ ต้องใช้หนี้กรรมที่นั่น ถ้าเรารู้จริงต้องยอมรับกรรมไม่ปฏิเสธทุกข้อหา เพราะเราทำกรรมมาก็ต้องรับใช้กรรม อย่าฮั่นว่าต้องแก้ได้ เหมือนเขาบอกพอใจกันแล้วไม่ต้องใช้หนี้ นั่นเป็นอโหสิกรรมอีกประการหนึ่ง ไม่ใช่เรื่องหนี้ กรรมฐานจึงเป็นเรื่องการแก้ปัญหาวีชีวิต ซึ่งเป็นเหตุการณ์เกิดขึ้นเฉพาะหน้าในปัจจุบัน

ขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัย อำนาจบุญกุศลทั้งหลาย โปรดประทานพรให้พุทธบริษัท ขอให้ท่าน
จงเจริญด้วยคุณธรรม สัมมาปฏิบัติในหน้าที่ ตลอดจนการแก้ไข้หาชีวิตในครอบครัว และในสังคมต่อไป ขอ
ทุกท่านจงเจริญด้วยอายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณ ธนสาร สมบัติ นึกคิดสิ่งหนึ่งประการใด สมความมุ่ง
มาดปรารถนา ณ โอกาสบัดนี้เทอญ

รอบรู้ด้วยปัญญา

พระราชสุทธินาถมมงคล

เจริญพรพี่น้องพุทธบริษัททุกท่าน วันนี้เป็นวันพระ พุทธศาสนิกชนทั้งหลายก็เข้าวัด สดับพระธรรมเทศนา บำเพ็ญศีลภาวนา บำเพ็ญจิตให้ตั้งสติ รักษาอุโบสถศีลให้จิตใจมีความสุขความเจริญ เราใช้ชีวิตอยู่ในสังคมด้วยไร้อารยะมากมาย ไม่ใช่ชีวิตให้เป็นประโยชน์ต่อตัวเองและสังคม เราควรหยุดสร้างความไม่ดี เราเป็นคนดีด้วยกันทุกคน มีทุนมาเท่ากันทั้งนั้น แต่ใช้ทุนไม่เหมือนกัน คนจึงแตกต่างกันด้วยกฎแห่งกรรมจากการกระทำของตน

การกระทำของแต่ละบุคคลนั้นไม่เหมือนกัน มีทั้งสุข มีทั้งทุกข์ มีทั้งชั่ว มีทั้งดี ไม่สามารถจะแก้ไขปัญหาได้ เนื่องจากทุกคนใช้ทุนไม่เท่ากัน ปฏิบัติหน้าที่ไม่เหมือนกัน บางคนก็ใช้ทุนได้เลิศประเสริฐแท้ ได้กำไรชีวิตตลอดกระทั่งตาย บางคนใช้ทุนขาดทุนตลอดชีวิตกระทั่งตาย ไม่มีประโยชน์ต่อตนเองและสังคม กระทั่งครองครัวก็หาความสุขไม่ได้

ท่านทั้งหลาย เราใช้ทุนไม่เหมือนกัน กำไรจึงแตกต่างกันไป ยากดีมีเงินแต่ละบ้านแต่ละเมืองเหมือนกันไม่ได้ คนที่ลืมนวันพระก็คือลืมนำใจให้ประเสริฐ เราควรมาสร้างความคิดดีด้วยการฟังธรรมบรรยาย ประพศิตวัตร ปฏิบัติธรรม และพบพระในวันธรรมสวนะ

พระอยู่ที่ไหน จริ่งอยู่ที่ผี คืออยู่ที่เราละ เป็นพระอยู่ที่ใจ ท่านต้องเป็นผีแน่นอนรวมทั้งอาตมาด้วย ต้องตายแน่ เราตายมาแล้วกันทั้งนั้น ทั้งตายจริง ตายสมมติ แต่ยังไม่ตายสูญ กำลังแสวงหาตายสูญอยู่ ณ บัดนี้

เรามาบวชกันทั้งโยมหญิงโยมชาย ถือบวชได้ทั้งนั้น บวชแปลว่า สภาพเปลี่ยนพฤติกรรมไปสู่ภาวะของคน ไปสู่ใจประเสริฐ บวชเปลี่ยนพฤติกรรม เปลี่ยนใจที่ฐิมานะ ไม่ลดละภาวนา สร้างกิจกรรมที่มีประโยชน์

ท่านที่บวชได้จะทดแทนพระคุณมารดาได้แน่นอน เราอยู่ในครรภ์ของมารดาก็หายใจทางสะดือกับแม่ และดูดเลือดแม่ทางรก ผู้ที่มาเจริญกรรมฐานจะรู้พระคุณของแม่ก่อนอื่นใดและจะรู้พระคุณพ่อด้วย

กรรมฐานเป็นการแก้ปัญหาชีวิต มีปัญหาเกิดขึ้นมันจะแก้ได้ ไม่ต้องไปหาหมอ ไม่ต้องไปหาผี เข้าเจ้าทรง คนเข้าวัดที่โง่ยังมีอีกมาก ถ้าหากปฏิบัติธรรมจริงๆ จะได้บุญมหาศาล บุญคือความสุข ความเจริญ

การกำหนด “หนอ” ทำให้รู้จิต ให้อยู่กับสติ คิดหนอ เพื่อต้องการให้จิต กับ สติ ผนวกบวกัน เป็นหนึ่ง ท่านถึงจะมีปัญหาเกิดขึ้น ไม่อย่างนั้น ท่านจะคิดอะไรออกหรือ ท่านไม่ต้องมานั่งคุยกัน ท่านจะกิน น้อย นอนน้อย ทำความเพียรให้มาก ถ้ามานั่งพูดกัน และจิตท่านก็ยังคิด โน่นคิดนี่ ท่านจะไม่มีสมาธิ

เดินไปห้องน้ำ ก็เดินจงกรมไป เอาคำไรไปด้วย ถ่ายอุจจาระปัสสาวะกำหนดจิตด้วย ท่านจะได้บุญ มาก ท่านจะมีสติสัมปชัญญะ มีพลังกำลังกาย ๕ ประการ หมายถึง มีศรัทธา มีความเพียร มีความอดทน มี สมาธิ และเกิดปัญญา

มีสมาธิ หมายถึง จับงานอย่าทิ้งงาน จับงานพระกรรมฐาน คือ แก้ปัญหาไว้ มีสติ ควบคุมจิตเป็น สมาธิภาวนา เรียกว่า สติสัมปชัญญะ ไม่ลดละภวานา

ปลุกศรัทธาให้มั่นคง ถ้ามีศรัทธามาก ก็มีวิริยะมาก เพียรให้หนัก ถ้ามีความเพียรเท่ากับศรัทธา เสมอต้นเสมอปลายแล้ว ท่านจะมีสมาธิจับงานและแก้ไข สมาธิต้องอยู่กับสติสัมปชัญญะ ถ้าท่านมีแต่สมาธิ ดิ่งไป แต่ไม่มีสติ ไม่มีสัมปชัญญะ ท่านจะมีสมาธิด้วยเรื่องอะไร ก็ไม่ทำให้เกิดปัญญาที่มีประโยชน์ต่อ ประการใด

สมาธิคือตั้งใจทำ เดินจงกรมยืนหนอ ๕ ครั้ง ให้ได้ กลับไปกลับมา คำว่า “หนอ” นี้จะดึงเอาจิต ผนวกบวกับ สติ ถ้าจิตมีสติแล้ว จะมีปัญญา จะรู้ทั่ว รู้นอก รู้ใน รู้จิต รู้ใจ รู้กาลเทศะ รู้กิจจะลักษณะ รู้บาป รู้บุญ รู้คุณ รู้โทษ รู้สิ่งที่เป็นประโยชน์และสิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์ จะรู้ตรงนี้ขึ้นมา

การเจริญกรรมฐานต้องการสร้างกิจกรรมให้มีประโยชน์ต่อกิจประจำวันของชีวิตนั่นเอง ถ้าสมาธิดี สติดี เกิดปัญญาแน่ ปัญหารอบรู้ในกองการสังขาร รู้เหตุ รู้ผล รู้ต้น รู้ปลาย รู้สิ่งที่ลึกซึ้งและรู้เข้าใจ รู้เหตุ รู้ ผล แปลว่า รู้แล้วเข้าใจด้วย

คนรู้จริงที่ต้องทำได้ ต้องแก้ไขปัญหาชีวิตได้ และเป็นผู้นำอย่างดีด้วย คนที่รู้มากไม่เป็นผู้นำ ไม่มีความรู้จริงในชีวิต อดทนอะไรก็ไม่ได้ มาปฏิบัติธรรมก็ไม่ได้ อาตมาถึงกล่าวว่า การสร้างสติต้องมี อุปสรรคแน่นอน แต่เราจะแก้ไขอุปสรรคได้ก็ต้องอดทน

ความอดทนเป็นสมบัติของนักต่อสู้ ถ้าท่านไม่อดทน ท่านจะไม่ใช่คนต่อสู้ ท่านจะเป็นคนยอมแพ้ ตัวเอง งานการก็เสียหายหมดทั้งทางโลก และทางธรรม หหมดทางดีได้ คนที่สร้างสติได้ต้องมีความอดทน

ถ้าท่านอดทนต่อสู้กับเหตุการณ์ ท่านจะระลึกชาติได้ ท่านจะรู้ตัวเองว่า ท่านมาจากไหน มาจาก นรกหรือสวรรค์ ถ้าจิตใจท่านสะอาด บัณฑิตอยู่ในจิตใจของท่าน ถ้าท่านใจสกปรกนรกมาเกิดในจิตใจของ ท่าน ท่านจะเป็นอัมพาทะเลาะกับตัวเอง แล้วไปทะเลาะกับคนอื่น

การเจริญกรรมฐานเป็นผลงานในการพัฒนาคุณภาพชีวิต มุ่งให้ความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น ด้วยภาวนาเจริญสติ
พื้นฐานสี่ในด้านต่างๆ ดังนี้

๑. **พัฒนาคุณภาพจิต** ต้องการให้มุ่งศึกษาธรรม และปฏิบัติธรรม สนใจวิชาความรู้ ทั้งการเรียน
และปฏิบัติ
๒. **พัฒนาคุณธรรม** ต้องการให้มีเมตตา ปราบปรามสติต่อกัน ให้ทุกคนได้อยู่เย็นเป็นสุขล้วนๆ นั้น
๓. **พัฒนาความเป็นอยู่** ต้องการพัฒนากายของชีวิต มุ่งให้อยู่ดีกินดี ปราศจากโรคภัยไข้
เจ็บป่วย จะมีประโยชน์แก่ตนเองโดยเฉพาะ

กำหนดเห็นหนอ ส่งกระแสจิตออกจากหน้าผาก ถ้าท่านมีสติสัมปชัญญะ จะเห็นด้วยปัญญาว่า คน
นี้คบได้ไหม นิสัยดีหรือไม่ดีประการใด ถ้าเรามีสติปัญญาดีแล้ว จะมองคนในแง่ดีเสมอ เราจะเกลียดคนนั้น
จะโกรธคนนี้ แต่สติปัญญาจะย้อนกลับมาบอกเราว่า อย่าไปโกรธ อย่าไปเกลียดเขาเลย ความดีเขามีกับเรา
มาก มันจะออกมาอย่างนี้ คือกรรมฐาน

กำหนดเสียงหนอ ตั้งสติไว้ที่หู หูสำคัญมาก ชอบไปฟังสิ่งที่ไม่ดี เวลาเขาทะเลาะกันอยากไปฟังนัก
ถ้าคนมีปัญญาคิดจะไม่อยากฟังเรื่องของคนอื่นเขา คนมีกรรมฐาน หูมีทรัพย์ ตามีทรัพย์ ปากมีทรัพย์

ถ้าปากดีมีปัญญา จะสงบ ถ้าปากไม่พูดจิตไม่คิด ท่านจะมีสมาธิภาวนา ปากยังพูดขึ้นไปขึ้นมา แล้ว
จิตยังคิดสับสนอลหม่าน ท่านไม่มีสมาธิแน่นอน

เราภาวนาเจริญกรรมฐานปรารถนาความสงบ นตฺถิ สนฺตฺติ ปรี สุขํ สุขอื่นยิ่งกว่าความสงบไม่มีแล้วใน
โลกนี้ ท่านไม่ต้องตะเกียกตะกายไป ไม่ช้าเราก็ตายจากโลกแล้วทุกคน อาตมาก็ต้องตาย ท่านอย่าประมาท
คิดว่าไม่ตาย

เตรียมตัวก่อนตายตั้งแต่ยังเป็นหนุ่มเป็นสาว กำลังงอกงามเข้าวัด จะได้เจริญกุศลภาวนา มีลูกมี
หลานจะได้เจริญรุ่งเรืองวัฒนาสถาพร

เราเตรียมอริยทรัพย์ภายในบ้างได้ไหม ทรัพย์ภายนอกก็หาเก็บมามากแล้ว ที่เรามาตั้งกรรมฐานเป็น
การเตรียมอริยทรัพย์ภายใน อริยทรัพย์ภายในสามารถตั้งทรัพย์ภายนอกได้

ถ้าท่านมีพลังพอจะแก้ไขปัญหาชีวิตได้ หายใจยาวๆ ถ้ากำลังโกรธ กำลังคิด กำหนดโกรธหนอ คิด
หนอ ตั้งสติไว้ให้ได้ทีละวัน รับรองท่านจะไม่โกรธใครเลย และที่คิดไม่ออกก็จะคิดออกด้วย แต่ทำกันไม่
ค่อยได้ ไม่แก้ง่วงที่ติดขัด ไปแก้กันผิดจุด น่าจะแก้ปัญหาคิดได้ตั้งแต่เดี๋ยวนี้

คนแปลว่าปัญหา คนเราสร้างแต่ปัญหาตลอดกาล ไม่แก้ปัญหากันเลย มีแต่ความเครียด คนกำลังเครียดเป็นโรคประสาทจะมานั่งกรรมฐานไม่ได้ ต้องคลายเครียดก่อน เราอยู่กับคน อยู่กับปัญหา ต้องแก้ปัญหาคือต้องรู้ปัญหา อย่าหนีปัญหา อย่าทิ้งปัญหาทำนี่เองแก้เครียดได้ไม่ใช่คลายเครียดด้วยการนั่งสมาธิหรือบางคนไปฟังเพลง ไปร้านอาหาร ไปเที่ยว อย่างนี้ไม่ใช่แก้ปัญหาคือเป็นการหลบปัญหาไปชั่วคราวแล้วต้องมาแก้ปัญหาคือ

ท่านต้องแก้ปัญหาคือท่านต้องรู้ปัญหาคือด้วยตนเอง ไม่ใช่ให้คนอื่นมาแก้ เราเป็นคนสร้างปัญหา เราก็ต้องแก้ปัญหาคือเราเป็นคนผูก เราก็ต้องแก้ ถึงจะถูกต้อง

ขอเจริญพรว่า อย่าไปเห็นความชั่วของใคร จงเห็นแต่ความดี คนดีมีปัญญาคือจะมองคนในแง่ดี คนมาวัดอัมพวันที่มีจิตใจเป็นกุศลจะมองของดีในวัดนี้ และเอาไปเป็นตัวอย่าง ท่านจะได้ไปฝากลูกหลานของท่าน ไปฝากคุณพ่อคุณแม่ที่เลี้ยงเรามา

เมื่อท่านมาเจริญกรรมฐาน ท่านจะมีเมตตาเป็นข้อแรก ข้อสองท่านต้องมีกตัญญูทุกเวลาที่แน่นอน ท่านจะไม่ลืมพระคุณของผู้มีอุปการคุณ ท่านจะไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ไม่ใจคำอำมหิตเหยียดหยมโหดทารุณฆ่าท่าน จะไม่อยากเบียดเบียนทรัพย์สินเงินทองของท่านผู้ใด ไม่ล่วงประเวณีที่น่าบัดสีในสังคม ท่านไม่อยากหลอกลวงโลกหวังเอาลาภ ต้องการจะช่วยตัวเองตลอด และต้องการจะพึ่งตัวเอง สอนตัวเอง ไม่ต้องการดื่มสุรายาเมา อันเป็นที่ตั้งแห่งความประมาท

ขอฝากท่านสาธุชนทั้งหลาย ขอให้ท่านตั้งใจเจริญกรรมฐานจริงๆ สัก๗ วัน ได้ใหม่ เติมนั่ง ๑ ชั่วโมง ให้ได้ ถ้าไม่ได้ตามกำหนด อย่าเลิก มิฉะนั้นท่านจะเสียด็จจะ ถ้าท่านเสียด็จจะสักครั้งหนึ่ง ท่านจะเสียด็จจะไป เรื่องนี้สำคัญมาก

ขอนุโมทนาแต่ท่านทั้งหลายที่ตั้งใจฟังธรรมบรรยายตามคำสอนของพระพุทธเจ้า ด้วยการเจริญพระกรรมฐาน ต้องการจะเข้าถึงพุทธธรรมในพระพุทธศาสนา ต้องการยึดพระพุทธเจ้าเป็นที่พึ่ง โดยรำลึกถึงพระปัญญาคุณ พระวิสุทธิคุณ และพระมหากรุณาธิคุณ ต้องการยึดพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า ด้วยการละความชั่ว สร้างตัวให้ดี มีปัญญา เรามาสร้างความดี ต้องละความชั่วออกไปให้หมด เรามาบำเพ็ญบุญต้องละบาป ออย่าอาบาปมาไว้ในใจ เราจะได้เข้าถึงคุณพระรัตนตรัย คือพระสงฆ์องค์พระสาวก

เราเป็นพระใจประเสริฐแล้วถึงจะรู้ว่า พระสงฆ์องค์ใด เป็นผู้ประพฤติดีแล้ว ปฏิบัติชอบแล้ว สอนตัวเองให้ปฏิบัติตามได้แล้ว ขณะตัวเองได้แล้ว ก็ไปสอนคนอื่น ขณะใจคนอื่นได้ ขณะคนทั้งโลกได้ ถ้ายังแพ้

ตนเองอยู่ ก็ต้องไปแพ้นคนอื่นเขาตลอดไป ไม่สามารถจะสร้างฐานะให้ดี ให้มีปัญญาสมปรารถนาได้ตาม
วัตถุประสงค์

ขอสาธุชนผู้ปฏิบัติธรรม และมาบวชในพระพุทธศาสนา เข้าถึงพุทธธรรมนี้ให้ได้ กายกรรม ๓
วจีกรรม ๔ มโนกรรม ๓ จะได้จบสิ้นไป เราไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ไม่ล่วงประเวณี ไม่เบียดเบียนทรัพย์ และจะ
ไม่พูดเท็จ ไม่พูดคำหยาบ ไม่พูดเพื่อเจ้อีกต่อไป มโนกรรม ๓ ก็ครบ เราไม่ต้องการละโมภอยากได้
ทรัพย์สินของใคร และไม่ผูกพยาบาทอาฆาตทำนผู้ใด เราจะมีแต่มโนธรรม มีแต่เมตตา ถ้ามโนธรรมมีใน
จิตใจของท่านผู้ใดแล้ว ท่านผู้นั้นจะมีแต่ความเบิกบาน สมปรารถนา อารมณ์ดี มีปัญญา

ขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัยและบุญกุศลทั้งหลาย โปรดบันดาลให้ญาติโยมทั้งหลาย ทั้งบรรพชิต
และคฤหัสถ์ จงเจริญรุ่งเรืองวัฒนาสถาพรในพระพุทธศาสนาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าโดยทั่ว
กัน ขอทุกท่านจงเจริญด้วย อายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณ ธนสารสมบัติ นึกคิดสิ่งหนึ่งประการใด สม
ความมุ่งมาดปรารถนา ณ โอกาสบัดนี้เทอญ

นาฬิกาชีวิต

พระราชสุทธินญาณมงคล

เจริญสุขท่านผู้ปฏิบัติธรรมทั้งหลาย ท่านทั้งหลายมารวมกันทั้งใหม่และเก่า เพื่อรับฟังโอวาทในโอกาสกราบนมัสการลา จะมาอยู่ ๓ วัน หรือ ๘ วันก็ตาม การปฏิบัติธรรมแล้วแต่บุญวาสนาของท่านผู้ใด แต่ก็มีจุดมุ่งหมายปลายทางกับจุดมุ่งหมายเริ่มต้นไม่เหมือนกัน บางคนเข้ามาเพื่อแสวงบุญกุศล แต่ก็ไม่ทราบว่าเป็นบุญกุศลจะช่วยเราได้ได้อย่างไร ส่วนใหญ่มาบวชชีพราหมณ์ ต้องการจะรับศีลและบวชขาวห่มขาว และมาอยู่เฉยๆ สวดมนต์บ้างไม่สวดมนต์บ้าง ฟังเทศน์บ้างไม่ฟังเทศน์บ้างโดยเขาคิดว่าได้บุญแล้ว มีประมาณร้อยละ ๑๐ ที่ตั้งใจถวายชีวิตต่อพระพุทธศาสนา ต้องการให้ชีวิตนี้มีค่ามากในปีฉิมวัย ขอมตายในพระพุทธศาสนา ปฏิบัติโดยเข้มงวดกวดขัน แสวงบุญอย่างแท้จริง ต้องการมีความสุขในปีนี้ ปลายของชีวิตก่อนตายจากโลกไปสู่สัมปรายภพ

ท่านทั้งหลาย ถ้าท่านไม่สนใจในหน้าที่การงานของท่านแล้ว ท่านจะเสียใจกระทั่งตาย ในเมื่อยามยาก ยามลำบาก ท่านไม่สนใจพากเพียรทำความดี ท่านจะเสียใจตลอดชาติ เวลาผ่านไปแล้วจะไปเรียกคืนได้ที่ไหน นาฬิกาทุกเรือนเวลาเท่ากันหมด ไม่มีเวลาเหลือมล้ำค่าสูงกว่ากันเลย แต่ปัญหาอยู่ที่ว่า นาฬิกาผูกที่ข้อมือของโยม เดินตรงเหมือนกันทุกเรือนไหม จะทราบได้อย่างไรว่า นาฬิกาของเราตรง หรือไม่ตรง ร้อยคนไม่ตรงกันสักคน ไม่เคยเทียบกับคนอื่นเขาเลยหรือ คู่แท้ของตัวเองอย่างนั้นหรือ

นาฬิกาของอาตมาคืนหนึ่งเทียบหลายครั้ง เทียบกับกองอุดมวิทยา เทียบกับกรมประชาสัมพันธ์ แต่นำไปใช้ที่กรุงปารีส ประเทศฝรั่งเศสไม่ได้ ต้องมีสองเรือน เรือนที่ใช้ในประเทศไทยไม่ตรงกับประเทศอื่น บ้านเดียวกันนาฬิกาก็ไม่ตรงกัน ถ้าเราเทียบนาฬิกาด้วยกันให้ตรงเวลาเหมือนกันแล้ว จะเป็นระเบียบเดียวกัน นิตเวลาก็จะมาตามนิต

ผู้ที่มาเจริญกรรมฐาน ต้องการมาเทียบนาฬิกาชีวิต ชีวิตนี้คือเวลา เวลาคือชีวิต เวลาเท่านั้นเป็นผู้ตัดสินชีวิต ชีวิตหมดไปแล้ว ๑ วินาที เรียกคืนไม่ได้ ใครผู้ใดหนอจะใช้เวลาแม้แต่วินาทีเดียว ให้คุ้มค่าและดีกว่ากัน

การเจริญพระกรรมฐาน เป็นการเดินรูดหน้า และมองดูข้างหลัง เดินหน้าอย่างเดียวไม่ได้ ต้องมองดูข้างหลังด้วย พี่น้องที่เคารพรัก ก้าวต้องมีที่เกาะ เกาะต้องมีที่เก็บ มองดูข้างหลังหมายความว่าอะไร พุดอย่างนี้ท่านอาจไม่ทราบ ตัวอย่างเช่น เราอยู่บ้านนี้ จะไปอยู่บ้านโน้น ก้าวเกาะไว้ก่อน อีกขาหนึ่งอย่งีเพออกจากบ้านนี้ เพราะอะไร เพื่อบ้านโน้นไม่ดี จะได้ก้าวกลับ พุดอย่างนี้ง่ายดีเข้าใจไหม บ้านนี้อย่าเพิ่งออกจากบริษัทนี้จะไปบริษัทโน้น จะก้าวไปทั้งหมดไม่ได้ รู้หนอๆ ก่อน ถ้ารู้จริงค่อยก้าวหมด แสดงว่า

ข้าพเจ้าไม่กลับ รูดหน้าไปแล้ว อย่าลืมต้องเหลียวหลังดูข้าง เป็นลูกสาวลูกชายของพ่อแม่ จะแยกครอบครัวไป หันหลังดูพ่อแม่บ้าง ไม่ใช่ไปบวชชีพราหมณ์ที่วัดนี้ออกไปวัดโน้น ทั้งๆ ที่ ยังไม่ได้ ไม่ย้อนกลับมาสำรวจดูตัวเองเลย

ถ้าญาติโยมมาด้วยความจริงใจจะพบของจริงทันที ถ้ามาด้วยของปลอมจะพบแต่ของปลอมกลับไป จะเสียใจภายหลัง ตาดีก็ได้ ตาร้ายก็เสีย ตามีปัญญาได้แน่ ตาไม่มีปัญญาไม่ได้อะไรเลย ตามีกิเลส มองแต่กิเลสคนโน้น มองกิเลสคนนี้ ความดีเขาก็มีมากมายไม่เคยคิดเลย นี่แหละหมดเวลาไปน่าเสียดายอย่างนี้ หมั่นเทียบนาฬิกากันหน่อย บ้านเดียวกันตึกกันบ่อยๆ เพราะนาฬิกาไม่ตรงกัน

ท่านรู้จักนาฬิกาเหมือนกันไหม นาฬิกาไม่ตรงก็พอตั้งกันได้ แต่ใจที่ไม่ตรงกันจะทำอย่างไร พี่น้องห้องเดียวกันยังเหมือนกันไม่ได้ จิตไม่ตรงกันเพราะเหตุใด ทั้งนี้เนื่องมาจากตำราธรรมกันมา และต่างเวลา ด้วย มาจากธาตุแท้หรือธาตุเทียม มาจากเมืองไหน เมืองนรก หรือเมืองสวรรค์ มาเกิดห้องเดียวกัน ทุกคนทำกรรมมาไม่เหมือนกัน

ถ้าคุณแม่มาถือศีลภาวนา มาเจริญกรรมฐานกลับไปตั้งครรรค์ แต่จิตยังไม่ปฏิสนธิ เมื่อปัญญาสาขาคือมือสองเท้าสองสมองหนึ่งเกิดขึ้นแล้ว เทพเจ้ากฐแห่งกรรมจึงได้ส่งดวงวิญญาณนักปราชญ์ไปเกิด บุตรที่คลอดออก มาจะต้องเป็นปราชญ์แน่ แต่ถ้าคุณแม่อารมณ์ไม่ดีทั้งเดือน นาฬิกาในบ้านนั้น ไม่ตรงกัน ซัดใจกันตลอดเวลา พุคคิดเป็นร้าย พุคร้ายเป็นดี สัตว์นรกที่เพิ่งออกจากคุกวิ่งไปเกิดบ้านนี้ ลูกจึงเหมือนกันไม่ได้ ลูกแฝดชายคู่ คลอดห่างกัน ๑๕ นาที ยังเหมือนกันไม่ได้ จิตใจไม่ตรงกัน ต่อยกันไปต่อยกันมา น้องคว่ำมีดแทงพี่ตายเลย เป็นศัตรูมาเกิด

ญาติโยมทั้งหลาย ที่เรามาเจริญกรรมฐานนั้น ไม่ใช่มาสร้างบุญอย่างเดียว เรามาขัดสิณวิวรรธ เหมือนขัดกระจก ขัดให้เป็นเงา ทำพื้นฐานของชีวิตให้ดี เหมือนเฟอร์นิเจอร์ถ้าไม่ได้ขัดแล้วมาทาแล็กเกอร์ จะไม่ขึ้นเงา แต่ถ้าขัดให้ขึ้นเงาแล้วทาแล็กเกอร์จะทำให้เป็นเงาถึก ถ้าไม่ขัดเลย พื้นฐานไม่มี จะไม่มีเงา เงาด้านเหมือนกระจกฝ้า ส่องไปที่ใดก็ไม่เห็นไกล ไม่ใช่มานั่งแค่สองวันแล้วได้ไปนะ เรามาฝึกนิดเดียวจะได้ อะไร ปีนหน้าค่อยมา ๓ วัน ปีโน้นมาอีก ๓ วัน ก่อนจะแก่ตายไม่ได้อะไรเลย กลับไปได้บาปติดตัวไป

ท่านทั้งหลายที่มาเจริญพระกรรมฐานเจริญ แปลว่า **รุ่งเรือง ไม่เปลืองเวลา ใช้เวลาให้เป็นประโยชน์ ในชีวิต และกิจประจำวัน** การเจริญกรรมฐานต้องการสร้างชีวิตของเราให้เป็นมงคล **มงคล** แปลว่า **ความถูกต้อง ไม่ใช่ความถูกต้อง** ความถูกต้องเป็นอัมมงคลก็มากหลาย เราอย่าเอาแต่ใจของเราเลย เอาความถูกต้องเป็นหลัก เอาใจคนอื่นข้างข้าง เราเอาใจคนอื่นเขา คนอื่นเขาก็เอาใจเรา ตรงนี้ถูกต้องไหม สิ่งที่เป็นมงคลทั้งหลายเป็นความถูกต้อง ไม่มี ความชั่วช้าสามานย์อยู่ในจิต ไม่เป็นบาป ไม่เดือดร้อน ถึงจะเรียกว่า **“ความถูกต้อง”**

ความถูกใจคือ ชอบใจ ไปดื่มเหล้าก็ชอบใจ ดีใจ คนนี้ชอบดื่มสุรา คนนั้นชอบดื่มเบียร์ คนนี้ชอบเล่นการพนัน ทำตามชอบใจอย่างนี้ จะเป็นมงคลได้อย่างไร ไม่เป็นการถูกต้องแต่ประการใด

คนที่มึนทุกข์เดือดร้อนใจเป็นอับมงคล สามิภรรยาคู่นี้ทะเลาะกันทุกวันเป็นเพราะเหตุใด เพราะเงินทองร่อยหรอ กิจการบริษัทจะล้ม สามีก่เครียด ภรรยา ก็เครียด ตีกันทะเลาะกัน ดื่มสุรา ซัดคอกันตลอดมาเป็นเวลาแรมเดือน ลูกสาวมาที่วัดนี้ มบอกให้อาตมาทราบ ว่า ป้ากับแม่ทะเลาะกันตลอด เมื่อก่อนไม่เคยทะเลาะกัน ทำไมเป็นเช่นนี้ หลวงพ่อช่วยหน่อยค่ะ อาตมาก็คิดหนอ คุณนี้ยังมีบุญวาสนาอยู่ ถ้าไร้บุญวาสนาจะช่วยไม่ได้ หม้อเบตเตอร์เก็บไฟไม่อยู่ ช่วยไม่ได้ ถ้าหม้อเบตเตอร์หมดไฟ สตาร์ทไม่ติด เมื่อชาร์ตไฟให้แล้ว สตาร์ทติดทันทีวิ่งได้เลย อย่างนี้ช่วยได้ ถ้าหม้อเบตเตอร์เสีย เก็บไฟไม่อยู่ ช่วยไม่ได้

โยมเข้าใจอย่างนี้เถอะ อาตมาจะแผ่เมตตาให้โยมต่อเมื่อโยมมีหลักฐานเก็บไฟอยู่ หม้อเบตเตอร์ไม่เสีย ถ้าหม้อเบตเตอร์เสียต้องตายแน่นอน ช่วยไม่ได้ โปรดจำไว้ แผ่เมตตาแทนตายก็ช่วยไม่ได้ ธรรมรู้เลยแผ่ไปแล้วมันย้อนกลับ

โยมมาเจริญสมาธิภาวนานี้ ต้องการรักษาหม้อเบตเตอร์ไม่ให้เสีย ไม่ใช่มาชาร์ตไฟแต่ไม่รักษาหม้อเบตเตอร์ หม้อเบตเตอร์เสียไม่ต้องแก้เลย คือมีสติในใจ ไม่รู้จักเอาสติมออก กลับไปเป็นสติในใจ หม้อเบตเตอร์เก็บไฟไม่อยู่ ต้องเสียแน่ แก้ไม่ได้ โยมอย่าให้เสียตรงนี้ ถ้าเสียตรงนี้ หมคทางแก้

ไฟหมดคือ กำลังใจตก ถ้าโยมกำลังใจตก ไม่สบายใจ กำลังเขียนหนังสือจะแก้อย่างไร ต้องแก้เดี๋ยวนี้ ปัจจุบันนี้ด้วย จะไปรอวันพรุ่งนี้ไม่ได้ วิธีแก้ให้หายใจยาวๆ จากจุมูกถึงสะดือเดี๋ยวนี้ กำลังเขียนหนังสือ วางปากกาให้หมด อย่าน่านหนังสือ นั่งหลับตาตรงนี้ บนโตะนี้ กำลังใจหมดแล้ว ให้รีบทำเดี๋ยวนี้ อย่าปล่อยให้หนีภัยเลยเถิด ถ้าไม่ทำตรงนี้ จะโมโหเก่ง เสียใจจะผูกคอตาย จะโดดตึกตาย ในไม่ช้าหม้อเบตเตอร์เสีย ต้องกระโดดตึกตายแน่ ถึงจะมานั่งกรรมฐานก็ต้องไปกระโดดตึกตาย เพราะไม่แก้ปัญหาชีวิตของตัวเอง ไปให้คนอื่นแก้ปัญหาก็ได้ยังไง เราต้องแก้ปัญหาของเราเอง ไม่ต้องไปหาหมอ ดู ไม่ต้องไปหาหมอ สะเดาะเคราะห์ เราสะเดาะเคราะห์ของเราเองได้ไหม หายใจยาวๆ ถ้าเรามีพลังจิตขึ้นมาสูงจะดีที่สุด คนที่เคยเดินจงกรมแล้วจะทำได้ง่าย ถ้าเรามีพลัง มีสมมติ มีกำลังไฟพอใช้ พัดลมหมุนแน่ แต่ถ้ากำลังไฟไม่มี กำลังไฟตก พัดลมไม่หมุน จำไว้เลยนะ

เราต้องทำก่อนคือ หายใจยาวๆ จากจุมูกถึงสะดือ มันเสียใจเรื่องอะไร หมดกำลังใจเรื่องสามี หรือจะเป็นเรื่องลูก เรื่องบริษัท หรือเรื่องการขาดทุน เข้ามาสูมอยู่ในหัวใจ อย่าให้จิตใจเป็นสนิมขุม ต้องแก้เดี๋ยวนี้เลยนะ ต้องชนะใจเลย กำหนดว่าเสียใจหนอ... ทีลีนี่

บางคนบอกว่า “หลวงพ่อบ้านกำหนดได้ผลเลยที่ลั่นปี” พอถามย้อนว่าลั่นปีอยู่ที่ไหน กลับชี้ไปที่ ลูกกระเดือก ฟังผิด เวลาอาตมาพูดก็นั่งหลับ เห็นไหมว่า นาฬิกาตรงกันหรือไม่ ถ้าเรานั่งสมาธิเข้าระดับ เดียวกันแล้ว จะพูดกันรู้เรื่องเลย ฉะนั้น เรามาอยู่ด้วยกัน รู้ใจกันด้วยกรรมฐาน เทียบกันไว้เสมอ

ถ้าเรามาเจริญกรรมฐานสัก ๒ วัน หรือ ๓ วัน จะรู้สึก ว่าใจแคบ หรือใจกว้าง จะบอกออกมา ชัดเจนมาก ที่ลั่นปีนี้เป็นเครื่องบอก เป็นนาฬิกาอันหนึ่งของชีวิต เป็นนาฬิกาชีวิต ใช้สำหรับเทียบคน เราจะ มีสามีหรือภรรยาเทียบนาฬิกาทางโลกนี้ไม่ได้ แม่บ้านไม่ดี นำวันเดือนปีเกิดของว่าที่ลูกสะใภ้ และวันเดือนปีเกิดของลูกชาย ไปให้หมอดูว่าวันเดือนปีตรงกันไหม ถ้าวันเดือนปีตรงกันแล้วจะแต่งงานกัน อย่างนี้จะ ใช้ได้หรือ ต้องเทียบนาฬิกาหลายๆ เรือน นาฬิกาทางโลกก็ต้องเทียบเหมือนกัน เช่น อยากรู้ว่า ว่าที่ลูกเขย อายุเท่าไร เดี่ยวไม่รู้ว่าจะก่อนกว่าลูกสาวเท่าไร ลูกสาวอายุ ๒๗ คนที่มาขออายุ ๔๐ จะเป็นอย่างไร แก่กว่า พ่อตาอีกหรือ ต้องเทียบอย่างนั้น แต่ที่แน่นอนที่สุดนั่นคือ นาฬิกาชีวิต ใช้เทียบว่าลูกของเรากับผู้ชายคน นั้น คู่กันด้วยจิตใจ รักกันด้วยจิตใจ เกรดเดียวกันไหม **นั่นนาฬิกาของชีวิตเทียบดูจิตใจของคน**

เห็นหนอ ๆ ๆ เห็นด้วยปัญญา คนนี้เป็นใคร จิตใจตรงกันไหม เดี่ยวจะฉายออกมาว่า นิสัยไม่ตรงกัน ไม่รักกัน จะไม่ผูกพันกัน ถ้านิสัยตรงกัน จะผูกพันกัน

คนเราต้องเทียบกันด้วยนาฬิกาชีวิต ที่เป็นมงคลกับอัมมงคล ดูว่าจิตใจตรงกันไหม ถ้ากระแสไฟ เราแรง มีบุพเพสันนิวาสแต่ชาติปางก่อน เมื่อมาพบกันจะรักกันเลย และเข็มนาฬิกาชีวิตจะบอกออกมาว่า คนนี้เป็นใคร มาจากไหน อย่างไร ยกตัวอย่าง โยมสุณีย์ ร้านขายทองลูกสาวแม่ทองใบที่สะพานควาย มาที่วัด มัน จะบอกออกมาว่า คนนี้มาทวงหนี้เราแล้ว เมื่ออาตมาเป็นเด็ก เคยไปกินข้าวที่บ้านของเขามาที่คลองบางแวก เข็มนาฬิกาที่ลั่นปีชี้บอก ไม่ใช่เข็มนาฬิกาทางโลกเรือนนี้

นาฬิกาต้องมี ๒ เรือน เรือนนอก กับเรือนในคือนาฬิกาชีวิต เรือนนอกใช้ดูว่าโลกมนุษย์เขาไปถึง ไหนกันแล้ว อย่างนอนตื่นสาย อย่างนายหากิน อย่างหมิ่นเงินน้อย อย่างคอยวาสนาให้มาหาเอง นอนนานงาน น้อย กินบ่อยเงินหมด มีเงินหน้าสด หมดเงินหน้าแห้ง แล้งน้ำใจ นาฬิกาเขาดังอย่างนี้ เขาบอกว่าวันหนึ่ง ลีเกะจะแสดง จะแสดงเรื่องอะไรหรือ ยังไม่รู้ จะไม่รู้ได้อย่างไร ต้องตั้งโครงการแล้ว ชีวิตของมนุษย์ตัวนี้มี โครงการ มีนโยบายว่าจะทำอะไร

โครงการเป็นบุญกุศลอย่างหนึ่ง โครงการชีวิตคือกฎแห่งกรรมของเรานั่นเอง กุศลกรรม อกุศลกรรม ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เราทำมาตั้งแต่ชาติปางก่อนแล้ว เราต้องไปอยู่ตรงนี้ ไปอยู่ที่ลั่นปีได้ จาก ตรงนี้จะไปอยู่ตรงนั้นอย่างไร ลีเกะแสดงเรื่องนี้ต้องไปวิกนี้ จะไปตัดเรื่องลีเกะของชีวิตไปไม่ได้ ด้วยการ กระทำของตนเอง โยมที่มาเจริญพระกรรมฐานต้องการอย่างนี้ทั้งนั้น ต้องการเจริญรุ่งเรืองในชีวิตก่อน

โลกเอ๋ยคือนาฬิกาหลังนี้ เราต้องอาศัยโลกด้วย เพราะเราอยู่บนโลกมนุษย์เราต้องอาศัยธรรม คือ นาฬิกาชีวิต การกระทำของชีวิตคือนาฬิกาที่หมุนเวียนเปลี่ยนไปตามกฎแห่งกรรม ตามหลักของกรรม ต้องใช้เวรกรรมตามเวลาด้วย ถ้าคนปฏิบัติกรรมฐานยังไม่ได้ จะไม่รู้จะไม่เข้าใจที่อาตมาพูด โยมอย่าเอาไปทิ้ง โครงการของชีวิตอย่าทิ้ง หมั่นเทียบนาฬิกาชีวิตกับเขา เราอยู่กับหมู่มาก เข้ากับเขาให้ได้

คนมากมีปัญหามาก คนน้อยมีปัญหาน้อย คนมีแต่ปัญหาทั้งนั้น สร้างปัญหาให้เราตลอดรายการ อย่าท้อแท้ใจ อย่าหดหู่ใจ อย่าเหี่ยวแห้งใจ ต้องสู้ต่อไป บริวารมาเพราะน้ำใจดี บริวารหนีเพราะน้ำใจลด บริวารหมดเพราะน้ำใจแห้ง บริวารกลับแกล้ง เพราะผู้บังคับบัญชาไม่ยุติธรรม ตำรานี้ได้จากกรรมฐานทั้งนั้น

อาตมาเคยพูดให้ฝรั่งฟัง บอกว่านาฬิกามี ๒ เรือน เราหลงไปดูนาฬิกาเรือนนอก ไม่เคยดูนาฬิกาเรือนในเลย ฝรั่งเถียงไม่ขึ้น ร้องให้ทันทีมีคนบอกว่าเดี๋ยวนี้ หลวงพ่อจรัญ วัดอัมพวัน สิ่งหิ้ง ไม่ได้อยู่ในแผนที่ประเทศไทยเสียแล้ว แต่ไปอยู่ในแผนที่โลก

นาฬิกาเรือนในเรือนใจหายากมาก นาฬิกาเรือนนอกต้องไขลาน ต้องใส่ถ่าน หมดไฟ นาฬิกาเรือนในเรือนใจก็หมดไฟเหมือนกัน โยมหมั่นไขลานหน่อยนะ นาฬิกาเรือนนอกนี้ไม่เป็นไร คนอื่นไขให้เราได้ แต่นาฬิกาเรือนในเรือนใจ เราต้องไขเอง กลับไปบ้านแล้วก็ต้องไขลาน

ถ้าโยมไขลานนาฬิกาเรือนใน และเรือนใจ โยมจะมีบุตรสุดที่รัก จะมีที่แปลกประหลาดทั้งหลายเข้ามาในใจ ไม่เคยเห็นก็ได้เห็น ไม่เคยรู้ก็ได้รู้ ไม่เคยฟังก็ได้ฟัง เดี่ยวเรือนใจจะบอกโยมเอง จะได้อ่านต้ออก จะได้บอกตัวได้ จะได้ใช้ตัวเป็น จะได้เห็นตัวตาย จะได้กลายเป็นภูจิ จะได้ดำริชอบ จะได้ประกอบกุศล จะได้ผลอนันต์เอาตางั้งขึ้นมาดู เอาตราฐขึ้นมาชั่ง ถูกต้องไหม

โยมเอาใจใส่ตัวเอง รักตัวเองให้มาก สงสารตัวเองให้มาก จะได้ช่วยตัวเองให้มาก อย่าสงสารคนอื่นมากกว่าตัวเองเลย รักนวลสงวนตัว อย่าให้เสียหายได้ไหม ไม่มีใครช่วยเราแล้ว อัตตาหิ อัตโน นาโถ ตนเท่านั้นที่เป็นที่พึ่งของตน คนเตือนตนของตนให้พ้นผิด ตนเตือนจิตตนได้ใครจะเหมือน ตนเตือนตนไม่ได้ใครจะเตือน ตนแซ่เขื่อนใครจะเตือนให้เสียเวลา ไม่ช่วยตัวเองแล้วใครจะช่วย

โยมเลี้ยงลูกเอาบุญ อย่าเอาคุณตอบแทน เขาไม่มาช่วยโยมหรอก มีลูกผู้ชายไปมีภรรยา ภรรยาก็เป็นแม่ตัวไป มีลูกสาวไปได้สามี สามีก็เป็นพ่อตัวไป เราก็นึกว่าอนุโมทนากับลูกเถอะ เราก็นึกว่าเลี้ยง แม่เลี้ยงเลี้ยงลูกมาเอาบุญ อย่าเอาคุณตอบแทน ปฐมวัยตั้งแต่ ขวบ ถึงอายุ ๒๕ เรียนจบคือออกเตอร์ให้ได้ มัชฌิมวัย อายุ ๒๕-๕๐ ต้องมีบ้านหลักฐานเป็นที่อยู่ของตน บัจฉิมวัย อายุตั้งแต่ ๕๐ ถึงตาย มีอะไรติดตัวบ้างไหม

เวลาหมดไป ถ้าไม่มีอะไรก็เสียใจด้วย แต่เวลานี้ไม่เป็นไร เป็นนาฬิกาของโลก ที่สำคัญมากที่สุดคือนาฬิกาชีวิต นาฬิกาจิตใจ ตรงนี้ขาดทุนย่อยยับอย่างไม่รู้ตัว ขยับให้เวลาหมดไป และเสียใจต่ออดีตแต่ประการใด

เห็นหนอ... ถ้ากำลังใจหมด โปรดรักษาหม้อเบตเตอร์ไว้ จะยกตัวอย่างหม้อเบตเตอร์ทางโลกให้เห็น ถ้าปล่อยหม้อเบตเตอร์ตามยถากรรม ไม่เติมน้ำก็ล้น ปล่อยให้แห้ง ไม่เติมแร่ธาตุ ใช้แต่ไฟอย่างเดียว ในไม่ช้าหม้อเบตเตอร์จะเสีย อีกประการหนึ่งไม่เคยใช้รถ ไม่เคยใช้หม้อเบตเตอร์เลย หม้อเบตเตอร์จะเสีย ต้องนำหม้อเบตเตอร์ทิ้ง ทิ้งไปแล้วหมดโอกาสนำมาใช้ ต้องซื้อใหม่

เปรียบเทียบกับหม้อเบตเตอร์ของชีวิต เราไม่เคยให้สมองคิด ไม่เคยใช้จิตเลย ไม่มีสติปัญญา ไม่มีสติสัมปชัญญะเลยหรือ ถ้าไม่มี หม้อเบตเตอร์ของโยมจะเสีย จิตจะเสียกลายเป็นจิตวิตกกังวล ในเมื่อจิตวิตกกังวลแล้ว โยมไม่มีทางขึ้น จิตตกจากวงจร รับรองไม่มีทางดีเลย เป็นโรคประสาท นักเข้าจิตตกไปจะต้องไปอยู่โรงพยาบาลศรีธัญญาแน่นอน

พี่น้องทั้งหลายขอให้รักษาหม้อเบตเตอร์ด้วยการใช้ ไม่ใช่ให้นำหม้อเบตเตอร์ไปเก็บเหมือนอย่างท่านขับรถมาจอดไว้ที่วัดอัมพวัน๗ วัน ไม่เคยสตาร์ทเลย หม้อเบตเตอร์เสีย หมดไฟ ทางวัดก็ช่วยสตาร์ทให้

การรักษาหม้อเบตเตอร์ชีวิตของเรา ต้องหมั่นเจริญกรรมฐานทุกวัน หมั่นกำหนด จะหิบบอะไร กำหนด เสียใจก็กำหนดเมื่อจิตตกกังวล เสียใจ ถ้าไม่แก้ หม้อเบตเตอร์จะเสีย ถ้าจิตตกถึง ๓ วง โยมไม่ต้องเข้าโรงพยาบาล รักษาไม่หายด้วย เป็นโรคเครียด โรคประสาท รักษาไม่หาย จำไว้ ต้องทิ้งหม้อเบตเตอร์ กระทั่งตาย จึงจะหายด้วยไฟด้วยการเผาหรือฝัง จำไว้เลยตรงนี้สำคัญมาก คือการเจริญกรรมฐาน ไม่ใช่เรื่องเหลวไหลแต่ประการใด ชัดเจนมาก ชัดเจนที่สุดแล้ว เพราะฉะนั้น อย่างนี้

การกำหนดจิต ถ้าโยมเสียใจ กำหนดเสียใจหนอ...ที่ลึ้นปี หายใจยาวๆ เดี่ยวจะหาเหตุได้เลย เสียใจหนอ... หลับตา ดูที่ลึ้นปี กำหนดเสียใจหนอ ๆ ๆ สติดี เป็นการรักษาหม้อเบตเตอร์ไม่ให้มันเสียจิตก็ไม่ตกกังวล จิตจะเข้มแข็ง สมมติว่าเสียใจเรื่องลูกไม่เรียนหนังสือ ลูกไม่เรียนหนังสือมาจากเหตุนี้เขาจึงเสียใจทำงานบริษัท ทำงานธนาคารก็ไม่อยากทำ เพราะคิดถึงลูกไม่เรียนหนังสือติดหนอ ติดหนอ ติดหนอ รู้แล้วสติจะบอกทันทีว่า เราเป็นแม่เขา โปรดแผ่เมตตาให้ลูก อย่าโกรธลูกซี้ ถึงได้เสียขนาดนี้ จะหายเลย คิดหนอ ต่อไปอีก คิดว่าจะแผ่เมตตาอย่างไร จะออกมาว่า อ้อ! หนึ่งกรรมฐาน สวดพาหุงมหากา แล้วแผ่เมตตาให้ลูก ลูกกลับร้ายกลายเป็นดี ตั้งใจเรียนหนังสือทันที นี่ คือวิธีแก้

เรื่องโกรธเป็นเรื่องสำคัญ ถ้าโกรธขึ้นมาจะแย่เลย เสียใจไม่เป็นไร โมโหร้ายเสียที่บ้านเลย อย่าโกรธได้ไหม แก่โกรธเสียเดี๋ยวนี้ ไม่มีใครช่วย จะทำอะไรต้องแก้นะ หายใจยาวๆ กำหนด โกรธหนอ ๆ ๆ กลับไปบ้านแล้วก็ทำ อย่าเลิก อย่าเอาไปทิ้ง หมั่นเทียบนาฬิกาภายในไว้ มงคลชีวิตจะมีแก่ใจแน่นอน

โกรธหนอ ๆ ๆ กำหนดซ้ำๆ โกรธเรื่องอะไร เรื่องสามี สถิติจะบอกเป็นขั้นตอนที่ โกรธสามี อ้อ โกรธเขาทำไม อยู่กับเขามาตั้ง ๓๐ ปี โกรธเขาทำไม เขาไปชอบผู้หญิงใหม่ โกรธหนอ ๆ ๆ สถิติบอกอีกแล้วว่า ดีแล้ว เขาไปชอบผู้หญิงใหม่ อนุโมทนากับเขา ถ้ายังโกรธต่อไปอีก ก็กำหนดต่อไป โกรธหนอ ๆ ๆ อ้อ เขาไปชอบกับวาสนาหรือ พอหายโกรธแล้วจิตก็มีมตตา อ้อ! อนุโมทนาด้วย ขอให้วาสนากับสามีของฉันอยู่เย็นเป็นสุขตลอดกาลปาวสาน แก่ได้เลย จะไม่หึงไม่หวงแน่ และสามีจะกลับทันที

ถ้าเราแก้ปัญหาตรงนี้ได้ เมตตามาทั้งบ้าน จะเยือกเย็นเป็นสุขในบ้านของเราตลอดไป เรียกว่ามงคลชีวิต แปลว่าเทียบนาฬิกาภายในได้แล้ว และวาสนาที่สามีไปชอบก็กลับมารักเรา และจะมาบอกกับเราว่า ฉันไม่มีอะไรหรอก ฉันเป็นเพื่อนกัน และช่วยเหลือกันไปเท่านั้น แก่ได้เลยเท่านั้นเอง ทำไมทำกันไม่ได้ นาฬิกาเรือนนี้ จะบอกแก่มงคลชีวิต บอกเวลาของชีวิตว่า เราจะแก้อย่างไร เวลานั้นแก่ได้ เวลานี้แก่ไม่ได้ เพราะฉะนั้นสิ่งที่เราห้ามไม่ได้ มีดังต่อไปนี้

๑. โลกะจริต อยากได้ จะต้องเอาให้ได้ ถ้าเราไม่ฝึก
๒. โทสะจริต ห้ามไม่ได้ กำลังโกรธจะดับตี ห้ามไม่ได้
๓. โมหะจริต มีแก่สิ่งที่หลง ห้ามไม่ได้
๔. ทิฏฐิที่แรงกล้า ห้ามไม่ได้
๕. จิตคิดจะไป ห้ามไม่ได้ จิตจะไปกับแฟน ห้ามไม่ได้

ถ้าไม่ฝึกสติ ขาดสติ ห้ามไม่ได้ ถ้าเราฝึกสติอยู่ จะห้ามได้ บังคับด้วยนาฬิกาของมงคลชีวิต ชีวิตนี้ถึงจะแน่นอน ถูกต้องต่อไป

ถ้ารู้จักมงคลชีวิต จะแปลออกมาว่า คบคนพาลได้ผิด คบบัณฑิตได้ผล คบคนชั่วทำตัวให้อับจน คบคนดีให้ผลจนวันตาย เมฆพศหมดค่า เมฆสุราหมดความสำคัญ เมฆารพนั้นหมดตัว เมฆเพื่อนชั่วหมดดี จะออกมาประเภทนี้ชัดเจน

สัตว์โลกที่อยู่กันนี้ ต้องพึ่งโลกอยู่ อย่าไปตีโลกเสียหาย โลกคือหมู่สัตว์ที่เราอยู่ร่วมกัน อย่าทะเลาะกัน ถ้าเราไม่มีนาฬิกาชีวิตจะทะเลาะกัน แย่งสมบัติกันเพราะดูแต่นาฬิกาของโลก เราต้องสร้างนาฬิกาเรือนใน เรือนใจ เทียบให้เข้ากับเขาให้ได้

รางวัลต้องมีกองเชียร์ มีสิ่ง จับ กรับ ถึงจะไปได้ ต้องมีกระบอกเสียง นกไม่มีขน คนไม่มีความรู้ หรือ
อีกนัยหนึ่ง นกไม่มีขน คนไม่มีพวก ไปไม่รอด เราอยู่กับโลกต้องอาศัยโลกครึ่งหนึ่ง อาศัยธรรมครึ่งหนึ่ง
นาฬิกาต้องมี ๒ เรือนนะ โยมเข้าใจนาฬิกาเรือนในหรือยัง นำไปใช้ที่บ้านด้วย

นาฬิกาเรือนนอกนี้ก็ต้องหมั่นตั้ง เวลาของคนอื่นเข๑๑.๐๐ น. ของเรายัง ๘.๐๐ น. อยู่ นั่นแหละ
ยังไม่ตื่นอีกหรือ และชื่อของคนก็ไม่ต้องไปเปลี่ยน ขอฝากไว้ ถ้าพ่อแม่ตั้งให้ พระตั้งให้เป็นมงคล อย่า
เปลี่ยน มันเป็น **รูปธรรม** แต่หากว่าเป็นบัญญัติชื่อ จะได้เรียกถูกว่าเป็นใคร แต่ชื่อเท็จจริงอยู่ที่ **นามธรรม** อยู่
ที่กิจกรรมของตัวเอง อยู่ที่กฎแห่งกรรมชัด

กิจกรรมคือกฎแห่งกรรมจาก โครงการของชีวิต ยืนหนอ ๕ ครั้ง ทำให้ได้ ถ้าทำได้แล้ว จะเห็นจาก
หน้าผากออกไปอัตโนมัติ เราไม่ต้องกำหนดว่า เห็นหนอ... มันจะอัตโนมัติไปเอง พออัตโนมัติจะกลับมา
บอกว่าคนนี้คบไม่ได้ เห็นหนอเข้าไปอีก ไม่มีสิทธิ์แล้ว เห็นหนอไปอีก เอ๊ะ ต่อไม่ติด ต้องตาย ไม่เคยพลาด
แต่ไม่หมายความว่าจะเห็นทุกครั้ง บางครั้งเราก็วุ่นวายกับเรื่องสรรพเพระ จะไม่เห็น ถ้าเรามีสติครบวงจะ
เห็นทันที

บางครั้งโยมที่นั่งกรรมฐาน ถ้าไม่พูดกับใครเลย จิตครบวงจรเมื่อใด จะระลึกชาติได้บางประการ
ระลึกชาติของตัวเอง ระลึกชาติกฎแห่งกรรมในชาตินี้ อย่างที่อาตมาระลึกได้ว่า จะต้องคอหักตายในวันที่
๑๔ ตุลาคม ๒๕๒๑ เพราะไปหักคอนก แต่อตมาคอหักแล้วยังไม่ตาย หมอประคิฐใส่เสื้อกันหนาว ทาน
อาหารเองไม่ได้ ต้องหยอดน้ำทีละหยดเป็นเปรตรับกรรม ที่ย้ายให้นำอาหารไปถวายพระ แต่อตมาไม่ถวาย
ชวนเพื่อนไปทานกันเอง ขยบบอกว่าต้องเป็นเปรต อาตมาเป็นเปรตไปแล้ว ญาติโยมทั้งหลายเอ๋ย กรรมฐาน
แก้ปัญหาวชีวิตได้แน่นอน แต่ไม่สามารถจะแก้กรรมได้ ฟังให้ออกนะ

กรรมฐานแก้ปัญหาวชีวิตได้ แต่ไม่สามารถจะแก้กรรมที่เราทำไว้ได้ กรรมที่เราทำไว้ต้องใช้ แต่อาจ
ผ่อนหนักเป็นเบา เหมือนอาตมาต้องตายแต่ก็กลับฟื้น ที่อาตมาพูดนี้ อย่างนำไปเป็นตัวอย่างนะ อาตมารับ
กรรมมาหมดแล้ว เคยรับจ้างคัมเต่า ก็ถูกน้ำ ร้อนลวกไปลวกแล้วกรรมฐานที่อาตมาสอนคือสติปัญญาอันดี
แก้ปัญหาวชีวิตได้ทุกอย่าง ในชีวิตที่ผ่านมา และปัจจุบัน อดีตอย่างรื้อฟื้น เรื่องของคนอื่นอย่างนำมาคิด กิจที่
ชอบทำแก้ไขเฉพาะปัจจุบัน อดีตที่ผ่านมาแก้ไม่ได้

โยมโปรดพิจารณาให้ดินะ ปัจจุบันแก้ไขได้แล้ว อนาคตจะแก้ไขได้ไหม ต้องได้แน่นอน ปัจจุบันคือ
อนาคตคืออดีต ปัจจุบันคือ อดีตแล้ว ปัจจุบันแล้ว แต่เขาแก้ปัจจุบันแก้ปัญหาวชีวิตได้ แต่แก้กฎแห่งกรรม
ไม่ได้ ต้องใช้กรรม

นั่งกรรมฐานเพื่อแก้ปัญหาชีวิต และเพื่อชดใช้กรรม ไม่มีใคร อาศมาอินตียาในวันสี่ ตุลาคม ๒๕๒๑ เพราะรู้ว่าเราไปหักคอนกจริง ตัวไหนจิก ถลกหนังเลย เราก็ต้องมาหนังสือระดกไปข้างหลังหมดเลย หมอเย็บได้ดีมาก ไม่มีตะเข็บ

ถ้าเราไม่เจริญกรรมฐาน ไม่มีโอกาสใช้กรรมในปัจจุบันขณะนี้ ต้องไปใช้เวลาตาย ตายแล้วต้องไปนรกอีกเป็น ๑๐๐ ปี ถ้าเราสร้างความดีจะชดใช้กรรมให้หมดไป เหมือนเรียมเงินเขามา ๑,๐๐๐ บาท ใช้วันละ ๑๐๐ บาท เดียวก็หมด แต่ถ้าเราไม่เคยใช้เขาเลยก็ต้องมีดอกเบียไปชาติหน้า สรุปได้ว่า

- ๑) การเจริญกรรมฐานแก้ปัญหาชีวิตได้แน่นอน
- ๒) นั่งกรรมฐานเพื่อชดใช้กรรมที่เกิดขึ้นและไม่ปฏิเสธทุกข้อหา ต้องอดทนต่อเวทนา จะได้เห็นกรรม จะได้ใช้กรรมได้โดยไม่ปฏิเสธทุกข้อหา ถ้าโยมทำได้แบบนี้ จะไปได้รอด

มหากิตติเดิมอยู่วัดสระเกศไปอยู่วัดพุทธาราม กรุงเบอร์ลิน ประเทศเยอรมัน โทรศัพท์มาหาอาตมาว่า ท่านได้ไปให้กรรมฐานคนเป็นอัมพาตคนหนึ่งเดินไม่ได้ และมอบหนังสือของหลวงพ่ोजริญให้ภรรยาอ่านให้ฟัง หนังสือมีทั้งภาษาอังกฤษ ภาษาไทยและภาษาเยอรมัน สามีกฎปฏิบัติกรรมฐาน เป็นเรื่องอัศจรรย์ที่เขาเดินไม่ได้ แต่วันนั้นแปลกมากที่ลูกนั่งได้เลย กำลังใจมาแล้ว หม้อเบตเตอร์เกิดดีขึ้น ลูกนั่งได้หลายคน ทักเข้ามาหมดกำลังนอนลงไปอีก อยู่ต่อมา ๑ เดือน จึงลูกนั่งได้ และเดินได้จนบัดนี้ คนเราไม่ว่าจะเป็นโรคอะไรก็ตาม ถ้ามีกำลังใจสูง มีพลังสูง หายทุกราย ไม่น่าเชื่อว่าเป็นอัมพาตจะเดินได้ พอมีกำลังใจจะยกแขนขาได้เลยนะ หายแน่นอน

เรามาเจริญกรรมฐานเพื่อเพิ่มผลผลิตในร่างกายสังขาร ทั้งรูปธรรม และนามธรรมให้อุดมสมบูรณ์โรคภัยไข้เจ็บหายได้ทันที ถ้าเราไม่อุดมสมบูรณ์ดีแก่แล้ว มันก็เสื่อม พอเสื่อมไป หมดกำลัง เกิดโรคแทรกซ้อน ตายแน่นอน ถ้าทำใจให้เข้มแข็ง เดินจงกรมให้ชัดเจน พองหนอ... ยุบหนอ... หายใจยาวๆ ถ้าหายใจยาวๆ ได้ พองหนอ ยุบหนอได้ จะได้หมดเลย

ญาติโยมทั้งหลายโปรดฝึกตัวเอง แข่งเรือแข่งแพแข่งได้ แต่แข่งบุญวาสนาไม่ได้ แข่งเรือแข่งแพได้แต่อยากจะถามโยมว่า โยมพายเรือเป็นหรือไม่ ไม่เคยฝึก ไม่เคยหัด จะไปแข่งได้หรือ พายเรือไม่เป็น ต้องหมั่นฝึกฝนไว้

การฝึกปฏิบัติกรรมฐานวันแรกก็มีแต่เพียงว่า เดินจงกรมให้ได้ ยืนหนอ ๕ ครั้งให้ได้ และพองหนอ ยุบหนอให้ได้

ระยะต่อไปก็เก็บอริยาบถให้ได้ กำหนดอายตนะธาตุอินทรีย์ ตาเห็นรูป หูได้ยินเสียง จมูกได้กลิ่น ลิ้นลิ้มรส กายสัมผัส สรร้อนหนาว ต้องให้รู้โดยอริยาบถ

ระยะต่อไป ต้องการให้ละเอียดเพิ่มขึ้นอีก ถ้าทำได้จะรู้อะไรแปลกๆ เพิ่มขึ้น

การกำหนดลมหายใจ คนโกรธหายใจสั้น ถ้าโยมจี โกรธ จีบด จี้เกียด หายใจๆ จากจมูกถึงสะดือ แล้วจะหาย เวลาคนโมโหจะหายใจไว คบตีกันได้โดยขาดสติ คนหายใจไว ขาดสติ กลิ่นตัวจะเหม็นขึ้นมาทันที ถ้าโยมหายใจช้าๆ ตั้งสติไว้ก่อน จะทำอะไรก็มีปัญญา จำไว้ตรงนี้ไม่มีใครคิดเลย

ถ้าโยมหายใจสั้นๆ จะคิดอะไรไม่ออกเลย จะลืมโน่น ลืมนี้ หายใจช้าๆ จะทบทวนได้ดีมาก หายใจช้าๆ เข้าไว้ทานออกมาในรูปนี้

๑. ขยันเอาการ
๒. งานสะอาด
๓. ฉลาดรอบคอบ

คนที่รอบคอบ จะชอบระวัง ตั้งใจตรง ทรงศีลธรรม นำทางถูก ปฏิบัติ คำริชชอบ ชัดเจนจะเข้าหลักนี้

ถ้าคิดอะไรไม่ออก กำหนดคิดหน่อๆ หายใจยาวๆ ปักจิตที่ล้นปี ไม่มีระยะคิดออกมาครั้งแรก จะคิดออกมาได้เร็วมาก จะบอกก่อนว่า คิดเรื่องอะไร มันต้องแล้วแต่เรา ครั้งที่สอง จะบอกว่าสิ่งที่เราคิดถูกหรือไม่ ครั้งที่สาม สิ่งที่เราคิดนั้นนำไปใช้ประโยชน์ได้หรือไม่ถ้านำไปใช้ประโยชน์ได้เลย ก็เป็นความคิดที่ถูกต้อง ถ้าความคิดนั้นนำไปใช้ประโยชน์อะไรไม่ได้ ความคิดนั้นก็ไม่ต้องด้วยประการทั้งปวง

วันนี้ก็พอสมควรแก่เวลา พระอาทิตย์อัสดงคตไปนานแล้ว อย่าให้กำลังใจตก ตามพระอาทิตย์ ขอให้ความซื่อสัตย์ในตัวของเราทุกคนตกไปตามพระอาทิตย์ อย่าให้ไหล่ออกมาอีกเลย สร้างความดีขึ้นมาใหม่ ขณะนี้ตรงนี้เป็นปัญหาชีวิตของเราที่จะต้องแก้ อย่าลืมนานาพิกา ๒ เรือน นานาพิกาทางโลก ที่เราต้องอาศัยในโลกมนุษย์ แต่แก้ปัญหาชีวิตต้องใช้นาฬิกาของตัวเอง เทียบให้ตรงกับคนอื่นเขา จะอยู่กับใครก็ต้องใช้นาฬิกาเทียบ เราต้องปรับตัวเอง ปล่อยให้ตก ปรับตัว และเปลี่ยนใจ ปรับชีวิตเสียใหม่ให้เข้ากันได้ ฆณีมาปฏิบัติปาณกลาง เราอยู่กับเขาได้ ไม่มีปัญหา

คนชอบสร้างปัญหา วิธีแก้ปัญหามีอยู่ทางเดียว แก้ตรงนั้นทันที ไม่ใช่หลบปัญหา ไม่ใช่หนีไปฟังเพลง หนีไปเที่ยว นั่นเป็นการหลบปัญหาไปชั่วคราวใช่หรือไม่ ต้องรู้ปัญหา และแก้ปัญหให้ได้ปัจจุบัน อย่าหนีปัญหา อย่างทิ้งปัญหา เช่น ปัญหาครอบครัว สามภรรยาตีกันทะเลาะกันต้องแก้ที่จุดนั้น อย่าไปแก้ที่อื่นไม่ได้ จะไปแก้ด้วยการหนีออกจากบ้านไม่ได้

ถ้าโยมเป็นสามี เกิดปัญหาในบ้าน อย่างนี้ ปัญหาเรื่องภรรยาต้องชี้แจงกันให้เข้าใจ อย่างนี้ปัญหา อย่างนี้ปัญหา ผากไว้ให้ลูกเป็นปมด้อย สิ่งแก้ปัญหาปัจจุบัน ต้องสู้ปัญหา อย่างนี้ปัญหา ถึงจะแก้ได้ ถ้าหนี ปัญหา ทั้งปัญหา เป็นการสร้างปัญหาเพิ่มขึ้น จะเสียใจต่อภายหลัง ถ้าโยมทำอย่างที่อาตมาพูดได้ จะไม่มี ปัญหาต่อไป ธรรมเนียมเป็นการแก้ปัญหาได้ดีมาก ด้วยการกำหนดจิตตั้งสติด้วยการแก้ปัญหาอย่างนี้ปัญหา อย่างนี้สติ สัมปชัญญะ

ขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัย อำนาจบุญกุศลทั้งหลาย โปรดประทานพรให้ญาติโยมทั้งหลายทุก ท่าน จงประสบแต่ความเจริญรุ่งเรืองวัฒนาสถาพรโดยทั่วหน้ากัน ขอกุศลขั้นที่อาตมาภาพได้บวชมาเป็น เวลานาน สร้างบุญกุศลในส่วนดี ขอมอบให้โยมทุกท่าน ขอจงเจริญด้วยจตุรพิธพรชัย ๔ ประการ มีอายุ ขอให้ยืนนาน วัฒน ผิวพรรณผ่องใส สุขขัง ขอให้สุขภาพกายอนามัย โรคภัยไข้เจ็บมีก็โปรดหาย สิ่ง ทั้งหลายที่กิดอยู่ ณ บัดนี้ และจะกิดต่อไปในโอกาสหน้า จงพรรณนาให้เกิดความสำเร็จ สมเจตจำนงความ มุ่งมาดปรารถนา ด้วยกันทุกๆ ท่าน ณ โอกาสบัดนี้เทอญ

ธรรมะกับปัญหาสังคม

พระราชสุทธิญาณมงคล

ท่านพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย

คนเราสมัยนี้อยู่ว้างกันมาก จึงมีปัญหาสังคมมากเหลือเกิน หลักคำสอนของพระพุทธเจ้าดีทุกกระเบียดนิ้ว แต่คนเราไม่ดี เพราะไม่ปฏิบัติตามคำสอนของพระองค์ สร้างแต่ปัญหาให้แก่ครอบครัว สร้างปัญหาให้แก่สังคม สังคมเราจึงอยู่รอดปลอดภัยไม่ได้ แก้ปัญหาไม่ได้ คนที่จะไปรอดปลอดภัย ทำอะไรได้ถูกต้อง คนนี้ต้องปฏิบัติธรรม

เดี๋ยวนี้คนเรียนสูงกันมาก เรียนกันถึงระดับปริญญาเอก โลกก็เจริญก้าวหน้าไปไกลแสนไกล แต่จิตใจคนตามโลกไม่ทัน จิตใจล้าหลังเหลือเกิน จึงสร้างปัญหาที่เลวทรามในระหว่างครอบครัว และสังคม ขณะนี้เราพูดกันว่า เศรษฐกิจตกต่ำ อาตมาคิดว่าราคาคงตกต่ำ คนหมดราคาคแล้ว มาช่วยกันทำราคาของคนให้สูงขึ้นได้ไหม ให้ตัวเองมีคุณภาพที่ดี อย่าให้ไร้คุณภาพ อย่าให้ขาดศีลธรรม

ท่านมหาบัณฑิตทั้งหลาย ท่านมีความคิดประการใด ท่านมีสติปัญญาที่จะแก้ไขปัญหาช่วยเหลือประเทศชาติได้ โปรดช่วยกันอย่างจริงจังให้สมกับเป็นมหาบัณฑิตผู้มีความรู้สูง มีความคิด มีความดี ที่จะแก้ไขปัญหาได้ ขอฝากพุทธศาสนิกชนผู้เป็นที่รัก ถ้าหากเราไม่ได้พระบรมบพิตรราชสมภารเจ้าสมเด็จพระนางเจ้ารำพระบรมราชินีนาถ เอาพระทัยใส่ประชาชนแล้วเราก็จะไม่รอด โครงการพระราชดำริออกมาฉบับพันโครงการ ส่วนช่วยให้ประชาชนในท้องถิ่น ได้ทำมาหาเลี้ยงชีพดำรงชีวิตอยู่ได้ นับเป็นโชคศิขของเมืองไทยที่มีพระมหากษัตริย์ที่ทรงมีพระคุณอันประเสริฐ

อาตมาจะขอพูดอีกข้อหนึ่งว่า เรามีระเบียบแบบแผน มีวัฒนธรรมที่ดี แต่เราไม่ค่อยให้ความสำคัญวัฒนธรรมที่ดี เช่น การเคารพผู้ใหญ่ ถ้าคนเราขาดความเคารพผู้ใหญ่ ขาดความเคารพพ่อแม่ ครูบาอาจารย์ ไม่เคารพผู้มีพระคุณ บ้านจะไม่มีระเบียบวินัย ลูกหลานก็จะขาดวัฒนธรรมที่ดีไปด้วย ผู้ได้บังคับบัญชาไม่เคารพผู้บังคับบัญชา จะมีระเบียบวินัยไหม ขอให้จำไว้ว่าความมีระเบียบวินัยถือเป็นสมบัติของมนุษย์ ทุกคนควรทำความดี ผู้ใหญ่ทำตัวอย่างที่ดีแก่เยาวชน คณะดีได้ต้องฝืนใจทั้งนั้น ถ้าฝืนใจไม่ได้ท่านเอาดีไม่ได้ ถ้าต้องการให้ตัวเองดี ต้องมีกิจกรรม ประการดังนี้

๑. ต้องแสวงหาความรู้ สุนทรภู์กล่าวไว้ใน “เพลงยาวถวายโอวาท” ว่า
อันข้าไทได้พึ่งเขาจึงรัก

แม่ต๋อยศักดิ์สินอำนาจวาสนา

เขาหนายนันทิมีได้อยู่คู่ชีวา

แต่วิชาช่วยกายจนวายปราณ

๒. ต้องละความชั่ว สร้างบุญก็ต้องละบาปให้ได้ ต้องละเลิกอบายมุขให้หมด

๓. ต้องพัฒนาตนเอง “อ่านตัวออก บอกตัวได้ ใช้ตัวเป็น จะได้เห็นตัวตาย จะได้คลายทิฐิ จะได้ดำริชอบ จะได้ประกอบกุศล ได้ผลอนันต์เป็นหลักฐานสำคัญ” ต้องพัฒนาให้ได้เต็มความสามารถ

๔. ทำให้แจ้งถึงใจ ทำอะไรให้มีเหตุมีผล ถ้าทำไม่แจ้งถึงใจแล้ว มันจะได้แต่เปลือก ทำอะไรให้มันถึงจิตใจ ให้มันผูกพันถึงจิตใจชัย พระรัตนตรัย พระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ คุณบิดามารดา คุณครูบา อาจารย์ รับรองท่านมีบุญวาสนาต่อไปในอนาคต

บางคนปรารถนาจะทำดี แต่จิตไม่สงบ เหตุที่คนจิตไม่สงบ เพราะ

๑. มีไม่พอ ต้องตะเกียกตะกายไขว่คว้าให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ตนต้องการ แต่ทำงานไม่มีกฎเกณฑ์ ไม่มีวิชาการ

๒. วางมากเกินไป ถ้ารักลูกอย่าให้ว่าง อย่าให้ห่างผู้ใหญ่ ต้องหางานให้ลูกทำ หากกีฬาให้ลูกเล่น รัฐควรสร้างลานกีฬาหลายๆ แห่งทั่วประเทศ ให้เด็กมาเพลิดเพลินทางกีฬา ได้ออกกำลังกายก็จะทำให้มีสุขภาพอนามัยดีด้วย ทางวัดก็น่าจะมีลานปฏิบัติธรรม หรือเรียกว่าลานใจ ให้ฝึกได้เข้าวัด ได้ใกล้ชิดพระสงฆ์ดีๆ ท่านจะได้ช่วยชี้แนวทางให้ประพฤติปฏิบัติชอบ บริเวณลานวัดก็ดูแลให้สะอาดร่มรื่น จะได้มีความสุขสงบปลอดภัยโปร่งใจ จะได้คิดแต่สิ่งดีๆ

๓. ถูกเบียดเบียนจิตใจ ถ้าท่านถูกเบียดเบียนจิตใจ ท่านจะไม่มีความสะดวกเลย สมาธิจะไม่เกิด ถ้าไม่ฝึกไว้ก่อน

๔. อย่จะไม่ต้องอยู่ในความปกติ ชาติทั้ง ๔ ขาดไปชาติใดชาติหนึ่ง ท่านจะไม่มีความสะดวกสุข เข้าสู่จุดมุ่งหมายที่ต้องการไม่ได้

๕. โรคภัยไข้เจ็บเบียดเบียน ๓ วันดี ๔ วันไข้ จิตจะไม่สงบ ดังนั้นคนไม่มีโรค จึงเป็นคนที่โชคดีที่สุด “อาโรคุยา ปรมา ลาภา”

๖. ลูกถึงแหวดล้อมดิ่งไปในทางชั่ว พาไปมัวเมาอบายมุข สถาบันครอบครัวก็เป็นสิ่งแหวดล้อมของเด็ก ถ้าสิ่งแหวดล้อมดิ่งไปในทางชั่ว ก็เอาตัวไม่รอด

๗. ครอบครัวหาความสุขไม่ได้ สามภรรยาไม่เข้าใจกัน ทะเลาะกันก็หาความสุขไม่ได้ ถ้ามีหลักธรรมการครองเรือน สามิเป็นผู้ปกครองดี ภรรยาขึ้นแม่บ้านการเรือน เป็นแม่แบบแม่แผน สร้างความดีในครอบครัว จะมีแต่ความสุข

๘. มัวเมาอบายมุข คนที่มัวเมาอบายมุข จะไม่มีความสะดวกแน่นอน จะแก้ไขได้ต่อเมื่อคนผู้นั้นเชื่อและปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า

สถาบันที่สำคัญของสังคมมี๓ คือ

๑. สถาบันวัด
๒. สถาบันโรงเรียน
๓. สถาบันครอบครัว

๑. สถาบันวัด เป็นอย่างไร ขอเจริญพรฟังให้ชัด **ผ้าเหลืองน้อยห้อยหู** ไม่น่าดูยุคใหม่สมัยนี้ สมัยก่อนเขาจะมีครอบครัวกัน สามีจะมีภรรยา ต้องไปบวชไปเรียน ไปหาวิชามาก่อน ถ้าไม่มีความรู้คู่คุณธรรมมาก่อนเขาจะไม่ยกลูกสาวให้ เพราะเขากลัวจะพาลูกสาวเขามีปัญหา ที่เรียกว่า บวชเรียน เพราะบวชเพื่อเรียนหนังสือ เรียนศาสตร์ เมื่อรื้อยกว่าปีนี้ไม่มีโรงเรียน ต้องไปเรียนในวัด วัดจึงเป็นมหาวิทยาลัย วัดเป็นอุทยานทางการศึกษา มีทั้งเรียนวิชาการปกครอง นิติศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ ศิลปะ ทัศนกรรม ตลอดจนกระทั่งตำรับตำราพิชัยสงคราม ดนตรี ดิลลิตี ติเป่า ทุกอย่างล้วนออกจากวัด บวชแล้วก็สมัครไปเป็นทหารขององค์พระราชแห่งกรุงศรีอยุธยาได้ ทำไมจึงเรียกผ้าเหลืองน้อยห้อยหู แต่ก่อนต้องบวชอย่างน้อย๕พรรษา จะศึกษาพระธรรมวินัย ศึกษาเรียนศิลปศาสตร์ เรียนวิชาชีพ เรียนแพทย์เรียนหมอในวัด ได้ซึ่งความรู้ทางด้านพระธรรมวินัย ศึกษาที่วัดถึงได้วิชาความรู้ และได้ลาเพศไปสร้างครอบครัว ครองรักครองเรือน สร้างความดี เดียวนี้บวช ๗ วัน ๑๕ วัน ไม่ได้อะไรจากวัดเลย ไม่ได้ธรรมะเลย ก็ไปสร้างปัญหาให้ครอบครัว ท่านอย่าไปบวชเลยไม่ได้เรื่อง เพราะคนมาบวชมันไม่เอาเรื่องเอาราว แค่ ๑๐ วันไม่ได้ นี่แหละผ้าเหลืองน้อยห้อยหู สึกไปแล้วก็ปกครองคนก็ไม่ได้ แก้ปัญหาชีวิตก็ยังไม่ได้

โบราณถือนัก ถ้าย้อนยุคไปในอดีต ท่านจะเห็นด้วยว่าในสมัยนั้นปู่ย่าตายายเรียนหนังสือที่ไหน ไม่ใช่เรียนที่วัดหรือ ท่านอย่าดูถูกวัด วัดเป็นแหล่งวิชาการความรู้ ตั้งแต่สมัยโบราณ ตั้งแต่สุโขทัยมาแล้ว เป็นสถาบัน การศึกษา เป็นแหล่งวิชาการ ๗๐๐ ปีลายสีไทย ๔๑๗ ปีแห่งกรุงศรีอยุธยา ๒๐๐ ปีแห่งกรุงรัตนโกสินทร์ ฉะนั้นให้ท่านไปดูโบสถ์วัดพระแก้ว ศิลปทัศนกรรมมาจากวัดสวยงามมาก ฝรั่งเศสเมืองสวารค์ เทพไทเนรมิต นี่คือชีวิตของคนไทย มีความหมายอย่างนั้น

คนที่บวชไม่ถึง ๑ เดือน วัดอัมพวันไม่รับ เพราะไม่ใช่บวชกล้วย บวชฟักทอง เป็นพวก **“บวชลับ บวชลอง บวชครองประเพณี บวชหนีสงสาร บวชผลาญข้าวสุก บวชสนุกตามเพื่อน บวชหนีอกหัก บวชหลักลอย บวชคอยงาน บวชสังฆารเลื่อม บวชเพราะเมียไล่ไปบวช”** ต้องบวชด้วยความเลื่อมใสศรัทธา จึงจะได้มรรคได้ผล

๒. สถาบันโรงเรียน ปัจจุบันมีปัญหาเกิดขึ้นมากมายในโรงเรียน ผู้สร้างปัญหาก็มีทั้งครู และนักเรียน เป็นปัญหาสุขภาพจิต ปัญหาทางเพศ ปัญหาการลงโทษที่รุนแรง โรงเรียนสามารถทำให้เด็กดีได้ ทำให้เด็กไม่ดีก็ได้ เกิดกันตามอัมชยัตถ์ วัดกับโรงเรียนควรร่วมมือกัน เมื่อคืนโรงเรียนที่ชันนาพาเข้าอบรม

อาตมาก็ช่วยตลอด ให้ทุนการศึกษา กองทัพออกไปปฏิบัติธรรม เงินทุนไม่มีอาตมาก็ออกให้ อาตมาไปตั้ง ศูนย์เวฬุวันที่จังหวัดขอนแก่น ตำรวจกองบัญชาการภาค ก็ปฏิบัติไปแล้ว เป็นนักเรียนตำรวจเข้าไปปฏิบัติ ธรรมแล้ว ๑,๒๐๐ คน วัดได้ทำประโยชน์ ที่ช่วยเหลือการปฏิบัติธรรมของประชาชน สถาบันโรงเรียนหลาย แห่งนำนักเรียนเข้าวัดปฏิบัติธรรม ฝึกให้สวดมนต์ทำสมาธิ ปรากฏผลทำให้การเรียนดีขึ้น ความประพฤติก็ดีขึ้น มีความกตัญญูต่อพ่อแม่ ถ้าทุกโรงเรียนให้ความสนใจในการนำนักเรียนเข้าวัดปฏิบัติธรรม คงจะช่วยลด ปัญหาการเรียนเกรได้มากทีเดียว

๓. สถาบันครอบครัว ครอบครัวเป็นสถาบันสำคัญที่จะต้องแก้ไข ตั้งแต่เริ่มต้น พ่อแม่ต้องรักลูกคิด ปลูกฝัง คิดตั้งตนให้ลูกมีการศึกษา ลูกได้สติมีปัญญา เป็นคนดีมีวิชา สร้างให้ลูกเป็นคนดีให้ได้ พ่อแม่สำคัญ สถาบันครอบครัวสำคัญ พ่อแม่ต้องรู้จักแก้ไขปัญหา แม้มืออาชีพการพนั้นไม่สามารถดูแลลูก แต่มารดา ก็ยังสามารถเป็นแบบอย่างแก่ลูก ทำตัวให้ดีดูแลลูกให้ได้ รับรองไปรอด ให้แม่เมตตาให้สามี ลูกจะดีทุกคน ถ้าแม่ดีเสียคนหนึ่ง “ก้นอยู่ที่แม่ ก้นอยู่ที่พ่อ ก้นอยู่ที่ลูก ปลูกอยู่ที่ครู ความรู้อยู่ที่ศิษย์ จะได้เป็นมิตรกัน” ถ้า พ่อแม่ไม่ดี ลูกจะก่อเรื่องให้พ่อแม่เดือดร้อน จะไม่เชื่อฟังพ่อแม่ ถ้าพ่อแม่ดีมีปัญญา ลูกจะก่อวิชาให้พ่อแม่ จะเรียนเก่งเร่งก้าวหน้า ไม่เถียงพ่อแม่เถียงแม่ ให้สวดมนต์เป็นนิจอธิฐานจิตเป็นประจำ อโหสิกรรมอเนกแม่ เมตตา ครอบครัวนั้นไปรอด นี้เรียกว่ากรรมอยู่ที่แม่ แม่นั้นสำคัญมากในครอบครัว ถึงเรียกว่าเป็นแม่แบบ แม่แผ่นดิน สามีจะดีชั่วไม่เป็นไร ถ้าสามีดีที่สุดแต่ภรรยาไม่ดี รับรองลูกดีไม่ได้ เพราะลูกกับแม่ ผูกพันกันมากกว่าพ่อ แบบแผ่นดินที่จะให้กับลูกก็ดีกว่าพ่อ

ขอฝากไว้ว่า สถาบันโรงเรียน สถาบันครอบครัว ล้วนมีความสำคัญในอันที่จะสร้างให้เยาวชน เป็นคนดีในสังคมได้ โดยมีสถาบันวัดให้ความสนับสนุน

ขออนุโมทนาคุณนิธิตถาร คณะศิษย์ และพุทธศาสนิกชนโดยทั่วหน้ากันทุกท่าน ด้วยอำนาจคุณพระ ศรีรัตนตรัย บารมีของหลวงพ่อดาวผู้เข้มแข็งในพระพุทธศาสนา และบุญกุศลที่อาตมา และญาติโยม ทั้งหลายที่มา ณ ศาลาราชศรัทธาธรรม ได้บำเพ็ญมา ขอถวายเป็นพระราชกุศลแด่มหาบพิตรราชสมภารเจ้า และสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ พระบรมวงศานุวงศ์ และพระเจ้าหลานเธอฯ ทุกพระองค์ ขอ ญาติโยมทั้งหลาย จงประสบแต่ความสุขสันต์นิรันดร ขอจงเจริญด้วยจตุรพิธพรชัย ๔ ประการ ตามความมุ่ง มาดปรารถนาด้วยกันทุกๆ ท่าน ณ โอกาสบัดนี้เทอญ

กรรมฐานแก้ไขปัญหาชีวิตได้อย่างไร

พระราชสุทธานวมงคล

ขอเจริญพรทุกๆ ท่าน วันนี้ นับว่าเป็นมหามงคลชีวิตอีกวาระหนึ่ง ที่ท่านผู้หญิงมณีรัตน์ บุณนาค ได้ถือโอกาสสร้างความดีของท่านด้วยการเจริญวิปัสสนากรรมฐานเพราะท่านซาบซึ้งในธรรมะคำสอนของพระพุทธเจ้าแล้วจึงได้จัดให้มีการบรรยายธรรม และมีการสนทนาธรรม ครั้งนี้นับว่าเป็นครั้งที่๑๑ ท่านผู้หญิงมณีรัตน์ บุณนาค ได้ขอให้ **คุณฉวีวรรณ ขจรประศาสน์** นิมนต์พระมาแสดงธรรมะบรรยาย โดยไม่ได้เจาะจงว่าจะจะเป็นพระภิกษุรูปใด คุณฉวีวรรณ ได้อาราธนาอாதมาภาวนาลองศรัทธา และแสดงธรรมะบรรยายในวันนี้ ท่านผู้หญิงมณีรัตน์ บุณนาค ให้ชื่อเรื่องว่า **กรรมฐานแก้ไขปัญหาชีวิตได้อย่างไร?** ขอท่านทั้งหลายได้ติดตามฟังกันต่อไป

คนเราไม่ควรปล่อยเวลาให้ว่างมากเกินไป **“ถ้าคนอยู่ว่าง ห่างผู้ใหญ่ จะหลงทางได้ง่าย”** ก็ขอเจริญพรทุกท่านว่า ถ้าท่านมีลูก อย่าให้อยู่ว่าง อย่าให้ห่างผู้ใหญ่ จะหลงทางได้ง่ายหาความจริงผู้ใหญ่ก็หลงทางเยอะเด็กหลงทางไม่เป็นไร ถ้าผู้ใหญ่หลงทางนี่ชียแย่ กลับไม่ถูก แต่เด็กหลงทาง กลับถูก เพราะพ่อแม่ไปตามกลับ แต่ถ้าผู้ใหญ่หลงทาง ใครจะไปตาม ถ้าท่านไม่ช่วยตัวเอง ขาดสติปัญญาท่านจะตามกลับไม่ได้ ฝากไว้ให้คิดในวันนี้ด้วย มาพูดในวันนี้ฝากให้ท่านคิด ให้ท่านมีสติปัญญาแก้ไขปัญหานี้ อวดมาไม่ว่างหรอกแต่เมื่อคุณฉวีวรรณ ได้กล่าวร้องขออาราธนาอாதมาก็ดีใจมาก ได้ทราบที่ท่านผู้หญิงมณีรัตน์ ท่านสนใจกรรมฐานก็อยากจะทำลองศรัทธาให้ท่าน

อวดมารู้จักคุณฉวีวรรณ ขจรประศาสน์ มานานแล้ว ท่านช่วยเหลือวัดวาอารามต่างๆและช่วยเหลือสังคมมานานแล้ว ท่านปิดทองหลังพระ ตามพระบรมบพิตรพระราชสมภารเจ้า สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ปิดหน้าพระมันหล่นง่าย ปิดทองหลังพระใครไม่รู้ไม่เป็นไร เราสู้ตัวก็พอใจแล้ว ว่าเราทำประโยชน์ต่อประเทศชาติ ศาสน์ กษัตริย์ ไม่มีอื่นใดที่จะซึ่งใจเท่ากับข้อนี้ อวดมาซึ่งใจพระบรมบพิตรพระราชสมภารเจ้าอีกข้อหนึ่ง นักบริหารทั้งหลายโปรดทราบ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯซึ่งว่า **“คนกำลังจะจมน้ำตาย ช่วยก่อนได้ไหม”** เหมือนอย่างเรากำลังจะจมน้ำตาย ถ้าใครมาช่วยเรารอดพ้นจากความตาย เราก็คือใจ เราจะได้ไปช่วยคนอื่นต่อไป

รับสั่งอีกคำหนึ่งอวดมาก็ชอบใจมาเป็นเวลา ๑๕ ปีแล้ว ในวันแม่วันเฉลิมพระชนมพรรษาสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ อวดมาบันทึกไว้๒ หน้ากระดาษ ท่านรับสั่งว่า

“พ่อแม่ต้องสร้างบ้านเมืองให้ยิ่งสุข ลูกต้องสร้างชาติให้ยิ่งใหญ่”

อาตมาจดจำมา โยมเป็นพ่อเป็นแม่สร้างบ้านเมืองให้ลูก ให้ลูกอยู่เย็นเป็นสุข ลูกต้องสร้างชาติให้ยิ่งใหญ่

พ่อแม่ต้องสร้างบ้านเมืองให้ยิ่งสุข หมายความว่า พ่อแม่ต้องสร้างความคิดให้กับลูก ทำลูกให้กับหลาน รักให้มันถูกวิธี ทำความคิดให้ลูกดู

ลูกต้องสร้างชาติให้ยิ่งใหญ่ หมายความว่า ลูกต้องศึกษาหาความรู้ เพื่อพัฒนาประเทศชาติให้รุ่งเรือง ขณะเดียวกัน ต้องเป็นผู้มีคุณธรรมด้วย ความรู้ต้องคู่คุณธรรม

ก็ขอเจริญพรต่อไปว่า การเลี้ยงลูกก็เหมือนกับกาปลูกต้นไม้ ต้องการจะให้ถี่ห่างแค่ไหน มีระเบียบอย่างไร ก็ควรจัดให้คิดตั้งแต่เริ่มต้น เมื่อต้นไม้โตแล้วจะเคลื่อนย้าย จะเปลี่ยนแปลงก็ลำบาก เช่นเดียวกับต้นไม้สอนลูกตั้งแต่ยังเด็ก โตขึ้นก็จะสอนยาก เพราะเคยชินเสียแล้ว อย่างที่ยกกันว่า ไม้แก่ตัดยาก

ปัจจุบันนี้ ๓ สถาบันคือครอบครัว โรงเรียน วัด ต้องร่วมมือกันดูแลคนมาจนถึงพบกับผู้ว่าราชการจังหวัดสิงห์บุรีว่า กลุ่มบ้าน กลุ่มวัด ต้องช่วยกลุ่มเมือง กลุ่มเมืองต้องเข้ากับกลุ่มวัดในหลวงรับสั่งให้ **“รักสามัคคี สร้างความดีร่วมกัน”** ถ้าไม่มีความรักสามัคคี จะสร้างความดีร่วมกันไม่ได้อย่าเป็นพลูต่างใบ ไม่ร่วมใจกัน

สถาบันครอบครัวนี้สำคัญเช่น เด็ก และเยาวชนติดยาเสพติด ๘๐๐ คน ที่ศาลเยาวชน จังหวัดราชบุรี แต่บัดนี้ ได้รับการบำบัดแล้ว ได้ความว่าพ่อแม่ไม่ได้อยู่ด้วยกันอาตมาคิดว่าปัญหาที่เกิดขึ้นในครอบครัวมีสาเหตุมาจาก

- ๑) ครอบครัวไม่มีความสุข เพราะทะเลาะกันทุกวัน ไม่ปรองดองกัน
- ๒) ผิดหวังในชีวิต แก้ปัญหาไม่ได้ จึงหาทางออกด้วยการฆ่าตัวตาย กินไม่ได้ นอนไม่หลับ เป็นโรคประสาทกันมาก
- ๓) ลูกไม่เรียนหนังสือ อาตมามีโครงการ **“ปลูกคนให้ตื่น เสกคนให้เป็นงาน”** แก้ปัญหาชีวิตของประชาชนให้เขาอยู่รอดปลอดภัยด้วยการให้ปฏิบัติกรรมฐาน

สถาบันโรงเรียน ควรช่วยกัน แต่ครูกลับมาขายยาเสพติด ครูไว้วิญญูณครู เพราะไม่ได้เจริญกรรมฐาน

อาตมาตั้งใจที่ช่วยเหลือประเทศชาติได้มาก ดำรงเข้ามาอบรมพันกว่าคนแล้ว เด็กติดยาเสพติด๑๑ จังหวัดในภาคอีสาน หายหมดแล้ว พ่อแม่ก็ดีใจ นี่แหละกรรมฐานแก้ปัญหาชีวิตได้

กรรมฐานแก้ปัญหาชีวิตได้อย่างไร อะไรคือปัญหาชีวิต สิ่งที่เราบอกว่าเป็นปัญหา ก็คือสิ่งที้นำความทุกข์มาให้เราทั้งสิ้น ทุกข์เรื่องครอบครัวก็เป็นปัญหาครอบครัว ทุกข์เรื่องงาน ก็เป็นปัญหาเรื่องงาน ทุกข์

เรื่องเงินก็เป็นปัญหาทางเศรษฐกิจ สุขภาพไม่ดีก็เป็นปัญหาเรื่องสุขภาพ เมื่อเกิดเป็นปัญหาของชีวิตเช่นนี้แล้ว เราจะแก้ไขอย่างไร จึงจะทำให้เรากลับมามีความสุขอีก ขอเจริญพรว่า การเจริญกรรมฐานช่วยได้ เวลาไม่สบายก็ควรจะเจริญกรรมฐาน ตั้งใจกำหนด ตั้งสติทุอิริยาบถ กำหนดจิตทุกกลมหายใจเข้าออก ถ้าเรามีสติอยู่ในสมาธิแล้วก็จะเกิดปัญญา รู้ทางแก้ไขปัญหา

การกำหนดยืนหนอ ๕ ครั้ง มีประโยชน์มาก เมื่อยืนหนอ ๕ ครั้งแล้ว โดยกำหนดกลับไปกลับมา จิตจะบอกออกมาเอง อ่านตัวออก บอกตัวได้ ใจตัวเป็น จะได้เห็นตัวตาย จะได้คลายทิฏฐิจะได้คำวิชอบ ถ้าเราอ่านตัวเองไม่ออก อย่าไปอ่านคนอื่น ยืนหนอ ๕ ครั้ง จากศีรษะลงปลายเท้า ก็คือคัจฉาญาณกรรมฐาน ถ้าใครเคยบวชมาจะรู้ อุปัชฌาย์จะให้ผ้ากาสาหวัดสตร์ จะต้องให้เรียนกรรมฐานก่อน เกสา โลมา นขา ทันทา ตโจ ตโจ ทันทา นขา โลมา เกสา ๕ ครั้ง จะรู้วาระจิตของตนอย่างอาตมาทำมา ๑๐ กว่าปี กว่าจะได้ แล้วอามาสอนที่วัดอัมพวัน

สรุปคือ สติตัวต้น สติตัวกลาง สติตัวปลาย สติตัวต้น จะทำอะไรก็รู้ก่อน คิดหนอที่ลึ้นปีนี้ คิดหนอ...หายใจยาวๆ หายใจตั้งแต่จมูกถึงสะดือ คิคออกมาแล้วก็จดไว้ สติตัวกลางก็คือสัมปชัญญะ ตัวสมาธิตัวรู้ตัวเข้าใจ

เห็นหนอ... ส่งกระแสจิตออกจากหน้าผาก ขอให้ผู้ปฏิบัติสนใจนำไปปฏิบัติอุณาโลมา ปงชายเต ออกไปนี่ เห็นจากศีรษะลงปลายเท้า ปลายเท้าขึ้นศีรษะ เคี้ยวจะย้อนกลับมาบอก คนนี้นิสัยไม่ดี กำลังมีฐูตัวอย่างเช่นในอดีตที่ผ่านมา ท่านผู้ว่าราชการจังหวัดปราจีนบุรี นายประมวล รุจนเสรี นำข้าราชการไปอบรมที่วัดอัมพวัน ถึง ๓ รุ่น แก้ไขปัญหาไปได้เยอะ ครูคนหนึ่งมีฐูแล้ว อาตมาก็เห็นหนอ. แล้วก็บรรยายออกไป พอเขานั่งกรรมฐานผ่านไปก็เลิกได้

ลมหายใจคนเรานั้นไม่เหมือนกัน แก้วที่ลมหายใจ คนที่มีโลภะ หายใจไซเกลนี้ กลิ่นตัวแบบฉี่ลิ้นตัวเหม็นอย่างนี้ คนที่มีโทสะอิจฉาคนเก่ง หายใจไซเกลนี้ กลิ่นตัวแบบนี้ คนที่มีโมหะจริต หายใจไซเกลนี้ กลิ่นตัวอย่างนี้ แก้ได้ คนที่มีโลภะหายใจสั้นๆ หายใจนี้เป็นตัวหนังสือได้ อย่างเด็กลูกเสียดิตรงเป็นตัวหนังสือได้ แล้วลมหายใจก็เป็นตัวหนังสือได้ ถ้าท่านมีโหรัย ท่านจะหายใจสั้น ขอให้ท่านหายใจยาวๆ ตั้งสติไว้ที่ลึ้นปี รับรองว่าท่านจะอารมณ์ดีขึ้น อย่าฝักอารมณ์ค้างไว้

ก็ขอสรุปว่า ถ้าท่านจะแก้ปัญหาก็ให้สวดมนต์ก่อน สวดมนต์เป็นยาทา วิปัสสนาเป็นยากิน สวดบทพาหุงมหากาฯ เป็นบทสวดที่สมเด็จพระพนรัตน์วัดป่าแก้ว แต่งถวายสมเด็จพระนเรศวร พระองค์สวดบทนี้จึงไม่เคยแพ้ทัพ แต่เราไม่สวดกัน หากสวดแล้วเงินจะไหลนอง ทองไหลมา รวยแน่ การแก้ไขปัญหาก็เป็นประจำวัน ได้ยินเสียงตั้งสติไว้ที่หูไว้ให้ได้ ชื่อเสียงนี้เขาพูดโกหก สติมีไหม สติมีจะรู้ว่าคนนี่เชื่อไม่ได้ อ้อ! เสียงนี้เชื่อได้ มีประโยชน์ในการแก้ปัญหาก็ในชีวิตประจำวัน เห็นหนอ. เห็นด้วยปัญญา เห็นหัวขาด

จดไว้เลยต้องตายแน่ เพราะอาตมาบันทึกหลักฐานไว้ หลายคนตายหมดแล้ว บอกให้เขาอยู่กรรมฐาน ถ้าเขาตั้งใจอยู่กรรมฐานก็ไม่ตายได้ อาตมาก็เล่าให้คุณฉวีวรรณฟังว่า คนอเมริกาจะมาขอบคุณขอบใจเรา ที่ช่วยแผ่เมตตาให้ลูกเขาที่ตกตึกฟื้นขึ้น มาได้ สลบไป๒ วัน อย่างนี้เป็นต้น

ในวันนี้ก็ขอฝากพี่น้องทั้งหลายไว้ว่า ให้เจริญพระกรรมฐานแก้กรรมได้ แก้ปัญหาได้ อย่าลืมว่า การรักษาศีล ๕ ก็เป็นเรื่องสำคัญ หากผิดศีลจะบาปดังนี้

๑. ปาณาติบาต จะเป็นอัมพาต อายุสั้น
๒. อทินนาทาน จะโดนจี๋ โดนปล้น ไฟไหม้บ้าน
๓. กามเมฯ ครอบครัวยากลำบากไม่ได้ เมียมีชู้ ตัวมีเมียใหม่
๔. มุสาวาทฯ จะโดนหลอก โดนโกง
๕. สุราฯ จะเป็นโรคประสาท ยิ่งถ้าเอาสุราไปกินในวัด ขณะพระกำลังสวดพระอภิธรรมจะเป็นบ้า พวกชายหาเสพติด ลูกหลานจะเป็นบ้า

สุดท้ายนี้ก็ขออนุโมทนา อาตมาได้บรรยายมาเพื่อฉลองศรัทธาท่านผู้หญิงมณีนีรัตน์ บุณนาค และท่านทั้งหลายที่ได้มีโอกาสมาบำเพ็ญกุศล ถวายแด่พระบรมมพิตรพระราชสมภารเจ้า และสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ

ขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัย บุญกุศลทั้งหลาย ดลบันดาลให้ท่านทั้งหลายจงประสบแต่ความสุข สันต์นิรันดร ของจงเจริญด้วยจตุรพิธพรชัย๔ ประการ มีอายุขอให้ยืนนาน วัณโณผิวพรรณผ่องใส สุขขังขอให้สุขภาพกายอนามัยทุกท่านโปรดได้ใจดี โรคภัยไข้เจ็บมีก็โปรดหาย สิ่งทั้งหลายที่คิดไว้ ณ บัดนี้ และจะคิดต่อไปในโอกาสหน้า จงพรรณนาให้เกิดความสำเร็จผลสัมฤทธิ์งานความมุ่งมาดปรารถนาด้วยกันทุกๆ ท่าน ณ โอกาสบัดนี้เทอญ

ทิมายุโก โหตุ มหาราชา ทิมายุกา โหตุ มหาราชนี

ขออำนาจบุญกุศลที่ข้าพระพุทธเจ้าทั้งหลาย ได้บำเพ็ญกุศลถวายเป็นพระราชกุศล แต่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่ทรงเจริญพระชนมายุครบ ๗๒ พรรษา ขอพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ และสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ จงทรงพระเจริญด้วยสุขสมบัติ เกษมสำราญในหน้าที่ และพระชนมายุของทุกประการ ขอพระองค์สุขเกษมเปรมปรีดาอยู่ในจิต ขอเราท่านทั้งหลายจงเจริญสุขทุกทิวาราตรีกาลด้วยกันทุกๆ ท่าน ณ โอกาสบัดนี้เทอญ

รายงานการพัฒนา และความก้าวหน้าของ
มูลนิธิหลวงพ่อรัญญาฐิตธมฺโม
ธรรมเพื่อเยาวชน
ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน จ. ขอนแก่น

ความเป็นมาของศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน

นับจากวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๓๖ ที่ อาจารย์ถาวร -ดร. ลำไย โกวิทย์ภัก และครอบครัว ได้ถวายที่ดินแด่พระเดชพระคุณหลวงพ่อพระราชสุทธิญาณมงคล เพื่อจัดสร้างเป็นศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวันเป็นต้นมา ทางศูนย์ได้เจริญเติบโตและพัฒนาขึ้นในทุกๆ ด้านอย่างรวดเร็ว ทั้งทางด้านงานการพัฒนาคนให้มีคุณภาพต่อสังคม พัฒนาถาวรวัตถุ ให้เพียงพอและสะดวกสบาย ตลอดจนพัฒนาสิ่งแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวกให้เหมาะสม

ในเวลาต่อมา ด้วยวิสัยทัศน์ที่กว้างไกลที่จะทำให้ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวันเป็นสาธารณสมบัติและอยู่คู่สังคมไทยเพื่อพัฒนาคนให้เป็นคนได้อย่างต่อเนื่อง พระเดชพระคุณหลวงพ่อก็ได้มอบแนวความคิดให้คณะศิษยานุศิษย์ชาวขอนแก่น จัดตั้งมูลนิธิขึ้นมาควบคุมการดำเนินงานของศูนย์เป็นอย่างดีมีระเบียบแบบแผน โดยมีกฎระเบียบข้อบังคับตามที่ราชการกำหนด

การก่อตั้งมูลนิธิธรรมเพื่อเยาวชน

ดังนั้น มูลนิธิจึงก่อกำเนิดขึ้นในปี ๒๕๓๕ โดยใช้ชื่อที่หลวงพ่อดำเนินให้ว่า มูลนิธิธรรมเพื่อเยาวชน และกลุ่มบุคคลที่มีความศรัทธาต่อพระเดชพระคุณหลวงพ่อพระราชสุทธิญาณมงคล ที่เข้ามาพัฒนาศูนย์ตั้งแต่นั้นมา จึงได้คัดเลือกผู้ที่สนใจ เป็นคณะกรรมการชุดแรกของมูลนิธิ เพื่อดำเนินงานเพื่อส่วนรวม มุ่งหวังส่งเสริมงานทางด้านการศึกษาแก่เยาวชนและบุคคลทั่วไปไปตามวัตถุประสงค์ของพระเดชพระคุณหลวงพ่อดำเนินไป

การดำเนินงานของคณะกรรมการ

คณะกรรมการ และคณะทำงานของมูลนิธิ รวมทั้งคณะทำงานของศูนย์ปฏิบัติธรรมทุกคน ได้ตระหนักถึงภาระที่หนักหน่วงที่ต้องทำงานอย่างต่อเนื่อง ซึ่งต้องอดทน อดกลั้นในการดำเนินงาน และต้องให้เท่าทันกับกำลังศรัทธาที่ประชาชนเข้ามารับการอบรมพัฒนาจิตใจกันมากมาย

แม้ว่าคณะกรรมการทุกๆ คนจะมีภาระประจำในกิจการหน้าที่ที่สำคัญของตนเองแล้ว แต่ก็ยังแบ่งเวลาปฏิบัติหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมายอย่างสุดความสามารถทุกครั้ง หลวงพ่อมหาปรอด มาเยี่ยมญาติธรรมผู้ศรัทธาที่ขอนแก่น ท่านจะให้กำลังใจ รับฟังความคิดเห็น ร่วมวางแผนงานกับกรรมการทุกฝ่าย ทำให้กรรมการทุกๆ คนยังมีกำลังใจ เพิ่มกำลังสามัคคีร่วมกันดำเนินงานอย่างมั่นคงต่อแนวมโนปณิธานของหลวงพ่อดำเนินไป และยังแน่วแน่ศรัทธาซาบซึ้งกับงานที่ทำนี้อยู่ตลอดเวลา

ยิ่งเมื่อได้เห็นผลลัพธ์คุณภาพชีวิตของผู้เข้าปฏิบัติธรรมดีขึ้น ซึ่งเป็นภาพรวมทั้งด้านกาย วาจา และ การแสดงออกทางจิตใจที่พัฒนาขึ้น คณะกรรมการยังมีกำลังใจที่จะดำเนินงานนี้ให้ดีขึ้น ตั้งใจจะเพิ่ม ประสิทธิภาพและคุณภาพในการพัฒนาคนตามแนวทางแห่งวิปัสสนากรรมฐาน ด้วยการเจริญสติปัญญา ๔ ดังที่ พระเดชพระคุณหลวงพ่อพระราชสุทธินาถมงคลได้อบรมสั่งสอนตลอดมา

การเปลี่ยนชื่อมูลนิธิ

ต่อมาเมื่อวันอังคารที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๔๑ คณะกรรมการมูลนิธิได้มีมติเป็นเอกฉันท์ที่จะให้มีการ เปลี่ยนชื่อมูลนิธิ โดยได้ขออนุญาตใช้นามของพระเดชพระคุณท่านในฐานะที่เป็นผู้ก่อตั้งองค์อุปถัมภ์และที่ ปรีชาภักดีตมศักดิ์ ของมูลนิธิมาประกอบเป็นชื่อใหม่ของมูลนิธิซึ่งหลวงพ่อได้เห็นชอบด้วยที่จะให้เปลี่ยน ชื่อจาก “มูลนิธิธรรมเพื่อเยาวชน” เป็น “มูลนิธิหลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม ธรรมเพื่อเยาวชน” ด้วยเหตุผล ดังต่อไปนี้

๑. เพื่อแสดงให้เห็นเป็นที่ประจักษ์ชัดว่า เป็นมูลนิธิที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อพระราชสุทธินาถมงคล ได้ จัดตั้งขึ้น ทั้งเพื่อสนับสนุนการอบรมพัฒนาจิตใจแก่เยาวชนและบุคคลทั่วไป
๒. เพื่อให้การดำเนินงานของมูลนิธิเป็นไปอย่างราบรื่น สอดคล้อง ส่งเสริมสนับสนุนกับแนวนโยบายที่ ได้จัดตั้งขึ้นอย่างเป็นรูปธรรม เป็นหนึ่งเดียว อันจะทำให้การดำเนินงานสำเร็จลุล่วงด้วยดีในระยะ ยาว

โดยคงไว้ซึ่งวัตถุประสงค์ และนโยบายหลักในการดำเนินงานของมูลนิธิเช่นเดิม

ความไว้วางใจจากสังคม

หน่วยงานราชการ, โรงเรียนต่างๆ ในระดับมัธยม อาชีวศึกษา, โรงเรียนตำรวจภูธร ๔ จังหวัด ขอนแก่น, มหาวิทยาลัยขอนแก่น ได้สนใจจัดส่งบุคลากร นักเรียนและนักศึกษาเข้าร่วมปฏิบัติธรรมกัน มากมายอย่างต่อเนื่องตลอดปี

เมื่อกระทรวงศึกษาธิการได้รับทราบและเห็นผลงานต่างๆ ที่ทางศูนย์ปฏิบัติธรรมได้ดำเนินงานมา โดยตลอด จึงได้มีมติแต่งตั้งให้ ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน เป็น “ศูนย์พัฒนาจิตใจ เจริญพระเกียรติ” ของ กระทรวงศึกษาธิการประจำจังหวัดขอนแก่น โดยพระครูสมุห์ธีรวัฒน์ ฐานุตโร ได้เข้ารับใบประกาศการ จัดตั้งศูนย์พัฒนาจิตใจ ณ พุทธมณฑล จังหวัดนครปฐม เมื่อวันที่ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๒ จาก สมเด็จพระ พุฒาจารย์ ประธานในพิธี

ความก้าวหน้าด้านการพัฒนาศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน

ในช่วงปีที่ผ่านมา ทางมูลนิธิได้พัฒนาสิ่งปลูกสร้างและถาวรวัตถุ ตลอดจนได้พัฒนาปรับปรุง คุณภาพการดำเนินงานของบุคลากรประจำศูนย์ปฏิบัติธรรม พร้อมทั้งสิ่งอำนวยความสะดวกขึ้นอีกมากมาย เพื่อให้เกิดสภาพที่เหมาะสมต่องานด้านการพัฒนาจิตใจ การสร้างคนตามเจตนารมณ์ของพระเดชพระคุณ หลวงพ่อ ดังต่อไปนี้

ด้านถาวรวัตถุ

๑. ศาลาเอนกประสงค์ เพื่อเป็นสถานที่เก็บรักษา และซ่อมแซมบำรุงรักษาเครื่องมืออุปกรณ์ต่างๆ ด้วย
๒. ศาลาทันใจ เป็นศาลาปฏิบัติธรรมขนาดกลางที่ประกอบไปด้วยสัปปายะครบถ้วน สำหรับกลุ่มคณะบุคคลประมาณ ๑๐๐ คน
๓. อาคารส่งเสริมการปฏิบัติธรรม และสถานที่รับลงทะเบียน อยู่ระหว่างทางเดินจากศาลาหลังเล็กมายังศาลาพระพุทธชินราช (จำลอง) หรือ ศาลาอำนวยการ

ด้านการส่งเสริมโครงการธรรมเกษตรยั่งยืน

ได้มีการดำเนินโครงการต่างๆ ที่น่าสนใจหลายโครงการ มีดังต่อไปนี้

๑. พัฒนาการเกษตรพืชผักสวนครัวที่ปลอดสารพิษ
๒. ให้ความรู้เกี่ยวกับการเกษตรแก่ผู้เข้าอบรมกรรมฐาน
๓. มีการร่วมโครงการอบรมให้ความรู้แก่ผู้สนใจด้านการเกษตรแบบผสมผสาน และการเกษตรแบบพอเพียง
๔. ปรับปรุงพื้นที่สำหรับการปลูกป่าถาวร โดยปลูกต้นไม้ที่มีอายุ ความแข็งแรงพอสมควร เพื่อเพิ่มอัตราการอยู่รอดในปีถัดไปมากขึ้น
๕. ปลูกต้นไม้สมุนไพร พืชมงคล เพื่อเสริมความรู้เรื่องพันธุ์พฤกษาแก่ผู้สนใจ

ด้านการพัฒนาบุคลากร

การที่มูลนิธิหลวงพ่ोजรัญฐิตฺตมโฆ ธรรมเพื่อเยาวชนและศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน จขอนแก่น ที่ได้พัฒนาเติบโตมาพอสมควรและได้รับการยอมรับเชื่อถือจากหน่วยงานต่างๆ นั้น เป็นเพราะมีกลุ่มบุคคลที่เป็นคณะศิษยานุศิษย์ผู้ศรัทธาในพระเดชพระคุณหลวงพ่อ ได้เสียสละเวลาเข้ามาช่วยเหลือกิจการทางด้านต่างๆ ของศูนย์อย่างสม่ำเสมอ ทั้งทางด้านนโยบาย การบริการประสานงาน การจัดการเตรียมและทำอาหาร ตลอดจนด้านการดูแลสถานที่ และโดยเฉพาะด้านวิทยากร ทางศูนย์ได้มีวิทยากรประจำฝ่ายฆราวาส ที่ได้สละเวลาอันมีค่าของท่านเข้ามาช่วยงานอย่างเข้มแข็ง

พระครูสมุห์ธีรวัฒน์ ฐานุตฺตโร ได้ตระหนักถึงคุณค่าในการพัฒนาให้ความรู้แก่บุคลากรอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มวิทยากรผู้ให้ความรู้ในการอบรมและการปฏิบัติธรรม ทั้งนี้ก็เพื่อให้การอบรมแก่ผู้สนใจเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ก้าวหน้า และเป็นแบบอย่างเดียวกัน สอดคล้องกับแนวทางสายเอกแห่งการเจริญวิปัสสนากรรมฐานคือการเจริญสติปัฏฐาน ๔ มาโดยตลอด

ดังนั้น เมื่อต้นเดือนมิถุนายน ๒๕๔๒ หลวงพ่อได้มีความเมตตากรุณาต่อคณะกรรมการเป็นอย่างมากด้วยการกำหนดโครงการอบรมพัฒนาวิทยากรและกรรมการจากศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน ที่วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี เป็นเวลา ๖ วัน

หลวงพ่อดี๋นกล่าวให้โอวาท สอนกรรมฐาน และกำหนดเวลาให้ทำการฝึกกรรมฐานอย่างเข้มงวด โดยแบ่งช่วงการยืนเดินและนั่งนานอย่างละ๓ ชม. ติดต่อกัน เพื่อฝึกสติและจิตให้เข้มแข็ง อดทน เป็นแบบอย่างที่ดี ซึ่งผู้ที่เข้ารับการอบรมในครั้งนั้น ต่างก็ซาบซึ้งในความเมตตากรุณาของหลวงพ่อดี๋น เป็นประโยชน์อย่างยิ่งอย่างประมาณค่ามิได้ อันจะเป็นพื้นฐานในการกำหนด และปรับปรุงหลักสูตรในการสอนกรรมฐานที่มีประสิทธิภาพให้มากขึ้นในอนาคต

ตลอดระยะเวลาของการอบรม ผู้ปฏิบัติทุกท่านได้ตั้งใจปฏิบัติและอดทนด้วยดี จนหลวงพ่อดี๋นกล่าวชื่นชมด้วยความยินดี และหลวงพ่อดี๋นแสดงความรู้สึกดีใจ และภูมิใจเป็นอย่างมาก ที่ได้ดำเนินโครงการนี้ และฝากความหวังไว้กับวิทยากร และกรรมการ ที่มาปฏิบัติในครั้งนั้น ที่จะนำคำสอน และแนวทางการปฏิบัติของหลวงพ่อดี๋นไปเผยแผ่อย่างเป็นระเบียบแบบแผนที่ดี ณ ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวันต่อไป

บทส่งท้าย

มูลนิธิหลวงพ่อดี๋น จิตฺตมโฆ ธรรมเพื่อเยาวชน ได้ตระหนักดีว่า สังคมของเรากำลังพัฒนาเปลี่ยนแปลงไปในทุกๆ ทาง ทุกเวลา มีทั้งทางที่ดีและทางที่ไม่ดี หากผู้ใหญ่ได้เล็งเห็นความเป็นจริงว่าสภาพพัฒนาต่าง ๆ เป็นค่านิยมทางด้านวัตถุมากจนเกินไป ก็น่าจะหันมาให้ความสนใจในการปลูกฝังค่านิยมทางจิตที่ประเสริฐแก่เยาวชนของชาติกันได้แล้ว

บนเส้นทางแห่งการพัฒนาคนสร้างคนของพระเดชพระคุณหลวงพ่อดี๋นพระราชสุทธินุญตามงคลนี้ ได้ก้าวมาไกลมากพอที่จะเห็นผลอย่างเป็นรูปธรรมและทรงคุณค่า โดยเฉพาะการสอนเยาวชนให้รู้บุญที่แท้ ปฏิบัติธรรมกรรมฐานฝึกความสำนึกละเอียดใจในการทำบาปและอกุศลกรรมทั้งหมด

และตอนนี้คงเหลือแต่การร่วมเป็นแรงกาย แรงใจ สานต่อเนวมโนปนิธานที่ดั่งงามและเป็นมรรคผลนี้ให้ยั่งยืนยาวนานในสังคม จึงขอกราบเรียนเชิญ พ่อแม่ที่อัญญาติธรรมที่เคารพรักทุกท่าน เข้าร่วมพัฒนา รักษาศรัทธา แนวทางการปฏิบัติที่ถูกต้องแห่งพุทธธรรมนี้ให้เจริญรุ่งเรืองสืบไป

พุทธธรรมที่ดีเลิศ ประเสริฐเพียงไร จะไม่รู้รู้สชาติแน่หากไม่มาสัมผัสปฏิบัติด้วยตนเอง โปรดได้น้อมนำวจิตท่าน อริยฐานต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ขอนานาช่วยชีวิตให้ทุกๆ ท่านมากด้วยบุญกุศล พบกับสิ่งที่ดี มีสุขภาพร่างกายที่แข็งแรง ปราศจากโรคาพยาธิ พบโอกาสได้ปฏิบัติธรรมด้วยขณะจิตสมบูรณ์ พบทางแห่งมรรคและผล เพื่อพระนิพพานในอนาคตกาลข้างหน้าด้วยเทอญ

ธนวัฒน์ จิรวุฒิเศรษฐ์

กรรมการเลขานุการมูลนิธิฯ

จุลสาร “แสงธรรม”

นับเป็นความคิดริเริ่มของพระครูสมุทรธีรวัฒน์ ฐานุตตโร ที่ต้องการให้มีการสร้างสื่อเพื่อประชาสัมพันธ์ผลงานของพระเดชพระคุณหลวงพ่อพระราชอุทิศญาณมงคล ผลงานของมูลนิธิ ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน จ.ขอนแก่น ให้กว้างขวางเป็นที่ประจักษ์ต่อสาธารณชน ทางคณะกรรมการมูลนิธิฯ จึงได้ประชุมปรึกษาหารือเกี่ยวกับแนวทางการดำเนินงาน จนในที่สุดก็ได้รับมติจากที่ประชุมให้มีการจัดพิมพ์สื่อเป็นสิ่งพิมพ์ราย ๓ เดือน และให้ชื่อว่า “จุลสารแสงธรรม”

จุลสารแสงธรรมฉบับปฐมฤกษ์นั้น จัดพิมพ์ขึ้นเป็นฉบับพิเศษ ปีที่ ๑ ระหว่างเดือน ตุลาคม ถึง ธันวาคม ๒๕๓๕ ติดตามด้วยฉบับที่ ๑, ๒ และ ๓ ในรูปแบบเดียวกัน ซึ่งประสบความสำเร็จในการเผยแพร่และประชาสัมพันธ์เป็นอย่างดี

ต่อมาได้มีการประชุมหารือ เพื่อส่งเสริมพัฒนาสื่อนี้ ให้เผยแพร่ไปยังประชาชนและคณะศิษยานุศิษย์ของหลวงพ่อให้เป็นที่รู้จักกันมากขึ้น จึงได้แต่งตั้งคณะกรรมการ ผู้ทรงคุณวุฒิ และผู้ที่มีประสบการณ์ในการจัดทำสื่อจุลสารเสริมเข้าในกองบรรณาธิการอีก เพื่อแบ่งเบาภาระหน้าที่ซึ่งกันและกัน และปรับปรุงจุลสารออกมาใหม่ให้มีคุณภาพ มีคุณประโยชน์ทั้งเนื้อหาสาระและรูปภาพกิจกรรม ดังจะเห็นได้จากตั้งแต่ฉบับที่ ๔ เป็นต้นมา

ผลจากความคิดปรับปรุงเปลี่ยนแปลงทำให้จุลสารมีรูปแบบที่สวยงามขึ้น โดยเปลี่ยนแปลงรูปแบบจากภาพปกสองสีในฉบับแรกๆ มาเป็นภาพปกสี่สีทั้งด้านหน้าและหลัง เพิ่มจำนวนหน้า มีบทความประจำ เพื่อเพิ่มพูนความรู้แก่ผู้อ่าน ภาพกิจกรรมและปรับขนาดของจุลสารให้สวยงามเป็นมาตรฐานเหมือนในปัจจุบัน

จุดเด่นหนึ่งที่สำคัญของจุลสาร คือ การนำภาพอริยาบถต่างๆ ของพระเดชพระคุณหลวงพ่อมาเป็นปกหน้าเพื่อแสดงให้เห็นว่าเป็นจุลสารที่สร้างมาจากความศรัทธาของคณะศิษยานุศิษย์ที่มีต่อหลวงพ่อ เพื่อจะได้ระลึกถึงคุณงามความดีที่หลวงพ่อได้สร้างไว้แก่สังคมไทย และบ่งบอกถึงความมีเมตตาที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตนของหลวงพ่ออีกด้วย

จุลสาร “แสงธรรม” มีกำหนดออกที่แน่นอน ปีละ ๔ ฉบับดังนี้

วาระที่ ๑. ฉบับต้อนรับปีใหม่ (มกราคม ถึง ธันวาคม) ออกวันที่ ๑ มกราคม เนื่องในวันปีใหม่ของทุกปี

วาระที่ ๒. ฉบับวันสงกรานต์ (เมษายน ถึง กรกฎาคม) ออกวันที่ ๑๕ เมษายน เนื่องในวันกตัญญูหรือวันสงกรานต์ของพระเดชพระคุณหลวงพ่อ

วาระที่ ๓. ฉบับวันคล้ายวันเกิดหลวงพ่อ (สิงหาคม ถึง กันยายน) ออกวันที่ ๑๕ สิงหาคม เนื่องในวันคล้ายวันเกิดของพระเดชพระคุณหลวงพ่อ

วาระที่ ๔. ฉบับงานทอดกฐิน ณ ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน (ตุลาคม ถึง ธันวาคม) ออกประมาณปลายเดือนตุลาคม ในวาระงานทอดกฐินสามัคคี ณ ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน หลังเทศกาลออกพรรษาของทุกปี ซึ่งจะมีการแจ้งให้สมาชิกจุลสารทราบต่อไป

วัตถุประสงค์ของจุลสารแสงธรรม

๑. เป็นสื่อการเผยแพร่ ประชาสัมพันธ์กิจกรรมและผลงานต่างๆ ของพระเดชพระคุณหลวงพ่อพระราชสุทธินิยมมงคล, มุลินีหลวงพ่ोजรัญฐิตธมฺโม ธรรมเพื่อเยาวชน และศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน
๒. ให้ความรู้ความเข้าใจในพระพุทธธรรม คำสอน คติธรรมต่างๆ ที่สำคัญสำหรับชีวิต
๓. เป็นสื่อกลางในการแนะนำแลกเปลี่ยนประสบการณ์ในการศึกษาปฏิบัติธรรม
๔. ให้ความรู้วิชาการต่างๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อผู้อ่านและสังคม

การสมัครสมาชิกจุลสาร “แสงธรรม”

หากท่านมีความประสงค์ จะขอรับจุลสารแสงธรรมสามารถกระทำได้ดังนี้

๑. ส่งชื่อ, ที่อยู่ของท่าน มายัง

มุลินีหลวงพ่ोजรัญฐิตธมฺโม ธรรมเพื่อเยาวชน

ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน

เลขที่ ๖ หมู่ที่ ๑๕ บ้านเนินทอง ต. บ้านค้อ

อ. เมือง จ. ขอนแก่น ๔๐๐๐๐

หรือ โทร (๐๔๓) ๒๓๗-๗๘๖, ๒๓๗-๗๕๐,

โทรสาร (๐๔๓) ๒๓๗-๗๘๖

ทางมุลินีฯ จะส่งจุลสารฉบับล่าสุด พร้อมทั้งใบสมัครสมาชิกมุลินีฯ ไปให้ท่านข

๒. ขอรับได้โดยตรงที่ มุลินีหลวงพ่ोजรัญฐิตธมฺโม ธรรมเพื่อเยาวชน ณ ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน จ. ขอนแก่น (ตามที่อยู่ข้างต้น)
๓. สมัครเป็นสมาชิกมุลินีหลวงพ่ोजรัญฐิตธมฺโม ธรรมเพื่อเยาวชน ทางมุลินีฯก็จะจัดส่งจุลสารให้ท่านตามอายุสมาชิกที่ท่านสมัครต่อไป

กองบรรณาธิการหวังเป็นอย่างยิ่งว่า จุลสาร “แสงธรรม” คงจะให้ความรู้แก่ท่านสมาชิกและผู้ที่สนใจในการแสวงหาความรู้เกี่ยวกับพระพุทธศาสนา และคงพอเป็นแนวทางในการปฏิบัติธรรมของท่านได้เป็นอย่างดี หากมีข้อคิดเห็นประการใดที่จะสร้างสรรค์ให้จุลสารฉบับนี้เป็นประโยชน์คุ้มค่าต่อการแสวงหา กรุณาส่งไปยัง กองบรรณาธิการจุลสาร ที่ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน

ธนวัฒน์ จิรวุฒิเศรษฐ์

บรรณาธิการจุลสารแสงธรรม

จำนวนผู้เข้ารับการอบรมพัฒนาจิต
ปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน หลักสูตรเบื้องต้น
ของหน่วยงานราชการ สถาบันการศึกษาและคณะบุคคล
ณ ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวันจังหวัดขอนแก่น
ปี พ.ศ. ๒๕๔๑

วันที่เข้าอบรม	กลุ่ม/ คณะ	จำนวนคน
๕ - ๕ ม.ก. ๔๑	ร.ร. ตำรวจภูธร ๔	๑๕๓
๑๒-๑๖ ม.ก. ๔๑	ร.ร. ตำรวจภูธร ๔	๑๓๕
๑๕ - ๑๘ ม.ก. ๔๑	สถาบันเทคโนโลยีราชมงคลวิทยาเขตขอนแก่น	๗๖
๑๕ - ๒๖ ม.ก. ๔๑	ร.ร. โนนรังวิทยาการ ระดับมัธยม	๘๖
๒๓ - ๒๕ ม.ก. ๔๑	ร.ร. บ้านแฮดศึกษา	๖๐
๒๖ - ๒๕ ม.ก. ๔๑	กลุ่มโรงเรียนโนนท่อน ๗ โรงเรียน	๔๓๐
๕ - ๑๑ ก.พ. ๔๑	นักเรียนตำรวจภูธร ๔ รุ่นที่ ๒๗	๑๕๒
๑๐ - ๑๔ ก.พ. ๔๑	ร.ร. ตำรวจภูธร ๔ (สอบสวน)	๒๖๒
๑๑ - ๑๒ ก.พ. ๔๑	วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี	๔๗
๑๑ - ๑๓ ก.พ. ๔๑	ร.ร. ทำนงแม่วิทยาชน	๓๗
๑๒ - ๑๕ ก.พ. ๔๑	ร.ร. บ้านคูช้างสูง	๑๐๑
๖ - ๘ มี.ก. ๔๑	กลุ่มธรรมะร่วมใจ	๔๑
๗ - ๑๐ มี.ก. ๔๑	ร.ร. หนองไผ่วิทยานุสรณ์	๖๕
๑๑ - ๑๕ มี.ก. ๔๑	พระนิสิตมหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย	๗๐
๑๓ - ๑๕ มี.ก. ๔๑	ตำรวจภูธร ๔ (จราจร)	๒๑๐
๒๓ - ๒๖ มี.ก. ๔๑	ร.ร. บ้านหัวเหล่าโพหนอง	๕๖
๑๕ - ๒๕ เม.ย. ๔๑	โครงการ "แสงธรรมนำชีวิต"	๑๔๐
๔ - ๘ พ.ก. ๔๑	โรงเรียนฝางวิทยาชน	๒๒๕
๘ - ๑๐ พ.ก. ๔๑	ร.ร. นครขอนแก่น (ม. ๔)	๓๑๕
๑๐ - ๑๒ พ.ก. ๔๑	ร.ร. พระยืนวิทยาการ	๑๕๕
๑๒ - ๑๓ พ.ก. ๔๑	ชมรมผู้สูงอายุจังหวัดขอนแก่น	๔๒
๑๒ - ๑๕ พ.ก. ๔๑	ร.ร. โนนทันวิทยาการ	๑๐๗
๑๒ - ๑๕ พ.ก. ๔๑	ข้าราชการตำรวจภูธร ๔ ฝ่ายสอบสวน	๒๐๐
๑๖ - ๑๕ พ.ก. ๔๑	ร.ร. ขอนแก่นพัฒนาศึกษา	๑๗๕

๒๐ - ๒๔ พ.ค. ๔๑	ร.ร. ฝางวิทยายน	๔๑๖
๒๕ - ๒๖ พ.ค. ๔๑	ชมรมผู้สูงอายุจังหวัดขอนแก่น	๔๔
๒๗ - ๒๘ พ.ค. ๔๑	ร.ร. บ้านท่อนค้อน้อย	๑๑๒
๒๙ - ๓๑ พ.ค. ๔๑	สามเณรนักเรียนวัดธาตุ	๑๒๐
๑ - ๒ มิ.ย. ๔๑	ชมรมผู้สูงอายุจังหวัดขอนแก่น	๕๗
๓ - ๗ มิ.ย. ๔๑	ร.ร. ฝางวิทยายน	๔๒๕
๑๐ - ๑๒ มิ.ย. ๔๑	ร.ร. เทศบาลวัดกลาง(ม.๑)	๒๐๓
๑๒ - ๑๔ มิ.ย. ๔๑	ร.ร. ขอนแก่นวิทยาลัย	๑๗๕
๑๓ - ๑๕ มิ.ย. ๔๑	ทหารค่ายศรีพัชรินทร์	๑๓
๑๔ - ๑๘ มิ.ย. ๔๑	ข้าราชการตำรวจภูธร๔ (จราชจร)	๒๑๓
๑๐ - ๑๒ ก.ค. ๔๑	ร.ร. เทศบาลวัดกลาง(ม.๓)	๒๐๓
๑๔ - ๑๗ ก.ค. ๔๑	ข้าราชการตำรวจภูธร๔	๒๐๐
๒๔ - ๒๖ ก.ค. ๔๑	ร.ร. เทศบาลวัดกลาง(ม.๒)	๒๐๓
๖ - ๘ ส.ค. ๔๑	ร.ร. เชียงยืนวิทยาคม	๓๖๒
๑๘ - ๒๑ ส.ค. ๔๑	ข้าราชการตำรวจภูธร๔	๒๐๕
๒๑ - ๒๓ ส.ค. ๔๑	ร.ร. ผดุงนารี	๑๗๔
๒๔ - ๒๘ ส.ค. ๔๑	ข้าราชการตำรวจภูธร๔	๒๔๓
๒๘ - ๓๐ ส.ค. ๔๑	กลุ่มโรงเรียนสีขาว (กลุ่มที่ ๒,๕,๖)	๔๐๖
๓ - ๕ ก.ย. ๔๑	ร.ร. บ้านหนองหอย	๑๓๖
๕ - ๘ ก.ย. ๔๑	ร.ร. เทคโนโลยีพิชชการ	๖๐
วันที่ ๕ ก.ย.	ร.ร. น้ำพอง	๒๒๑
๑๑ - ๑๓ ก.ย. ๔๑	วิทยาลัยสาธารณสุขศรีนคร	๒๕๘
๑๑ - ๑๓ ก.ย. ๔๑	แม่บ้านนิคมคำสร้อย	๑๘
๑๓ - ๑๕ ก.ย. ๔๑	กรมทหารม้าที่ ๖ ค่ายศรีพัชรินทร์	๑๕
๑๔ - ๑๕ ก.ย. ๔๑	หัวหน้าและรองหัวหน้าสถานีตำรวจภูธรเขต๔	๘๕
วันที่ ๑๖ ก.ย.	ผู้ช่วยศูนย์บำบัดยาเสพติด	๔๔
๓๐ ส.ค. - ๔ ก.ย. ๔๑	ร.ร. หนองกุงวิทยาการ	๖๑
๓๐ ส.ค. - ๒ ก.ย. ๔๑	โรงเรียนกลุ่มสีขาว (กลุ่มที่ ๑,๓,๔)	๔๐๕
๒ - ๕ ต.ค. ๔๑	ร.ร. กัลยาณวัตร(รุ่นที่ ๑)	๒๔๓

๕ - ๗ ต.ค. ๔๑	ร.ร. กัลยาณวัตร(รุ่นที่ ๒)	๒๕๕
วันที่๗ ต.ค.	ผู้ป่วยจากศูนย์บำบัดยาเสพติด	๔๐
๕ - ๑๑ ต.ค. ๔๑	พยาบาลโรงพยาบาลแม่และเด็ก	๑๕
๑๐ - ๑๕ ต.ค. ๔๑	ร.ร. ค่าประจักษ์ศิลปาคม	๑๔๓
วันที่๑๔ ต.ค.	ผู้ป่วยจากศูนย์บำบัดยาเสพติด	๔๘
วันที่๑๕ ต.ค.	ผู้ป่วยจากศูนย์บำบัดยาเสพติด	๑๒
๑๕ - ๑๘ ต.ค. ๔๑	ร.ร. หนองแขงบวรวิทย์	๓๒
๑๕ - ๑๘ ต.ค. ๔๑	นักศึกษาจากคณะศึกษาศาสตร์ มข.	๓๗
๑๕ - ๒๓ ต.ค. ๔๑	นักศึกษาจากคณะเกษตรศาสตร์ มข.	๑๘
๓๐ ต.ค. - ๒ พ.ย. ๔๑	ร.ร. มัญจาคีรี	๑๒๒
๔ - ๖ พ.ย. ๔๑	ร.ร. คงเมืองวิทยา	๑๔๑
๖ - ๑๓ พ.ย. ๔๑	ร.ร. อาจสามารถวิทยา	๒๑๗
๑๓ - ๑๕ พ.ย. ๔๑	คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น	๑๖๓
๑๔ - ๑๖ พ.ย. ๔๑	ร.ร. เทคโนโลยีพลพัฒนวิชาการ	๘๖
๑๖ - ๒๑ พ.ย. ๔๑	สถานพินิจเด็ก ขอนแก่น	๘๑
๑๘ - ๒๐ พ.ย. ๔๑	โครงการ "แสงเทียน" สภ.อ. เมือง ร้อยเอ็ด	๒๗
๒๑ - ๒๓ พ.ย. ๔๑	ร.ร. เทคโนโลยีพลพัฒนวิชาการ	๘๔
๒๓ - ๒๕ พ.ย. ๔๑	โครงการ "แสงเทียน" จังหวัดขอนแก่น	๒๔๗
๒๖ - ๓๐ พ.ย. ๔๑	ร.ร. บ้านเม็ง อ.หนองเรือ	๑๐๑
๓ - ๒๐ ธ.ค. ๔๑	อุปสมบทหมู่ โรงเรียนพลตำรวจ ภาค๔	๕๒
๘ - ๑๓ ธ.ค. ๔๑	โครงการ "แสงเทียน" สภ.อ. ชุมแพ	๔๘
๒๗ - ๓๐ ธ.ค. ๔๑	นพต. รุ่น ๒๘ รร.ภ. ๔	๒๓๔
	รวม	๑๑,๐๑๕

วิทยากร

ประจำศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน ขอนแก่น

๑. อาจารย์ เพ็ญศรี ศรีจินดา

เริ่มรับราชการเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๔ ที่โรงเรียนบ้านโนนชัย อำเภอหนองวัวซอ จังหวัดอุดรธานี เป็นครูสอนวิชาคณิตศาสตร์ ระดับประถมศึกษา มีผลงานทางวิชาการด้านการเขียนแผนการสอนวิชาคณิตศาสตร์ ต่อมาได้เปลี่ยนตำแหน่งเป็นอาจารย์ ๒ ระดับ ๗ อาจารย์เพ็ญศรี ศรีจินดา ได้เปลี่ยนมาสอนวิชาพระพุทธศาสนาเมื่อปีการศึกษา ๒๕๓๕ จนถึงปัจจุบัน ได้รับการคัดเลือกให้เป็นครูผู้สอนจริยธรรมดีเด่นของกรมการศาสนา กระทรวงศึกษาธิการ ประจำจังหวัดขอนแก่น เมื่อปี ๒๕๔๑

อาจารย์เพ็ญศรี ศรีจินดา มีความสนใจในพระพุทธศาสนาเป็นอย่างมาก ก่อนจะปวารณาตัวรับใช้งานของพระเดชพระคุณหลวงพ่อกุศลที่ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน ได้ปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันมาแล้ว ๕ ครั้ง ๕ วัฏสงสาร ๗ วัน ในชีวิตประจำวันก็ปฏิบัติธรรมอย่างสม่ำเสมอ ทั้งที่บ้าน ที่ศูนย์ และที่วัด นอกจากนี้ยังได้ช่วยงานอบรมเผยแผ่งานพระพุทธศาสนา ทั้งยังได้ดำเนินโครงการนำนักเรียนเข้าค่ายอบรมปฏิบัติธรรมต่อเนื่องถึง ๕ ปี

ปัจจุบันอาจารย์เพ็ญศรี ศรีจินดา สอนที่โรงเรียนสนามบิน รับผิดชอบงานของศูนย์เวฬุวัน ด้านการอบรมผู้ปฏิบัติธรรมตามโครงการอบรมของโรงเรียนพุทธ ๔ จังหวัดขอนแก่น ของกรมตำรวจ กรมสามัญศึกษา กรมการศาสนา กระทรวงศึกษาธิการ และโครงการที่หน่วยงานต่างๆ ส่งเข้าอบรมที่ศูนย์เวฬุวัน

๒. อาจารย์ยุพิน แหวนคุณ

เป็นข้าราชการบำนาญ สังกัดสามัญศึกษาจังหวัดมหาสารคาม เคยสอนที่โรงเรียนบรบือวิทยาคาร โรงเรียนวัดบ้านหนองอีต้อ อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม เป็นครูใหญ่ โรงเรียนบ้านหนองสิม อำเภอบรบือ จังหวัดมหาสารคาม

อาจารย์ยุพิน แหวนคุณ เริ่มปฏิบัติธรรมครั้งแรกเมื่อเดือนตุลาคม ๒๕๓๔ เป็นครูสอนจริยธรรม สอนพระพุทธศาสนา โรงเรียนบรบือวิทยาคาร ช่วยงานอบรมปฏิบัติธรรมที่วัดขวัญเมืองระบือธรรม อำเภอบรบือ จังหวัดมหาสารคาม ตั้งแต่ ๒๕๓๔ ถึงปี ๒๕๔๑ นอกจากนี้ยังได้ช่วยงานอบรมเผยแผ่งานพระพุทธศาสนา ทั้งยังได้ดำเนินโครงการนำนักเรียนเข้าค่ายอบรมปฏิบัติธรรมต่อเนื่อง ๕ ปี

ปัจจุบันอาจารย์ยุพิน แหวนคุณ รับผิดชอบงานของศูนย์เวฬุวัน ด้านอบรมผู้ปฏิบัติธรรมตามโครงการอบรมของโรงเรียนพุทธ ๔ จังหวัดขอนแก่นของกรมตำรวจ กรมการศาสนา กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ และโครงการที่หน่วยงานต่างๆ ส่งเข้าอบรมที่ศูนย์เวฬุวัน

๓. อาจารย์รัตติกาล สาสิมมา

รับราชการครั้งแรกเมื่อ ๑ มิถุนายน ๒๕๑๕ ที่โรงเรียนศรีสุข อำเภอสีชมพู จังหวัดขอนแก่น ได้ย้ายไปสอนที่โรงเรียนอื่นๆ อีก ๓ โรงเรียน ในจังหวัดขอนแก่น สอนวิชาคณิตศาสตร์ ภาษาไทย และภาษาอังกฤษ

เป็นครูผู้สอนจริยศึกษาดีเด่น ของกรมการศาสนา กระทรวงศึกษาธิการประจำจังหวัดขอนแก่น ปี๒๕๔๑
ปัจจุบันดำรงตำแหน่งอาจารย์๒ ระดับ๗ โรงเรียนชุมชนภูเวียง สอนวิชาภาษาไทย

อาจารย์รัตติกร สามสิมมา เข้าปฏิบัติธรรมครั้งแรกปี๒๕๓๖ ที่วัดอัมพวัน และได้ปฏิบัติต่อเนื่องมา
จนถึงปัจจุบัน ครั้งละ๗ วัน รวมทั้งได้เข้าปฏิบัติธรรมที่ศูนย์เวฬุวันด้วยครั้งละวันบ้าง๕ วันบ้าง ปลายปี
๒๕๓๗ พระครูสมุห์ธีรวัฒน์ ฐานุตโตโร ได้ให้มาช่วยงานอบรมปฏิบัติธรรมที่ศูนย์ฯ จนถึงปัจจุบัน เป็น
วิทยากร ได้นำคณะแม่บ้านและผู้สนใจไปในธรรมเข้าปฏิบัติธรรม เสนอโครงการนำคณะครูเข้าปฏิบัติ
กรรมฐานด้วย

ปัจจุบันอาจารย์รัตติกร สามสิมมา รับผิดชอบงานของศูนย์เวฬุวันเป็นวิทยากรให้การอบรมคณะผู้บริหาร
ครู อาจารย์ จากสังกัดต่างๆ จัดโดยกรมการศาสนา กระทรวงศึกษาธิการ รวมทั้งคณะนักเรียนและผู้สนใจ
ทั่วๆ ไปด้วย

๔. อาจารย์ประดิษฐ์ รัตนวิสุทธิพันธุ์

เป็นผู้มีความรู้และประสบการณ์ทั้งทางโลกและทางธรรม สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ด้านบริหาร
การศึกษา จากมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช ฝายธรรมเรียนสำเร็จนักธรรมเอก เปรียญ๕ ประโยค ขณะ
เป็นพระภิกษุเป็นผู้ช่วยเจ้าอาวาส เป็นอาจารย์ใหญ่และสอนพระปริยัติธรรม รวมเวลา๑๐ ปี เป็นพระธรรมก
ถึกแสดงธรรมเผยแผ่พระพุทธศาสนาในเขต ๑๕ จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคกลางบางจังหวัด
เป็นเวลาถึง ๑๐ ปี ภายหลังลาสิกขาสอบบรรจุเข้ารับราชการครู โรงเรียนบ้านศรีสุข อำเภออุบลรัตน์ จังหวัด
ขอนแก่น ปัจจุบันดำรงตำแหน่งอาจารย์ ๒ ระดับ ๗

อาจารย์ประดิษฐ์ รัตนวิสุทธิพันธุ์ ทำหน้าที่พิธิกรทางศาสนาและอื่นๆ เป็นเวลา๒๖ ปี ได้รับเกียรติบัตร
ครูดีเด่น ลำดับที่๒ ด้านวินัยและจริยศึกษาของกลุ่มโรงเรียนท่าพระ และจาก สปอ., สปจ. ขอนแก่น ถึง ๕
ครั้ง ทั้งยังได้รับแต่งตั้งให้เป็นวิทยากรพิเศษโครงการพัฒนาเยาวชน-บรรพชาสามเณรภาคฤดูร้อน ของ
มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ในพระบรมราชูปถัมภ์

อาจารย์ประดิษฐ์ รัตนวิสุทธิพันธุ์ รับผิดชอบงานของศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน เป็นวิทยากรพิเศษ
และวิทยากรในโครงการพัฒนาจิตเฉลิมพระเกียรติของจังหวัดขอนแก่น

นอกจากนี้ อาจารย์ประดิษฐ์ รัตนวิสุทธิพันธุ์ ยังมีหน้าที่พิเศษอื่นๆ อีก คือ

- เป็นกรรมการการประถมศึกษาอำเภอ (กปอ.) สปอ. เมืองขอนแก่น
- เป็นกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิศาสนา (ศาสนาจังหวัด) ๒ สมัย จนถึงปัจจุบัน
- เป็นกรรมการ โรงเรียนท่าพระวิทยายน และกรรมการ โรงเรียนบ้านห้วยเตยพัฒนา กลุ่มท่าพระ
สปอ. เมืองขอนแก่น

๕. อาจารย์สายยุทธ รัตนวิสุทธิพันธุ์

สำเร็จการศึกษาปริญญาตรี สาขาเกษตรศาสตร์ วิชาเอกโภชนาการชุมชน จาก มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช เข้ารับราชการครั้งแรกเมื่อวันที่ สิงหาคม ๒๕๑๘ ที่โรงเรียนบ้านใหญ่ อำเภอบรรพตพิสัย จังหวัดนครราชสีมา ปัจจุบันดำรงตำแหน่งอาจารย์ ๒ ระดับ ๗ โรงเรียนบ้านห้วยเตยพัฒนา

อาจารย์สายยุทธ รัตนวิสุทธิพันธุ์ เข้าปฏิบัติธรรมครั้งละ ๗ วัน รวม ๕ ครั้ง (ที่ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวันขอนแก่น ๖ ครั้ง ที่วัดอัมพวัน สิงห์บุรี ๑ ครั้ง) และที่ ยูวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทย หลักสูตร วิปัสสนานานาชาติ ๓ วัน อีก ๑ ครั้ง รวม ๑๐ ครั้ง

อาจารย์สายยุทธ รัตนวิสุทธิพันธุ์ ได้รับเกียรติบัตรจากทางโรงเรียนให้เป็นวิทยากรอบรมจริยธรรมดีเด่น และเกียรติบัตรจากโรงเรียนท่าพระวิทยายน ให้เป็นคุณแม่ตัวอย่าง ปีการศึกษา ๒๕๔๑ เป็นวิทยากรใน โครงการพัฒนาจิตเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดขอนแก่น และเป็นวิทยากรหลักสูตรนักเรียนพลตำรวจ กอง กำกับการ โรงเรียนตำรวจภูธร ๔ ขอนแก่น และทุกหลักสูตรของกรมตำรวจ

งานที่อาจารย์สายยุทธ รัตนวิสุทธิพันธุ์ รับผิดชอบ ณ ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน คือเป็นวิทยากร ประจำและดูแลพยาบาลผู้เข้าปฏิบัติธรรม

คำสดุดีประกาศเกียรติคุณ

พระครูสมุห์ธีรวัฒน์ ฐานุตโตโร

นักปฏิบัติธรรมผู้ยกระดับวิญญานมนุษย์ด้วยแสงธรรม

พระครูสมุห์ธีรวัฒน์ ฐานุตโตโร เดิมชื่อ นายธีรวัฒน์ มัชฌิมา เกิดเมื่อวันพุธ ขึ้น ๓ ค่ำ ปีมะโรง ตรงกับวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๑๓ บิดามารดาชื่อ นายทองล้วน — นางเฉลียว มัชฌิมา ณ บ้านเลขที่ ๒๗ หมู่ที่ ๑๑ บ้านทัน ตำบลหนองเหล็ก อำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม

สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นจากโรงเรียนกุฎรังประชาสรรค์ อำเภอบรบือ จังหวัดมหาสารคาม ในปี พ.ศ. ๒๕๒๘ แล้วได้เข้าศึกษาต่อจนสำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ(ปวช.) จากโรงเรียนเทพการบัญชีวิทยาลัย เมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๑ หลังจากนั้นจึงออกไปประกอบอาชีพอยู่ระยะหนึ่ง จนปี พ.ศ. ๒๕๓๕ จึงเข้ารับการอุปสมบทเป็น พระภิกษุธีรวัฒน์ ฐานุตโตโร เมื่อวันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๓๕ ณ พระอุโบสถ วัดอัมพวัน ตำบลบ้านเป้ง อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี โดยมีพระเดชพระคุณพระราชสุทธิญาณมงคลเป็นพระอุปัชฌาย์

นับจากที่ได้เข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์แล้ว ท่านได้ปฏิบัติกิจวัตรของสงฆ์อย่างเข้มงวดจริงจัง ทั้งด้านปริยัติและปฏิบัติ จนสอบได้เป็นนักธรรมชั้นเอกในปี พ.ศ. ๒๕๓๗ และขยันหมั่นเพียรรับใช้พระเดชพระคุณอุปัชฌาย์ในทุกๆ ด้าน จนเป็นที่ไว้วางใจจากพระเดชพระคุณพระราชสุทธิญาณมงคลเป็นอย่างยิ่ง จึงแต่งตั้งให้เป็นผู้อำนวยการศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน ตำบลบ้านค้อ อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น ตั้งแต่วันที่ พ.ศ. ๒๕๓๗ มาจนปัจจุบัน

ในการดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน นับว่าเป็นงานใหญ่และท้าทายความสามารถของท่านเป็นอย่างยิ่ง เพราะท่านยังเป็นพระหนุ่ม อายุเพียง ๒๘ ปี พรรษา ๗ เท่านั้น แต่ต้องมารับภาระงานบริหารในทุกๆ ด้าน ตั้งแต่การสร้างวัด การปกครองสงฆ์ การอบรมปฏิบัติธรรม การสาธารณูปการ และการเผยแผ่พุทธธรรม ตลอดจนงานพัฒนาศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวันแห่งนี้ สู่อนาคตที่รุ่งเรืองในธรรมเพื่อเป็นที่พึ่ง เป็นสรณะแก่ผู้กั้นการโดยทั่วยุคสมัย

แม้งานจะหนักและท้าทาย แต่ด้วยปัญญาธรรม ความสามารถ และวิริยะศรัทธาแรงกล้าของท่าน ทำให้งานในศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวันเจริญก้าวหน้าเป็นไปด้วยดี พระเดชพระคุณพระราชสุทธิญาณมงคล จึงให้กำลังใจ โดยแต่งตั้งเป็นพระครูในฐานานุกรมของท่าน ที่พระครูสมุห์ธีรวัฒน์ ฐานุตโตโร ซึ่งได้ประกอบพิธีมอบประกาศนียบัตรพิเศษไปเมื่อวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๑

ห้าปีนับแต่สร้างสำนักปฏิบัติสวนเวฬุวันจากปี ๒๕๓๗ มาจนถึงปัจจุบัน ได้ยึดแนวทางการปฏิบัติ ตามกฎระเบียบและข้อบังคับของวัดอัมพวัน ตำบลบ้านเป้ง อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี ของพระเดชพระคุณพระราชสุทธิญาณมงคลทุกประการ และด้วยการปฏิบัติดีปฏิบัติชอบจึงก่อให้เกิดศรัทธากับนักปฏิบัติโดยทั่วยุคสมัย ทั้งพ่อค้า ประชาชน บริษัท ห้างร้านสถานศึกษา และส่วนราชการ ได้ส่งบุคลากร นักเรียน นักศึกษา ข้าราชการ เข้าอบรมปฏิบัติธรรม ณ ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวันแห่งนี้ มาแล้วถึง ๕,๐๐๐

คน ส่งผลให้ทางศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวันต้องก่อสร้างสาธารณูปการต่างๆ ใไว้รองรับถึง๕๐ รายการ คิดเป็นมูลค่า ๒๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท ทั้งหมดล้วนแต่เกิดจากแรงศรัทธาในการปฏิบัติปฏิบัติชอบของสำนักปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน และการบริหารจัดการด้วยแสงธรรมของพระครูสมุห์ธีรวัฒน์ ฐานุตโตโร ทั้งสิ้น

คณะกรรมการสรรหาบุคคลตัวอย่างแห่งชุมชน โรงเรียนเทคโนโลยีพลพัฒนวิชาการ และมูลนิธิหมอกระแสนะวงส์ เห็นว่า พระครูสมุห์ธีรวัฒน์ ฐานุตโตโร เป็นนักปฏิบัติ ผู้มุ่งมั่นพัฒนาคนด้วยธรรมะ ทั้งด้านปริยัติและปฏิบัติตามอุดมการณ์อย่างมั่นคง ที่ว่า

“การศึกษาไม่ใช่ส่วนหนึ่งของชีวิต แต่ชีวิตทั้งชีวิตคือส่วนหนึ่งของการศึกษา”

“ทุกข์ คือ สภาวะต่างๆ ไป หรือปัญหา

สมุหทัย คือ สาเหตุที่ทำให้เกิดทุกข์

นิโรธ คือ วิธีการแก้ทุกข์

มรรค คือ การลงมือปฏิบัติให้พ้นทุกข์”

พระครูสมุห์ธีรวัฒน์ ฐานุตโตโร มีผลงานปรากฏเป็นประโยชน์แก่มวลชน มีกลิ่นของศีลและศรัทธา ขจรขยายสู่พุทธศาสนิกชนทั่วไป

จึงมีมติให้สดุดีประกาศเกียรติคุณ พระครูสมุห์ธีรวัฒน์ ฐานุตโตโร ผู้อำนวยการศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน ตำบลบ้านค้อ อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น เป็นบุคคลตัวอย่างแห่งชุมชน ประจำปี ๒๕๕๑ เพื่อเป็นตัวอย่างแก่นุชนรุ่นหลังสืบต่อไป

ภาคผลงาน

รายการสถาบันและคณะบุคคล
ที่เข้ารับการอบรมปฏิบัติการ
ณ หอประชุมภาวนา-กรศรีทิพา และ ศาลาสุธรรมภาวนา
วัดอัมพวันจังหวัดสิงห์บุรี
ประจำปี พ.ศ. ๒๕๔๑

เดือน / วันที่	สถาบันและคณะบุคคล	จำนวนคน
มกราคม		
๘ ถึง ๑๐	นักเรียนโรงเรียนบางบาล จ.พรนครศรีอยุธยา	๑๒๕
	อาจารย์	๑๓
๑๓ - ๑๕	นักเรียน โรงเรียนชุมชนวัดนางใน จ.อ่างทอง	๒๕๘
	อาจารย์	๑๑
๑๔	คณะภิกษุสามเณร วัดมหาโลก อ.บ้านหม้อ จ.สระบุรี	
	เข้าฟังธรรมบรรยาย	๒๐๐
๑๔ - ๒๑	กองกำกับการ๗ ตำรวจนครบาล จ.เพชรบุรี	๑๑
๑๖ - ๒๓	ข้าราชการทหารกรมการเงินทหารบก	๕๐
	ข้าราชการทหารกองพลทหารปืนใหญ่ต่อสู้อากาศยาน	๑๓๖
๒๕	คณะผู้สูงอายุ.เมือง จ.สมุทรปราการ เข้าฟังธรรมบรรยาย	๖๐
๒๖ - ๒๘	นักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนบ้านวังเพลิง จ.ลพบุรี	๑๒๕
	อาจารย์	๖
๓๐ ม.ก. - ๑ ก.พ.	โรงเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนสายปัญญารังสิต จ.ปทุมธานี	๑๗๕
	คณาจารย์	๑๕
กุมภาพันธ์		
๖ ถึง ๘	นักเรียน โรงเรียนอุทัยวิทยาคม จ.อุทัย	๕๖
	คณาจารย์	๒
	ผู้ร่วมสมทบ	๑
๘ ถึง ๑๔	กองกำกับการ๗ ตำรวจนครบาล	๑๓
๑๔	นักเรียน โรงเรียนเฉลิมขวัญสตรี อ.เมือง จ.พิษณุโลก เข้าฟังธรรม	๑๑๐
	คณะครูอาจารย์ กลุ่ม โรงเรียนพิชัยณรงค์ อ.บ้านหม้อ จ.สระบุรี เข้าฟังธรรม	๗๐

มีนาคม		
๔ ถึง ๖	นักศึกษาศาสนาบันราชภัฏเพชรบุรีวิทยาลัย.ปทุมธานี	๒๕๔
	คณาจารย์	๑๔
๑๖ - ๑๘	นักศึกษามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์กรุงเทพฯ รุ่นที่ ๑	๓๐๐
	คณาจารย์	๑๐
๑๘ - ๒๐	นักศึกษามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์กรุงเทพฯ รุ่นที่ ๒	๒๕๒
	คณาจารย์	๖
๑๙ - ๒๒	คณะพยาบาลโรงพยาบาลค่ายภานุรังษี อ.เมือง จ.ราชบุรี	๗
๒๐ - ๒๒	นักศึกษามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์กรุงเทพฯ รุ่นที่ ๓	๒๔๕
	คณาจารย์	๙
๒๒ - ๒๔	นักศึกษามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์กรุงเทพฯ รุ่นที่ ๔	๒๔๖
	คณาจารย์	๙
๒๘ - ๓๑	คณะอาจารย์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	๑๖
เมษายน		
๓ ถึง ๑๕	สามเณรโครงการส่วนพระองค์สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ	
	สยามบรมราชกุมารี เพื่อถวายเป็นพระราชกุศล	๗๐
๘	คณะสามเณร โดยประธานชมรมแม่บ้านทหารอากาศ กองบิน ๔ พังงาธรรมบรยาย	๗๐
๗ ถึง ๑๑	ข้าราชการกระทรวงกลาโหม	๕๐
๕ เม.ย. - ๕ พ.ค.	บรรพชาสามเณรภาคฤดูร้อน จัดโดย ยูวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทยฯ	
	ร่วมกับ วัดอัมพวัน ฉิ่งห์บุรี	๘๖
๑๓ - ๑๕	นักเรียนหญิงในราชานุเคราะห์	
	สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี	๘๖
	ผู้ควบคุม	๔
๒๐ - ๒๔	ข้าราชการกรมเสมียนตรา สำนักงานปลัดกระทรวงกลาโหม	๑๒๕
๒๐ - ๒๗	ข้าราชการกรมการเงินทหารบก	๖๗
	ข้าราชการหน่วยบัญชาการสงครามพิเศษจังหวัดลพบุรี	๗๑
๒๔ - ๒๖	ข้าราชการสถานีตำรวจภูธร.ไทรน้อย จ.นนทบุรี	๓๗
๒๘ เม.ย. ๑ พ.ค.	นักเรียน โรงเรียนนวมินทราชูทิศ จ.ปทุมธานี	๑๘๐

	คณาจารย์	๑๐
พฤษภาคม		
๒ ถึง ๔	นักเรียน โรงเรียนเทคนิคศรีวัฒนา กรุงเทพฯ	๑๕๐
	คณาจารย์	๑๐
๔ ถึง ๘	วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีพุทธชินราชจ.พิษณุโลก	๔๐
๑๐	ข้าราชการ กองบิน ๔ อ.ตาคี จ.นครสวรรค์ ฟังธรรมบรรยาย	๑๐๐
๑๒	ข้าราชการทหารกองบัญชาการกองทัพก ฟังธรรมบรรยาย	๓๐๐
๑๓ - ๑๕	นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลวิทยาเขตอุเทนถวาย กรุงเทพฯ รุ่นที่ ๑	๑๖๕
	คณาจารย์	๑๑
๑๕ - ๒๒	ข้าราชการตำรวจหญิงกองกำกับการโรงเรียนตำรวจภูธร๑ จ.สระบุรี	๑๕๖
	อาจารย์ผู้บังคับบัญชา	๑๒
๒๔ -๒๗	นักศึกษามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน จ.นครปฐม	๕๕
	คณาจารย์	๗
มิถุนายน		
๓ ถึง ๗	นักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคาร จ.ชลบุรี	๒๘๑
	คณาจารย์	๕
๗ ถึง ๑๑	ข้าราชการโรงพยาบาลประจวบคีรีขันธ์จ.ประจวบคีรีขันธ์	๒๓
๗ ถึง ๑๔	กองอนุศาสนาจารย์ กรมกิจการพลเรือนทหารบก	๗๕
๑๒ ถึง ๑๔	นักเรียน โรงเรียนประจำจังหวัดสิงห์บุรี จ.สิงห์บุรี	๓๒๖
	คณาจารย์	๓๓
๑๗ - ๑๕	นักเรียนโรงเรียนวัดไชยภูมิ จ.พระนครศรีอยุธยา	๑๓๒
	คณาจารย์	๖
	นักเรียนโรงเรียนวัดเจ้าเจ็ดใน จ.พระนครศรีอยุธยา	๕๖
	คณาจารย์	๗
	นักเรียนโรงเรียนบ้านแถววิทยาการ จ.พระนครศรีอยุธยา	๔๕
	คณาจารย์	๒
	ผู้ร่วมสมทบ	๔

๑๕ - ๒๑	ข้าราชการสถานีตำรวจภูธรไทรน้อยจ.นนทบุรี	๕๐
	นักเรียน โรงเรียนบรจรัตน์ จ.ลพบุรี	๒๓๖
	คณาจารย์	๒๕
	ข้าราชการ กองกำกับการศึกษาคำวจนครบาล	๕๐
๒๑ - ๒๓	นักศึกษา ระดับ ปวศ.๑ โรงเรียนพระรามหกเทคโนโลยี กรุงเทพฯ	๒๓๔
	คณาจารย์	๑๓
๒๓ - ๒๕	คณะลูกเสือจังหวัดนครนายก "โครงการพัฒนาคุณธรรม จริยธรรมลูกเสือ"	๕๕
	อาจารย์ผู้ควบคุม	๒
กรกฎาคม		
๑ ถึง ๓	ข้าราชการบรรจุใหม่จากสำนักงาน ป.ป.ป.	๒๒
๓	คณะชุมนุมพุทธธรรมศิริราช เข้าฟังธรรมบรรยาย	๓๐๐
๓ ถึง ๕	นักเรียน โรงเรียนอุทิศไพบูลย์ชนูปถัมภ์ จ.ชัยนาท	๑๐๔
	คณาจารย์	๑๕
๑๐ ถึง ๑๒	นักศึกษา วิทยาลัยพลศึกษาอ่างทอง จ.อ่างทอง	๕๕
	คณาจารย์	๑
๑๓ - ๑๘	ข้าราชการกรมปศุสัตว์ กรุงเทพฯ	๑๒๐
๑๓ - ๒๐	ข้าราชการกองอนุศาสนาจารย์กองทัพบก	๕๘
	ข้าราชการกองพลทหารราบที่ ๔	๖๐
	อนุศาสนาจารย์	๕
๒๐ - ๒๒	นักศึกษา วิทยาลัยสารพัดช่างพระนครศรีอยุธยา จ. พระนครศรีอยุธยา	๑๐๗
	คณาจารย์	๗
๒๕ - ๓๐	พระภิกษุณวกะเขตอําเภอพรหมบุรี จ.สิงห์บุรี เข้ารับการอบรม	
	โครงการสู่มกาสาวพัสตร์ ปีที่ ๑๕	๑๕๓
๒๓ - ๒๕	นักเรียน โรงเรียนอินทโมลีประทาน จ.สิงห์บุรี	๒๑๖
	คณาจารย์	๑๔
	นักเรียน โรงเรียนวัดตึกกราชา จ.สิงห์บุรี	๒๕
	คณาจารย์	๕

	นักเรียน โรงเรียนวัดสังฆราชาวาส จ.สิงห์บุรี	๒๕
	คณาจารย์	๕
๒๕ - ๓๑	วิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จ.พิษณุโลก	
	สำนักงานการประถมศึกษา อำเภอด่านช้าง จ.สุพรรณบุรี	๔๒
๓๑ ก.ค. - ๒ ส.ค.	นักเรียน ชั้น ม.ปลาย โรงเรียนบ้านหมี่วิทยา จ.ลพบุรี	๑๘๗
	คณาจารย์	๑๒
สิงหาคม		
๗ ถึง ๙	นักเรียน ชั้น ม๖ โรงเรียนจอมสุรางค์อุปถัมภ์ จ พระนครศรีอยุธยา	๓๑๕
	คณาจารย์	๓๒
๑๖ - ๒๐	นักศึกษา โรงเรียนสหวิทย์พัฒนชกร จ.สุพรรณบุรี รุ่นที่ ๑	๔๒๖
	คณาจารย์	๑๓
๒๐ - ๒๒	นักเรียน โรงเรียนชยานุกิจพิทยาคม จ.ชัยนาท	๒๑๐
	คณาจารย์	๗
๒๕ - ๒๕	ข้าราชการกรมเสมียนตรา สำนักงานปลัดกระทรวงกลาโหม	
	หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา ๖ จ.ลพบุรี	๔๒
๒๕ - ๒๗	เจ้าหน้าที่สาธารณสุขจังหวัดสิงห์บุรี	๒๔๔
	เจ้าหน้าที่การสื่อสารแห่งประเทศไทย	๔๓
๒๕ ส.ค. - ๑ ก.ย.	ข้าราชการ กำนันปลวกทองที่พบก ผลัดที่๒	๒๔๖
กันยายน		
๖	คณะครูอาจารย์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร เข้า ฟังธรรมบรรยาย	๔๐
๗ ถึง ๑๔	ข้าราชการกำนันปลวกทองที่พบกผลัดที่๒	๒๕๓
๑๑ ถึง ๑๓	นักเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้าและข้าราชการ	๕๐
๑๒	ลูกเสือ-เนตรนารี ชั้น ม๓ จากสำนักงานศึกษาธิการจังหวัด พระนครศรีอยุธยา	
	เข้าฟังธรรมบรรยาย	๒๐๐
	คณาจารย์	๒๐
๑๖ - ๒๐	นักศึกษาโรงเรียนสหวิทย์ พัฒนชกร จ.สุพรรณบุรี รุ่นที่ ๒	๒๗๔
	คณาจารย์	๕

๒๐	คณะกรรมการร่วมโพธิ์ วัดโบสถ์สามเสน กรุงเทพฯ เข้าฟังธรรม บรรยาย	๑,๘๐๐
๒๑ - ๒๓	นักเรียนศึกษาวิทยาลัยอาชีพศึกษาลพบุรี จ.ลพบุรี เข้าฟังธรรม บรรยาย	๒๕๘
	คณาจารย์	๒๐
๒๓ - ๒๕	ข้าราชการสาธารณสุข อ.หล่มสัก จ.เพชรบูรณ์ รุ่นที่ ๑	๕๐
๒๔ - ๓๐	ข้าราชการกรมป่าไม้ กรุงเทพฯ	๔๓
๒๘ - ๓๐	ข้าราชการสาธารณสุขอ.หล่มสัก จ.เพชรบูรณ์ รุ่นที่ ๒	๔๔
๓๐ ก.ย. - ๒ ต.ค.	นักเรียน ชั้น ม.๑ และ ม.๓ โรงเรียนพุกองคา จ.ลพบุรี	๕๔
	คณาจารย์	๔
ตุลาคม		
๒ ถึง ๔	นักศึกษา สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตจรัลพงษ์ภูวนา รถ กรุงเทพฯ	๓๑
	คณาจารย์	๓
๗	คณะผู้บริหารและเจ้าหน้าที่ฝ่ายเกษตรชลประทาน เข้าฟัง ธรรมบรรยาย	๒๗
๑๐ ถึง ๑๕	นักศึกษา สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ จ. สงขลา	๑๐
	คณาจารย์	๓
๑๐ ถึง ๑๒	นักศึกษา วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีนพคุณชินราช พิษณุโลก จ.พิษณุโลก	๓๐
	คณาจารย์	๖
๑๖ - ๑๕	นักเรียน โรงเรียนเบญจมราชสฤษฎี จ.ละโว้	๓๐๒
	คณาจารย์	๓๕
๒๐ - ๒๕	คณะครูอาจารย์ โรงเรียนจรัลพิทยา จ.สมุทรสาคร	๓๐
๒๐ - ๒๘	คณะพุทธสมาคมแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์	๘๖
	วิทยากร	๘
	เจ้าหน้าที่	๖
พฤศจิกายน		
๘	คณะสังฆาวร เข้าฟังธรรมบรรยาย	๑๐๐
๑๑ ถึง ๑๓	นักเรียน โรงเรียนชุมชนวัดนางใน (ละอียดอุปถัมภ์) จ.อ่างทอง	๑๑๘

	คณาจารย์	๖
	นักเรียน โรงเรียนวัดวันอุทิศจ.อ่างทอง	๕๔
	คณาจารย์	๖
๒๐ - ๒๒	นักเรียนนายร้อยจปร.	๑๗
	นักเรียน โรงเรียนบางบัวทอง จ.นนทบุรี	๒๒๓
	คณาจารย์	๑๔
๒๓	ข้าราชการ เจ้าหน้าที่ คณะอาจารย์ นักศึกษา มหาวิทยาลัย รามคำแหง หัวหมาก	
	กรุงเทพฯ ปฏิบัติธรรมถวายเป็นราชกุศล ครบ ๖ รอบ	๑๓๕
ธันวาคม		
๓ ถึง ๖	เจ้าหน้าที่ ข้าราชการ พยาบาล โรงพยาบาลตากสิน กรุงเทพฯ	๔๑
	โรงพยาบาลค่ายภานุรังษี จ.ราชบุรี	๑๖
	สถาบันราชภัฏนครสวรรค์ จ.นครสวรรค์	๑๔
๕ ถึง ๘	นักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคาร จ.ชลบุรี	๒๖๖
	คณาจารย์	๑๓
๘ ถึง ๑๓	นักศึกษา สถาบันราชภัฏนครสวรรค์ จ.นครสวรรค์	๑๕๕
	คณาจารย์	๒๕
	นักศึกษา สถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม จ.พิษณุโลก	๓๒
	คณาจารย์	๒
	นักศึกษา สถาบันราชภัฏกาญจนบุรี จ.กาญจนบุรี	๒๖
	คณาจารย์	๓
	นักศึกษา สถาบันราชภัฏยะลา จ.ยะลา	๖
	คณาจารย์	๒
๑๔ - ๑๖	ข้าราชการสาธารณสุข จ.นครปฐม	๑๑๐
๑๗ - ๒๐	นักศึกษาคณะทันตแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล	๑๖
๑๘	คณะสหกรณ์ออมทรัพย์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เข้าฟังธรรม บรรยาย	๒๐๐
๒๑ - ๒๕	ข้าราชการ สำนักงานปลัดกระทรวงกลาโหม รุ่นที่๗	๕๘
	รวมทั้งสิ้นจำนวน ๑๕,๖๖๘ คน	
	รวม ๑๑๑ คณะ	

รายการบริจาคปัจจัยส่วนตัวของพระราชสุทธินุญจนมงคล
ในการช่วยเหลือสาธารณกุศลและสาธารณประโยชน์ต่างๆ
ประจำปี ๒๕๕๑

วัน / เดือน	รายการบริจาค	จำนวนเงิน(บาท)
วันที่ ๕ ม.ค.	ซื้ออุปกรณ์การแพทย์ โรงพยาบาลแม่สอด จ.ตาก	๒๐,๐๐๐
วันที่ ๖ ม.ค.	สร้างหอพระพุทธรูป วัดกวีศราราม อ.เมือง จ.ลพบุรี	๒๐,๐๐๐
วันที่ ๗ ม.ค.	ช่วยสนับสนุนการศึกษาบาลี วัดกวีศราราม จ.ลพบุรี	๑๐,๐๐๐
	สมทบทุนกองทุนเลี้ยงผู้ต้องหามาศาลจ.สิงห์บุรี	๓๐,๐๐๐
วันที่ ๘ ม.ค.	ซื้อตู้เก็บเครื่องมือ จำนวน ๒ หลัง ให้วิทยาลัยเทคนิคสิงห์บุรี	๘,๐๐๐
วันที่ ๑๐ ม.ค.	ทุนการศึกษา โรงเรียนบางบาล จ.พระนครศรีอยุธยา	๓,๐๐๐
วันที่ ๑๑ ม.ค.	สร้างโรงเรียนประถมศึกษาวัดนาค อ.บางปะหัน จ.พระนครศรีอยุธยา	๑๐๐,๐๐๐
	สร้างพระมหาธาตุเจดีย์ วัดเขาหิน อ.บางปะกง จ.ฉะเชิงเทรา	๒๐,๐๐๐
วันที่ ๑๒ ม.ค.	ซ่อมอุโบสถ วัดพรหมบุรี อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี	๒๐๐,๐๐๐
	สมทบทุนมูลนิธิโรงพยาบาลลพบุรี อ.เมือง จ.ลพบุรี	๑๐,๐๐๐
วันที่ ๑๕ ม.ค.	สมทบทุนมูลนิธิการศึกษา โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จ.ลพบุรี	๑๐,๐๐๐
	ทุนการศึกษา โรงเรียนชุมชนวัดนางใน อ.วิเศษชัยชาญ จ.อ่างทอง	๓,๐๐๐
	เพื่อจัดเลี้ยงอาหารให้กับนักเรียน โรงเรียนบ้านหนองไผ่แก้ว อ.บ้านบึง จ.ราชบุรี	๓,๐๐๐
วันที่ ๑๖ ม.ค.	เงินสร้างห้องนี้ ห้างสรรพสินค้า และทำถนนเข้าสู่ศูนย์ปฏิบัติธรรม	
	บ้านดงมะไฟ ต.โคกมน อ.น้ำหนาว จ.เพชรบูรณ์	๑๐๐,๐๐๐
วันที่ ๒๑ ม.ค.	ให้ทุนการศึกษานักเรียน โรงเรียนบรรจงรัตน์ อ.เมือง จ.ลพบุรี	๒๐,๐๐๐
วันที่ ๒๘ ม.ค.	ทุนการศึกษา โรงเรียนบ้านวังเพลิง อ.โคกสำโรง จ.ลพบุรี	๓,๐๐๐
วันที่ ๒๘ ม.ค.	ร่วมทำบุญอุทิศให้อดีตเจ้าอาวาสวัดปากน้ำ เขตภาษีเจริญ กรุงเทพฯ	๑๐,๐๐๐
	ให้ทุนการศึกษา จำนวน ๕ ทุนๆ ละ ๒,๐๐๐ บาท	
	มหามกุฏราชวิทยาลัย วัดบวรนิเวศวิหาร กรุงเทพฯ	๑๐,๐๐๐
	ซื้อชุดปฏิบัติธรรม ๕๐ ชุด ให้แก่เรือนจำจังหวัดสกลนคร	๑๐,๐๐๐
	ร่วมงานประเพณีกำฟ้า วัดกฐีทอง อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี	๑๔,๐๐๐

	ซื้อชุดกีฬาให้แก่ข้าราชการตำรวจ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี	๓,๐๐๐
	สมทบทุนมูลนิธิการศึกษาแก่สามัญศึกษา จังหวัดลพบุรี	๒๐,๐๐๐
วันที่๓๐ ม.ค.	สมทบทุนมูลนิธิการศึกษาบาลีภิกษุ-สามเณร วัดกวีศราราม จ.ลพบุรี	๑๐๐,๐๐๐
วันที่๑ ก.พ.	สมทบทุนมูลนิธิเพื่อการอบรมปฏิบัติกรรมฐาน วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี	๓๒๘,๑๘๐
	ทุนการศึกษา โรงเรียนสายปัญญารังสิต อ.ธัญบุรี จ.ปทุมธานี	๓,๐๐๐
	ช่วยสงเคราะห์ผู้ประสบอัคคีภัย(นายเสนห์ - นางมารวย) อ.แม่สอด จ.ตาก	๑๐๐,๐๐๐
วันที่๒ ก.พ.	ค่าภัตตาหารเลี้ยงภิกษุ-สามเณร วัดพิศุททอง เพื่อกวควิชาบาลี	๔๘,๐๐๐
วันที่๔ ก.พ.	ทุนการศึกษา โรงเรียนอุทัยพิทยาคม อ.เมือง จ.อุทัยธานี	๕,๐๐๐
วันที่๘ ก.พ.	เงินรางวัลให้วงดนตรีไทยของวิทยาลัยนาฏศิลป์ลพบุรี จ.ลพบุรี	๖,๐๐๐
วันที่๕ ก.พ.	สร้างกำแพงรั้วด้านหน้าสวนสัตว์สระแก้ว จ.ลพบุรี	๒๐๐,๐๐๐
วันที่๑๐ ก.พ.	อุปถัมภ์การอบรมครูสอนวิชาพระพุทธศาสนา ที่ยุวสิกสมาคมแห่งประเทศไทยฯ	๕๐,๐๐๐
	ทอดผ้าป่าอุปถัมภ์การศึกษา โรงเรียนบ้านเป็งวิทยา จ.สิงห์บุรี	๕๐,๐๐๐
วันที่๑๑ ก.พ.	ช่วยบริกรค่าน้ำมันเครื่องอุปกรณ์ของข้าราชการตำรวจ อำเภอพรหมบุรี	๕๐,๐๐๐
	เงินรางวัลนักเรียนบาลี วัดพิศุททอง จ.สิงห์บุรี	๑๐,๐๐๐
วันที่๑๖ ก.พ.	อุปถัมภ์การอบรมบาลี วัดพิศุททอง ถวายพระธรรมราชานุวัตร เจ้าคณะภาค ๓	๑๐๐,๐๐๐
วันที่๒๓ ก.พ.	ช่วยงานพระราชทานเพลิงศพ พระครูประสานนวกิจ	
	วัดพระนอนจักรสีห์วรวิหาร อ.เมือง จ.สิงห์บุรี	๑๐๐,๐๐๐
วันที่๒๗ ก.พ.	ร่วมทำบุญสมโภชพระเจดีย์ วัดมณีชลขันธ์ อ.เมือง จ.ลพบุรี	
	ค่าอาหารกลางวันนักเรียน โรงเรียนวัดหลวงพ่อเขียว สปอ. บ้านแพรก	
	จ.พระนครศรีอยุธยา และข้าวสาร ๒ กระสอบ	๕,๐๐๐
วันที่๑ มี.ค.	ช่วยงานพระราชทานเพลิงศพ พระครูประกาศธรรมานันท์ อ.ท่าบ่อ จ.หนองคาย	๒๐,๐๐๐
	ช่วยค่าอาหารในงาน พระราชทานเพลิงศพ พระครูประสานนวกิจ เพิ่มเติมอีก	๑๐,๐๐๐
วันที่๔ มี.ค.	ซื้อเครื่องอุปถัมภ์การศึกษาให้แก่การศึกษานอกโรงเรียน อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี	๓๐,๐๐๐

วันที่ ๕ มี.ค.	ก่อสร้างถังเงิน และเจ้าแม่กวนอิม ณ ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน	๑๐๐,๐๐๐
	ทุนการศึกษานักเรียนในอำเภอพล จ.ขอนแก่น	๓๐,๐๐๐
	ทุนการศึกษานักเรียนโรงเรียนขามแก่น จ.ขอนแก่น	๑๐,๐๐๐
	ซื้อที่ดิน ด้านหน้าศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน สอนแก่น จำนวน ๑๓ ไร่	๕๓๐,๐๐๐
	ซื้อที่ดิน ด้านทิศเหนือ ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน จำนวน ๒๕ ไร่	๑,๑๑๒,๑๐๐
วันที่ ๑๑ มี.ค.	สร้างอุปกรณ์ห้องจริยศึกษาธรรม-ปฏิบัติ ร.ร.อนุบาลขอนแก่น จ.ขอนแก่น	๕๐,๐๐๐
วันที่ ๑๕ มี.ค.	ช่วยอุปถัมภ์วัดวิปัสสนาธุระแห่งประเทศไทย วัดชุมพรรังสรรค์ อ. เมือง จ.ชุมพร	๑๐,๐๐๐
วันที่ ๑๖ มี.ค.	ช่วยอุปถัมภ์การอบรมคณะครูอาจารย์สพจ. จ.บุรีรัมย์ ณ วัดบัว รวม ๖ รุ่น	๔๐,๐๐๐
วันที่ ๒๕ มี.ค.	ทุนสนับสนุนการเรียนบาลี พระมหาบุญธรรม สุตธมโม วัดมทร ธมพาราม	๑๐,๐๐๐
วันที่ ๓ เม.ย.	สร้างโบสถ์ วัดนาพ้อสอง ต.น้ำหนา อ.น้ำหนา จ.เพชรบูรณ์	๒๐๐,๐๐๐
	อุปถัมภ์การบรรพชาสามเณรภาคฤดูร้อน ศูนย์ปฏิบัติธรรมบ้าน ดงมะไฟ	
	อ.น้ำหนา จ.เพชรบูรณ์ และข้าวสาร ๔ กระสอบ	๒๐,๐๐๐
วันที่ ๕ เม.ย.	สร้างโบสถ์ มุงกระเบื้องหลังคาโบสถ์ วัดดงม้า ต.จันเสน อ.ตา คลี จ.นครสวรรค์	๑๔๓,๐๐๐
วันที่ ๕ เม.ย.	สร้างกุฏิ วัดป่าศรีอุบลวราวม บ้านศรีอุบล ต.ภูหอ อ.ภูหลวง จ.เลย	๒๕,๐๐๐
วันที่ ๑๔ เม.ย.	ถวายสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี	
	ในวโรกาสคล้ายวันพระราชสมภพ ๒๒ เม.ย. ๔๑	
	เพื่อร่วมโครงการราชานุเคราะห์กุลบุตรธิดา	๒๐๐,๐๐๐
	ทุนการศึกษา ระดับปริญญาเอกแก่ นางสาวพณี เทียมศักดิ์	๕๐,๐๐๐
วันที่ ๑๕ เม.ย.	ทุนการศึกษา วิทยาลัยนาฏศิลป์ลพบุรี อ.เมือง จ.ลพบุรี	๕๐,๐๐๐
	ซื้อเครื่องคอมพิวเตอร์ให้วิทยาลัยนาฏศิลป์ลพบุรี จ.ลพบุรี	๕๐,๐๐๐
	สมทบทุนมูลนิธิโพธิมงคล วัดท่าโพธิ์ อ.หนองขาหย่าง จ. อุทัยธานี	๑๐,๐๐๐
	สมทบทุนมูลนิธิกองทุนพระราชวิสุทธิญาณมงคล	

	โรงเรียนอุทัยวิทยาคมอ.เมือง จ.อุทัยธานี	๑๐,๐๐๐
วันที่๑๖ เม.ย.	ให้มหาราชวิทยาลัยราชวิทยาลัยวัดมหาธาตุ เพื่อถวายพระพุทธศาสตรบัณฑิต	
	รับปริญญาบัตร รุ่นที่ ๔๑ จำนวน ๖๑๒ รูป	๑๕,๐๐๐
วันที่๑๗ เม.ย.	บำรุงซ่อมแซม สำนักการประถมศึกษาอำเภอเมือง จ.สิงห์บุรี	๑๐๐,๐๐๐
วันที่๑๘ เม.ย.	บูรณะปฏิสังขรณ์อุโบสถ วัดพรหมบุรี อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี	๔๖๕,๑๐๐
วันที่๒๐ เม.ย.	ร่วมก่อสร้างโรงเรียนวัดนาค อ.บางปะหัน จ.พระนครศรีอยุธยา	๑๐๐,๐๐๐
วันที่๒๑ เม.ย.	ก่อสร้างตู้ยามตำรวจ สถานีตำรวจทางหลวง ๒ กองกำกับการ๔ จ.ขอนแก่น	๑๕๐,๐๐๐
วันที่๒๕ เม.ย.	ช่วยวัดจินตคามนิประสบอัครคีรีชัยวัดจินตคาม อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี	๑๐๐,๐๐๐
วันที่๓๐ เม.ย.	ถวายทุนการศึกษาพระเจ้าหลานเธอ พระองค์เจ้าสิริภาจุฑาภรณ์	๑๐๐,๐๐๐
	ถวายทุนการศึกษาม.จ.หญิง สิริวัณวีร มหิดล	๑๐๐,๐๐๐
วันที่๑ พ.ค.	ทุนการศึกษา โรงเรียนนวมินทราชูทิศ อ.ลำลูกกา จ.ปทุมธานี	๓,๐๐๐
	ทุนการศึกษา โรงเรียนเทคนิคศรีวัฒนา กรุงเทพฯ	๓,๐๐๐
วันที่๕ พ.ค.	สมทบทุนมูลนิธิสมเด็จพระพุฒาจารย์โต	
	เพื่อการศึกษาของเยาวชน ณ วัดพันเตา อ.สันทราย จ.เชียงใหม่	๕๐,๐๐๐
วันที่๖ พ.ค.	สมทบทุนมูลนิธิดวงแก้วในพระอุปถัมภ์สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณ	
	วลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี "โครงการรณรงค์ต่อต้านความพิการในชนบท"	
	(โครงการรอยยิ้มเพื่อพ่อ)	๒๐๐,๐๐๐
วันที่๕ พ.ค.	ก่อสร้างพื้นโบสถ์และเสาระฆัง วัดดงมัน อ.บรบือ จ.มหาสารคาม	๑๐,๐๐๐
วันที่๑๔ พ.ค.	ร่วมสร้างพระประธาน วัดคอนเท็ง จ.แม่ฮ่องสอน	๑๐,๐๐๐
	ร่วมสร้างห้องน้ำห้องส้วมสำนักปฏิบัติธรรมถาวราราม อ.น้ำหนาว จ.เพชรบูรณ์	๓๐,๐๐๐
วันที่๑๗ พ.ค.	ทอดผ้าป่าสามัคคี เพื่อพัฒนาบำรุงโรงเรียนสิงห์บุรี อ.เมือง จ.สิงห์บุรี	๖๐,๐๐๐
วันที่๒๐ พ.ค.	ทุนการศึกษา ปริญญาเอก แก่อาจารย์สมพร แผลงภู	
	สถาบันราชภัฏพระนครศรีอยุธยา	๑๐,๐๐๐
	ร่วมสร้างศาลา ร่วมกับเจ้าคุณสิริชัยมุนี รองเจ้าคณะจังหวัด	๑๐,๐๐๐

	ชัยนาท	
วันที่ ๒๔ พ.ค.	ถวายสมเด็จพระเจ้าลูกเธอเจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี	
	เพื่อ โดยเสด็จพระราชกุศล ตามพระราชอัธยาศัย	๓๐๐,๐๐๐
วันที่ ๒๘ พ.ค.	สมทบทุน อภิธรรมมูลนิธิ จ.นครปฐม	๕๐,๐๐๐
วันที่ ๒๘ พ.ค.	ทุนการศึกษา โรงเรียนปิยะชาติพัฒนา จ.นครนายก	๓,๐๐๐
วันที่ ๓๐ พ.ค.	ทุนการศึกษา แก่นางสาว ธัญญรัตน์ ประสิทธิ์ แสงตรีย์	
	คณะศิลปศาสตร์ ปี ๒ วิชาเอกภาษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	๑๐,๐๐๐
วันที่ ๑ มิ.ย.	ทุนการศึกษา ปริญญาเอก แก่ น.ส.พจณี เทียมศักดิ์คณะ ศึกษาศาสตร์	
	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร	๒๐,๐๐๐
วันที่ ๓ มิ.ย.	ทุนการศึกษา โรงเรียนพนัสพิทยาคาร อ.พนัสสนิมคม จ.ชลบุรี	๓,๐๐๐
	ทุนการศึกษาแก่นายอาทิตย์ แซ่ลิ้ม ชั้น ม.๕ โรงเรียนพนัส พิทยาคาร จ.ชลบุรี	๒,๐๐๐
	ทุนการศึกษาแก่น.ส.เข้มทอง คมจำ ชั้น ม.๕ โรงเรียนพนัส พิทยาคาร จ.ชลบุรี	๑,๕๐๐
วันที่ ๑๔ มิ.ย.	ทุนการศึกษา โรงเรียนสิงห์บุรี จ.สิงห์บุรี	๓,๐๐๐
	ร่วมจัดงาน ครบ ๔๘ ปี ของยุวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทยฯ	๒๐,๐๐๐
วันที่ ๑๗ มิ.ย.	สมทบทุนเพื่อการศึกษา โรงเรียนวัดตึกกราชา จ.สิงห์บุรี	๒๐,๐๐๐
วันที่ ๑๘ มิ.ย.	ทุนการศึกษา โรงเรียนวัดไชยภูมิ จ.พระนครศรีอยุธยา	๓,๐๐๐
	ทุนการศึกษา โรงเรียนวัดเจ้าเจ็ดใน จ.พระนครศรีอยุธยา	๓,๐๐๐
	ทุนการศึกษา โรงเรียนบ้านแฉวพิทยาคาร จ.พระนครศรีอยุธยา	๓,๐๐๐
วันที่ ๒๑ มิ.ย.	ซื้อเครื่อง Laser Printer พร้อมอุปกรณ์ จำนวน ๑ ชุด	
	ให้หัวหน้าฝ่ายอนุศาสนาจารย์กรมเสมียนตรา สำนักงาน ปลัดกระทรวงกลาโหม	๑๕,๐๐๐
	ทุนการศึกษาโรงเรียนบรรจจรัตน์ จ.ลพบุรี	๓,๐๐๐
	ร่วมสร้างอุโบสถ วัดเกาะวงษ์เกียรติ์ อ.ศรีสำโรง จ.สุโขทัย	๕,๐๐๐
วันที่ ๒๒ มิ.ย.	ช่วยเหลือเยาวชนผู้ติดยาเสพติด ณ ศาลเยาวชนและครอบครัว จ. ราชบุรี	๒๘,๖๐๐
วันที่ ๒๓ มิ.ย.	สมทบทุนมูลนิธิการศึกษาบาลี วัดคลองโพธิ์ อ.เมือง จ.อุตรดิตถ์	๒๐,๐๐๐
วันที่ ๒๔ มิ.ย.	ทุนการศึกษา ปริญญาเอก แก่ น.ส.พจณี เทียมศักดิ์คณะ	

	ศึกษาศาสตร์	
	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร	๒๐,๐๐๐
วันที่ ๒๖ มิ.ย.	สร้างศาลาประดิษฐานพระพุทธรูป กองกำกับการตำรวจภูธร๔ จ.ขอนแก่น	๑๐๐,๐๐๐
	ทอดผ้าป่าเพื่อการศึกษาบาลี วัดศรีนวล อ.เมือง จ.ขอนแก่น	๑๐,๐๐๐
	ร่วมสร้างอุโบสถ วัดธาตุ อ.เมือง จ.ขอนแก่น	๑๐๐,๐๐๐
	สมทบทุนมูลนิธิธรรมเพื่อเยาวชน ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน จ.ขอนแก่น	๑๐๐,๐๐๐
	ทุนการศึกษา ระดับปริญญาตรี ๓ คน แก่บุตรของนางรัตติกร สาสี สิมมา	
	อาจารย์ประจำ โรงเรียนชุมชนกุเวียง อ.กุเวียง จ.ขอนแก่น	๖๐,๐๐๐
วันที่ ๑ ก.ค.	ซ่อมแซมสำนักวิปัสสนาอ้อมน้อย อ.กระทุ่มแบน จ. สมุทรสาคร	๓๐,๐๐๐
วันที่ ๒ ก.ค.	ทุนการศึกษาแก่น.ส. เพ็ญภา กาญจนะวสิต ชั้น ม๕ ร.ร. เตรียมอุดมศึกษา	๓,๐๐๐
วันที่ ๕ ก.ค.	สมทบทุนมูลนิธิถาวรจิตตถาวโร-วงศัมาลัยคณะ ๓ วัดปทุมวนา ราม กรุงเทพฯ	๒๐,๐๐๐
	ทุนการศึกษา โรงเรียนอุลิตไพบูลย์ชนูปถัมภ์ จ.ชัยนาท	๓,๐๐๐
วันที่ ๘ ก.ค.	รางวัลครูสอนวิชาพระพุทธศาสนาดีเด่น ๘ คน คนละ ๕,๐๐๐ บาท	๔๐,๐๐๐
วันที่ ๑๑ ก.ค.	ร่วมทำบุญฉลองสมโภชอุโบสถ วัดบ้านหนองกรด อ.นางรอง จ.บุรีรัมย์	๕๐,๐๐๐
	ร่วมสร้างศาลาการเปรียญ วัดหนองระเวียง อ.พิมาย จ. นครราชสีมา	๓๐,๐๐๐
วันที่ ๑๘ ก.ค.	สร้างตึก ๒ ชั้น เพื่อเก็บวัสดุก่อสร้าง ณ ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวน เวฬุวัน จ.ขอนแก่น	๕๐๐,๐๐๐
วันที่ ๒๒ ก.ค.	ช่วยสร้างคุรุภัณฑ์ วิทยาลัยนาฏศิลป์อ่างทอง ดังนี้	
	สร้างแท็งก์น้ำ าสแตนเลสความจุ ๒,๕๐๐ ลิตร จำนวน ๒ แท็งก์	๓๕,๐๐๐
	พัดลมเพดาน(ขนาดกลาง) จำนวน ๓๖ ตัว ตัวละ ๘๐๐ บาท	๒๘,๘๐๐
	ค่าติดตั้งพัดลมเพดาน	๑๑,๐๐๐
วันที่ ๒๕ ก.ค.	ทุนการศึกษา โรงเรียนอินทโมลีประทาน จ.สิงห์บุรี	๓,๐๐๐
	ทุนการศึกษา โรงเรียนวัดคีกรักษา จ.สิงห์บุรี	๓,๐๐๐
	ทุนการศึกษา โรงเรียนวัดสังฆราชาวาส จ.สิงห์บุรี	๓,๐๐๐

วันที่ ๒ ส.ค.	ทุนการศึกษา ปวช. แก่ น.ส. ตะวัน ผ่องแก้ว โรงเรียนเทคนิคศรี วัฒนา	๑๐,๐๐๐
	ทุนการศึกษา โรงเรียนบ้านห่มวิทยา จ.ลพบุรี	๓,๐๐๐
วันที่ ๓ ส.ค.	ช่วยค่าสายไฟฟ้า เพื่อนำไฟฟ้าเข้าโรงพยาบาล ประจำหมู่บ้าน วัด น้อยนางหงษ์	
	อ.เมือง จ.ลพบุรี	๕๗,๐๐๐
วันที่ ๕ ส.ค.	สมทบทุนมูลนิธิการศึกษาวิทยาลัยนาฏศิลป์ลพบุรี อ.เมือง จ. ลพบุรี	๓๐,๐๐๐
วันที่ ๕ ส.ค.	ทุนการศึกษา โรงเรียนจอมสุรางค์อุปถัมภ์ จ.พระนครศรีอยุธยา	๓,๐๐๐
วันที่ ๑๕ ส.ค.	สมทบทุนมูลนิธิการศึกษา โรงเรียนบรรจจรัตน์ อ.เมือง จ. ลพบุรี	๑๐,๐๐๐
	สมทบทุนมูลนิธิการศึกษา โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย อ.เมือง จ. ลพบุรี	๑๐,๐๐๐
	สมทบทุนมูลนิธิโรงพยาบาลลพบุรี อ.เมือง จ.ลพบุรี	๑๐,๐๐๐
	สร้างโรงเรียนวัดนาค อ.บางปะหัน จ.พระนครศรีอยุธยา	๑๐๐,๐๐๐
	บำรุงโรงเรียนวินิตศึกษา อ.เมือง จ.ลพบุรี	๑๐,๐๐๐
	สมทบทุนมูลนิธิการศึกษาบาลี วัดกวีศราราม อ.เมือง จ.ลพบุรี	๑๐,๐๐๐
	สมทบทุนมูลนิธิการศึกษา สามัญศึกษา จ.ลพบุรี	๑๐,๐๐๐
วันที่ ๑๕ ส.ค.	ซื้อเคาท์เตอร์ (แบบใหม่) ให้ศูนย์ปฏิบัติการสวนเวฬุวัน จ. ขอนแก่น	๑๕๒,๕๐๐
วันที่ ๒๐ ส.ค.	ทุนการศึกษาโรงเรียนสหวิทยพัฒนา จ.สุพรรณบุรี	๓,๐๐๐
วันที่ ๒๑ ส.ค.	สงเคราะห์ช่วยเหลือผู้ประสบอัคคีภัย (นายสมชาย แซ่เหลียง)	๓๐,๐๐๐
วันที่ ๒๒ ส.ค.	ทุนการศึกษา โรงเรียนชานุกิจพิทยาคาร จ.ชัยนาท	๓,๐๐๐
วันที่ ๒๕ ส.ค.	ช่วยเหลือค่ารักษาพยาบาลคุณพ่อของ น.ส. อัญชลี เนียมดี	๕๐,๐๐๐
วันที่ ๒๖ ส.ค.	ทุนการศึกษาระดับชั้น ประถมศึกษา ต.ช.บอม (ศิลปะ) ยอดศิลป์ ชัย ชั้น ป๑	๑,๐๐๐
วันที่ ๒๗ ส.ค.	สมทบทุนมูลนิธิการศึกษาบาลี วัดป้อมวิเชียรโชติการาม จ. สมุทรสาคร	๕๐,๐๐๐
	ซื้อตู้เก็บอุปกรณ์เครื่องมือช่างไฟฟ้า วิทยาลัยเทคนิคสิงห์บุรี	๑๕,๐๐๐
วันที่ ๓๐ ส.ค.	ทุนการศึกษาระดับปริญญาเอกแก่ น.ส.พจณี เทียมศักดิ์	๒๐,๐๐๐
วันที่ ๓๑ ส.ค.	ก่อสร้างพุทธสถาน สำหรับประดิษฐานพระพุทธรูปปางพุทธลีลา	
	ณ สวนสัตว์สระแก้ว จ.ลพบุรี	๒๐๐,๐๐๐

วันที่ ๒ ก.ย.	ทอดผ้าป่าสร้างอุปกรณ์การศึกษาและพัฒนาโรงเรียนสาธิต สถาบันราชภัฏเทพสตรี	
	อ.เมือง จ.ลพบุรี	๑๐๐,๐๐๐
	ทุนการศึกษา ชั้นมัธยมศึกษา ทุนละ ๒,๐๐๐ บาท จำนวน ๒๒ ทุน	๔๔,๐๐๐
วันที่ ๖ ก.ย.	ทุนการศึกษาแก่น.ส.รัชดามาส ทองไขย เข้าศึกษาระดับ มหาวิทยาลัย	๒๓,๐๐๐
วันที่ ๑๖ ก.ย.	ซ่อมแซมโบสถ์ วัดโพธิ์ชัยอ.เมือง จ.สิงห์บุรี	๖๓,๐๐๐
วันที่ ๑๗ ก.ย.	ร่วมสร้างโรงเรียนเพ็ญน้อย ต.โสกนกเต็น อ.พล จ.ขอนแก่น	๖๐,๐๐๐
วันที่ ๑๘ ก.ย.	สร้างอาคารเก็บของ (ครั้งที่ ๒) ณ ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน จ.ขอนแก่น	๕๐๐,๐๐๐
	สมทบทุนมูลนิธิเพื่อการอบรมศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน จ. ขอนแก่น	๕๐๐,๐๐๐
วันที่ ๑๙ ก.ย.	ทำบุญเพื่อช่วยเหลือค่ารักษาพยาบาลคนยากจนเนื่องในวัน มหิดล ๒๔ ก.ย. ๕๑	
	ณ โรงพยาบาลศิริราช	๒๐,๐๐๐
วันที่ ๒๒ ก.ย.	ถวายสมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆป ริณายก	
	เนื่องในวันโรกาสคล้ายวันประสูติ๓ ต.ค. ๕๑	๑,๐๐๐,๐๐๐
	บำรุงศูนย์ส่งเสริมพระพุทธศาสนาแห่งประเทศไทย วัดบวร นิเวศวิหาร กรุงเทพฯ	๒๐,๐๐๐
	บำรุงศีก ส.ว. วัดบวรนิเวศวิหาร กรุงเทพฯ	๒๐,๐๐๐
วันที่ ๒๕ ก.ย.	ก่อสร้างโรงเรียนบ้านหนองลีวิทยาคม อ.ค่ายบางระจัน จ. สิงห์บุรี	๑,๒๓๑,๐๕๐
วันที่ ๒๖ ก.ย.	ทุนการศึกษา โรงเรียนวัดเตย อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี	๒๐,๐๐๐
วันที่ ๒๘ ก.ย.	ทูลเกล้าฯ ถวายพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ สมทบทุน พระราชทานช่วย	
	ผู้ป่วยโรคไต	๑,๐๐๐,๐๐๐
วันที่ ๒ ต.ค.	ให้โรงพยาบาลประจวบคีรีขันธ์ จ.ประจวบคีรีขันธ์	๕๐,๐๐๐
	ทุนการศึกษา โรงเรียนพุดงศา อ.ท่าหลวง จ.ลพบุรี	๓,๐๐๐
วันที่ ๓ ต.ค.	ซื้อเครื่องคอมพิวเตอร์และอุปกรณ์ครบชุด ให้โรงพยาบาลอินทร์ บุรี จ.สิงห์บุรี	๕๐,๐๐๐
วันที่ ๘ ต.ค.	ก่อสร้างโรงเรียนวัดนาค อ.บางปะหัน จ.พระนครศรีอยุธยา	๑๐๐,๐๐๐

วันที่ ๕ ต.ค.	ร่วมทอดกฐินสามัคคีวัดเกาะแก้ว อ.อินทร์บุรี จ.สิงห์บุรี	๑๐,๐๐๐
วันที่ ๑๑ ต.ค.	สมทบทุนมูลนิธิดวงแก้วในพระอุปถัมภ์สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณ	๒๐๐,๐๐๐
วันที่ ๑๔ ต.ค.	สมทบทุนสมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช	๑๐๐,๐๐๐
	บำรุงโรงครัว ณ ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน ขอนแก่น	๑๐๐,๐๐๐
	สร้างหอปฏิบัติธรรม วัดข่อย อ.เมือง จ.สิงห์บุรี	๕๐,๐๐๐
	สมทบทุนมูลนิธิโรงเรียนเมืองเด็กวิทยา อ.แม่แจ่ม จ.เชียงใหม่	๓๐,๐๐๐
	เป็นเจ้าของภาพทอดผ้าป่า๑๐๐วัด ๆ ละ ๑๐,๐๐๐ บาท	๑,๑๐๐,๐๐๐
วันที่ ๑๕ ต.ค.	สมทบทุนมูลนิธิสำนักปฏิบัติธรรมสวนแก้ว อ.จอมบึง จ.ราชบุรี	๓๐,๐๐๐
วันที่ ๑๗ ต.ค.	ทอดกฐินวัดชีวะแขว อ.เมือง จ.ลพบุรี	๑,๐๓๒,๐๕๘
วันที่ ๑๘ ต.ค.	ซื้อหลอดไฟฟ้าให้กองพันปฏิบัติการจิตวิทยา ค่ายสมเด็จพระนารายณ์มหาราช	
	อ.เมือง จ.ลพบุรี	๑๐,๐๐๐
	ทุนการศึกษา โรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎิ์ จ.ฉะเชิงเทรา	๓,๐๐๐
วันที่ ๒๔ ต.ค.	อุปถัมภ์การอุปสมบทหมู่คณะดำรงจตุร ๔ เพื่อถวายเป็นพระราชกุศล	๑๘๒,๐๐๐
	ร่วมทอดกฐินสามัคคี ณ วัดแม่ฮ่องไคร้อ.คอยสะเกิด จ.เชียงใหม่	๕,๐๐๐
	ร่วมก่อสร้างเมรุวัดสว่างราษฎร์สามัคคี อ.หล่มสัก จ.เพชรบูรณ์	๕๐,๐๐๐
วันที่ ๒๕ ต.ค.	ทอดกฐิน ณ ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน จ.ขอนแก่น	๓,๐๔๓,๘๖๐
	สมทบทุนผ้าป่า น้ำปาน ณ วัดโบสถ์ อ.อินทร์บุรี จ.สิงห์บุรี	๕,๐๐๐
วันที่ ๓๐ ต.ค.	ทอดกฐิน ณ วัดจินดามณี อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี	๘๓๕,๐๗๓
	ทอดผ้าป่ามหากุศล ณ วัดป่าบ้านตาด อ.เมือง จ.อุดรธานี	๔,๐๐๐
วันที่ ๓๑ ต.ค.	หล่อพระพุทธรูป ณ วัดมหาโลก อ.บ้านหมอ จ.สระบุรี	๑๐,๐๐๐
	ช่วยพิมพ์หนังสือวิทยานิพนธ์ ของ น.ส.ณัฐนันท์ ประกายสันติสุข	๒๐,๐๐๐
วันที่ ๑ พ.ย.	ทอดกฐิน และหล่อพระจำนวน ๒ องค์ ณ วัดบางพาน อ.ท่าเรือ จ.ลพบุรี	๑๐๐,๐๐๐
วันที่ ๒ พ.ย.	ร่วมทุนการทำไร่ ณ เขาค้อ อ.หล่มสัก จ.เพชรบูรณ์ (คุณปิยะพรชัย จุลศักดิ์)	๒๐,๐๐๐
	ช่วยค่าวัสดุโอดและเทพ ของโรงเรียนบ้านเป็งวิทยา อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี	๗,๒๐๐

วันที่ ๓ พ.ย.	ทุนดำเนินการเปิดศาลจังหวัดสิงห์บุรี	๒๐๐,๐๐๐
วันที่ ๔ พ.ย.	ซื้อเครื่องพิมพ์ดีด ให้อนุศาสนาจารย์กองทัพภาคที่ ๔ จังหวัดนครศรีธรรมราช	๑๓,๕๐๐
	ทุนการศึกษาของบุตร-ธิดา ของ พ.อ.เฉลิมชัย เลียงใหญ่ อนุศาสนาจารย์	๒,๐๐๐
วันที่ ๗ พ.ย.	อุปถัมภ์สนามสอบธรรมอำเภออินทร์บุรี ณ วัดโสมนัสวิหาร	๑๐,๐๐๐
	อุปถัมภ์สนามสอบธรรมอำเภอเมืองสิงห์บุรี ณ วัดแจ้งพรหมนคร	๑๐,๐๐๐
วันที่ ๘ พ.ย.	อุปถัมภ์สนามสอบธรรมอำเภอกำแพงบางระจัน และอำเภอบางระจัน ณ วัดสระบาป	๑๐,๐๐๐
	อุปถัมภ์สนามสอบธรรมอำเภอพรหมบุรี ณ วัดกุฎีทอง	๑๐,๐๐๐
	ช่วยค่ารถรับ-ส่ง นักเรียน โรงเรียนวัดตราขู เข้าอบรมธรรมศึกษา	๕,๐๐๐
วันที่ ๙ พ.ย.	ร่วมสร้างอาคารเรียนเฉลิมพระเกียรติ ๕ ธันวาคม ๒๕๔๑	
	ณ โรงเรียนบ้านเชิง กิ่งอำเภอยางชุมน้อย จ.ร้อยเอ็ด	๒๐,๐๐๐
วันที่ ๑๐ พ.ย.	อุปถัมภ์โรงเรียนวัดศิคราชจ.สิงห์บุรี เพื่อเข้าประกวดโรงเรียนวันประถมศึกษา	
	แห่งชาติ	๒๐,๐๐๐
	อุปถัมภ์การจัดงาน มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วัดมหาธาตุ ท่าพระจันทร์ กรุงเทพฯ	๑๐,๐๐๐
วันที่ ๑๒ พ.ย.	ซื้อเก้าอี้นั่งเรียนให้วิทยาลัยเทคนิคสิงห์บุรี จำนวน ๓๕๐ ตัว	๑๕,๐๐๐
	ทุนการศึกษา โรงเรียนชุมชนวัดนางใน อ.วิเศษชัยชาญ จ.อ่างทอง	๓,๐๐๐
วันที่ ๑๓ พ.ย.	ทุนการศึกษา โรงเรียนวัดวันอุทิศจ.อ่างทอง	๓,๐๐๐
วันที่ ๑๔ พ.ย.	ซื้อเครื่องใช้ไปแจกคนยากจนตามชายแดนให้ศูนย์ประสานงานเพื่อความมั่นคง	
	ค่ายไฟรี่ระย่อเดช อ.เมือง จ.สระแก้ว	๕,๐๐๐
วันที่ ๑๕ พ.ย.	ช่วยค่าวัสดุอุปกรณ์และค่าแรงก่อสร้างโรงเรียนสาวิมานอุปถัมภ์ (วัดสะพานอิฐ)	
	ต.ทะเลชุบศร อ.เมือง จ.ลพบุรี	๑๐,๐๐๐
วันที่ ๑๕ พ.ย.	ซื้อเครื่องมือสื่อสารให้สถานีตำรวจภูธรอำเภอพรหมบุรี จ.สิงห์บุรี	๓๕,๕๐๐
	สมทบทุนสร้างอุโบสถ วัดไพร เขตบางขุนเทียน กรุงเทพฯ	๓๐,๐๐๐
	สมทบทุนในการสร้างเขื่อนหน้าวัดไพรเขตบางขุนเทียน	๕,๐๐๐

	กรุงเทพฯ	
วันที่ ๒๒ พ.ย.	ทุนการศึกษา โรงเรียนบางบัวทอง จ.นนทบุรี	๓,๐๐๐
วันที่ ๒๗ พ.ย.	ทุนการศึกษาแก่น.ส. ตะวัน ผ่องแก้ว โรงเรียนเทคนิคศรีวัฒนา	๕,๑๕๐
	ให้นายกเหล่ากาชาดจังหวัดสิงห์บุรีเพื่ออบรมประชาชนและ พัฒนาเด็กในโครงการ	
	แก้ยาเสพติด	๑๐๐,๐๐๐
วันที่ ๒ ธ.ค.	สร้างกำแพงโบสถ์วัดแคสูง อ.บ้านหมี่ จ.ลพบุรี	๒๐,๐๐๐
วันที่ ๓ ธ.ค.	สร้างหอรบวังวัดกระเบาหลัก อ.บ้านหมี่ จ.ลพบุรี	๑๕,๐๐๐
วันที่ ๖ ธ.ค.	ค่าภัตตาหารเลี้ยงพระภิกษุข้าราชการตำรวจ อุปสมบท ถวายเป็น พระราชกุศล	
	ณ ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน จ.ขอนแก่น	๑๕๐,๐๐๐
	สร้างโรงเรียนบ้านขานางอ.พล จ.ขอนแก่น	๑๐๐,๐๐๐
วันที่ ๕ ธ.ค.	สมทบทุนมูลนิธิศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน จ.ขอนแก่น	๑,๖๕๖,๖๘๑
	ทุนการศึกษานักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคาร อ.พนัสนิคม จ. ชลบุรี จำนวน ๔ ทุน	๗,๐๐๐
	ทุนการศึกษา โรงเรียนพนัสพิทยาคาร จ.ชลบุรี	๓,๐๐๐
วันที่ ๑๘ ธ.ค.	ก่อสร้างห้องส้วม ๕ ห้อง ให้โรงเรียนบ้านหนองลี อ.ค่าย บางระจัน จ.สิงห์บุรี	๑๒๐,๐๐๐
วันที่ ๒๕ ธ.ค.	ช่วยการศึกษาหมากฎราชวิทยาลัย วัดบวรนิเวศวิหาร	๕,๐๐๐
	สร้างวิหาร วัดหนองแม่ถอน อ.กงไกรลาส จ.สุโขทัย	๕,๐๐๐
วันที่ ๒๖ ธ.ค.	บำรุงวัดพระธาตุศรีจอมทองอ.จอมทอง จ.เชียงใหม่	๕๐,๐๐๐
วันที่ ๒๘ ธ.ค.	ทุนการศึกษา ระดับปริญญาตรีแก่น.ส.ธัญญรัตน์ ประสิทธิ์แสง อารีย์	๒๐,๐๐๐
วันที่ ๓๐ ธ.ค.	ทำบุญเปิดโรงเรียนวัดนาคอ.บางปะหัน จ.พระนครศรีอยุธยา	๕๐,๐๐๐
	บำรุงสงฆ์วัดนาคอ.บางปะหัน จ.พระนครศรีอยุธยา	๕๐,๐๐๐
	ซื้อผ้าไตร ๕๐ ไตร ทำบุญวันเกิดพระธรรมมุนี วัดพิบูลทอง จ. สิงห์บุรี	๕๐,๐๐๐
	รวมยอดเงินบริจาคประจำปี พ.ศ. ๒๕๔๑ ทั้งสิ้น	๒๓,๕๘๐,๘๕๒
	(ยี่สิบสามล้านห้าแสนแปดหมื่นแปดร้อยเก้าสิบสองบาทถ้วน)	

สถิติผู้ใช้หอประชุมอเนกประสงค์ภาวนจักรศรีทิพา และศาลาสุธรรมภาวนา
 เพื่อการศึกษาและอบรมวิปัสสนากรรมฐาน
 ณ วัดอัมพวันอำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี
 ปี พ.ศ. ๒๕๔๑

เดือน	ประชาชน	นักเรียน / นิสิต นักศึกษา	ครูอาจารย์	ข้าราชการ พลเรือน	ทหาร	ตำรวจ	พระภิกษุ	กำนัน/ ผู้ใหญ่บ้าน	คนงาน / เจ้าหน้าที่	รวมจำนวนคณะ	รวมจำนวนคน
มกราคม	๖๐	๖๕๑	๔๕		๑๘๖	๑๑	๒๐๐			๕	๑,๑๕๓
กุมภาพันธ์	๑	๑๖๖	๑๐๔			๑๓				๕	๒๘๔
มีนาคม		๑,๒๕๓	๖๔	๓						๓	๑,๓๖๘
เมษายน		๒๖๖	๑๔		๓๑๓	๓๓	๒๒๖			๑๐	๘๕๖
พฤษภาคม		๕๕๖	๔๖	๔๐	๔๐๐	๒๐๘				๘	๑,๒๕๐
มิถุนายน	๔	๑,๔๕๓	๑๐๑	๒๓	๓๕	๑๐๐				๑๒	๑,๖๖๐
กรกฎาคม	๓๐๐	๓๖๑	๕๘	๒๓๐	๑๖๓		๑๕๓			๑๕	๑,๖๖๕
สิงหาคม		๕๕๕	๕๔		๓๓๓				๒๘๓	๘	๑,๖๖๕
กันยายน	๑,๘๐๐	๘๖๖	๕๓	๑๓๓	๓๔๓					๑๑	๓,๒๓๕
ตุลาคม	๑๐๐	๓๓๓	๓๓						๒๓	๓	๕๓๓
พฤศจิกายน	๑๐๐	๔๓๕	๒๖	๑๓๕	๑๓					๖	๖๑๓
ธันวาคม	๒๐๐	๕๔๔	๓๓	๑๕๑	๑๑๔					๑๓	๑,๐๘๖
รวม	๒,๕๖๕	๘,๓๖๓	๘๐๓	๓๒๓	๑,๕๕๒	๓๖๕	๕๓๕		๓๑๔	๑๑๑	๑๕,๖๖๘

ทั้งนี้ ไม่นับรวมกับจำนวนผู้ใช้ในด้านพิธีกรรมทางศาสนาซึ่งมีเป็นจำนวนมาก

สถิติผู้เข้ารับการอบรมปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน

ณ สำนักปฏิบัติธรรมฝ่ายคฤหัสถ์

วัดอัมพวันอำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี

ประจำปี พ.ศ. ๒๕๔๑

เดือน	นาย	นาง	นางสาว	ด.ช.	ด.ญ.	แม่ชี	รวม จำนวน คน	ประชาชน	นักเรียน/ นิสิต นักศึกษา	ข้าราชการ พลเรือน	ทหาร/ ตำรวจ	แม่ชี	รวมจำนวน คน
มกราคม	๔๒๔	๓๑๓	๓๓๖	๒	๒	๑	๑,๑๗๒	๑,๔๒๓	๑๕๒	๒๓๗	๒๓	๒	๑,๗๗๒
กุมภาพันธ์	๓๑๑	๕๓๐	๖๑๕	๑	๑	๕	๑,๕๐๓	๑,๐๕๓	๑๓๓	๒๔๗	๑๖	๕	๑,๕๐๓
มีนาคม	๓๔๕	๓๓๐	๓๔๕	๓	๑๗	๓	๑,๗๔๗	๑,๑๕๓	๓๑๗	๓๑๔	๑๖	๓	๑,๗๔๗
เมษายน	๓๒๑	๑,๔๒๕	๑,๖๔๓	๕	๒๗	๖	๓,๔๒๗	๒,๓๗๔	๔๗๑	๕๔๒	๑๕	๒	๓,๗๒๗
พฤษภาคม	๕๓๑	๕๕๕	๑,๒๐๒	๕	๑๑	๕	๒,๓๐๙	๑,๖๕๐	๔๕๓	๕๗๐	๒๓	๓	๒,๓๐๙
มิถุนายน	๓๒๕	๖๖๕	๓๓๓	๑	๑	๑๑	๑,๓๓๗	๑,๓๐๑	๑๕๓	๒๔๓	๒๕	๒๒	๑,๓๓๗
กรกฎาคม	๔๒๓	๓๕๓	๗๖๓	๒	๕	๒	๒,๐๔๗	๑,๔๗๒	๑๑๕	๔๑๒	๓๕		๒,๐๔๗
สิงหาคม	๔๖๖	๗๕๐	๗๗๓	๑	๔		๒,๒๔๔	๑,๖๕๒	๑๑๒	๓๗๓	๕๓		๒,๒๔๔
กันยายน	๓๗๕	๓๒๖	๖๕๗		๕		๑,๓๕๗	๑,๓๓๓	๑๓๐	๒๓๕	๓๒		๑,๓๕๗
ตุลาคม	๖๒๔	๑,๒๔๑	๑,๓๑๕	๑๔	๓๐	๑	๓,๒๒๕	๒,๐๑๖	๔๓๓	๓๓๕	๔๐	๑	๓,๒๒๕
พฤศจิกายน	๓๒๐	๔๕๖	๕๒๔			๖	๑,๓๔๖	๑,๐๔๗	๑๐๑	๑๖๗	๒๒	๓	๑,๓๔๖
ธันวาคม	๓๗๔	๑,๓๓๓	๑,๕๐๖	๕	๔	๒	๔,๔๓๗	๒,๗๓๐	๕๒๖	๑,๐๐๖	๒๓	๑๓	๔,๔๓๗
รวม	๕,๓๐๓	๑๐,๕๑๓	๑๑,๗๓๑	๓๕	๑๐๕	๔๖	๒๗,๖๔๕	๑๕,๕๓๓	๓,๑๑๕	๕,๕๕๖	๓๓๕	๖๒	๒๗,๖๔๕

สถิติผู้เข้ารับการอบรมปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน

ณ สำนักปฏิบัติธรรมฝ่ายภคฤหัสถ์

วัดอัมพวัน อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี

ระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๒๕ - ๒๕๔๑

พุทธศักราช	ประชาชน	นักเรียน / นิสิตนักศึกษา	ข้าราชการพลเรือน	ทหาร / ตำรวจ	แม่ชี	จำนวนคน
๒๕๒๕ - ๓๕	๖,๕๓๕	๑,๔๘๔	๒,๘๓๖	๒๔๕	๘๖	๑๑,๑๒๖
๒๕๓๖	๗,๒๕๒	๑,๘๐๐	๒,๒๕๒	๑๘๕	๔๔	๑๑,๕๓๓
๒๕๓๗	๑๒,๒๖๗	๒,๔๐๘	๔,๑๘๔	๒๖๑	๖๑	๑๙,๑๘๑
๒๕๓๘	๑๒,๐๓๑	๒,๒๖๘	๓,๓๘๒	๒๒๑	๕๖	๑๗,๙๕๘
๒๕๓๙	๑๓,๔๓๒	๔,๑๕๕	๒๐๐	๒,๕๑๕	๒๕	๒๐,๓๒๗
๒๕๔๐	๑๕,๒๑๒	๒,๕๑๓	๓,๕๒๘	๒๔๖	๓๕	๒๑,๕๓๔
๒๕๔๑	๑๕,๕๓๓	๓,๑๑๕	๕,๕๕๖	๓๓๕	๖๒	๒๔,๖๐๑
รวม	๘๖,๓๐๖	๑๗,๗๔๗	๒๒,๓๗๘	๔,๐๑๒	๓๖๕	๑๓๐,๘๑๒

สถิติผู้เข้ารับการอบรมปฏิบัติการธรรม
หอประชุมภavana-กรศรีทิพา และศาลาสุธรรมภavana
ณ วัดอัมพวัน อำเภอรอบบึง จังหวัดสิงห์บุรี
ระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๒๕ – ๒๕๔๑

พุทธศักราช	ประชาชน	นักเรียน / นิสิต นักศึกษา	ครูอาจารย์	ข้าราชการพล เรือน	ทหาร	ตำรวจ	พระภิกษุ/ สามเณร	กำนัน / ผู้ใหญ่บ้าน	คนงาน / เจ้าหน้าที่	รวม จำนวน คณะ	รวมจำนวนคน
๒๕๒๕-๒๕	๓๒,๒๓๕	๕๐,๕๕๑	๑๑,๖๘๐	๖,๘๖๕	๕,๐๕๔	๒๐๐	๘,๑๓๓	๓๓๖	๕๑๖	๓๖๘	๑๒๐,๔๖๒
๒๕๓๖	๕,๘๘๒	๑๔,๘๐๓	๕๑๔	๓๓๓	๑,๒๕๒		๑,๒๔๑			๑๑๔	๒๔,๘๖๕
๒๕๓๗	๖,๑๐๒	๑๔,๕๐๕	๑,๐๕๒	๑,๔๗๖	๑,๕๔๑		๑,๕๕๒		๔๐	๑๓๕	๒๗,๑๐๘
๒๕๓๘	๔,๓๖๓	๑๐,๘๓๘	๑,๕๐๓	๓๒๒	๑,๔๖๔	๕๓๕	๑,๕๕๘		๒๒๓	๑๒๐	๒๒,๐๑๐
๒๕๓๙	๓๕๔	๑๖,๐๓๒	๑,๑๒๓	๖๑๓	๑,๕๔๓		๓๓๔		๔๘๐	๑๓๖	๒๑,๓๕๕
๒๕๔๐	๕๖๒	๑๓,๔๓๕	๑,๐๘๐	๑,๖๕๕	๘๕๘	๒๓๔	๔๓๓		๔๑๘	๑๓๔	๑๘,๓๕๕
๒๕๔๑	๒,๕๖๕	๘,๓๖๓	๘๐๓	๓๒๓	๑,๕๕๒	๓๖๕	๕๓๕		๓๑๔	๑๑๑	๑๕,๖๖๘
รวม	๕๒,๕๐๓	๑๒๕,๔๐๓	๑๘,๑๕๕	๑๒,๘๓๕	๑๓,๓๐๔	๑,๓๓๘	๑๕,๑๑๔	๓๓๖	๒,๓๕๕	๑,๕๑๘	๒๕๐,๒๓๑

ศาลาช้างแก้ว

นริทร์ จริโมภาส

ในปีกาญจนาภิเษก กรุงเทพมหานคร ได้จัดสร้างซุ้มเฉลิมพระเกียรติ๗ ซุ้ม บนถนนราชดำเนิน โดยมีที่มาจากความเชื่อที่ว่าพระมหากษัตริย์ที่ทรงได้รับการยกย่องว่าเป็นจักรพรรดิจักต้องมีธรรมะเป็นรัชมังคล และต้องมี“รัตนะ” หรือ “แก้ว” ทั้ง๗ ประการ มาสู่คู่พระบารมีอันได้แก่ จักรรัตนะ(จักรแก้ว), หัตถิรัตนะ (ช้างแก้ว), อัสวรัตนะ (ม้าแก้ว), คหปติรัตนะ (ขุนคลังแก้ว), ปริณายกรัตนะ (ขุนพลแก้ว)

หนึ่งในจำนวน๗ ซุ้มดังกล่าว คือ ซุ้มช้างแก้ว ซึ่งตั้งอยู่ที่หน้าบริเวณลานเจษฎาบดินทร์โรงพยาบาลนครพิงค์ (เก่า) มีขนาดยาว ๖๐ เมตร สูง ๑๔ เมตร ซุ้มช้างแก้ว สื่อความหมายถึงพญาช้างแก้วที่เกิดมาคู่บุญสมเด็จพระบรมจักรพรรดิ เป็นช้างสามเศียรคือพระโกญจนาทเนศวร สร้างให้ยืนอยู่ที่เกาะกลางถนนราชดำเนิน มีอุปถัมภ์โดยพระบรมนามาภิไธยของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช ซึ่งเปรียบเสมือนพระอมรินทร์เทวราชกลางซุ้มมีลวดลายไทยเครือเถา มีพญาช้างเผือกจากฉัททันตตระกูลและอุโบสถตระกูลเป็นบริวารกำลังชูงวงและมีเทวดาอัญเชิญฉัตรชุมสายหลังจากงานเฉลิมฉลองปีกาญจนาภิเษกผ่านไปแล้ว กรุงเทพมหานคร โดยคุณชูชีพ คุ้มเกษร เสด็จประธานสภากรุงเทพมหานครและคณะได้อัญเชิญซุ้มช้างแก้ว เหนือมถวายเป็นพระเดชพระคุณหลวงพ่อดุสิตคุณมงคล วัดอัมพวัน อำเภอบางบาล จังหวัดลพบุรี เมื่อวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ พระเดชพระคุณหลวงพ่อดุสิตคุณมงคล เห็นคุณค่า ท่านมีเจตนาที่จะอนุรักษ์และเก็บรักษาซุ้มช้างแก้วไว้เพื่อเป็นประโยชน์แก่มหาชนต่อไป จึงได้ดำเนินการจัดสร้างศาลาเก็บรักษาไว้เป็นพิเศษ เป็นศาลาสถูปะหง่านสวยงามตั้งอยู่ที่หน้าวัดอัมพวัน

ความเป็นมา
ของ
โครงการพัฒนาคุณภาพชีวิต
เพื่อประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน

พล.ต.ท. อุดม เจริญ

ตั้งแต่จำความได้ ข้าพเจ้ามีความรู้สึกว่าเป็นเพียงเด็กธรรมดาคนหนึ่งเหมือนกับเด็กๆทั่วไปและค่อนข้างเกรพอสสมควร โดยมักจะเอาเรื่องอยู่อย่างหนึ่งคือ เมื่อถูกรังแกโดยไม่เป็นธรรม จะมีการตอบสนองแบบตรงไปตรงมา อาทิ การชกต่อย ซึ่งปรากฏอยู่เป็นประจำ เมื่อเป็นคนที่ไม่ชอบถูกรังแกและรู้สึกถึงความเจ็บช้ำของการถูกรังแก ข้าพเจ้าจึงไม่ประสงค์จะไปรังแกผู้ใด

ข้าพเจ้ามีความรู้สึกอยู่เสมอว่าเป็นเพียงเศษเสี้ยวหนึ่งของกาลเวลา เป็นคนธรรมดาๆ มาแล้วก็ผ่านไปผ่านไป มองชีวิตของคนเราโดยเฉพาะตัวเองก็รู้สึกแปลกใจอยู่เสมอ สงสัยว่าตัวเราเป็นใคร เกิดมาแล้วเป็นคน อยู่ต่อไป ตายแล้วไปไหน วันเวลาผ่านไปจนถึงเวลาก่อนชีวิต หวนกลับคิดถึงเรื่องราวต่างๆ ที่ผ่านมาพบความจริงว่าในชีวิตที่ผ่านมาได้ประสบกับเหตุการณ์ต่างๆ มากมายเหลือเกิน ซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่ได้คิดมาก่อน ในการดำรงอยู่ของชีวิตก็ได้มีทริควางแผนการดำเนินงานต่างๆ ไว้อย่างรอบคอบ แต่ก็มีเหตุและปัจจัยหลายอย่างที่แปรผันไปโดยอัตโนมัติอย่างมิได้คาดคิดมาก่อน ทำให้เกิดผลลัพธ์ที่แปรเปลี่ยนไป มีดีและไม่ดี ทั้งชอบและไม่ชอบ ฯลฯ ซึ่งเป็นธรรมดาเป็นธรรมชาติของการเปลี่ยนแปลง

ผลลัพธ์ของการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น ทั้งโดยตั้งใจและไม่ตั้งใจนี้เอง ข้าพเจ้ามีความเห็นว่าเป็นเรื่องหนึ่งคือ “สิ่งที่เกิดขึ้นจากกฎแห่งกรรม” นั่นเอง อย่างที่มีคำกล่าวกันว่า ความพยายามเป็นเรื่องของมนุษย์ ความสำเร็จเป็นเรื่องของฟ้า”

ข้าพเจ้าเป็นนักกีฬา ชอบเล่นกีฬาตั้งแต่จำความได้ ต่อมาเข้าโรงเรียนตั้งแต่โรงเรียนอนุบาลจังหวัดสงขลา โรงเรียนมหาวิทยาลัยราชภัฏ สงขลา วิทยาลัยบางแสน จังหวัดชลบุรี สอนกุหลายวิทยาลัย กทม และโรงเรียนนายร้อยตำรวจ ก็เป็นนักกีฬา นักกรีฑา และนักฟุตบอลของโรงเรียนเรื่อยมา จนจบการศึกษาแล้วออกไปทำงานในปี พ.ศ. ๒๕๑๑ และเมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๕๑๗ ได้เริ่มกลับมาออกกำลังกายอีกครั้ง เพราะรู้สึกตัวว่าไม่ค่อยจะแข็งแรงเนื่องจากว่างเว้นจากการออกกำลังกายไปหมกหมุ่นกับการงานทั้งวันทั้งคืน เริ่มเป็นโรคต่างๆ บ่อยขึ้น เช่น โรคหัวใจมีอาการปวดศีรษะอยู่เป็นประจำ ซึ่งอาการเหล่านี้แต่เดิมไม่ค่อยปรากฏแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเริ่มต้นด้วยการวิ่งเหยาะๆ (Jogging) โดยขณะนั้นมักจะไปวิ่งตามเรือกวาน ไร่นา หรือถ้ำในกม. ก็ไปวิ่งตามสวนลุมพินีและหมู่บ้านต่างๆ ซึ่งมีลักษณะเป็นธรรมชาติ มีธรรมชาติที่สวยงาม สถานที่วิ่งก็เปลี่ยนไปแทบทุกวัน บางครั้งสลับด้วยการว่ายน้ำ ขึ้นอยู่กับความสะดวกที่ชอบมากที่สุดคือการได้ไปอยู่ตามธรรมชาติเงียบๆ และอยู่คนเดียว ได้ปฏิบัติตนอย่างนี้ สม่ำเสมอ และพบว่าอาการของโรคต่างๆ ดังที่กล่าวแล้วหายไปแทบจะเรียกได้ว่าไม่ค่อยจะได้พบเลย เวลาที่ออกกำลังกายเสร็จในแต่ละวัน ซึ่งก็ไม่ได้เจาะจงว่าจะเป็นเวลาใดของวัน เพราะถ้าเอาตามความสะดวก ก็จะพบว่าร่างกายมีความสดชื่น

เวลาพิจารณาเรื่องต่างๆ ก็มีความชัดเจนในมุมมองต่างๆ และสามารถคิดพินิจวิเคราะห์ได้ในแง่มุมที่หลากหลาย มีประสิทธิภาพ พบว่าปัญหาหลายเรื่องสามารถวิเคราะห์ได้ดีและชัดเจน ภายหลังจากการออกกำลังกายในแต่ละวันแต่ละคืนนี้เอง

ต่อมาเมื่อเห็นตำราของบรรดาอาจารย์หรือแพทย์ผู้เชี่ยวชาญต่างๆ ก็เริ่มซื้อหามาอ่านประกอบ ที่อ่านแล้วเกิดความประทับใจและได้รับความรู้ต่างๆ จากการวิ่งมาก ก็จากหนังสือของ นพ.เจก ชนะลิริ ชฆง ได้กล่าวถึงเรื่องเหล่านี้ไว้อย่างละเอียด ข้าพเจ้าจึงได้นำความรู้นี้ไปประยุกต์ใช้กับการวิ่งของข้าพเจ้าปรากฏว่าได้รับผลดีเพิ่มขึ้นตามลำดับ

สิ่งที่ชัดเจนก็คือ การได้รับสารเอ็นโดฟินส์(Endorphins) เมื่อมีการออกกำลังกายอย่างต่อเนื่อง อาทิ วิ่งเหยาะๆ เดินเร็วๆ แต่ละครั้งให้เกิน ๒๐ นาทีขึ้นไป และพยายามปฏิบัติให้เป็นประจำ สัปดาห์หนึ่งอย่างน้อยไม่ควรต่ำกว่า ๕ วัน ข้าพเจ้าได้ปฏิบัติเช่นนี้มาประมาณ ๓๕ ปีแล้ว ขณะนี้ เมื่อข้าพเจ้าออกกำลังกายด้วยการวิ่งเหยาะๆ ประมาณ ๑๑ นาที สารเอ็นโดฟินส์ก็เริ่มหลั่งออกมา และเริ่มมีปรากฏการณ์หลายประการที่เมื่อสังเกตให้ดีแล้วจะพบความเปลี่ยนแปลง อาทิ ความเหนื่อยลดลง ความรู้สึกอย่างจะวิ่งต่อไปมีสูงขึ้น และสามารถวิ่งได้เป็นเวลานานๆ บางครั้งอาจถึง ๒-๓ ชั่วโมงติดต่อกัน แต่ในวัน ๕๕ ปีของข้าพเจ้า ปัจจุบันข้าพเจ้ามักวิ่งในแต่ละครั้งเป็นเวลาประมาณ ๓๐-๖๐ นาที โดยมีอัตราความเร็วประมาณ ๖ นาที ต่อ ๑ ก.ม.

ขณะนี้เส้นเลือดหัวใจของข้าพเจ้าเส้นหนึ่งมีการตีบไปประมาณ ๕๕% แพทย์ได้สอดห่วงโลหะต่อขยายไว้ให้มาประมาณ ๖ เดือนแล้ว สาเหตุที่เป็นเช่นนี้ ก็เพราะว่าร่างกายของข้าพเจ้ามีอินส์พินซีที่แปรสภาพอาหารที่รับประทานเข้าไปแล้วเกิดมีโคเลสเตอรอลสูง สืบเนื่องมาจากกรรมพันธุ์ ทำให้ปัจจุบันนอกจากจะต้องระมัดระวังเรื่องอาหารเป็นพิเศษแล้ว ข้าพเจ้ายังต้องรับประทานยาลดโคเลสเตอรอลอยู่ด้วย อย่างไรก็ตามลักษณะการออกกำลังกายดังกล่าว แพทย์ได้ยืนยันแล้วว่า เป็นเรื่องที่ดี ควรดำเนินไปตามปกติและคอยสังเกตอาการต่างๆ แล้วปรับให้เหมาะสม จนปัจจุบันนี้ทุกอย่างก็ยังคงดำเนินไปอย่างเป็นปกติ

เนื่องจากข้าพเจ้าชอบการออกกำลังกายไปในธรรมชาติและมีการเปลี่ยนสถานที่อยู่เสมอ ในช่วงระยะต้นของการออกกำลังกาย เมื่อมีการออกกำลังกายเสร็จแล้ว ข้าพเจ้าก็มักจะนั่งพักเหนื่อยหรือบางครั้งก็นั่งซำๆ พิจารณาธรรมชาติรอบตัวที่ปรากฏอยู่ ผลการพิจารณาคล้ายว่าทำให้เกิดการเปรียบเทียบตัวตนของเราเองกับธรรมชาติโดยอัตโนมัติ เห็นชัดเจนถึงความเปลี่ยนแปลงที่เป็นนิรันดร์ ทุกสิ่งทุกอย่างมีการเกิด ตัวยุ่แล้วก็สูญหายไป ไม่มีอะไรเลยที่จะคงทนถาวร ชีวิตมนุษย์เราก็เช่นเดียวกัน ทุกคนต้องตาย ทุกคนต้องพบกับการพลัดพลาก ล้วนแต่เป็นทุกข์ ฯลฯ ต่อมาข้าพเจ้าเริ่มอ่านหนังสือธรรมะต่างๆ ผสมผสานกับการรับฟังเทป การเทศนาของพระอาจารย์ต่างๆ อาทิ ของท่านพุทธทาส, ของหลวงปู่บุญญานันท์ภิกขุ, ของหลวงปู่จรรย์ฯ, ของหลวงปู่ชา สุภทโท ฯลฯ ก็ยิ่งได้ประจักษ์และมีความเชื่อมั่นศรัทธาโดยไม่มีข้อสงสัยใดๆ แล้ว ในสังฆธรรมคำสั่งสอนขององค์พระผู้มีพระภาคเจ้า ว่ามีความเป็นจริงอย่างวิทยาศาสตร์ ผู้ใดสามารถปฏิบัติได้ผู้นั้นจะพ้นซึ่งความทุกข์ทั้งปวง และข้าพเจ้าก็ได้เริ่มศึกษาควบคู่ไปกับการปฏิบัติเท่าที่จะสามารถทำได้ ประสานไปกับการปฏิบัติงานในหน้าที่ซึ่งรับผิดชอบ โดยในช่วงระยะเมื่อข้าพเจ้าไปออกกำลังกาย

กายและมีเวลาภายหลังการออกกำลังกาย ก็มักจะใช้เวลาช่วงหนึ่งประมาณครึ่งชั่วโมงนั่งสมาธิหรือเดินจงกรม เป็นการฝึกสติให้อยู่กับตัว เข้าลักษณะที่จะทำกายให้แข็งแรงก็ทำให้กายเคลื่อนไหว จะทำจิตใจให้แข็งแรงก็ทำจิตใจให้หนึ่ง

จากการฝึกฝนดังกล่าวเรื่อยมา พบว่าตัวเองเริ่มมีสมาธิ(มีสติ) ดีขึ้นกว่าเดิม จะทำงานการสิ่งใดก็มีจิตใจแน่วแน่เพิ่มมากขึ้น มีความจำดีขึ้น ทำอะไร ไปถูกใครค่าหรือกล่าวโทษให้ร้ายต่างๆ ก็ทำให้จิตใจสงบวางได้มากขึ้น ข้าพเจ้าจึงพิจารณาว่าสิ่งที่ตนเองปฏิบัติมานั้น ฝนถูกทางแล้ว ฉะนั้นเมื่อมีเวลาก็พยายามปฏิบัติอยู่เสมอ และนี่เองคือที่มาของโครงการพัฒนาคุณภาพชีวิตฯ เกิดขึ้นในความคิดของข้าพเจ้า เมื่อในเวลาต่อมาข้าพเจ้ามีหน้าที่โดยตรงต่อการบริหารงานด้านการศึกษาของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ จึงได้นำแนวความคิดดังกล่าวมาขยายผล จากลักษณะเดิมที่ได้มีการปฏิบัติมาก่อนแล้ว แต่เป็นลักษณะกระจัดกระจาย โดยนำมาจัดระบบและปฏิบัติเรื่อยมา อย่างไรก็ตามการดำเนินงานดังกล่าวนี้ จะไม่มีวันที่จะประสบผลสำเร็จได้เลยหากผู้บังคับบัญชาไม่เห็นด้วยและไม่อนุมัติโครงการฯ นี้ จึงได้เสนอเรื่องไปที่ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ (ผบ.ตร.) คือ พล.ต.อ. ประชา พรหมนอก ท่านมีความเห็นด้วย อีกทั้งเคยปฏิบัติในโครงการคล้ายลักษณะนี้ มาก่อน เมื่อ ผบ.ตร. อนุมัติโครงการฯ นี้แล้ว กองบัญชาการตำรวจ(บช.ต.) จึงได้ดำเนินการและพัฒนาเรื่อยมาจนปัจจุบัน

ข้าพเจ้าได้พบถึงความสะอาด สงบเย็น และเข้าถึงความสว่าง (ปัญญา) ในบางโอกาสทำให้ชีวิตของข้าพเจ้าและครอบครัว โดยเฉพาะครอบครัวมีการเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้นตามลำดับหลายเรื่องด้วยกัน ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๕๓๖ ข้าพเจ้าได้มีโอกาสเข้าไปศึกษาที่วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร เป็นรุ่น วปรอ ๓๖๖ โดยเหตุที่การจบการศึกษาที่นี่ได้จะต้องมีการเขียนวิทยานิพนธ์๑ เรื่อง เนื่องจากข้าพเจ้ามีความสนใจที่จะศึกษาเรื่องพระพุทธศาสนาอยู่แล้ว จึงได้เสนอต่อวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร ในการทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “พุทธธรรมกับการพัฒนาสังคมไทย” โดยข้าพเจ้ามีความเห็นว่าการใช้พุทธธรรมนำการพัฒนาประเทศอย่างจริงจัง โดยเป็นนโยบายของรัฐบาลและให้มีความต่อเนื่องในทางปฏิบัติจริงๆ จะทำให้สังคมไทยมีความสงบสุข เป็นพื้นฐานที่สำคัญในการพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้าในด้านต่างๆ ต่อไป

ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๕๔๐ ข้าพเจ้าได้มีโอกาสไปศึกษาต่อในหลักสูตรนักบริหารระดับสูง(นบส.) ที่ ก.พ. เป็นรุ่นที่ ๒๓ และที่หลักสูตรนี้เอง ได้มีการนำนักบริหารไปเข้าโครงการพัฒนาคุณภาพชีวิตฯ โดยนำไปพัฒนาจิตใจที่วังวีรวิสุทธิ์ จังหวัดนครนายก ทำให้ข้าพเจ้าได้มีประสบการณ์ด้านต่างๆ จากโครงการนี้ จนได้มีการประยุกต์โครงการดังกล่าวไปสู่โครงการพัฒนาจิตใจของข้าราชการตำรวจ ซึ่งจะได้กล่าวในช่วงต่อไป

ในระยะเวลาดังกล่าวข้าพเจ้ามีตำแหน่งเป็นรองผู้บัญชาการการศึกษา ประสบการณ์ของข้าพเจ้าในกองบัญชาการตำรวจ(บช.ต.) มีอยู่ประมาณ ๔ ปี กล่าวคือในชีวิตการรับราชการของข้าพเจ้าส่วนใหญ่อยู่ที่สันติบาล ปฏิบัติเกี่ยวกับงานความมั่นคงของชาติ ต่อมาได้ถูกย้ายมาเป็นผู้บังคับการประจำ บช. เป็นผู้ช่วยผู้บัญชาการตำรวจแล้วโยกย้ายไปเป็นรองผู้บัญชาการสำนักงานตำรวจสันติบาลแล้วจึงย้ายกลับมาเป็นรองผู้บัญชาการตำรวจอีกครั้งหนึ่ง จนถึง ต.ค. ๒๕๔๐ จึงได้รับแต่งตั้งเป็นผู้บัญชาการตำรวจสันติบาลจนถึงปัจจุบัน

หลักสูตรนักบริหารระดับสูงที่ข้าพเจ้าได้ไปศึกษานี้ (นบส. รุ่นที่ ๒๓) ผู้ที่จบการศึกษาได้จะต้องผ่านการเสนอผลงานแต่ละบุคคล (Individual Study) ต่อ ก.พ. เมื่อ ก.พ. อนุมัติแล้วผู้ทำการศึกษาก็จะได้เสนอผลงานต่อ ก.พ. ในขั้นต้นต่อมา และเมื่อ ก.พ. ได้รับผลงานดังกล่าวแล้วก็จะได้เสนอต่อหน่วยงานต้นสังกัดของผู้ทำการศึกษา (ในกรณีของข้าพเจ้าคือ กรมตำรวจในขณะนั้น ปัจจุบันคือ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ) แล้วคณะทำงานที่เกี่ยวข้องของ ก.พ. ก็จะได้ออกไปทำการตรวจสอบและติดตามผลงานดังกล่าวในทางปฏิบัติจริงๆ ของการนำเสนอผลงานนั้นๆ ต่อไป

ผลงานที่ข้าพเจ้าได้นำเสนอต่อ ก.พ. คือ “โครงการพัฒนาจิตใจของนักเรียนพลตำรวจในสังกัดกองบัญชาการศึกษารมตำรวจ” โครงการนี้สรุปได้ว่า เสนอการนำเอาพุทธธรรม ทั้งด้านทฤษฎีปฏิบัติ ในบางส่วนที่เหมาะสมกับการปฏิบัติในการพัฒนาจิตใจ ตามหลักการและวิธีการของพระพุทธศาสนา ดำเนินการต่อนักเรียนพลตำรวจ (นพต.) ที่มีเวลา ๑ ปี เข้ารับการฝึกอบรมในโรงเรียนตำรวจภูธรนครบาล ทั้ง ๑๐ แห่ง สังกัด บช.ศ. เพื่อให้แก่นักเรียนพลตำรวจที่จบการศึกษาออกไปแล้วสามารถเป็นตำรวจที่ดีของประชาชนได้จริงๆ ในทางปฏิบัติ

ต่อมาเมื่อข้าพเจ้าได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเป็นผู้บัญชาการศึกษาในเดือน ต.ค. ๔๐ ข้าพเจ้าตัดสินใจเสนอ โครงการพัฒนาจิตใจต่อข้าราชการตำรวจทุกระดับชั้นที่เข้ามาในสายการผลิตและพัฒนาของ บช.ศ. ซึ่งต่อมา โครงการดังกล่าวนี้ก็คือโครงการพัฒนาคุณภาพชีวิต เพื่อประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของข้าราชการตำรวจนั่นเอง

ในความเป็นจริงโครงการดังกล่าวสรุปสั้นๆ แล้วเนื้อหาส่วนใหญ่อยู่ที่เรื่องของ การนำข้าราชการตำรวจเข้าไปอยู่ในวัดหรือสำนักปฏิบัติธรรมต่างๆ ที่อยู่ในกรอบของพระธรรมคำสั่งสอนตามหลักที่เป็นแก่นแท้ของพระพุทธศาสนา โดยเน้นวัดที่เป็นวัดพุทธศาสน์ (ไม่เอาเรื่องไสยศาสตร์) คือนำข้าราชการตำรวจไปรับรู้เรื่องพระธรรมคำสั่งสอนขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า จากภิกษุที่มีความรู้ เพื่อช่วยเสริมความรู้ทั้งในการพัฒนาตนเอง ครอบครัว องค์กรชุมชนและประเทศชาติ ทำให้สังคมมีความสุขและพระภิกษุจะช่วยสอนในทางปฏิบัติเกี่ยวกับการฝึกสติสัมปชัญญะให้อยู่กับตัว โดยการฝึกวิธีการนั่งสมาธิ วิธีการเดินจงกรม ฝึกการต่อสู้กับตัวเองเพื่อลด ละ เลิก กิเลส ที่ทำให้เกิดความเศร้าหมองลงไปบ้าง ทำให้แต่ละคนได้หันกลับมามองตัวเอง ศึกษาตัวเอง เข้าสู่สงครามในการต่อสู้กับตัวเอง อยู่กับปัจจุบัน เน้นพิจารณาที่จิตใจของตัวเอง โดยฝึกปฏิบัติจริงในช่วงระยะ ๓-๗ คีน (แล้วแต่ในแต่ละหลักสูตรที่แตกต่างกันไปตามสภาพ) หวังว่าเมื่อแต่ละคนได้ฝึกได้สัมผัสกับการปฏิบัติและการศึกษาต่างๆ ดังกล่าวแล้ว ผู้ที่รู้สึกสนใจ ก็จะได้นำไปฝึกปฏิบัติต่อไปอย่างถูกต้อง

ดังนั้นการเกิดขึ้นของโครงการดังกล่าวที่ บช.ศ. จึงเป็นเพียงการนำสิ่งที่กระจัดกระจายในอดีต นั่นคือการที่แต่ละหน่วยงานในกรมตำรวจขณะนั้น นำข้าราชการตำรวจของแต่ละสังกัดเข้าวัดกันประปรายแล้วแต่ผู้นำในแต่ละหน่วยว่าจะสนใจแค่ไหนเพียงใด โดย บช.ศ. ซึ่งเป็นหน่วยงานจัดการศึกษาของข้าราชการตำรวจในภาพรวมนำเรื่องดังกล่าวมาจัดระบบให้ชัดเจน ทั้งในแง่หลักการและวิธีการแล้วนำเสนอต่อสำนักงานตำรวจแห่งชาติ และเมื่อรับการอนุมัติ โครงการจึงได้ดำเนินงานเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน

จากผลการดำเนินงานของโครงการนี้ ตั้งแต่ ค.ศ. ๔๐ จนถึงปัจจุบัน สิ่งที่เราได้เห็นได้ชัดเจน คือ พี่น้องประชาชนและสื่อมวลชนได้ให้ความสนใจและติดตามโครงการนี้กันมาก บรรดาข้าราชการตำรวจผู้เข้ารับการฝึกอบรมในภาพรวมก็ได้ให้ความร่วมมือเป็นส่วนใหญ่ แต่ก็เป็นเรื่องธรรมดาที่ยังมีบางส่วนที่จะต้องพยายามทำความเข้าใจกันต่อไป กล่าวโดยสรุป การดำเนินงานของโครงการพัฒนาคุณภาพชีวิตเพื่อประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน เป็นโครงการที่เน้นประโยชน์ต่อผู้เข้ารับการฝึกอบรมในโครงการนี้เป็นสำคัญ ภาพลักษณ์ต่อสำนักงานตำรวจแห่งชาติจากโครงการนี้เป็นเพียงผลพลอยได้เท่านั้น ประชาชนโดยทั่วไปปรับทราบโครงการนี้ต่างให้การสนับสนุน ประเด็นสำคัญของโครงการนี้ต่อไปอยู่ที่ความต่อเนื่องของโครงการ และการปรับปรุงโครงการให้สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงของเหตุการณ์ต่างๆ

“การเปลี่ยนแปลงย่อมเป็นนิรันดร์” คำกล่าวนี้ย่อมเป็นเรื่องที่มีความชัดเจนอยู่แล้วในความเป็นจริง เราก็ได้แต่หวังว่าในความเปลี่ยนแปลงต่อไปที่จะเกิดขึ้นต่อโครงการนี้ จะเป็นการเปลี่ยนแปลงที่นำไปสู่การพัฒนา เป็นการเปลี่ยนแปลงที่นำไปสู่สิ่งที่ดีขึ้น เฉพาะอย่างยิ่งที่จะรองรับต่อความมั่นคงของสถาบันชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ เพื่อความสงบสุขของประชาชนภายในแผ่นดินไทยของเรา เราไม่ควรที่จะยึดมั่น ถือม้ นินตัวบุคคลจนเกินไป บุคคลเหมือนกับ“ลม” พัดมาแล้วก็ผ่านไป หากแต่ควรที่จะยึดมั่น ในเรื่องของหลักการที่ถูกต้องมีเหตุผล ที่ทำให้สังคมมั่นคง สงบและมีความสุข และพยายามร่วมมือกันพัฒนาต่อไป อย่างไม่หยุดยั้ง พัฒนาต่อไปให้สอดคล้องกับโลกแห่งความเป็นจริง โดยยึดผลประโยชน์ส่วนรวมเป็นที่ตั้ง